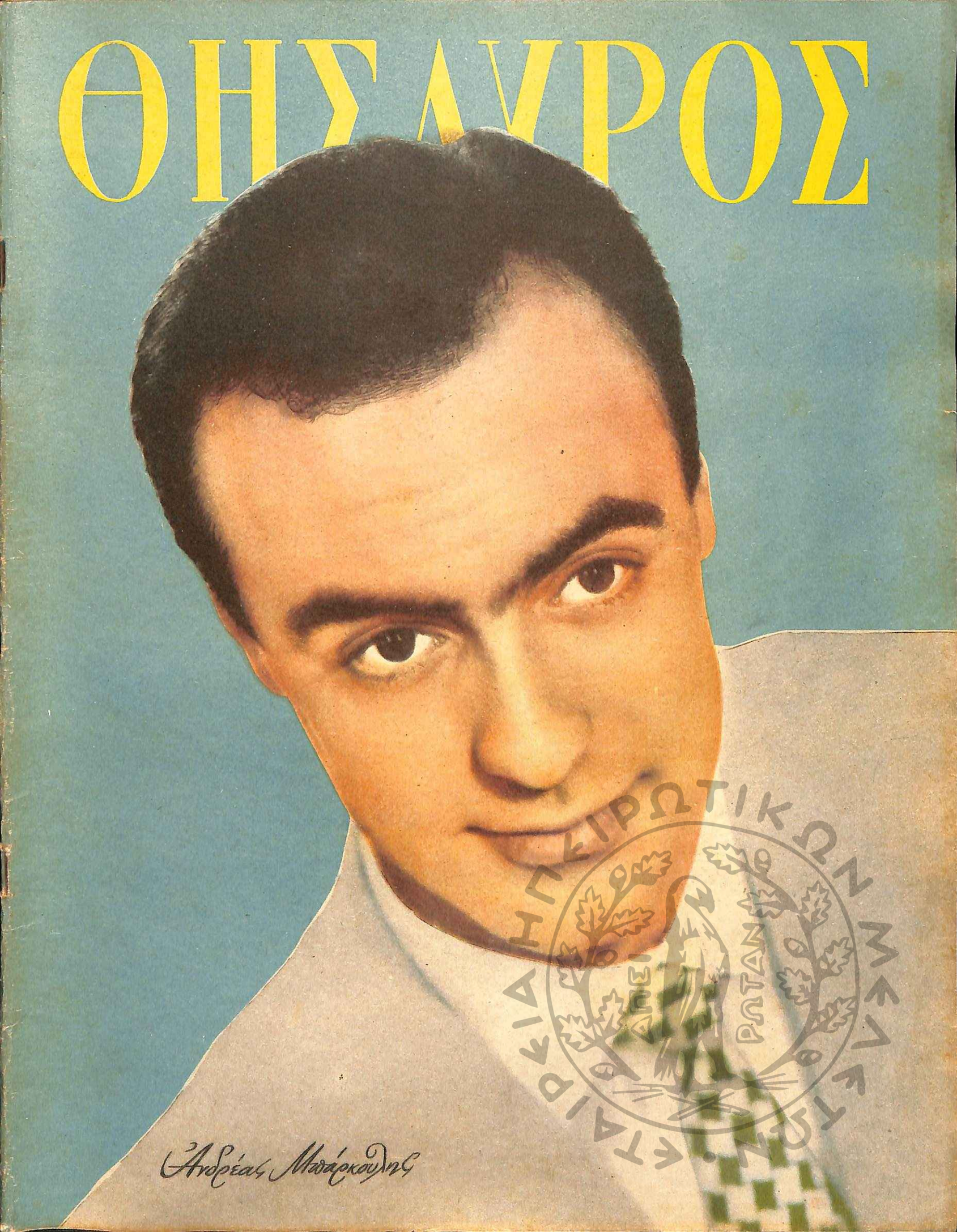
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ανδρέας Μπάρκουλης

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Η περιοδος των σχεσεων τους ηταν περιοδος ευδαιμονιας...

Μέ τήν ΠΟΔΙΑ Της "ὑπηρεσίας"

Η ΚΟΠΕΛΛΑ, πού γράφει σήμερα ἀπό τή Φλωρεντία, ὑπηρετεῖ σέ μιά οἰκογένεια. Θά μποροῦσε νά ὀνομασθῆ καί «ὑπηρεσία». Ὁ ὅρος ὅμως δέν ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στή θέσι της. Θά τῆς ταίριαζε καλύτερα ἡ λέξι ψυχοκόρη. Ὀρφανή ἀπό μητέρα. Τήν ἔχασε, ὅταν ἦταν μικρή. Οὐσιαστικά ὀρφανή κι' ἀπό πατέρα. Παντρεύτηκε εὐθύς μετά τό θάνατο τῆς γυναίκας του, σχημάτισε καινούργια οἰκογένεια κι' οὔτε ἐνδιαφέρθηκε ἀπό τότε γιά τήν κόρη του. Ὑπάρχουν κάτι τέτοιοι.

Πιό στοργική ἀπό τόν ἀστοργο πατέρα, μιά οἰκογένεια, ἁπλωσε τά προστατευτικά της φτερά πάνω στό ἐγκαταλελειμμένο κορίτσι. Τήν πῆραν σπίτι. Τήν περισυνέλεξαν. Θά λέγαμε. Τοῦς ὑπηρετεῖ. Θέβαια ὅλα κι' ἐκεῖνοι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτήν, τῆς φέρονται μέ ἀνθρωπιά, μέ καλωσύνη, μέ ἀγάπη. Τήν ἀγαποῦν, ὅπως κι' ἡ ἴδια τούς ἀγαπάει. Ἀν δέν τήν ἐστειλαν σέ σχολεῖο νά σπουδάσῃ, ὅπως στέλνει κανείς τά παιδιά του, δέν τήν ἐμπόδισαν ὅμως, ὅταν πιά τελείωναν οἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, νά πηγαίνῃ σέ νυχτερινό Γυμνάσιο. Φιλομαθής κανθῶς εἶναι, τελείωσε τό Γυμνάσιο, πῆγε σέ ἄλλο σχολεῖο γιά γλῶσσες.

Εἰκοσιδύο ἐτῶν εἶναι τώρα. Ὄμορφη καί σοβαρή, ποσκαλεῖ τήν προσοχή καί τό ἐνδιαφέρον ὅσων τή γνωρίζουν. Δέν τῆς λείπουν οἱ πολιορκίες, οἱ προτάσεις, τά φλέρτ.. Τό ἀντρόγυνο, πού τήν ἔχει κοντά του, τήν παίρνει συχνά μαζί στόν κινηματογράφο, σέ πάρτυ, σέ ἐκδρομές. Δέν καταλαβαίνει κανείς μέ τό πρῶτο, ὅτι δέν εἶναι κόρη τους. Δίνει τήν ἐντύπωσι, ὅτι ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογενείας. "Ἐρχεται ὅμως κι' ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων. Τήν ὥρα αὐτή τήν ἐπισταχύνει ἡ ἴδια. Ἰδίως ἄν τύχῃ νά γνωρισθῆ μέ κανένα νέο. "Οταν δῆ, ὅτι ὁ σύνδεσμος προχωρεῖ καί διαγράφεται ἡ δυνατότητα νά φθάσουν σέ γάμο, τότε, μέ τήν εἰλικρίνεια πού τή διακρίνει, κάθεται καί ἐξηγεῖ τά πράγματα.

Γιατί ὄχι; Δέν εἶναι ὀποιμητικό νά μείνῃ καινείς ὀρφανός, καί ἔναντι τῆς περιθάψεως πού δέχεται ἀπό ξένους, νά προσφέρῃ κι' αὐτός τίς ὑπηρεσίες του.

"Ε, λοιπόν, αὐτή ἡ εἰλικρίνεια τῆς στοιχίζει τή χαρά καί τήν εὐτυχία. «"Οσο δέν ξέρουν τήν πραγματικότητα, δέιχνουν πρόθυμοι νά κάνουν παρέα μαζί μου. Μόλις ὅμως μάθουν, ὅτι ἐργάζομαι, φεύγουν ἀπό κοντά μου. "Ολοι. Χωρίς καμμιά ἐξαίρεσι».

Νά μή τούς τό πῆ; Τό θρίσκει κατάτρό της. Κι' ἔπειτο, μήπως δέ θά τό μάθουν κάποτε, ἄν τυχόν ἔρθῃ ἡ ὥρα τοῦ γάμου; Πόσο τή θλίθει αὐτή ἡ κατάστασι...

Πρίν ἀπό ἀρκετό διάστημα, ἡ οἰκογένεια, γιά λόγους οἰκονομικούς, ἔφυγε ἀπό τήν Ἀθήνα καί μεταφέρθηκε στή Φλωρεντία. Τούς ἀκολούθησε τό κορίτσι. Τί τάχα τήν ἔδενε μέ τήν Ἑλλάδα; Τίποτα περισσότερο ἀπό τήν πίκρα, πού δοκίμασε μέ τίς γνωριμίες της.

Νέα χώρα τώρα, νέοι ἄνθρωποι, νέα νοοτροπία. "Ισως ἐδῶ νά θρίσκῃ διαφορετική ἀτμόσφαιρα, νά μή ἦταν τόσες οἱ προλήψεις κι' οἱ προκαταλήψεις. Δέν εἶναι πολλές ἑλληνικές οἰκογένειες ἐγκατεστημένες στή Φλωρεντία. Οὔτε οἱ "Ελληνες φοιτητές εἶναι πολυάριθμοι. Γνωρίστηκε μ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Εἶσαι ἐργάτης; Σοῦ ἀπευθύνω τό λόγο στόν ἐνικό. Εἶσαι ὑπάλληλος σέ Τράπεζα; Ὁ πληθυντικός τότε.

Σημαντικό ρόλο παίζει κι' ἡ περιβολή. Τί ἄνθρωπος εἶναι; ρωτάει ἡ κυρία τήν ὑπηρεσία, ὅταν κάποιος χτυπήσῃ τήν πόρτα της. Κύριος, ἀπαντᾶ ἡ ὑπηρέτρια. Ἐννοεῖ δέ μέ τόν προσδιορισμό τόν ἄνθρωπο μέ τό κολλάρο καί τή γραβάτα.

Ἡ θερινή ἀπλοησίη τῆς περιβολῆς ἔφερε κάποια ἰσοπέδωσι, ἡ οὐσία ὅμως μένει. Πόσα παρατράγουδα τό καλοκαίρι στίς πλάζ. "Ενα καλοδεμένο ἀγόρι, μέ τό μαγιό, πλευρίζει τήν κοσμική κοπέλλα. Τό κορίτσι ἀντακρίνεται! Συμφωνᾶτε νά φόγουν μαζί.

Τόν θλέπει ὅμως στήν ἔξοδο μέ φόρμα ἐργατική καί τόν ἀφίνει στή μέση.

— Γιατί δέν πῆγες μαζί τους; — θέλει νά μάθη ἡ συντροφιά.

— Νόμιζα πώς ἦταν κύριος — ἐξηγεῖ ἐκείνη.

Ἡ φόρμα τοῦ ἀφαίρεσε τήν ἰδιότητα τοῦ κυρίου!

Ξέρετε τό ἀνέκδοτο τοῦ Ναστρεντίν Χότζα. Δέν τόν πρόσεχαν ὅταν παρουσιαζόταν μέ τά τριμμένα του ροῦχα. Κάποτε ὅμως πῆρε μιά γούνα καί πανρουσιάστηκε μ' αὐτήν. Πόσες τιμές τότε καί πόσες περιποιήσεις... Πέρασε, Χότζα μου ὁ ἕνας, πέρασε, Χότζα μου, ὁ ἄλλος. Κι' ὁ Χότζας τότε, χαϊδεύοντας τή γούνα του, τῆς εἶπε: «Πέρασε, γούνα μου».

Ἡ περιβολή καί ἡ θέσι κάνουν τούς κυρίους στήν Ἑλλάδα. Καί ἡ μέν περιβολή φαίνεται μέ τήν πρώτη ματιά. Τή θέσι ὅμως δέν τήν ξέρετε. Βλέπετε μιά κοπέλλα. Νοστιμούλα, κομψούλα, εὐχάριστη. Τήν ἀρχίζετε μέ τό «δεσποινίς», μέ τό σᾶς καί μέ τό σεῖς. Κάποτε ὅμως μαθαίνετε, ὅτι εἶναι «ὑπηρεσία». Κι' ἀμέσως ὁ πληθυντικός κόθεται μέ τό μαχαίρι· ἀπότομη ἀλλαγή τῆς συμπεριφορᾶς, σά νά κορίτσι μου...».

Νοοτροπία ἐλεεινή καί ἄθικη. Αὐτό εἶν' ἕνας ἀπό τούς λόγους, πού κάνει τούς "Ελληνες ν' ἀποφεύγουν τίς χειρωνακτικές ἐργασίες καί νά προτιμοῦν μιά θέσι γραφείου μέ μισθό πείνας, ἤ ἀκόμα νά προτιμοῦν μιά μείνουν ἔστω κι' ἄνεργοι, παρά νά μάθουν μιά τέχνη, πού θά τούς ἐξασφαλίση τό καθημερινό ψωμί.

Ἀφοῦ βλέπετε καί τό φοιτητή νά στρίθη ἀπό τήν κοπέλλα, πού ἐπί μῆνες ὁλόκληρους, τήν ἔκοινε ἀξια τῆς ἀγάπης του

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1961 — ΕΤΟΣ ΚΓ' — ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 1156

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36-781—Δρχ. 4

ΕΞΩ ἀπό μιά «κλινική, μιά ἀγαθή γυναικούλα πού κρατάει ἕνα μωρό, πλησιάζει μιά καμαριέρα:

— Μέ συγχωρεῖτε, δεσποινίς! Μπορεῖτε νά κρατήσετε τρία λεπτά τό παιδί, νά μπῶ νά πάρω ἕνα πιστοποιητικό; Οὔτε τρία λεπτά δέ θά κάνω.

— Εὐχαρίστως.

Μπαίνει... καί δέν ξαναθγαίνει!

Ἡ καμαριέρα τή ζητάει, κανείς δέν ξέρει τίποτα. Ἁπλῶς τήν πλη ροφοροῦν, ὅτι ἡ κλινική ἔχει δύο πόρτες!

— Κι' εἶμαι καί στό σπίτι καινούρια, λέει ἡ δυστυχής. "Εχει νοῦστο νά νομίσουνε πώς εἶναι δικό μου! Ποῦ νά πάω τώρα; λέει σέ μιά «ἀδελφή».

— Στό Βρεφοκομεῖο.

— Θά μέ πιστέψουνε:

— Ἀμφιβάλλω. Τό πολύ-πολύ... νά σᾶς ὑποχρεώσουν νά τό ἀναγνωρίσετε!

Δέν εἶναι.. ἐποχή καλωσύνης! Πρέπει νά τό καταλάβουμε. Ὁποιος κάνει καλωσύνη, βρίσκει τό μπελᾶ του!

*

ΓΕΜΑΤΗ ἀπό «ἐνοικιάζεται» ἡ Ἀθήνα.

Μιά παοέα νεαρῶν... συντηρητικῶν τεντυμποὺς ἐπισκέπτεται τά σπίτια πού ἔχουν ἐνοικιαστήριο καί ὁμορφη καμαριέρα ἡ κόρη τῆς οἰκονενείας.

— Μποροῦμε νά δοῦμε τό σπίτι;

— Μπορεῖτε. Ἀλλά... ὁλοι; Καί οἱ πέντε:

— Παρέα εἴμαστε, δεσποινίς! Καί τά παπούτσια μας εἶναι καθαρώτατα!

Ὁρίστε.

Μπαίνουν μεσα, τρινυρίζουν, ἀλλά δέν κυττάζουν τό σπίτι, τό δωμάτιο ἤ τό λουτρό. Κυττάζουν τό κορίτσι! Κι' ἀρχίζουν φωνάχτα οἱ κρίσεις:

— Ὡραῖο εἶναι!

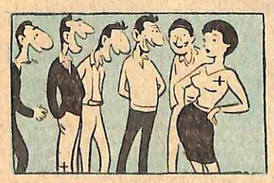
— Κομψότατο!

— Κουκλίστικο!

— Θαῦμα!

— Ἀριστούργημα!

— Ἐ, πιάστε το, τότε! λέει ἐκεῖνη.

Σκάνε στά γέλια οἱ νεαροί:

— Ποιό νά πιάσουμε, δεσποινίς;

— Τό σπίτι! Ἀφοῦ εἶναι θαῦμα καί ἀριστούργημα:

— Μά ἐμεῖς δέ λέμε γιά τό σπίτι! Λέμε γιά τό κορίτσι!

— Ἄ! Αὐτό δέν ἐνοικιάζεται! Εἶναι... καπαρωμένο!

*

ΦΕΥΓΟΥΝ. Ἀλλά ἐπιστρέφουν ἕνας-ἕνας:

— Μποροῦμε νά δοῦμε τό σπίτι:

— Πάλι;

— Πάλι, δεσποινίς! Ἀπανορεύεται; Θέλω νά δω... λεπτομέρειες!...

— Ὁρίστε.

Περιφέρεται.

— Ἐδῶ κοιμόσαστε σεῖς;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Τίποτε. Ἁπλῶς ἐρώτησα. Τί μισθό παίονετε;

— Σπίτι ζητᾶτε, κυρίε, ἤ καμαριέρα;

— Καί τά δύο, δεσποινίς! Καί γιά νά εἶμαι εἰλικρινής, περισσότερο μ' ἐνδιαφέρει ἡ καμαριέρα. Εἴμαστε τρία ἄτομα. Ἐνῶ καί οἱ γονεῖς μου. Μιαθός ἱκανοποιητικός καί πολλά τυχερά.

— Πόσος εἶναι ὁ μισθός: Χίλιες δίνετε:

— Καί χίλιες διακόσες. Κι' ὑπάρχει, φυσικά, μανειρίσσα. Τῆς δίνουμε κάτι κοί κάνει ὅλες τίς δουλειές.

— Καί μένετε:

— Ἀλίτσης 90. Παπαδόπουλος.

— Θάρθω αὔριο στίς πέντε.

— Ἐν τάξει. Σύμφωνοι.

Κείνη τή στινυή, χτυπάει ἄλλος ἀπ' τήν παρεα:

— Μπορῶ νά δῶ τό σπίτι;

— Νοικιάστηκει τοῦ ἀναγγέλλει ὁ πρῶτος!

*

ΜΠΑΙΝΕΙ ὁ πελάτης σ' ἕνα μεγάλο συνοικιακό καφεζαχαροπλαστεῖο.

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας.

— Μπορῶ ν' ἀφησω γιά λίγη ὥρα ἐνα ψυγειο ηλεκτρικό ὥσπου νάρθη νά το παρη το δ:κό μου αὐτοκίνητο, Γιά μιση ὥρα.

— Εὐχαριστῶς!

— Μερσί.

Κάθεται στήν πόρτα καί σέ λίγο φτάνει ἕνα καροτσι μέ τό ψυγεῖο.

— Ἄστε το ἐδῶ. Μέ προσοχή. Πάρτε κι' αὐτά γιά τό κρασί.

— Ὡχαριστοῦμε, κυριε.

Φεύγει ὁν οἱ ἀνθρωποι κι' αὐτός ἔρχεται πάλι, σέ λίγο καί παραλαμβάνει τό ψυγεῖο.

Καί ἡ συνέχεια στό δρόμο. Μπρο στά σ' ἕνα πολίσμαν:

— Πιάστε τον, μην ξεφύγη κ. ἀστυφύλακα! φωνάζει ὁ ἀτυχης κα ταστηματάοχης. Πῆγε καί παρουσιάστηκε ὡς «ἐγώ»!! Πλαστογράφησε τήν ὑπογραφή μου κι' εἶχε τήν ἀναίδεια νά πή νά στειλουνε τό ψυγεῖο στό μαγαζί μου! Τώρα μοῦ ζητᾶνε νά τό πληρώσω! («Στό μαναζί σου τό φέραμε» μοῦ λένε.

Προσοχή, μή... φιλοξενῆτε ἀψυχα! Νέος κινδυνος αὐτός!

*

ΧΑΡΑΣ εὐαγγελια γιά τήν πολυάριθμη τάξι τῶν νέρων. Αὐτό τό νεο πολωνικό φάρμακο ἀνανεώσεως, τό λενόμενο «Πηρόκαινη» μέ τό ὁποίον ἐπανακτοῦν τό νεανικόν σφρίγος οἱ νεραιέ νοι ὀργανισμοί, ἔδωσε φτερά ἐλπίδων στούς ὑπέρ τά πεντηκοντα ...νεγονότας.

— Σωθήκαμε. Περ:κλή! ἐλενε πρό ἡμερῶν ἕνας ἀσπρομάλλης Ἀθηναίος σέ συνομιλικό του τρέμων ἐκ συνκινήσεως καί... ἀθρητικῶν.

— Μάλιστα, Θεοφάνη, παραδέχτηκε ἡ ἄλλη... γεροντάρα. Θά ξαναρχίσουμε τη ζωή μας ἀπ' τήν ἀρχή. Ἀρκεῖ νά... προφτάσουμε.

Ἐκείνη τή στιγμή, τό ραδιόφωνο τοῦ κέντρου ὁπου διεξήχθη ἡ ἐλπιδοφόρος αὐτή συνομιλία, ἀρχισε νά μετεδίδη τό γνωστό...παρήγορο τραγουδι:

«Τί τριάντα, τί σαράντα, τί πενῆντα...»

Καί ὁ ἐπιλεγόμενος Περ κλῆς, ἐλθών στά κέρια, εἶπε:

— Καλοκύθια. Ὄχι τί τριάντα, τί πενῆντα, ἀλλά: «Τί ἑξῆντα, τί ὀνδόντα τί... ἐνενῆντα!»

Γένοπο!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— *Μέ τό παντόν «Σταμάτη», ἀλλά... βρέγει!.*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

ΦΥΓΗ

Εἶπα νά φύγω τώρα πιά
πού γάθηκε κι' ἡ ἀνθρωπιά
στ' ἄθλιο σημαδιό μας.
Χαλάσματα ὅλα δῶ κι' ἐκεῖ
καί μόνο ἡ θλίψι κατοικεῖ
ἀνάμεσα στούς δυό μας.

*

Δυστυγισμένος καί φτωχός,
θέλω νά μείνω μοναχός
νά μήν τ' ἀκούω ἀπ' ἄλλους,
νά ζήσω μέσα στούς μικρούς
καϋμούς καϊνουγιους καί νεκρούς
πού νοιώθω ἐγώ μεγάλους!...

*

Καί ξάφνου ἀδιάφορα πολύ
γαιρέτησα «μια καί καλή»
ὅλα «τ' ἀγαπημένα»
καί στή γωνίτσα τῶν παιδιῶν
τά λείψανα τῶν παιγνιδιῶν
τά κύτταξα ἕνα - ἕνα...

*

Τάγ' ἀγούσει μέ γαρά
—μέσες κλάες!— καί τουφενά
τάφερα μέσ' τό σπίτι
τήν κοῦελα τήν «πλυτελῆ»,
πού ἦταν κι' ἄκουσή πολύ
κι' αὐτό τό φίνο φασουλῆ
μέ τή μεγάλη μύτη...

*

Καί πῆρα πίσω τά κλειδιά
κι' εἶπα «Θά μείνω, βρέ παιδιά
δέ φεύγω ἀπό τό σπίτι!»
Κι' ἔγινε ασματα- πολύ
καί γέλασε κι' ὁ φασουλῆς
μέ τήν ἀστεία μύτη!...

*

Καί μοῦπε ἡ σκέψι μου ἡ φτωχή
ὅτι σ' αὐτή τήν ἐποχή
σ' οὐτ' οἱ θεοί ἀντέχουν
τ' ἀψυχα ἐγουνε ψυχή...
οἱ ἀνθρωποι δέν ἔγουν!

ΕΥ.—

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

Η ΜΙΣ ΧΑΡΤΟΝ ἀκούμπησε στὰ κάγκελλα τῆς βεράντας, ὅπου ὀνειροπολοῦσε μονάχος ὁ Λουΐ Μόνκ.

— Θαυμάζετε τὸ φεγγάρι; τον ρώτησε γελῶντας.

— Οὔτε τὸ κυττάζω κἂν, ἀπαντησε ἐκεῖνος, Καιρὸ τώρα, δὲν κυττάζω πιὰ τίποτα μ᾽ ἐνδιαφερον...

— Ἀφοῦ δὲ μὲ κυτ᾽άζετε καλὰ μενα, θὰ πῆ πὼς οὔτ᾽ ἐγὼ σᾶς ἐνδιαφέρω...

Κι᾽ ὅμως ὁ Λουΐ τὴν κύτταζε. Μὲ δὲ μποροῦσε νὰ ξεχωρίση καλὰ τὴ λεπτὴ σιλουέττα της, γιατὶ τὰ μάτια του ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

— Δὲ μ᾽ ἀγαπᾶτε πιά, ποιητή μου, πρόσθεσε ἡ κοπέλλα, μὲ θλιμμένη φωνή.

— Καὶ τί σᾶς νοιάζει; Τί τὸ θέλετε, κάτι ποὺ δὲν τὸ νοιάζετε;

Ἡ Ἀμερικανίδα πειράχτηκε. Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μὴ νοιώθη τί εἶναι ἔρωτας! Αὐτὴ ποὺ ὁ ἔρωτας ἦταν ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς της, ποὺ δὲ σκεπτότανε παιρὰ πῶς νὰ ξετρελλάνη τοὺς ἄντρες, ποὺ τὴν πλησιάζανε, καὶ νὰ τοὺς κάνη νὰ ὑποφέρουν γιὰ χάρι της...

— Θαρρῶ, τοῦ εἶπε, πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ νοιώθω περισσότερο ἀπὸ σᾶς!

— Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ νοιώση κανεὶς κάτι ποὺ δὲ μιλάει στὴν ψυχή του! Ἐσεῖς ἔχετε πέτρινη καρδιά. Λατρεύετε μονάχα τὸν ἑαυτό σας, δὲν αἰσθάνεσθε καμμιὲς συγκίνησι ὅταν βασανίζετε τοὺς θαυμαστές σας! Πῶς μποφείτε νὰ νοιώσετε ἕναν ἔρωτα σὰν τὸ δικό μου;

— Ἀφοῦ εἶναι ἄμοιος μ᾽ ὅλους τοὺς ἄλλους ἔρωτες...

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ φωνὴ τῆς μὶς Χάρτσον ἦταν ὑπόκωφη, σὰ νἄπνιγε τὸν ἀντίλαλο κάποιου κρυφοῦ πόνου...

— Ὄχι, δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους! τῆς φώναξε ὁρμητικὰ ὁ Λουΐ. Ἀγάπησα κι᾽ ἐγὼ συχνὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς ἀγαποῦν οἱ ἄλλοι... ποτέ μου ὅμως ὅπως ἀγαπῶ τώρα ἐσᾶς! Κυττάχτε.. Ἔχω κιόλας ἄσπρα μαλλιά. Δὲν εἶμαι, λοιπόν, πιὰ στὴν ἡλικία ποὺ περνάει κανεὶς γιὰ ἐρωτικο πάθος κάθε φωνὴ τῆς καρκας... "Οταν σᾶς συνάντησα, ἤμουν βέβαιος πὼς εἶχα πάψει πιὰ νὰ νοιώθω τὰ μεγάλα πάθη. Κι᾽ ὅμως ἤρθατε κοντά μου... καὶ καταλάβα τότε πὼς θὰ ἤσαστε γιὰ μένα ἡ μοιραία γυναίκα! Κατορθώσατε μὲ τὴ γοητεία σας νὰ μὲ προσθέσετε καὶ μένα στὴν οὐρὰ τῶν ἀνόητων,που τρέχουν πίσω σας.

»Δὲν ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ κοπιάσετε καὶ τόσο. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀγαποῦσα ὁπωσδήποτε, ἀκόμα κι᾽ ἂν δὲ μὲ προσέχατε καθόλου!

»Θυμᾶμαι τὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτα... Τί φλογερὸ πόθο ἔνοιωθα νὰ βρίσκωμαι πάντα κοντά σας! Πόσο ἡ ὑπαρξί μου ἀναζητοῦσε τὴ δική σας!... "Οταν ἔφευγα ἀπὸ κοντά σας, ἐπαναλάμβανα μόνος μου ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα λόγια σας καὶ προσπαθοῦσα νὰ μαντέψω τί ἔκρυβε ἡ σκέψι σας... Μὰ ἄλλοίμονο! Δὲν τὸ βρῆκα ποτέ.. Πάντως, ἄλλαξε ὅλη μου ἡ ζωή, σὰ νὰ ξαναρχίζε ἀπ᾽ τὴν ἀρχή.

»Καὶ σεῖς;... Ἐσεῖς μὲ βασανίσατε, μὲ κάνατε νὰ ζηλεύω, μὲ κεράσατε τόσα πικρὰ ποτήρια, ποὺ θάπρεπε τώρα νὰ σᾶς μισῶ... Κι᾽ ὅμως ὄχι! Σᾶς ἀγαπῶ! Σᾶς ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ πρίν, σὲ σημεῖο ποὺ ξεχνῶ κάθε τι ἄλλο, γιὰ νὰ ἔχω μόνο ἐσᾶς στὴ σκέψι μου!

»Σκοτώστε με, κάντε με ὅ,τι θέλετε. Μὴ μοῦ λέτε ὅμως πὼς σᾶς ἀγαπῶ σὰν τοὺς ἄλλους!

Σώπασε. Ἀπὸ τ᾽ ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ σαλονιοῦ ἀκουγόταν ἡ γλυκειὰ μελῳδία ποὺ ἔπαιζε τὸ πιάνο.

Ἡ μὶς Χάρτσον πλησίασε τὸν ποιητὴ κι ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

— Ὄχι, πρόφερε σοβαρά, δὲ θὰ ξαναπῶ πὼς μ᾽ ἀγαπᾶτε σὰν τοὺς ἄλλους. Τώρα ἐνοιωσα ὅτι μόνο ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτό μου. Κι᾽ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη... μὰ κι᾽ ἀπελπισμένη συγχρόνως!

»Ἀκούστε! Σᾶς εἶπα ψέματα, ὅπως ξεγελοῦσα ὡς τώρα κι ὅλη τὴν παρισινὴ κοινωνία. Δὲν εἶμαι μιὰ ἐλεύθερη κοπέλλα, ποὺ ἦρθα ἐδῶ ἀπ᾽ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ πντρευτῶ μὲ κανένα ἀριστοκράτη. Εἶμαι παντρεμένη...

»Ναί, παντρεύτηκα στὰ 17 μου χρόνια μ᾽ ἕνα λαμπρὸ παλληκάρι πολὺ τίμιο, πολὺ αἰσθηματικό, μὰ καὶ πολὺ ἀφοσιωμένο στὴ δουλειά του, σὰν ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς. Τὰ ρομάντσα ὅμως, ποὺ εἶχα διαβάσει κι᾽ οἱ ὀνειροπολήσεις μου μὲ σπρώχνανε νὰ ζητήσω μιὰ ἀλλοιώτικη ζωή, γιατὶ ἔπληττα ἀπ᾽ τὴ συζυγική. Ἤθελα νὰ γνωρίσω ἄλλες συγκινήσεις, ν᾽ ἀγαπηθῶ πραγματικά, ὄχι τυπικά, ὅπως μ᾽ ἀγαπάει ὁ Τζάκ, ἀλλὰ μ᾽ ἕνα τρελλὸ ἔρωτα, ποὺ ἡ ἀνάμνησί του νὰ φωτίζη ὅλη μου τὴ ζωή.

»Ὁ ἄντρας μου ἔπρεπε νὰ ταξιδέψη δυὸ χρόνια στὸ ἐξωτερικό, γιὰ δουλειές του. Τοῦ πρότεινα νὰ περάσω αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια στὴ Γαλλία. Δέχθηκε. Κι᾽ ἔτσι ἤρθα στὸ Παρίσι!...

»Ἐσεῖς μοῦ φανήκατε ἀπ᾽ τὴν ἀρχὴ διαφορετικὸς ἀπ᾽ ὅλους ὅσους ἔχω γνωρίσει. Μ᾽ ἀγαπήσατε βέβαια σὰν κι᾽ ἐκείνους, ἀλλὰ ζηλεύατε, εἴχατε καὶ σεῖς τὸν ἀντρικὸ ἐγωϊσμό... Ὕστερα, ἀλλάξατε μονομιᾶς. Νόμισα τότε πὼς ἀποτραβηχτήκατε ἀπὸ μένα, καὶ ὑπόφερα πολύ...

»Ὅταν μοῦ εἴπατε, πρὶν ἀπὸ λίγο, πὼς ξεχάσατε τὸν ἐγωϊσμό σας γιὰ ν᾽ ἀφοσιωθῆτε σὲ μένα μόνο, νόμισα πὼς μιὰ αἰθέρια πλάμψι φώτιζε τὴν ψυχή μου... Ὥστε μ᾽ ἀγαποῦσατε! Μ᾽ ἀγαποῦσατε, ὅπως εἶχα ὀνειρευτῆ!...

»Ὄχι, τί χαρὰ ποὺ μοῦ χαρίσατε!... Ἀκοῦστε: Κι᾽ ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ. Λῆστε μου τὰ γέρια σας, κυττάχτε με. Διακρίνετε μέσ᾽ στὰ μάτια μου μιὰ ψυχὴ ποὺ δὲν τὴν ἔρατε πρίν; Εἶναι δική σας... Σᾶς ἀγαπῶ... Ὄχι, μὴ μιλᾶτε ἀκόμα! Θὰ ποῦμε τώρα ἀντίο ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Καλὰ τὰ καταλάβατε: Αὔριο φεύγω... Τὰ δυὸ χρόνια πέρασαν, καὶ γυρίζω τώρα στὴν Ἀμερική! Σᾶς εὐγνωμονῶ, γιατὶ παίρνω μαζί μου ἕνα γλυκὸ πόνο, ποὺ θὰ ὁμορφαίνη τὴ ζωή μου ὡς τὴν τελευταία μου πνοή!

»Βλέπετε... κλαίω, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου! Μοῦ μάθατε τὴ χαρά, ποὺ φέρνουν τὰ δάκρυα, λατρευτέ μου...

Ὁ Λουΐ εἶχε σηκωθῆ, κρατῶντας τὰ χέρια της στὰ δικά του. Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ καρδιοχτύπι.

— Φιλῆστε με! τοῦ ψιθύρισε ὕστερα ἐκείνη.

"Εσκυψε πάνω της, τρέμοντας, κι᾽ ἕνωσε τὰ χείλη του μὲ τὰ δικά της. "Υστερα ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε, ψιθυρίζοντας:

— Ἀντίο!

Ὁ Λουΐ ἀκούμπησε στὰ κάγκελλα τῆς βεράντας κι᾽ ἔσφιξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Συλλογιζόταν τὴ ζωή του, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα χαρᾶς. Κι᾽ ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς...

Ζ. ΡΙΚΑΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

"Ωσπερ γαμβρὸς

Περιπατῶν πρὸ ἡμερῶν, εἰς λαύρους ἐξοχὰς
πρὸς δρᾶσιν οὖν ἐρωτικὴν πανέπειπτον εὐχὰς
παρακαλῶν τὸν "Υψιστον ὅπως ἐκτὸς τῶν ἄλλων
μὲ καταστήση ἥρωα ἐρωτικῶν νδσαβάλων.
Κι᾽ ἰδοὺ! ἀκοὺω ἐξαφνικῶς φωνὴν γυναικός, ὦ Ζεῦ!
νὰ λέη μετ᾽ ἐξάρσεως: —"Ω Παρατατικέ!
"Ω Δὸν Ζουὰν περίοπτε καὶ τῶν γοήτων νόη
ἀκούω εἰς τὸ ὄνομα τὸ θεῖον Καλλιόπη
καὶ ἄπαξ νοιώθω δι᾽ ἐσὲ ἐρωτικῶδεις ζάλας
δοὺ σὲ ἠκολούθησον μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.
Κι᾽ ἰδὼν Ἀτθίδα πρὸ ἐμοῦ περικαλλᾶ καὶ θείαν
καὶ σφόδρα ἐπειγόμενος νὰ δράσω κατ᾽ εὐθείαν:
—"Ω Καλιρρόη! ἐκραξον. "Ω Μοῦσα ἐμπνευσμένη!
Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐφόρμησον περιχαρὴς ἐγὼ νένει
καὶ χρώμενος τοῖς αἴγλης μου καὶ τῆς καλῆς μου μοίρας
τὴν δίδα ἀνεσπάσωσον συλλήβδην ἀνὰ χείρας,

ὡσπερ νυμφίος στιβαρὸς καὶ δὴ ἐν ὥρα (γάμου
πλὴν φεῦ! εὐθὺς ἐβόησον· («"Ω Δία
(τὰ... νεφρά μου!»
Κι᾽ αὐτίκα οὖν ἀπέρριψον τὴν Μοῦσαν (κατὰ γῆς
κι᾽ ἐνῶ αὐτὴ ἠγείρετο κατάμεστος ὀρ- (γῆς,
ἐνὼ ὁ μέναις Δὸν Ζουὰν καὶ τῶν γοή- (των γόης,
ἀντὶ νὰ δράσω εὐκλεῶς μετὰ τῆς Κα- (λιρρόης
ἔφυνον κύπτων καὶ ἀλγῶν ὑπὸ τὸ φῶς (τῶν ἄστρων
καὶ ἤδη σᾶς ἀσπάζομαι ἐν μέσῳ ἔξ... (ἐμπλάστρων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΟΥ 1961

Ἡ περίφημη αἰσθητικὰς "Ελενα Ρουμπινστάϊν. παρουσίασε ὕστερα ἀπὸ μακρὰ μελέτη τὸ ἀνωτέρω ντένισμα εἰδικὰ γιὰ μελαγχολιὲς γυναῖκες. τὸ ὁποῖο χαρακτηρίστηκε ὡς τὸ ντένισμα τοῦ 1961. Καθὼς βλέπετε ἡ μόδα θέλει καὶ φέτος τὰ γυναικεῖα μαλλιὰ πολὺ κοντά. Εἰδικὰ γιὰ τὸ ντένισμα αὐτὸ ἡ Γαλλίδα σχεδιάστρια καπέλλων Ρὸζ Βαλουὰ παρουσίασε ἕνα καπελλάκι ἀπὸ φελοῦδο. ποὺ προορίζει γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες. (μέσον). Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα τυρμπάν. ποὺ καταλήγει πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο. σ᾽ ἕνα κομψὸ καὶ πλατὺ φιόγκο. Τέλος ὁ Πιὲρ Κλωντέν. ποὺ φημίζεται στὸ Παρίσι ὅτι μὲ τὰ μοντέλα του προσδίδει στὶς γυναῖκες περισσότερη θηλυκότητα. λανσάρει ἕνα σπόρ-κλὸς γιὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες. ἀπὸ γοντρὸ τουΐντ (κάτω) τὸ ὁποῖο προορίζει κι᾽ αὐτὸς γιὰ τὸ ἴδιο ντένισμα.

Οἱ μαθηταὶ ζωγράφοι ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΕΚΘΕΣΙ

Βραβεῖα στοὺς μικροὺς καλλιτέχνες καὶ στὰ σχολεῖα τους

ΕΧΟΥΜΕ πολλοὺς μικροὺς... ἀξιοθαύμαστους καλλιτέχνες στὴν Ἑλλάδα! Πολλὲς φορὲς μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς δοῦμε νὰ δουλεύουν σὲ διάφορα σχολεῖα. Τοὺς θαυμάσαμε ὅμως τελευταία στὴν Α᾽ Πανελλήνιο "Εκθεσι Μαθητικοῦ Σχεδίου καὶ Ζωγραφικῆς. ποὺ ὀργανώθηκε στὸ Ζάππειο ἀπὸ τὸ Ε.Ι.Ρ.

Πέντε γιλιάδες ἔργα διαφόρων καλλιτεχνῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ τῶν πρώτων τάξεων τοῦ γυμνασίου στάλθηκαν στὴν ἐπιτροπή. Ἀπὸ αὐτὰ διαλέχτηκαν τὰ 550, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κι᾽ ὁ ἀνάλογος χῶρος γιὰ νὰ ἐκτεθοῦν περισσότερα. κι᾽ ἔπειτα αὐτὰ ποὺ ξεγοῆστηκαν ἦταν τὰ πιὸ ἀντιπροσωπευτικά. "Ετσι. οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως ἔβλεπαν μὲ δικαιολογημένη ἀπορία ὅτι τὰ "Ελληνόπουλα δὲν ξέρουν μόνο νὰ παίζουν... ποδόσφαιρο, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴ ζωγραφική. "Αλλωστε. οἱ καλὲς τέχνες μπορεῖ νὰ καλλιεργοῦνται, ἀλλὰ δὲν ...διδάσκονται. Κάθε παιδὶ μπορεῖ νὰ μάθη νράμματα. ἀλλὰ δὲ μπορεῖ να γίνη ζωγράφος!

Βέβαια ὑπάρχουν οἱ εἰδικὲς σχολές. ποὺ μαθαίνει νὰ σχεδιάζη κανείς. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δημιουργία. Δέ σὲ κάνει νὰ σταθῆς αὐθόρμητα γιὰ νὰ τὴ θαυμάσης. ὅπως ἕνα ἔργο ποὺ ἔγηκε ἀπὸ τὰ μικρὰ κι᾽ ἄπειρα χέρια ἑνὸς παιδιοῦ. Κι᾽ αὐτὰ τὰ νέοια διαπιστώθηκε ὅτι ἔκαναν καὶ κάνουν ἀληθινὰ θαύματα. Μὲ τὸ μυαλὸ μὲ τὴν καρδιά. μὲ τὴ φαντασία καὶ μὲ τὴν ἔμφυτη διάθεσι νὰ ξεγοῆζουν τὰ γρώματα. νὰ τ᾽ ἀναλύουν. νὰ δίνουν ζωντανὰ ἕνα τοπίο. ἕνα πρόσωπο. μιὰ σύνθεσι. ἕνα ἔργο τέχνης.

Κι᾽ εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι μὲ τὴ συστηματικὴ ἐργασία. ποὺ γίνεται σ᾽ ὅλα τὰ σγολεῖα καὶ τὴν ἀνάλογη διδασκαλία. κάθε παιδὶ ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ θετικὸ γάρισμα. μπόρεσε νὰ τὸ ἀξιοποιήση. Σὲ μικρὰ σγολεῖα μάλιστα τὸ Σχέδιο καὶ ἡ Ζωγραφικὴ διδάσκονται μὲ τόσο ἀρτιο τρόπο. ὥστε πολὺ γρήτων γρωμάτων καὶ τοῦ φωτός.

Ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἔκοινε αὐτὰ τὰ 550 ἔργα τῶν μικρῶν μαθητῶν. εἶγε ἀποτελεστῆ ἀπὸ τοὺς: Π. Σπυρομήλιο. Γ. Κουμουτσάκο. Μ. Καλλιγᾶ. Γ. Μηλιάδη. Α. Ἀοτεριάδη. Σπ. Βασιλείου. Γ. Βακαλὸ Κ. Μαλάμου. Μαρία Ἀναγνωστοπούλου. Γ. Ἀοτεριάδη καὶ Ἀντιγόνη Μεταξᾶ. ἀπένειμε δὲ 36 βραβεῖα στοὺς μαθητὲς καὶ 27 διπλώματα σὲ ἰσάριθμα σγολεῖα. ποὺ παρουσίασαν τὴν καλλίτερη διαδικὴ ἐργασία. στὴν ἔκθεσι καὶ τὴν ἀξιοθαύμαστη διδασκαλία τους.

"Ετσι. στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπιτυγίας ἦρθε ἡ Γερμανικὴ Σγολή. ποὺ συνεκέντρωσε τὰ περισσότερα βραβεῖα. Γιατὶ πραγματικά. καθὼς εἴμαστε σὲ θέσι νὰ γνωρίζουμε. οἱ μαθητὲς τῆς Γερμανικῆς Σγολῆς διδάσκονται μὲ ὑποδειγματικὸ τρόπο κι᾽ ἔτσι ὑποσθηθοῦνται στὸ νὰ ἀναπτυγθῆ καὶ καλλιεργηθῆ τὸ πηγαῖο ταλέντο τους.

Βραβεῖο τάξεως ἐπίσης τὸ "Αμερικανικὸ Κολλέγιο Θηλέων. τὸ Λεόντειο Λύκειο. ἡ Σγολὴ Χίλ. τὸ Ἀθηναϊκὸ Λύκειο Τυγοπούλου. τὸ Πρότυπο Λύκειο Ἀθηνῶν. ἡ Σγολὴ Ἀνδρονοπούλου. τὸ Ἀμαλίειο Ὀρφανοτροφεῖο. τὸ Ἀρσάκειο. ἡ Σωσιμαῖα Σγολὴ Ἰωαννίνων. τὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο «Ἀνατόλια» Θεσσαλονίκης. ἡ Ἰταλικὴ Σγολὴ «Κέντρο Αἰσθητικῆς Ἀγωγῆς Ἀνηλίκων. ἡ Σγολὴ Κατάπαγο. τὸ Κολλέγιο Ἀθηνῶν. τὸ Λύκειο Μπαρμπίκα. τὸ Λύκειο Ἀθηνῶν. ἡ Παπαστράτειος Δημοσία Σγολὴ Ἀμφιέσεως καὶ Διακοσμητικῆς τὸ Ε᾽ Γυμνάσιο Θηλέων Ἀθηνῶν. τὸ Στ᾽ καὶ τὸ Γυμνάσιο τῆς Κηφισιᾶς. τὸ Α᾽ Γυμνάσιο Ἀρρένων Κερκύρας καὶ τὸ Γυμνάσιο τῆς Ν. Ἰωνίας.

Ἐπίσης βραβεύτηκαν τ᾽ ἀκόλουθα δημοτικὰ σγολεῖα: Τὸ 2ο τῆς Ἡλιουπόλεως. τὸ 35ο Ἀθηνῶν. τὸ 1ο τῆς "Υδρας. τοῦ Λουτρακίου καὶ τῆς Σκοπέλου. Πολλοὶ ὅμως μαθητὲς διαφόρων σγολείων πῆραν ἐπίσαπῆ νὰ σᾶς τοὺς ἀναφέρουμε.

Γερμανικὴς Σγολῆς: Μαίρη Γρηγοριάδου καὶ Ἀνα Φιλίδη. Κολλεγίου Θεσσαλονίκης: Ἄννα Βιδιρίδου. Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου: Γεωργία Σωτηροπούλου. Α᾽ Γυμνάσιο Κερκύρας: Α. Καψοκαλάκη Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο Ἑλληνικοῦ: Ἰφιγένεια Βουλπιώτη. Λύκειο Μπαρμπίκα : Γ. Παππᾶς. Κολλέγιο Ἀθηνῶν: Θ. Βασιλικιάτης. Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο: "Ερσικα Βασιλᾶ. Πρότυπο Λύκειο Ἀθηνῶν: Καλὴ Δεβιάδου. Ζωσιμαῖα Σγολὴ Ἰωαννίνων: Κ. Βρανᾶς. Γυμνάσιο Ν. Ἰωνίας: Α. Βασιλειάδης. Λυκείου: Δήμητρα Μογοιρούσου. Σγολὴ Τυγοπούλου: Ρεγγίνα Μιχαηλοπούλου. Σγολὴ Ἀνδονοπούλου: Ἀντωνία Βασιλάκη. Ρεγγίνα Ἰσακαίδου καὶ Δήμητρα Δημ. Σγολεῖο: Σοφία Βακάλη. Λύκειο Ἀθηνῶν: Ν. Στρατῆς. Δημ. Σγολεῖο Λουτρακίου: Γ. Κωστάλα. Σγολὴ Καλπάκα: Ἀνδρέας Τσεκούρας. Κέντρο Αἰσθητικῆς Ἀγωγῆς Ἀνηλίκων : Π. Διλιτεόσκης. Πρότυπο Λύκειο Ἀθηνῶν: Λυδία "Αμποτ. Κολλέγιο Ἀθηνῶν: Ι. Λόρας. Πρότυπο Λύκειο: Τ. Κολλυδᾶνος. 1ο Δημ Σγολεῖο "Υδρας: Μπίλικ Ντάση.

Ἐπίσης βραβεύτηκαν: Νέλλη Γεωργοπούλου. Ι. Δημώτσης. Μιμίκα Μπούλκου. Ἄννα Βογιατζίδου καὶ Ἐσθὴρ Σολομὼν τοῦ Προτύπου Λυκείου.

Ἡ Ἔκθεσι τοῦ μαθητικοῦ σγεδίου καὶ τῆς ζωγραφικῆς ἔμεινε ἀνοιγτὴ ἀπὸ τὶς 23 Δεκεμβρίου μέγρι τὶς 8 Ἰανουαρίου. τὰ δὲ βραβεῖα ἀπέμειμε ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Π. Κανελλόπουλος. Φυσικά. οἱ βραβευθέντες μαθητὲς δὲν εἶναι οἱ μοναδικοὶ μικροὶ καλλιτέχνες μας. Κάθε δημοτικὸ σγολεῖο, κάθε γυμνάσιο τῆς ἐπαρχίας ἢ τῆς νύγτας κάθε Σγολὴ σ᾽ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. ἔγει τοὺς μαθητὲς καὶ τὶς μαθήτριες. ποὺ εἶναι προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι μὲ τὴ θετικὴ πνοὴ τῆς δημιουργίας.

Θυμόμαστε ὅτι στὶς αἴθουσες τοῦ Β᾽ Γυμναίου Θηλέων. γιὰ ν᾽ ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα. εἴδαμε ἔργα μαθητριῶν. ποὺ ἦταν ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστα. Δημιουργίες τῶν μικρῶν κοριτσιῶν. ἔργα μ᾽ ἔμπνευσι. νόημα καὶ ἁρμονία συνθέσεως.

Κάθε καλλιτέγνης κι᾽ ὁ πιὸ μικρὸς στὴν ἡλικία, ἔγει τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸν τρόπο, ποὺ μ᾽ αὐτὸν ἀπεικονίζει ἢ ἐμπνέεται καὶ δημιουργεῖ τὰ ἔργα του. Ὁ Γερμανὸς ζωγράφος Λουδοβίκος Ρίγτερ ἀναφέρει μάλιστα τὸ ἑξῆς γαρακτηριστικό: Τέσσερις ζωγράφοι. ὅλοι συμφοίτησαν νὰ ζωγραφίσουν ἕνα τοπίο. ποὺ ἀντίκρυζαν ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο τοῦ ὄρους τῶν Σαβίνων. Συμφώνησαν νὰ τὸ ζωγραφίσουν μὲ τὸν πιὸ ἀντικειμενικὸ τρόπο. Εἶδαν ὅμως μὲ κατάπληξι ὅτι ἔκαναν τέσσερις ἐντελῶς διαφορετικὲς εἰκόνες. γιατὶ ὁ καθένας εἶδε τὸ τοπίο μὲ τὸ δικό του τρόπο. κι᾽ ἔβαλε σ᾽ αὐτὸ τὴν προσωπικότητά του.

"Αλλο ἀγετικὸ παράδειγμα ἔγει τὰ πορτραῖτα δύο διασήμων. τῆς κυρίας Ρεκαμιὲ καὶ τῆς Λαΐδης Χάμιλτων. ποὺ φιλοτέγνησαν ἕνα πλῆθος ζωγράφων. Κανενα δὲ μοιάζει μ᾽ ἕνα ἄλλο. "Ολα παρουσιάζουν θέᾶαια. τὴν κ. Ρεκαμιὲ ἢ τὴ Λαΐδη Χάμιλτων. ἀλλὰ δὲ μοιάζουν ποτὲ μεταξύ τους.

Ἡ ζωνοραφικὴ εἶναι πολὺ πολλά. Οἱ ἐρευνητὲς ψυγοπαιδολόγων ὅτι ἐδῶ καὶ 30.000 γρόνια ὑπῆργαν ἄνθρωποι μὲ τὸ θετικὸ νάπισμα αὐτῆς τῆς τέγνης. "Εργα τους ἔγουν βρεθῆ μέσα σὲ σπήλαια στὰ τοιγώματα καὶ στὴν ὀροφή — καὶ ἀποδεικνύουν τὸ πεοιβάλλον τους. τὶς ἀγοῦλες αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς ἐντυπώσεις τους. Τέτοια σπήλαια ἐγέθηκαν ἀπὸ τὴ Ρωσία μέγοι τὴν Ἱσπανία. Ἀνάμεσα σ᾽ αὐτὰ σπιμισιέβεια εἶνε τὶς Ἀλταμίρα στὴ Βόρειο Ἱσπανία. τοῦ Λοοτὲ στὰ Ἄνω Πυρηναῖα. τοῦ Νιὸ στὴ Γαλλία κ.ἀ.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ μακρυνὴ ἐποχὴ ἀγοίγουν γιὰ μᾶς δίνουν τὰ ἔργα τους οἱ καλλιτέγνες καὶ γιὰ μᾶς κάνουν νὰ τὰ θαυμάζουμε ἀκόμα καὶ σήμερα. Βέβαια. αὐτὲς οἱ διάφορες τοιγογραφίες δὲν ἦταν καθαρὰς ζωγραφικὲς παραστάσεις μὲ τὴ σημερινὴ σημασία τῆς λέξεως. γιατὶ δὲν ἦταν δημιουργημένες σὲ ἀπλωτα δωμάτια ἐπιφάνεια. Οἱ καλλιτέγνες γρησιμοποίησαν ἢ ἐπεξεργάστηκαν τὶς φυσικὲς καμπυλότητες τῶν ἐπιφανειῶν. γιὰ νὰ δώσουν τὴν πλαστικότητα. τὸν ὄγκο τῶν ζώων ποὺ ζωγράφισαν. Ἔτσι. τὰ ὑποσθηθοῦσαν τὴν ἐντύπωσι ποὺ προκαλοῦσε τὸ συνέδιό τους με ωστοσκιάσεις. Χαρακτηριστικὸ αὐτῶν τῶν παρασταστάσεων ἦταν ἡ ταξεία ἀπουσία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ὅτι κάθε ζῶο ἀποτελοῦσε μιὰ αὐτοτελῆ εἰκόνα.

Μὰ τὸ συνδίασμά που ἦταν ἀληθινὰ ἀριστοτεγνικό. "Ενα ἀπὸ τὰ πιὸ προφυλαγμένα θέματα τους ἦταν ὁ κόσμος τοῦ κυνηγιοῦ. "Επειτα ἀκολούθησε συνέπως "Απελλῆς ὁ ζωγράφος τοῦ βασιλιὰ Φιλίππου καὶ τοῦ "Αλεξάνδρου.

Κι᾽ ὕστερα ἀκολοιθεῖ ὁλόκληρη σειρὰ διασήμων καλλιτεγνῶν. Κάθε ἑποχὴ. κάθε αἰώνας ἔγει τοὺς καλλιτέγνες του. ποὺ παοείμειναν ἀδάνατοι.

Φυσικὰ οἱ μικροὶ καλλιτέγνες. ποὺ ἀγαδέσαμε δὲν ἀνταοεύονται τὴ δόξα τοῦ Ἀπελλῆ. Μὰ τίποτε δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ καλλιεγνήσουν τὸ ταλέντο τους καὶ νὰ ἐπιτύγουν. Τὸ κράτος. τὰ διάφορα σγολεῖα τοὺς δίνει τὶς πρῶτες βοήθειες. "Αργίζουν μὲ τὸ μάθημα τῆς ἐγγνωμοσύνης καὶ τῆς προοπτικῆς. γιὰ νὰ συνεγίσουν μὲ τὸ πενάκι τῆς σγυκῆς καὶ τὴν ἀκουαρέλλα! Φτάνουν. τέλος. στὶ μεγάλη τῶν σημερινῶν ἐκθνλύσεων τῆς ζωγραφικῆς.

"Ετσι δημιουργοῦνται οἱ καλλιτέγνες μας. Μέσα ἀπὸ τὰ σγολεῖα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Μιὰ διάδα "Αγγλων σπουδαστῶν τῆς ἀερογυτικῆς ἐπιθέουν νὰ κερδίσουν ἕνα βραβεῖο 5.000 λιρῶν. ποὺ ἔγει προσγορεγθῆ γιὰ τὴν πρώτη ἐπιτυγημένη πτῆσι ποὺ θὰ γίνη μὲ ἀεροσκάφος κινούμενο μὲ τὴν ἀνθρώπινη δύναμι. Πραγματι. ἐφτιασαν ἕνα ὑποδειγμα ἱπταμένου ποδηλάτου καὶ τὸ ὀνομάσανε «Φλάτσκυκλ». Τὸ ἀεροποδήλατο αὐτὸ θὰ ἔγη μῆκος 6 μέτρων καὶ βάρος 3. θὰ ἀγγίζη μόνο 250 κιλὰ καὶ θὰ μπορῆ νὰ σηκώση δυὸ ἐπιβάτες. καθισμένους τὸν ἕνα πίσω ἀπ᾽ τὸν ἄλλο. ὅπως στὰ διπλὰ ποδήλατα ἑτάντεμ».

Ἀφοῦ τρέξη γιὰ λίγο στὸ ἔδαφος. γιὰ νὰ πάρη φόρα. οἱ ἐπιβάτες του θὰ μετακινοῦν ἕνα μοχλό. κι᾽ ἡ κίνησι τῶν πεντάλ θὰ μεταδίδεται τότε σὲ μιὰ ἕλικα ἐφαρμοσμένη ψηλά. στὸ πίσω μέρος του. "Ετσι. τὸ ἀεροποδήλατο θὰ ἀπογειώνεται. θὰ φτάνη σὲ ὕψος 6 μέτρων περίπου καὶ θὰ κινῆται. μὲ ταγύτητα 50—60 γιλιομέτρων τὴν ὥρα. Θὰ μπορῆ δὲ νὰ μείνη στὸν ἀέρα 2 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἂν ὅμως γορηγῆται δεύγονο στοὺς δυὸ ἐπιβάτες του. μὲ ἀναπνευστικὴ συσκευή. ἡ μυῆκή τους ἀπόδοσι θὰ πολλαπλασιάζεται τόσο. ὥστε οἱ πτῆσ

Τὸ ταχυδρομεῖο ΕΞΠΡΕΣ

Τὰ γράμματα θὰ μεταβιβάζωνται σ' ἐλάχιστα λεπτά

ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ταχυδρομεῖα δοκίμασαν τελευταῖα μιὰ μέθοδο μεταβιβάσεως τῶν ἐπιστολῶν ποὺ εἶναι ἀληθινὰ ἐπαναστατική. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀφίνει πίσω της κι' αὐτὸν τὸν τηλέγραφο, ποὺ ἦταν ὡς τὰ χτὲς τὸ ταχύτερο μέσο ἐπικοινωνίας μεταξὺ δυὸ ἀνθρώπων, ποὺ ἔμεναν σὲ μεγάλη ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἀλλὰ ξεπερνάει σὲ ταχύτητα ἐπίσης καὶ τὸ τηλέφωνο, ὅταν λάβωμε ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν Α πόλι μὲ τὴ Β, παρὰ μόνο σὲ ὁρισμένες ὧρες, δηλαδὴ ὅταν εἶναι ἀνοιχτὴ ἡ γραμμή. Μὲ τὸ ταχυδρομεῖο-ἐξπρὲς, τοὐναντίον, ἡ ἐπιστολή, ποὺ ἕνας κάτοικος τῆς Νέας Ὑόρκης ἔρριξε στὶς 9 στὸ γραμματοκιβώτιο, θὰ βρίσκεται ἕπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της, π. χ. τὸ Σὰν Φραντζίσκο, σ' ἀπόστασι, δηλαδή, χιλιάδων χιλιομέτρων.

Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα;

"Ας ὑποθέσωμε, ὅτι ρίχνετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα γράμμα μέσα στὸ γραμματοκιβώτιο. Ἕνα ρομπότ τὸ παίρνει ἀμέσως, τὸ ἀνοίγει καὶ τὸ ἁπλώνει πάνω σ' ἕναν κύλινδρο. Ἐκεῖ ἕνα ἠλεκτρονικὸ μάτι τὸ «βλέπει» καὶ ταυτόχρονα βάζει σὲ κίνησι ἕνα πομπὸ ὑπερβραχέων κυμάτων, ποὺ τὰ μεταβιβάζει στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του. Μόλις τελειώσῃ ἡ μεταβίβασι, τὸ ρομπότ καταστρέφει τὸ γράμμα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ πέσῃ στὰ χέρια ἑνὸς ἀδιακρίτου. "Ας περάσωμε τώρα στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ. Ἐκεῖ, τὰ ὑπερβραχέα κύματα μεταβιβάζουν μιὰ πιστὴ φωτογραφία τῆς ἐπιστολῆς σας. Αὐτὴ τὴ φωτογραφία ἕνα ἄλλο ρομπότ τὴν παίρνει, τὴ βάζει μέσα σ' ἕνα φάκελλο, ὅπου εἶναι γραμμένο ἀπὸ πρίν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ ὄνομα καὶ τοῦ παραλήπτου, καὶ κλείνει αὐτὸ τὸ φάκελλο. Δὲν ἀπομένει τώρα παρὰ νὰ τὴν παραλάβῃ ἕνας διανομεὺς καὶ νὰ τὴν πάῃ στὸν παραλήπτη.

Ἀνάμεσα στὴ στιγμὴ ποὺ ρίχνομε τὴν ἐπιστολὴ κι' ἐκείνη ὅπου βρίσκεται ἔτοιμη μέσα στὸ φάκελλο στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ της, δὲ μεσολαβοῦν παρὰ ἐλάχιστα λεπτά. Οἱ μόνες καθυστερήσεις, εἶναι τοῦ ἀποστολέως γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ γράμμα στὸ γραμματοκιβώτιο καὶ τοῦ διανομέως γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν παραλήπτη. Γιατὶ ἡ μεταβίβασί του γίνεται μὲ τρόπο ἀστραπιαῖο. Πραγματικά, τὸ γράμμα τρέχει ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν ἄλλο μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο, δηλαδὴ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

Τὸ ἀπόρρητο τῆς ἐπιστολῆς, ἐξ ἄλλου, ἐξασφαλίζεται μὲ τρόπο ἀπόλυτο, ἀφοῦ τὸ ρομπότ, ποὺ τὴν ἀνοίγει, τὴν καταστρέφει, μόλις τελειώσῃ ἡ μεταβίβασί της.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ἀκόμη, ὅτι, δὲ μεταβιβάζεται ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' ἡ ἴδια ἡ ἐπιστολή, ἡ ὁποία, κατ' ἐπιλογήν, ἢ φωτογραφία της.. "Ἔτσι, ἂν ὁ παραλήπτης εἶναι ἕνας ἐρωτευμένος, θὰ κρατῇ στὰ χέρια του τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του.

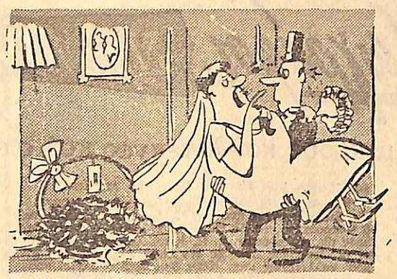
Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μιὰ ἐπιταγή, ποὺ ἐκδίδεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ἕναν τόπο, θὰ μπορῇ νὰ πληρωθῇ ἕπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ σ' ἕναν ἄλλον.

Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ἕνας τουρίστας, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἐλβετία π. χ. θὰ μπορῇ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ νὰ ἀποσύρῃ χρήματα ἀπὸ ὁποιαδήποτε Τράπεζα. Ὁ ὑπάλληλος θὰ τὸν παρακολουθῇ νὰ περάσῃ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, γιὰ νὰ κάπνίσῃ ἕνα τσιγάρο. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὴν Τράπεζα, ὅπου ὁ τουρίστας ἔχει τὶς καταθέσεις του καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὸ Λονδίνο ἢ τὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ σχετικὲς πιστοχρεώσεις, ὁ ἔλεγχος τῆς ὑπογραφῆς κλπ. θὰ γίνεται μέσα σὲ ἐλάχιστα λεπτά. "Ὅσπου ὁ τουρίστας νὰ κατῇση τὸ τσιγάρο του, θὰ ἔχουν τελειώσει ὅλες οἱ διατυπώσεις.

Δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν νὰ συζητήσουν μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι καὶ ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπόστασι χιλιάδων χιλιομέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, θὰ μποροῦν, ἐξ ἄλλου, νὰ πᾶνε σ' ἕναν εἰδικὸ θάλαμο τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ν' ἀνταλλάσσουν γράμματα κάθε πέντε ἢ κάθε δέκα λεπτά, ὥστου νὰ συμφωνήσουν. Τὰ γράμματα αὐτὰ θὰ τὰ παίρνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ μεσολαβήσῃ διανομεύς.

Αὐτὴ ἡ συνεννόησι μὲ γράμματα θὰ εἶναι καλύτερη καὶ ἀποδοτικότερη ποσὰ ἂν συνεννοοῦντο μὲ τηλεγραφήματα ἢ μὲ τὸ τηλέφωνο. Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀνοιχτὴ γραμμὴ μ' ἕνα τηλεγράφημα ἢ μ' ἕνα τηλεφώνημα δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πῇ ὅλα.

Οἱ πρῶτες δοκιμὲς τοῦ «ταχυδρομείου-ἐξπρὲς» ἔγιναν μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἁγίου Φραγκίσκου καὶ ἐστέφθησαν ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. "Ἐπειτα ἀπὸ τὶς ἐπιτυχεῖς αὐτὲς δοκιμές, τὰ ἀμερικανικὰ ταχυδρομεῖα μελετοῦν τὴν ἐπέκτασι αὐτοῦ τοῦ συστήματος στὶς κυριώτερες πόλεις.

— Ξαναβγὲς στὴν πόρτα, Θοδωράκη. Ξέχασες νὰ σκουπίσῃς τὰ παπούτσια σου!

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

«Μακρᾶς πνοῆς» προγράμματα μὲ φούρια ξεφουρνί- (ζουνε
οἱ σύγχρονοι φωστῆρες μας, ποὺ ἐργάζονται δρα- (στήρια
καὶ λένε ὑπερήφανα καὶ διατυμπανίζουνε
πὼς εἶναι «πλάνα» σπάνια καὶ δη... κοσμοσωτήρια!

Πλὴν ὅμως, τὰ λενόμενα... «μακρᾶς πνοῆς» προ- (γράμματα
πολὺ ψυχρὰς κι' ἀτάραχος ὁ κόσμος τὰ προσέχει,
γιατί, δηλ., ἡ φτώχεια, κύριοι, τοῦ ἄλλαξε τὰ ράμματα
κι' εἶναι ὁ φτωχὸς ἀδύνατον «μακρὰν... πνοὴν» νὰ (ἔχῃ!

ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ!

Μελέτες ζαναγίνανε ὡραῖες καὶ σοφὲς
γιὰ νὰ ἐξωραΐσουνε τῆς Βάθης τὴν πλατεία
κι' ἀρχίζουν, συμπολῖται μου, κι' ἐκεῖ ἀνασκαφὲς
ποὺ μᾶλλον θὰ κρατήσουνε καμμιὰ... δεκαετία!

Μονίμως θ' ἀνασκάπτεται κι' αὐτή, μὲ λόνους ἄλλους
κι' ἀπ' τὰ βαθειὰ ὀρύγματα καὶ τοὺς συχνούς της (σάλους
ἡ γενεὰ ἡ σύγχρονη κι' ἡ μέλλουσα θὰ μάθῃ
γιὰ ποιὰ αἰτία λένεται τέτοια πλατεία... Βάθη!

ΕΝ ΨΥΧΡΩ

Οἱ σπουδασταί, ποὺ ἔκαναν ἑνὸς μηνὸς πορεία,
ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες «ἀντιμετωπισθήκανε»
καὶ μ' ὅλο τὸ χιονόνερο καὶ τὴν κακοκαιρία,
μέσ' στὴν Ἐλευσινιώτικη πῆ... θάλασσα βρεθήκανε!

Μ' αὐτές, λοιπόν, τὶς νίλες των καὶ τὶς προϋποθέσεις,
οἱ σπουδασταὶ οἱ τάλαινες θὰ λένε μὲ πικρία,
πὼς τζίφος οἱ ἁρμόδιες ἐβγῆκαν ὑποχρέσεις
κι' αὐτοί, ἐν τέλει ἐμείναν «μέσ' στοῦ... λουτροῦ τὰ (κρῦα».

ΣΑΦΕΙΣ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Κατόπιν ἀποφάσεων καὶ μέτρων θαρραλέων,
ψυχ ἀτρεῖο ἀπέκτησε κι' ἡ Καλαμάτα πλέον
κι' ἐπιπροσθέτως γίνονται προσπάθειες μεγάλες
νιὰ νάχουν τέτοια «ἰδρύματα» καὶ πλείστες πόλεις (ἄλλες!

Φρενοκομεῖα σύγχρονα παντοῦ θὰ νίνουν, ἤτοι
καὶ πᾶς φωστὴρ μᾶς, σύντομα, θὰ μᾶς διακηρύττῃ,
πὼς ἡ εὐημερία μας δὲν εἶναι παίξε - γέλα,
ἀλλ' ἤρθε ἡ περίοδος ποὺ τὴν «περνάμε... τρέλλα!»

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ . . . «ΠΟΥΛΗΜΑ»

Οἱ χῶρες ποὺ μετέχουνε στὴν Ἀγορὰ τῶν Ἕξη,
ἀγρίως, μέχρι σήμερα, μᾶς ἔχουν περιπαίξει
καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἐντάξουνε κι' ἐμᾶς στὴν ἀγορά,
ζητᾶνε νὰ κρατήσουμε τῶν ἄλλων τὴν... οὐρά!

Αὐτὲς ζητοῦν νὰ ἔχουνε τὸ «βέτο» μὲ μιὰ λέξι
κ' ἐμεῖς νὰ συμμετέχουμε μονάχα στὶς λαχτάρες
ἐφ' ὧ καὶ λέμε βλέποντας τὴν («Ἀγορὰ τῶν Ἕξη»:
«Γιὰ μᾶς τὰ ντάντια κι' οἱ διπλὲς καὶ γι' ἄλλους οἱ... (ἑξάρες!»

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ

Εἰσαγωγὲς φροντίζουμε συχνὲς νὰ κάνουμε ἤδη
γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι πολλῶν μας ἀναγκῶν
κι' ἐκτὸς ἀπ' τ' ἄλλα πράγματα κι' ἐκτὸς ὀπ' τ' (λα εἴδη.

εἰσάγουνε κι' ἀμέτρητες ποσότητες... ρεγγῶν!

Ἀδίκως τὸ συνάλλαγμα, ὡστόσο, σπαταλᾶμε
καὶ ρεγγὲς ἀλλεπάλληλες ἀπ' ἔξω κουβαλᾶμε
ἀφοῦ ἀπ' τὴν ἀνείπωτη τὴ φτώχεια μπῆ, ἀντίσαμε
κι' οἱ πιὸ πολλοί μας, σήμερα, σκουρὰ ντύζοι κατα- (τήσαμε!

ΠΑΜΕ ΠΡΙΜΑ . . .

Ὁ κάσμος, λέει, ἐνέμ σε ἀπὸ ναρκωτικά
ποὺ τά... σερβίρουν μάλιστα καὶ κέντρα «κοσμικά»
καὶ πλείστοι χασισέμποροι, ποὺ δροῦν σ' αὐτὴν τὴν (πόλι,

ἀρχίζουνε καὶ κάνουνε «δουλειὲς μὲ φοῦντες» ὅλοι!

Ναρκωτικῶν ἐμπόριον παντοῦ πηγαίνει γόνα.
ἡ μᾶλλον κάνει πάταγο στὸν σκάοτο μας αἰῶνα
καὶ διάνα μεγαλύτερη, μοιραίως, θὰ βαρέσῃ
μιὰ κι' ἔχουν οἱ ἁρμοῖ οἱ «εἰς... νάοκηνν» περιπέσει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς ΕΛΑΤΤΩΝΕΤΑΙ;

Ζοῦμε μέσα σ' ἕναν ὠκεανὸ ἀπὸ δηλητήρια.

ΑΠΟ αἰῶνες ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς μεγάλωνε ὁλοένα. Ἡ καλυτέρευσι τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν κι' οἱ κατακτήσεις τῆς ἰατρικῆς ἀπομάκρυναν σταθερὰ τὸ θάνατο. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος, ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς κυμαινόταν γύρω στὰ 25 χρόνια, ἐνῶ ἕνα παιδάκι, ποὺ γεννιέται σήμερα ἔχει τὴν πιθανότητα νὰ φτάσῃ στὰ 60. Ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς σημείωσε ἰδίως μιὰ ἀλματικὴ ἄνοδο κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια. Ἀλλ' ἡ αὔξησις σταμάτησε, ξαφνικά. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν στατιστικῶν παρατηρήσεων, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὰ τελευταῖα δυὸ χρόνια.

Ποῦ ὀφείλεται ὅμως αὐτὸ τὸ σταμάτημα: Δυὸ εἶναι οἱ δρόμοι, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ πάλι τὴν ὑπεροχὴ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης. Ὁ ἕνας εἶναι οἱ ἴδιες οἱ αἰσθήσεις μας, κι' ὁ ἄλλος τὰ δηλητήρια.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἀνοίγομε τὸ πρωῒ τὰ μάτια μας, ὡς τὴν ὥρα ποὺ πέφτομε στὸ κρεβάτι μας γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ὕπνο, οἱ αἰσθήσεις μας βρίσκονται ἀκατάπαυστα σὲ κατάστασι συναγερμοῦ. Τὸ ραδιόφωνο, τὰ κουδουνίσματα τοῦ τηλεφώνου, ὁ κινηματογράφος, οἱ ἐντυπωσιακοὶ τίτλοι τῶν ἐφημερίδων, ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων, δὲ μᾶς ἀφίνουν νὰ ἡσυχάσωμε. Τὰ σπίτια μας ἔπαψαν πιὰ νὰ εἶναι ὁάσεις ἡρεμίας καὶ γαλήνης, ὅπως ἄλλοτε. Τὸ μπετὸν ἁρμέ, μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένες οἱ σύγχρονες πολυκατοικίες, μεταδίδει καὶ τοὺς πιὸ μικροὺς ἦχους καὶ πολλαπλασιάζει τὴν ἔντασί τους.

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἤχους, ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ παντοειδεῖς διεγέρσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς.

Ὅλες αὐτὲς οἱ διεγέρσεις ἐπιδροῦν στὸ νευρικὸ σύστημα καὶ τὸ ξεχαρδαλώνουν. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ νευρικὸ σύστημα ἐξαρτῶνται ὅλες οἱ λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἔτσι, ὅλος μας ὁ ὀργανισμὸς ὑποφέρει. Καὶ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα δὲν ἀργοῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Ἂς ἔρθωμε τώρα στὰ δηλητήρια. Στὶς σύγχρονες μεγαλουπόλεις ζοῦμε ἀδιάκοπα ἀνάμεσα σ' αὐτά. Νὰ ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες πηγές τους, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκθεσι ποὺ ὑπέβαλε τελευταῖα ἡ καταρτισθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τῆς γαλλικῆς Ἑταιρείας τῶν ἐπιστημῶν:

1) Ὁ ἀέρας, ποὺ ἀναπνέομε εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τὶς ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκινήτων, ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων καὶ ἀπὸ δημόσια ἔργα, ὀφειλόμενα στὶς ἀτομικὲς ἐκρήξεις. Οἱ ἐπιστήμονες διεπίστωσαν ὅτι, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ σύστασις τοῦ ἀζώτου τῶν κατοίκων τῶν μεγαλουπόλεων παρουσιάζει αἰσθητὲς διαφορὲς σχετικὰ μὲ ἐκεῖνο τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου.

2) Σημαντικὴ πηγὴ δηλητηρίων ἀποτελοῦν οἱ τροφές. Οἱ ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν, ὅτι τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ τὸ ὁποῖο γίνονται τὰ ψωμιά, τὰ ζωμαρικά, τὰ γλυκίσματα, κλπ., περιέχει ἴχνη ἐντομοκτόνων, ποὺ εἶναι βλαβερὰ στὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου.

Βλαβερὰ εἶναι ἐπίσης τὰ ποτά, οἱ καραμέλλες, διάφορες παρασκευασμένες τροφές, κλπ. Κατὰ τὴν ἔκθεσι τῆς ἐπιτροπῆς, μόνο τοία χρώματα εἶναι ἀκίνδυνα: τὸ κίτρινο-πορτοκαλί, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὰ καρότα, τὸ πράσινο, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὴ χλωροφύλλη τῶν φυτῶν καὶ τὸ κόκκινο, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ πριονόκκι. Ἀλλὰ στὴ σύγχρονη βιομηχανία, ὅλα σχεδὸν τὰ χρώματα παράγονται ἀπὸ οὐσίες τελείως διαφορετικὲς καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνα. Τὰ χρώματα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται στὰ ποτὰ (κανένα ποτὸ δὲν ἔχει τὸ φυσικό του χρῶμα), στὶς καραμέλλες, στὰ γλυκίσματα, ποὺ παρασκευάζομε, κλπ. Ἔτσι, παρατηροῦν οἱ ἐν λόγῳ ἐπιστήμονες, τσῶμε καὶ πίνομε διαρκῶς δηλητήρια.

3) Ἄλλη πηγὴ δηλητηρίων γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο εἶναι τὰ φάρμακα. Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι σήμερα μποροῦν νὰ καυχηθοῦν, ὅτι δὲ χρησιμοποιοῦν φάρμακα. Οἱ περισσότεροι ἄντρες καὶ γυναῖκες τούγαντίον, δὲ μποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς αὐτά. Ἀλλὰ ὅλα τὰ φάρμακα, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ σωτήρια, ὅπως τὰ ἀντιβιοτικά, εἶναι δηλητήρια. Κάθε φορὰ ποὺ τὰ παίρνομε, δηλητηριάζομε τὸν ὀργανισμό μας.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ζοῦμε μέσα σ' ἕναν ὠκεανὸ ἀπὸ δηλητήρια, ποὺ ὑποσκάπτουν διαρκῶς τὴν ὑγεία μας καὶ συντομεύουν τὴ ζωή μας.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας παρατηρεῖ, ὅτι ἂν συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καταστροφικά, ἕπειτα ἀπὸ μερικὲς δεκαετηρίδες. Κερδίσαμε σὲ πλείστα σημεῖα τὴ μάχη ἐναντίον τοῦ θανάτου, τονίζουν οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ τώρα ὁ θάνατος ἐπανέρχεται στὴν ἐπίθεσι μὲ τὰ ἴδια ὅπλα, ποὺ χρησιμοποιήσαμε ἐναντίον του. Κι' ἡ σημερινὴ ἐπίθεσί του εἶναι πιὸ τρομερὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχῆ συμμετοχή του στὰ φωνητικὰ ταλέντα τοῦ Γ. Οἰκονομίδη, ὑπέβαλε αἴτησι στὸ Ε.Ι.Ρ.

Ο ΔΕΛΤΑ ΤΑΥ (21 χρόνων), ἀπὸ τὴ Δάφνη 'Αθηνῶν τελειώνει τὸ γυμνάσιο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φοιτήση σὲ μιὰ Δραματικὴ Σχολή.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ., ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω 'Αθηνῶν, εἶναι ἄσσος στὸ κολύμπι καὶ στὴ ἀκοποβολὴ καὶ ἔξερει ξιφομαχία.

Ο ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΖΑΦΕΙΡΑΚΗΣ (15 χρόνων) ἀπὸ τὴν "Ανω 'Ελευσῖνα, ἀγαπᾶ τὸν κινηματογράφο καὶ ὀνειρεύεται νὰ γίνη ἕνα λαμπρὸ ἀστέρι του.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὴν 1η Φεβρουαρίου θ' ἀρχίσῃ, ὅπως ἐξαγγείλαμε ἤδη, ἡ παρουσίασις τῶν ὑποψηφίων τοῦ κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» καὶ τῆς «ΦΙΝΟΣ — ΦΙΛΜ» ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ποὺ θὰ κάνη τὴν πρώτη ἐπιλογὴ καὶ θὰ παραπέμψῃ ἀκολούθως ἐκείνες καὶ ἐκείνους, ποὺ θὰ κριθοῦν κατάλληλοι, στὴν 'Εξεταστικὴ 'Επιτροπή.

'Απὸ τὴν ἡμέρα αὐτή, οἱ ἄνω τῶν 16 χρόνων ἀναγνώστριες καὶ ἀναγνῶστες μας τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, θὰ μποροῦν, προσερχόμενοι στὰ γραφεῖα μας, νὰ παραλάβουν ἕνα παραπεμπτικὸ σημείωμα, ποὺ θὰ καθορίζῃ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς παρουσιάσεώς τους μπροστὰ στὸν εἰσηγητή.

Τὰ μέλη τῆς 'Εξεταστικῆς 'Επιτροπῆς, ποὺ θὰ κρίνουν ἀκολούθως ὅσους ἐπιτύχουν, εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά, τὰ ἑξῆς:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
('Ιταλὸς ὁπερατὲρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακιγιὲρ)
ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ
("Αγγλος ὁπερατὲρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
('Ηθοποιὸς)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Συγγραφεὺς Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Στὸ προσεχές μας τεῦθος θ' ἀνακοινώσουμε τὸ ὄνομα τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τὴν Σχολὴ στὴν ὁποία θὰ παρουσιάζωνται οἱ ὑποψήφιοι, γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιλογή. Φυσικὰ ἡ ἀρχὴ θὰ γίνη ἀπὸ τοὺς κατοίκους 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ θὰ ἐπεκταθῇ κατόπιν σὲ ὡρισμένους ὑποψηφίους τῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ συγκεντρώνουν πολλὰ προσόντα καὶ μεγάλες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο, ὅσοι δὲν κριθοῦν ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ ἄξιοι νὰ παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὴν ἐπιτροπή. Οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων θὰ παραμείνουν στὰ "Αλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔχῃ πάντοτε στὴ διάθεσι τῶν καλυτέρων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ποὺ θὰ μποροῦν ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσουν νὰ τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ τοὺς χρειάζεται, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο στὸ φίλμ ποὺ προετοιμάζουν.

"Ηδη, πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῇ στὴν τελικὴ φάσι του, δεκάδες ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας πῆραν μέρος στὸ γύρισμα διαφόρων σκηνῶν ταινιῶν, ποὺ παράγει ἡ «Φῖνος—Φίλμ». Μερικὲς ὑποψήφιες μάλιστα κατόρθωσαν, κατὰ τὰ γυρίσματα αὐτὰ νὰ διακριθοῦν καὶ πρόκειται στὸ προσεχὲς μέλλον ν' ἀναλάβουν πιὸ σημαντικοὺς ρόλους.

Τὸ κλείσιμο αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας δὲ σημαίνει ὅτι δὲ θὰ προθυμοποιηθοῦμε νὰ βοηθήσουμε στὸ μέλλον τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο. Ὁ Διαγωνισμὸς ρύσιαστικὰ συνεχίζεται καὶ προχωρεῖ πρὸς μιὰ νέα φάσι, στὴν ὁποία θὰ πάρουν αὐτομάτως μέρος καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑποψήφιοι, ποὺ δὲν ἔτυχε νὰ διακριθοῦν κατὰ τὴν πρώτη φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ποὺ θὰ ἔχουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία γὰ δοκιμάσουν, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὶς συνατότητές τους.

Σκοπὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ ἦταν καὶ παραμένει ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ταλέντο ποὺ βρίσκεται κρυμμένο μέσα σὲ ὁποιοδήποτε ἄτομο καὶ νὰ τὸ φέρῃ μπροστὰ στὸ φῶς τῶν προβολέων τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Ἡ ὁμορφιὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ προσόν, δὲ θεωρεῖται ὅμως ἀπαραίτητη ἡ προϋπόθεσι.

Οἱ ὅροι συμμετοχῆς στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν καὶ στὸ μέλλον οἱ ἴδιοι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

1) Θὰ βγάλουν δυὸ καθαρὲς φωτογραφίες σὲ σγτμα καρτ-ποστάλ. (δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ μπούστο καὶ μιὰ ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι εὐανάγνωστη καὶ νραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωνται οἱ γνῶσεις του (ξενικὲς σπουδὲς καὶ τυχὸν ξέτες γλῶσσες, μουσική, χοροὶ κλασσικοὶ ἢ μοντέρνοι, κολύμπι, ποδήλατο, σκί, σωφάϊσμα, κλπ.) ἀπαραιτήτως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσωκλείσουν εἰς φωτογραφίες στὸ νράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ νραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δραγατσανίου 4, (4ος ὄροφος) 'Αθῆναι (Τμῆμα Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ), γωρὶς ἄλλη ἐπιβάρυνσι.

Καὶ μιὰ προειδοποίησι γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ διαμένουν στὴν ἐπαρχία: Τοὺς παρακαλοῦμε ν' ἀποφύγουν κάθε περιττὴ μετακίνησι καὶ ἀλληλογραφία. Θὰ πληροφορηθοῦν σύντομως ἀπὸ τὶς στῆλες μας τὶς ἀποφάσεις, ποὺ θὰ πάρουν εἰδικὰ γι' αὐτοὺς ὁ «Θησαυρὸς» καὶ ἡ «Φῖνος Φίλμ» θέλοντας πάντοτε νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουν, χωρὶς νὰ τοὺς ὑποβάλουν σὲ ἔξοδα καὶ ταλαιπωρίες

(Στὴ σελίδα 78 ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)

Η ΜΑΤΟΥΛΑ ΝΙΚΟΓΛΟΥ (18 χρόνων), ἀπὸ τὴν Κατερίνη. Ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ ταλέντο καὶ μιὰ καλὴ φωνή. πιστεύει δὲ ἀκράδαντα πὼς θὰ πετύχῃ.

Η ΜΑΡΙΑ ΤΖΩΡΤΖΑΚΑΚΗ (15 χρόνων), ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸ φιλικ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ μας

ΑΠΕΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΑΓΗΣ ΒΑΡΗΣ: Ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ (Ὀργανισμοῦ Ἐξυγιάνσεως καὶ Ἀναδημιουργίας» 55 χρόνων ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Γυναίκα του. 50 χρόνων. ΑΕΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ἐπιχειρηματίας. Ὕφος, κομψότης, τσάντα ὑπό μάλης, ἄνετες κινήσεις, αὐτοπεποίθησι. 40 χρόνων ΣΑΛΤΣΑΚΗΣ: Γραμματεύς τοῦ κ. Βαρῆ. Ὕφος «ξεσκονιστικόν» στούς προϊσταμένους καί ἀγέρωχο στούς ὑφισταμένους 30 χρόνων. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στό σπίτι τοῦ Βαρῆ)

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (συνεχίζει κουβέντα) : . . . Καί δέν εἶναι μόνο, πού ἐσύ δέν ἔχεις πιά παντελόνι νά φορέσῃς. Εἶναι καί τά παιδιά θεόγυμνα. Βάζω στοίχημα πώς οἱ πρόσφυγες ὅλων τῶν καταστροφῶν καί τῶν θεομηνιῶν ἔχουν νά φορέσουν καλύτερα ροῦχα. Κι' οἱ περισσότεροι συνάδελφοί σου ἔχουν «γκαρνταρόμπα» κινηματογραφικοῦ ἀστέρος!

ΠΑΝΑΓΗΣ: Θά πήρανε προῖκα!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Δέν πήρανε προῖκα! Οἱ γυναῖκες τους πῆραν ἄντρες μέ μυαλό!... Μυαλό συγχρονισμένο! Μυαλό τῆς ἐποχῆς! Ποῦ δέν πληρώνεται μέ «συγχαρητήρια» κι' «εὐαρέσκειες»!... Πῆρε προῖκα ὁ Μηνᾶς, ὁ Γιαχνιστός, Ἀλλά ἔχει μυαλό!

ΠΑΝΑΓΗΣ: Δέν ἔχει ὅμως ἀξιοπρέπεια!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Ἀξιοπρέπεια κι' ἀπενταρία εἶναι δυό πράμματα ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα! Ἔχεις γνωρίσει κανέναν ἀξιοπρεπῆ κύριο μέ τρύπιο πανταλόνι;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Τήν ἀξιοπρέπεια τήν τοποθετεῖς ἐσύ στό ντύσιμο;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Αὐτή ἔχει τοποθετήσει ἐκεῖ τόν ἑαυτό της! Ἡ ἀξιοπρέπεια δέν κάνει ποτέ παρέα μέ τήν ἀπενταρία! Εἶναι καλοντυμένη, φοράει γούνινο παλτό κι' ὅταν περνάη ἀπ' τό μπακάλη, ἐκεῖνος ὑποκλίνεται καί τῆς λέει: εὐσεβάστως «καλημέρα σας, κυρία Ἀξιοπρέπεια» κι' ὄχι «τί θά γίνῃ μέ τό λογαριασμό, κυρία Πηνελόπη;»!...

ΠΑΝΑΓΗΣ: Θέλεις νά πῆς πώς ἐμᾶς δέ μᾶς σέβονται;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Πῶς! Μᾶς βρίζουνε... στόν πληθυντικό!

ΠΑΝΑΓΗΣ (ἐκνευρισμένος) : Ἐ, καί τί θέλεις νά γίνη, δηλαδή; Νά παραιδιάσω τήν ὑπευθυνότητά μου; Δέν τό κάνω, Πηνελόπη! Νά, προχτές ἤρθε στό γραφεῖο μου ὁ Ἀετόπουλος!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (μέ θαυμασμό) : Ὁ Ἀριστείδης ὁ Ἀετόπουλος;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Μάλιστα! Ὁ Ἀριστείδης! Ὁ μεγάλος ἐπιχειρηματίας. Ἔχει κάνει μιά πρόταση, πού δέν εἶναι καθόλου συμφέρουσα γιά τόν Ὀργανισμό.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Μή σώση καί εἶναι! Δικός μας εἶναι ὁ Ὀργανισμός;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Ἄ, δέν εἶν' ἔτσι, Πηνελόπη!... Ἐγώ ἔχω συναίσθησι τοῦ καθήκοντος!...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Δέν τήν βάζεις ἐνέχυρο νά φτιάξῃς πανταλόνι;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Δέν ἀστειεύομαι. Θά σοῦ πῶ ἕνα περιστατικό, γιά νά καταλάβῃς. Ἤρθε, λοιπόν, ὁ κ. Ἀετόπουλος καί μοῦδωσε ἕνα δῶδεκα «ὑπόμνημα», γιά νά μέ... ἐνημερώσῃ καί «νά μέ βοηθήσῃ στήν εἰσήγησί μου»!... Καί, φεύγοντας, «ξέχασε» πολύ ἐμφανῶς ἕνα φάκελλο στό γραφεῖο μου! «Αὐτό εἶναι δικό σας» τοῦ λέω. «Ὄχι», μοῦ λέει, «λάθος κάνετε!... Δικό σας εἶναι! Ἤταν ἀπάνω στό γραφεῖο σας»!... Καί φεύγει! Ὁ φάκελλος εἶχε μέσα ἑκατό κολλαριστά χιλιάρικα!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Πῶ, πώ!... Καί δέν τά πῆρες;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Ἀστειεύεσαι, Πηνελόπη;... Νά ζημιώσω τόν Ὀργανισμό ἑκατομμύρια ὁλόκληρα, γιά νά πάρω ἐγώ ἑκατό χιλιάδες;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Τά πῆρε πίσω, στό τέλος;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Ὄχι!... Ἀφοῦ εἶπε πώς δέν εἶναι δικός του ὁ φάκελλος;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Τότε;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Εἶπα ἐγώ «κάποιος ἄλλος θά τόν ξέχασε καί θάρθῃ ἀσφαλῶς νά τόν ζητήσῃ! Καί τόν ἔκλεισα στό συρτάρι. Τόχω κάνει αὐτό τό κόλπο μέ ἄλλους. Ἔτσι τούς διευκολύνω, νά στείλουν τήν ἄλλη μέρα «κάποιον δικό τους» νά πῆ πώς «ξέχασε ἕνα φάκελλο».

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Εἶσαι ἠλίθιος!

ΠΑΝΑΓΗΣ: Μπορεί! Ἀλλά τοῦτο δῶ... (χτυπάει τό κουτελό του) τόχω καθαρό!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Μόνο ποῦ δέν ἔχει τίποτα μέσα!

ΠΑΝΑΓΗΣ: Ἐγώ ξέρω νά πῶ πῶς μέ τή στάσι μου ὠφέλησα τόν Ὀργανισμό πολλά ἑκατομμύρια καί ὁ Πρόεδρος θά μοῦ σφίξῃ τό χέρι!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ: Καί θά σοῦ στείλῃ κάρτα στή γιορτή σου: «Ἐγκαρδίους εὐχάς»! Νά παραγγείλουμε κορνίζα:

ΣΚΗΝΗ 2Η

(Στό γραφεῖο)

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ: . . . Μέ συγχωρῆτε πολύ! Ἀφηρημένος εἶχα ξεχάσει ἕνα φάκελλο μ' ἑκατό χιλιάδες, δῆθεν, ὅτι τόν ἔξαχσε στό γραφεῖο.

ΑΛΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Μπά; Μήπως τόν εἶχε ξεχάσει;

ΠΑΝΑΓΗΣ: . . . Μά τί λέτε τώρα;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τοῦ ἐπιστρέψατε τόν φάκελλον;

ΠΑΝΑΓΗΣ: "Οχι, δέν τόν ἐπαίρνε. "Ἐστειλε μετά δύο ἡμέρες κάποιον.. δηλαδή αὐτός ὁ κάποιος εἶπε πῶς τόν ξέχασε. Κόλπο γνωστό!...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιὸ «κόλπο», κ. Βαρῆ; Τ' εἶν' αὐτά τά ὁποῖα λέτε ἐν ὥρα συνεδριάσεως; Ὁραματίζεσθε «κόλπα» καί φαντάζεσθε καί ὁμιλεῖτε περί δαροδοκιῶν; Καί συκοφαντεῖτε αὐθαιρέτως καί ἀβασανίστως ἕνα γνωστότατον... εὐσπόλητον ἐπιχειρηματίαν;

ΠΑΝΑΓΗΣ: Μέ συγχωρῆτε, κ. πρόεδρε, ἀλλά...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δέν ἔχει «ἀλλά»! Ἀρνοῦμαι νά σᾶς ἀκούσω. Καί σᾶς συγχωρῶ διά τελευταίαν φοράν. Διότι ἔπρεπε νά τό ἔχετε καί ἀναφέρει εἰς τήν ὑπηρεσίαν ἀμέσως! "Αλλος, στή θέσι μου, θά ὑπωψιάζετο, ὅτι ἐσκέφθητε πρῖν νά τό ἀναφέρετε, ἤ ὅτι τό ἐνεπνεύσθητε διά ν' ἀποσπάσετε συγχαρητήρια!

ΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ : Ἐξυπνάδες δέν περνοῦν ἐδῶ!

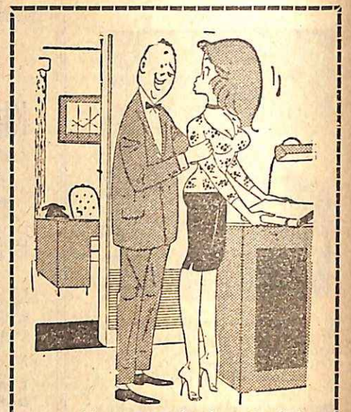
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἀρκετά ἐπ' αὐτοῦ. Λοιπόν, ἐπί τῆς προτάσεως τοῦ κ. Ἀετοπούλου, τήν ὁποίαν ἐμελέτησα ἐπισταμένως καί λεπτομερῶς καί τήν εὑρίσκω ἐξαιρετικῶς συμφέρουσαν διά τόν Ὀργανισμόν — θά ἐμελετήσατε ὅλοι τό σχετικόν ὑπόμνημά του — παρακαλῶ νά γίνῃ δεκτή. Ἀντίρρησις;

ΕΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Καμμία! ΟΛΟΙ: Δεκτή! Δεκτή!

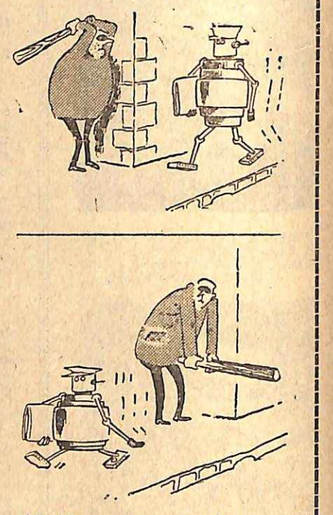
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν, δεκτή. Καί μή ὑπάρχοντος ἄλλου θέματος, λύεται ἡ συνεδρίασις. (Σηκώνεται). Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ. Κύριε Βαρῆ, νά προσέχετε ἄλλοτε!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

— Δέν εἶμαι ἐγώ σάν τούς ἄλλους διευθυντάς... Ἐγώ συνηθίζω νά ἔχω στενή ἐπαφή μέ τό προσωπικό μου!...

Ὁ ἠλεκτρονικός εἰσπράκτωρ.

—"Ἄσε με νά πάω στήν 'Ιταλία Κώστα καί σοῦ ὑπόσχομαι, πώς κάθε βράδυ ἐσένα θά ὀνειρεύωμαι.

— Δέ μένεις καλύτερα ἐδῶ καί νά ὀνειρεύεσαι τήν 'Ιταλία;

Σούζη ΗΤΡΕΛΛΟΚΑΜΠΕΡΟ

Ἐρωτική ἐκμυστήρευσι

Ὁ καϋμός τῆς Σούζης εἶναι, ποῦ δέν τήν ἐκάλεσε ἀκόμη κανένας παραγωγός νά πρωταγωνιστήσῃ σέ μιά ταινία, πού θά τήν ἀναδείξῃ καί θά τήν φέρῃ στό πρῶτο πλάνο τῆς κινηματογραφικῆς ἐπικαιρότητος.

Τότε ὅλοι οἱ παραγωγοί θά τήν ἐκλιπαροῦν νά παίξῃ στά ἔργα τους. Οἱ δημοσιογράφοι θά τῆς παίρνουν συνεντεύξεις. Ἡ φωτογραφία της θά φιγουράρῃ στίς ἐφημερίδες κι' ὁ «Θησαυρός» θά τήν κάνῃ χρωματιστό ἐξώφυλλο. Ἡ δόξα της θά ξεπεράσῃ τότε τά ὅρια τῆς Ἑλλάδος καί θάκη προτάσεις ἀπό ὅλες τίς ξένες κινηματογραφικές ἑταιρίες νά γυρίσῃ φίλμ. Δέν ἀποκλείεται δέ νά τήν πάρῃ στό τηλέφωνο κι' ὁ "Αρθουρ Ράνκ ἀπό τό Λονδίνο:

—Θά τό θεωρήσω τιμή μου, δεσποινίς, νά σᾶς ἔχω πρωταγωνίστρια στά ἔργα μου...

Καί αὐτή θά ἐπιφυλάσσεται, θά θέτη ὅρους καί θά ἔχουν ὅλοι καλλιτεχνικές ἰδιοτροπίες.

Ἐπί τοῦ παρόντος πάντως βρίσκεται ἀκόμα στό στάδιο τῆς ἀναμονῆς καί εὐελπιστεῖ. Δέν εἶναι δυνατόν μιά καλλιτεχνική ἀτία σάν τή δική της νά μήν ἐκτιμηθῆ τελικῶς. Καί περιμένει... Καί περιμένει, Καί ὁ παραγωγός δέν λέει νά ἐμφανισθῆ. Στήν ἀπελπισία της παίρνει τήν ἀπόφασι νά συμβουλευθῆ μιά χαρτορίχτρα νύφτισσα γιά τό καλλιτεχνικόν της μέλλον. Εἰσπράττει ἡ νύφτισσα τό εἰκοσάρι καί διαβάζει στά χαρτιά τή μοῖρα της:

—Μεγάλη τύχη σέ περιμένει, κοῦκλα μου, σέ τρία τέρμενα μέ νάλη πόρτα θά ὁ ἀβῆς...

—Ἄχ! μή μοῦ τό λέτε!... κάνει χαρούμενη ἡ Σούζη, ποῦ τήν μεγάλη πόρτα τήν ἐρμηνεύει γιά πόρτα τῶν στούντιο.

—Γράμμα ἀπό θάλασσα θά λάβῃς, κοκκῖνα μου, συνεχίζει ἡ νύφτισσα. Καί παράδες σοῦ πέφτουνε ἀρχοντοπούλα μου!

—Ω! λά, λα! φωνάζει ἐνθουσιασμένη ἡ Σούζη, ποῦ ὅλα τά ἑρμηνεύει σύμφωνα μέ τίς κρυφές της ἐπιθυμίες.

Τό γράμμα ἀπό θάλασσα πιστεύει ὅτι σίγουρα θά εἶναι καμμία πρόσκλησι γιά συνεργασία μέ ἀμερικανικές ἑταιρίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ δέ παράδες, τό τσέκ τῆς προκαταβολῆς γιά τήν ὑπογραφή τοῦ πρώτου κινηματογραφικοῦ της συμβολαίου.

Ἡ νύφτισσα ποῦ μυρίζεται ψητό, κυττάζει τά χαρτιά καί προσθέτει μέ ὕφος μυστηριῶδες:

—Ἀσήμωσε πάλι κόρη μου νά σέ πῶ, ποιός βαλαντώνει γιά τά ὡραῖα σου μάτια... Ποιός τήν ἐνοια σου ἔχει...

Ἡ Σούζη δίνει πρόθυμα καί δεύτερο εἰκοσάρι καί ἡ νύφτισσα προβαίνει τώρα σέ αἰσθηματικές ἀποκαλύψεις:

—Ἕνας ψηλός σπαθάτος σ' ἔχει μέσα στήν καρδιά του κοκῶνα μου... Ἕνα ψηλός, ὡραῖος ἄνδρας μέ γλυκά μάτια.

Ἡ Σούζη, ἐνῶ σκέπτεται, ξαφνικά βάζει τή φωνή:

—Ὁ Νικολινάκος! Ψηλός, μελαχροινός μέ γλυκά μάτια. Αὐτός εἶναι. Ὁ Νικολινάκος! Ὥστε μέ ἀγαπάει;

—Δέν ἔχει μάτια γι' ἄλλη γυναῖκα, ὁμορφούλα μου! Ἀσήμωσε πάλι νά σέ πῶ...

Ἀλλά ἡ Σούζη, δέν ἔχει ἀνάγκη νά μάθη τίποτ' ἄλλο. Τῆς ἀρκεῖ ὅτι τήν ἀγαπάει παράφορα ὁ Νικολινάκος καί γυρίζει σπίτι της γιά νά μεταδώσῃ τό εὐχάριστο νέο στήν μητέρα της, τήν κυρά - Καλλιόπη.

—Μάδερ, φωνάζει νευάτη χαρά. Ποιόν νομίζεις ὅτι ἔχω τρελλάνει μέ τήν ὁμορφιά μου; Τόν Νικολινάκο μάου!...

—Ποιός εἶναι αὐτός πάλι; ἀπαντᾶ ἡ κυρά - Καλλιόπη κουνῶντας μέ οἶκτο τό κεφάλι της.

—Ὤ! ποῦ ζῆς μάδερ; Δέν ξέρεις τόν Μισέλ Νικολινάκο; Τόν ζέν πρεμιέ τῆς ἑλληνικῆς ὀθόνης; Ντροπή, μάου!...

—Βρέ ἄσε τόν Νικολινάκο κι' ἔλα νά μοῦ βάλῃς χέρι νά ξεθνάλουμε τή μπουγάδα!

Κι' ἀπαύω ποῦ εἶναι ἔτοιμη ἡ Σούζη νά διαμαρτυρηθῆ γιά τήν προσβολή καί νά τονίσῃ ὅτι μιά καλλιτέχνιδα περιωπῆς, σάν κι' αὐτήν, δέν ἔχει καμμία σχέσι μέ τίς μπουγάδες καί τά οἰκιακά, χτυπάει τό τηλέφωνο. Τρέχει ἡ Σούζη καί σηκώνει τό ἀκουστικό. Κάτι τῆς λέει πώς τό τηλεφώνημα εἶναι ἀπό τόν Νικολινάκο.

—Ἀλλό! Ἐσύ, Μισέλ: ρωτάει μέ καλλιτεχνικό ἀέρα.

—Ποιός, Μισέλ: ἀπαντάει μιά ἀντοικὴ φωνή ἀπ' τήν ἄλλη ἄκρη.

—Καλέ δέν εἶσαι ὁ Μ'σέλ Νικολινάκος:

Τήν ἴδια στιγμή στό καφενεῖο τῆς γειτονιᾶς, ἕνας νεαρός πού τηλεφωνοῦσε, κλείνει τό μικρόφωνο τοῦ τηλεφώνου καί λέει στούς ἄλλους νεαρούς πού ἦταν δίπλα του:

—Παιδιά ἡ τρελλοκαμπέρω ἡ Σούζη νομίζει πώς εἶμαι ὁ Νικολινάκος. Θά σπάσουμε πλάκα...

Καί ξεσκεπαζοντας τό μικρόφωνο, συνεχίζει:

—Ὤ! ναί δεσποινίς Σούζη, ἐγώ εἶμαι. Πῶς ὅλως τό καταλάβατε;

—Ἐ!, κάτι καταλαβαίνουμε κι' ἐμεῖς οἱ... στάο! Ἀλλά γιατί, κακό παιδί, ντρέπεσαι νά μοῦ πῆς πώς μ' ἀγαπᾶς; Ἐνῶ ὅμως τόμαθα...

Τήν ἴδια στιγμή, στό καφενεῖο τῆς γειτονιᾶς, ὁ... Νικολινάκος ἐξεμυστηρεύετο στούς φίλους του, μέ κλειστό τό μικρόφωνο:

—Παιδιά! Ποῦ νά σᾶς τά λέω. Ἔχει νά γίνη τῆς μουρλῆς μέ τή Σούζη.

Καί ἀποκαλύπτοντας πάλι τό τηλέφωνο, συνεχίζει:

—Ὤ! Σούζη. Τό ἔμαθες λοιπόν; Ἐ! ναί! σ' ἀγαπῶ! Μ' ἔχε ς τρελλάνει, γλυκειά μου νόησα!

—Χού! χού! χού!, ἀκούγεται ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη τό κατσαρό νέλιο τῆς Σούζης, ποῦ ἔχει δέσει πλέον σέ ψιλό μαντῆλι ὅτι ξετρέλλανε μέ τήν ὁμορφιά της ἕναν γόητα τῆς ὀθόνης.

—Δέν ἀντέχω ἄλλο Σούζη, προσθέτει ὁ ὑπεύθυνος πρωταγωνιστής. Θά ἔσθω τό βράδυ στό σπίτι σου νά γονατίσω μπροστά σου καί νά σοῦ ζητήσω νά γίνης ταῖρι μου. Τό καλλιτεχνικό μου ταῖρι καί τό ταῖρι τῆς ζωῆς μου... Θά ἔλθω τό βράδυ. Δέν ἀντέχω ἄλλο Σούζη!

—Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θά σέ περιμένω, ἀπαντάει συγκαταβατικά ἡ Σούζη. Ἀριδεντέρτσι, Μισέλ!

Καί κλείνοντας τό τηλέφωνο βάζει τίς φωνές:

—Μάδερ! Ἔλα νά μέ συγχαρῆς. Ἀρραδωνιάζομαι...

—Μέ ποιόν πάλι, ρωτάει ἐκπληκτη ἡ κυρά - Καλλιόπη.

—Μέ τόν Νικολινάκο μάδερ! Θά ἔλθη τό βράδυ νά μέ ζητήσῃ.

Καί ἀφίνοντας ἐμβρόντητη τήν κυρά - Καλλιόπη σπεύδει νά ἀναγγείλῃ, τηλεφωνικῶς, τό νέο στίς φίλες της:

—Ἀλλό! Ἐσύ εἶσαι, χρυσῆ μου; Ἔχεις χαιρετισμούς ἀπό τόν μνηστῆρα μου. Καλέ, δέν τόμαθες ὅτι ἀρραβωνιάστηκα μέ τόν Νικολινάκο; Ἐδῶ ἔχει βουΐξει ὅλη ἡ Ἀθῆνα. Τό βράδυ θά ἐλθη νά μέ ζητήσῃ ἐπισήμως.

Εἰς μάτην ὅμως περίμενε τό βράδυ τόν Νικολινάκο, ἡ καϋμένη ἡ Σούζη. Ἀπό τίς ἑπτά ἤτανε ντυμένη καί στολισμένη νά ὑποδεχθῆ τόν γόητα κι' ἐφτασε δέκα ἡ ὥρα κι' ἀκόμα νά φανῆ. Ἀλλά ἡ Σούζη δέν ἀπελπίζεται. Καθισμένη σέ μιά ἀναπαυτική πολυθρόνα τῆς σάλας ἔχει τό νοῦ της στό κουδοῦνι. Καί νά! σέ κάποια στιγμή, χτυπάει τό κουδοῦνι τῆς πόρτας. Τρέχει ἡ Σούζη, ἀνοίνει καί βλέπει μπροστά της τόν Νικολινάκο μέ μιά ἀνθοδέσμη, νά τῆς χαιρονελάη, καί νά τῆς λέη μέ πάθος:

—Ἡ ἐσένα Σούζη ἡ καμμιά!

Πετάει ἀπ' την χαρά της ἡ Σούζη καί παίρνοντας κοκέτικο ὕφος ὑποδηνεί τόν γόητα στή σάλα, ἐνῶ αὐτός συνεχίζει νά ἐκδηλώνη τά αἰσθήματά του μέ ἀνείπωτη παραφορά:

—Ὤ! Σούζη. Εἶσαι ἀριστούργημα! Εἶσαι ποίημα! Εἶσαι μουσικό ἰντερμέτζο!

—Χού! χού! χού! κάνει ἡ Σούζη κολακευμένη ἀπό τίς ἔνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ ὡραίου ζέν πρεμιέ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κινηματογράφου.

—Μοζι σου, πάντα, Σούζη, θά κατακτήσουμε τή δόξα! "Εξω περιμένει ὁ κύριος Φίνος γιά νά ὑπογράψουμε συμβόλαιο γιά πέντε φίλμ ἀξιώσεων.

—Καλέ ἔξω ἀφησες τόν ἄνθρωπο καί περιμένει: ἀπορεῖ ἡ Σούη. Φέρτον μέσα.

Τρέχει ὁ Νικολινάκος καί σέρνει τόν κ. Φίνο μέ τά συμβόλα α.

—"Ω! δεσποινίς, Ντπαρ! Ὑπογράψτε! λέει θριαμβευτικά στή Σούζη καί ἁπλώνει τά συμβόλαια. Μ'ἀ ὑπογραφοῦλα δεσποινίς. Μή μοῦ ἀρνηθῆτε τήν τιμή.

Σηκώνεται τότε ἡ Σούζη καί παίρνοντας ὕφος μεγάλης στάρ, ἀρχίζει νά ἐπιβάλλη τούς ὅρους της:

—Θά ὑπογράψω ἀλλά ἀπαιτῶ νά μή ξαναπατήσουν στό στούντιό σας οἱ Βουνιουκλάκη, Καρέζη, Διαλυνᾶ, Φόσσου, Ἀναλυτή, Χαριλάου καί οἱ λοιπές ἀξιοπρεπεῖς.

—Μάλιστα, δεσποινίς. Δέν θά ξαναπατήσουν! Ὑπογράψτε!.

Ἀλλά ἡ Σούζη συνεχίζει:

—Τά σενάρια θά τά διαλέγω ἐγώ, καθώς καί τούς σκηνοθέτας.

—Σύμφωνοι, δεσποινίς! Ὑπογράψτε!

—Ὑποδείξεις κατά τό γύρισμα δέν δέχομαι διότι ἐγώ εἶμαι καλλιτέχνις περιωπῆς.

—Δεκτόν, δεσποινίς. Ὑπογράψτε! Σᾶς βασταῖτε πλέον ἀνωνία μου.

Τέλος πειθεται ἡ Σούζη. Παίρνει τό στυλογράφο καί ἀπάνω ποῦ ἑτοιμάζεται νά ὑπογράψη, ἀκούει ταφνικά μιά φωνή:

—Σύπνα βρέ ἀχρόνιαστη ποῦ σέ πῆρε ὁ ὕπνος στήν πολυθρόνα! Θά πουντιάσῃς, τρομάρα σου!

Ἀνοίγει τά μάτια καί βλέπει μπροστά της τήν κυρά-Καλλιόπη. Κυττάζει γιά δεύτερη φορά τόν Νικολινάκο. Τίποτα. Κυττάζει γιά τόν κ. Φίνο μέ τά συμβόλαια. Τό ἴδιο. Καί τότε καταλαβαίνει ὅτι ὅλα αὐτά ἦταν ὄνειρο. Καί στήν ἀπελπισία της, τά βάζει μέ τήν κυρά - Καλλιόπη:

—"Ω! Μάδερ. Μοῦ κατέστρεψες τήν καλλιτεχνική μου σταδιοδρομία...

—Ἐνώ: κάνει ἐκπληκτη ἡ κυρά Καλλιόπη. Ἀπό ποῦ καί ὡς ποῦ:

—Ἐσύ, μάου. Ἄν δέν μέ ξυπνοῦσα θά εἶχα τώρα ὑπογράψει τά συμβόλαια μέ τόν ὕφος φίλυ. "Ω! μάδερ γιατί μοῦ τό ἔκανες αὐτό;

Κι' ἐνῶ ἡ Σούζη, βουκωμένη, τραβάει γιά τό δωμάτιό της νά κλάψη τά χαμένα καλλιτεχνικά της ὀνείρατα, ἡ κυρά - Καλλιόπη τρέχει νά φέρη τό λιβανιστήρι γιά νά τήν... λιβανίσῃ...

Σ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

— Νομίζω πώς ἐμεῖς εἴμαστε περιττοί!...

Μοντέρνα Χαρτζιλίκια

Εἴσαστε ὥριμη γιὰ τὴ ζωή;

Ὅλοι σχεδὸν οἱ νέοι προχωροῦν φάινοντας στὴ ζωή, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἔσουν τὸ δρόμο τους. Γιατί ἔφερουν πὼς αὐτὸ εἶναι ἕνα πολὺ δύσκολο πρᾶγμα. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὶς νέες. Ἔπειτα ἀπὸ κάποια ἡλικία, πιστεύουν πὼς εἶναι ὥριμες γιὰ τὴ ζωή. Κάτι περισσότερο: πὼς ἔχουν δικαιώματα πάνω στὴ ζωή καὶ πὼς τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ τὰ ἀξιοποιήσουν.

Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη εἶναι γενικὴ στὰ σημερινὰ κορίτσια. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κάτι νέα, ὅπως καὶ κάθε ἄνθρωπος, ἔχει δικαιώματα πάνω στὴ ζωή. Τὸ ζήτημα, ὅμως, εἶναι πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ διεκδικήσῃ. Κι' ἐδῶ εἶναι ποὺ μπαρδεύονται τὰ πράγματα. Γιατὶ οἱ νέες, ὅταν μιλοῦν γιὰ δικαιώματα, ἐννοοῦν πὼς ἡ κοινωνία ἔχει μιὰ ὁρισμένη ἀπέναντί τους ποὺ πρέπει νὰ τοὺς τὴν ἐξασφάλιση. Κι' ὅταν μιλοῦν γιὰ κοινωνία, ἐννοοῦν τοὺς ἄντρες.

Ὁ Γάλλος εὐθυνιογράφος Ἀλφόνς Ἀλλαὶ εἶνε θάλασσα ἀλλὰ τὰ ἀκόλουθα λόγια στὸ στόμα μιᾶς ἡλικιωμένης:

— Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ πολὺ καλύτερα πράγματα ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ τ' ἀποντήσωμε, μᾶς χρειάζονται οἱ ἄντρες.

Καί, πραγματικά, θλες οἱ γυναῖκες σκέφτονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἀλλ' εἶσαστε ὥριμη γιὰ νὰ καταντήσετε τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἄντρες; Μὴ σᾶς παρασύρῃ ἡ ἡλικία. Σ' ἄλλες νέες αὐτὴ ἡ ὡριμότητα ἔρνεται ἀπὸ τὰ 14 ἢ τὰ 15 χρόνια τους. Ἄλλες, ὅμως δὲν καταφέρνουν νὰ τὴν ἀποχτήσουν οὔτε ἕπειτα ἀπὸ τὰ 20.

Ἡ ὡριμότητα εἶναι τὸ καλὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴ ζωή. Ἐκεῖνες ποὺ τὸ ἔχουν μποροῦν νὰ προνοήσουν ἄφοβα. Ὅλες οἱ πόρτες θὰ φερθοῦν ἀνοιχτὲς μπροστά τους.

Ἀλλὰ σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ὡριμότητα; "Ας προσπαθήσωμε νὰ τὴν ἰδοῦμε στὰ πράγματα.

1) Εἶσαστε ὥριμη, ὅταν γιὰ ὅλες τὶς πράξεις σας προσπαθεῖτε νὰ φᾶτε μιὰ λογικὴ ἐξήγησι. Δὲν εἶσαστε, τοὐλαχιστὸν. Ὥριμη, ὅταν ἀφήνετε τὰ ἐνστικτά σας νὰ σᾶς παρασύρουν καὶ περιορίζετε τὴ λογικὴ σὰν κάτι τὸ ἀνίσχυρο ἢ τὸ ἐπικίνδυνο.

2) Εἶσαστε ὥριμη, ὅταν, ἀντὶ μόνο διατυπωνίζετε τὰ δικαιώματά σας, ἀλλὰ ἐέρετε καὶ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κάμετε τοὺς ἄλλους νὰ τὰ σεβαστοῦν. Τὰ δικαιώματά σας δὲν ἔχουν μόνον θεωρητικὴ ἀξία. Γιὰ νὰ τὰ σεβαστοῦν, ὅμως, οἱ ἄλλοι, πρέπει νὰ τὰ σεβαστῆτε ἐσεῖς πρῶτη. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ δείξετε στὴν πρᾶξι.

3) Πρέπει νὰ ἔνετε τὶς προσωπικές σας γνῶμες. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ σέβεστε τὶς γνῶμες τῶν ἄλλων. Τὸ νὰ νομίζετε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ ἔχῃ τὶς δικές σας γνῶμες δείχνει πὼς ἡ κρίσι σας δὲν ἔνει ὡριμάσει ἀκόμη.

4) Εἶναι ἀναρθμητες οἱ νέες ποὺ, μπαίνοντας στὴ ζωή, πέφτουν ἀπὸ ἐκπληξι σὲ ἔκπληξι. Δὲ μπορεῖτε, θέβαια, νὰ τὰ ἐέρετε ὅλα. Ἀλλὰ νιὰ τὸ λογο αὐτὸ ἀκριθῶς πρέπει νὰ προσένετε τὰ θήματά σας. Ἔτσι θὰ γλυτώσετε ἀπὸ πολλὲς πανίδες καὶ θὰ θέ προσαθῆτε κατόπιν νὰ δικαιολονήσετε τὴ ἀφέλεια ἢ τὴν ἀπερισκεψία σας λεγοντας: «Πῶς μποροῦσα νὰ τὸ φαντεστῶ; Ἦταν κάτι τὸ ὁλότελα ἀπροσδόκητο».

5) Ὅλοι οἱ ἄνθωποι πέφτουν σὲ λάθη. Τί κάνετε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι· Ἀναγνωρίζετε ὅτι ἀστογήσατε ἢ προσπαθεῖτε νὰ τὰ φορτώσετε στοὺς ἄλλους; Προσέξετε καλὰ αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους γιὰ λόγους κακῶς ἐντοουμένου ἐγωϊσμοῦ, μπορεῖ νὰ μὴν ἀναγνωρίσετε ἕνα λάθος σας (καίτοι τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὸ κάμετε μὲ παρουσία καὶ θάρους). Ἀλλὰ τὸ νὰ προσπαθῆτε νὰ δικαιολογηθῆτε καὶ στὸν ἑαυτό σας, εἶναι πολὺ κακὸ σημάδι. Ὁ δρόμος ποὺ διαλέξατε σᾶς ἐπιφυλάσσει πολλὲς ἐκπλήξεις, ποὺ δὲ θὰ εἶναι καθόλου εὐχάριστες.

6) Ἔνετε ἐμπιστοσύνη στὴ μνήμη σας; Ἡ μνήμη ἔνει διπλὴ ἀξία. Πρῶτα-πρῶτα, σὰν πολύτιμη ἰδιότητα τοῦ μυαλοῦ. Καὶ δεύτερο, σὰν ὄργανο τῆς πείρας. Ἂν ἔχετε ἀσθενῆ μνήμη, κι' ἡ πεῖρα σας θὰ εἶναι ἀμοίβολη κι' ἀνέπαφη. Ἔτσι, δὲ θὰ καταφέρετε νὰ ὡριμάσετε ποτέ. Ἕνα σωρὸ πράγματα μ' ὅλο ποὺ τὰ ἔνετε ἰδῆ ἀναριθμητες φορές, θὰ σᾶς φαίνωνται πάντοτε σὰν καινούργια.

7) Προκειμένου νὰ φτιάξετε ἕνα φόρεμα, ἕνα καπέλλο κλπ., ἐέρετε ἀπὸ ποῖν τί πρέπει νὰ ζητήσετε, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ταιριάζει, τί σγέδιο θὰ διαλέξετε κλπ. ἢ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ ὑποδείξῃ ἡ μοδίστα σας; Ἢ ἀκολουθεῖτε τὶς ὑποδείξεις ποὺ σᾶς κάνουν οἱ ὁλες γύρω σας; Ἡ ἀκόμη παρασυρόστε ἀπὸ τὰ παραγγέλματα τῆς μοδίστας; Ὅλα αὐτὰ ἀξίγνου πὼς θἐμπετε τὴ ζωὴ μὲ τὰ μάτια τῶν ἄλλων κι' ὄνι μὲ τὰ δικά σας. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο.

8) Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ συμπλεγμάτων. Ὅλοι πῶς δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοτε συμπλέγματα. Ἀλλ' οἱ ἄνθωποι δὲν τὰ ἤξεραν. Ἐνῶ σήμερα τὰ φωνάζομε. Κι' εἶναι πολλὲς οἱ νέες ποὺ νομίζουν πὼς πρέπει νάνουν μερικά, γιὰ νὰ φοίσκουνται μέσα στὸ πνεῦμα τῆ ἐποχῆς. Σπέρματα συμπλεγμάτων κυκλοφοροῦν ἀκόμη καὶ στοὺς δρόμους. Π.χ. «Μιὰ νέα δὲ μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ σ' ἕναν ὅμορφο καὶ δυνατὸν ἄνδρα». Ἢ: «Οἱ πόθοι μας ποὺ δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦμε σταλάζουν δηλητήριο μέσα στὴν ψυχή μας». Ἢ ἀκόμη: «Ἡ ὁμορφιὰ ἢ ὁδρωσι κι' ἡ ἐξυπνάδα δὲν ἀξίζουν τίποτα. Τὸ πᾶν εἶναι ἡ τύχη».

Αὐτὲς οἱ ἰδέες φαίνονται πολὺ ἀθῶες. Ἀλλ' ἐπενεργοῦν διαφορικὰ μέσα στὴν ψυχὴ μιᾶς νέας. Ἔτσι, ἔνα πρωῒ ξυπνάει μ' ἕνα σύμπλεγμα, ποὺ εἶναι θαθειὰ ριζωμένο μέσα της κι' ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲ θὰ μπορέση πιὰ νὰ γλυτώσῃ.

9) Μιὰ ὥριμη νέα πρέπει ὄχι μόνο νὰ ἔξῃ τί ζητάει ἀπὸ τὴ ζωή, ἀλλὰ καὶ πῶς θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Περιστῶντας στὰ τυφλά, δείχνετε ἐλλειψι ὡριμότητας. Τὸ ἴδιο δείχνει κι' ἡ ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη στὴν τύχη. Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ἕνα λαχεῖο, ἀλλ' ἕνα ἀγαθό, ποὺ τὸ φτιάνομε μόνοι μας καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὸ συντηροῦμε μὲ στοργή. Διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸ χάσωμε.

10) Πολλὲς ἀπὸ τὶς σημερινὲς νέες ξεκινοῦν μὲ τὴ σκέψι ὅτι πρέπει νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τους. Αὐτό, μ' ἁπλούστερα λόγια σημαίνει: ἐνὰ ποδοπάτημα ὅλα τὰ ἐμπόδια, νὰ συντρίψουν ὅλους τοὺς φραγμούς, γιὰ νὰ τ' ἀπολαύσουν ὅλα. Αὐτὴ ἡ σκέψι δὲ δείχνει δυνασιμό, ἀλλ' ἔλλειψι κοίσεως: Ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος προσαρμόζει τὶς ἐπιδιώξεις του στὶς ἱκανότητές του, στὸ περιθάλλον του κλπ. Δὲν πιγαίνει νὰ χτυπήσῃ τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο. Αὐτὸ εἶναι τρέλλα. Νὰ ἔνετε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσετε κατὰ πρόσωπο τὴ ζωή. Ἀλλὰ νὰ μὴ νομίζετε πὼς θρίσκόσαστε πάνω ἀπὸ τὴ ζωή. Γιατὶ ἡ ζωὴ δὲ συγνωρεῖ νὰ τὴν παρανγωρίζουμε καὶ νὰ τὴν περιφρονοῦμε. Καὶ τιωρεῖ ἀμείλικτα.

11) Σᾶς ἐνδιαφέρει τὸ νὰ φαινώσστε ἔξυπνη, δυνατή, μορφωμένη ἢ νὰ εἶσαστε πραγματικά; Στὴν πρώτη περίπτωσι, θρισκόσαστε σ' ἕνα γλυστερὸ δρόμο κι' ἀρκεῖ ἡ παραμικρὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ κατρακυλήσετε. Οἱ περισσότερες νέες δυστυχῶς, πιστεύουν πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ δημιουργοῦν ἐντυπώσεις κι' ὄτι δὲ νρειάζεται νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τίποτα ἄλλο. Μοιάζουν ἔτσι μὲ πλοῖα νωρὶς πηδάλιο. Δὲ μποροῦν νὰ κυθερνηθοῦν. Τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς τὶς πηγαίνει ὅπου θέλει.

12) Ἔλλειψι ὡριωτότητος ἀποτελεῖ καὶ τὸ νὰ εἶσαστε ἐπιεικὴς γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Πρέπει, τοὐναντίον, νὰ συνηθίσετε νὰ μὴν τοῦ κάνετε γάρες. Οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ παραθλέψουν μερικὰ πράγματα σὲ σᾶς. Ἐσεῖς, ὅμως δὲν πρέπει νὰ παραθλέπετε τίποτε στὸν ἑαυτό σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ δρομοι ποὺ δηνοῦν στὸ νάμο.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

«Μάσκες καλλονῆς»

Θὰ σᾶς δώσουμε πιὸ κάτω δυὸ παλιὲς συντανὲς γιὰ «μάσκες» καλλονῆς, φτηνὲς καὶ ἄριστες γιὰ τὸ πρόσωπο.

1) Μάσκα τῆς Σουλτάνας:

Πικραμύγδαλα	250	γραμ.
Φυστίκια	125	»
Ζάναρη ἄγνη	15	»
Ἀλεῦρι ἀπὸ κουκιά	40	»
Ἄσπρο μέλι	40	»
Ἀλκοόλ	60	»
Ἀμυγδαλόλαδο	40	»
Ἐσάνς περγαμότου	2	»

2) Μάσκα τῶν Ρωμαίων:

Ἀλεῦρι ἀπὸ κουκιά	100	γραμ.
Ρυζάλευρο	100	»
Μέλι	50	»
Τριανταφυλλόνερο	100	»
Ἀσπράδι αὐγοῦ	1	»

Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς μάσκες πρέπει νὰ ἐπιδράσουν 5 ὧρες τὸ λιγώτερο. Τὶς συγκρατεῖτε λιπὸν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μὲ μιὰ γάζα δεμένη πάνω στὸ πρόσωπό σας. Ὅταν τὶς ἀνάλετε, πλένεστε μὲ γλιαρὸ τριανταφυλλόνερο, κι' ἀφοῦ στεγνώσετε πουτράρεστε.

Τονώνει τὰ φρύδια

Τὸ παρακάτω φάσμακο τονώνει πολὺ τὰ φρύδια, ἐπιδρώντας στὶς ρίζες τῶν τριχῶν:

Γλυκερίνη	7	γραμ.
Ἀλκοόλ ντὲ ρὸζ	10	»
Τριανταφυλλόνερο	10	»
Πιλοκαρπίνη	2	»

Τὸ «ἀνορίστικο» ὕφος

Πολλὰ σημερινὰ κορίτσια, μὲ τὴ μανία τῶν σπόρ, παίρνουν ἕνα ὕφος πολὺ «ἀγοραίστικο». Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς ἔχουν φεραίματα καὶ ἐλευθεροστομία, ποὺ δὲν ταιριάζουν καθόλου σὲ μιὰ κοπέλλα μὲ καλὴ ἀνατροφή.

Μὴ συγχέετε τὴν ἀφέλεια μὲ τὴν ξετσιπωσιά. Καὶ μὴ νομίζετε πὼς, μὲ τὸ νὰ φερθῆτε ξετσίπωτα, θὰ κινήσετε τὸ ἐνδιαφέρον. Μπορεῖ νὰ σᾶς κυτιάξουν μερικοὶ καὶ νὰ διασκεθάσουν λίγο, κανεὶς ὅμως δὲ θὰ σᾶς πάρῃ στὰ σοβαρά.

Ἀποφεύγετε τὶς δυνατὲς χειραψίες γιὰ νὰ μιμηθῆτε τοὺς ἄντρες. Προσέχετε πῶς κάθεστε. Προσπαθῆστε νἄχετε πάντα ἕνα εὐχάριστο καὶ ἤρεμο ὕφος, ἀποφεύγοντας τὶς μεγάλες οἰκειότητες μὲ τοὺς ἄντρες.

Γιὰ τὰ μαλλιά

Ἡ μπύρα ὠφελεῖ στὰ μαλλιά γιατὶ συγκρατεῖ τὴν ὑντουλασιόν. Βάζετε λίγη μπύρα μέσα σ' ἕνα ψεκαστῆρα καὶ σαντίζετε μ' αὐτὴν τὰ μαλλιά της. πρὶν κάνετε μίξ-σαν-πλί. Ὅταν στεγνώσῃ δὲν ἀφίνει καμμιὰ μυρωδιά. Προτιμῆστε ἀνοιντόγρωμη μπύρα.

Τὸ ἔξοδι διορθώνει τὸ γλυφὸ νεφὸ γιὰ τὸ λούσιμο καὶ κάνει τὰ μαῦρα καὶ τὰ καστανὰ μαλλιὰ ἁπαλὰ καὶ γυαλιστερά, σὰν μετάξι. Προσθέτετε δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας ἔξοδι σὲ μισὸ κιλὸ νερὸ καὶ περιάτε μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά σας. μετὰ τὸ τελευταῖο ξέπλυμα.

Τὸ λεμόνι εἶναι κατάλληλο γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Στύθετε μισὸ λεμόνι μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τὸ νανιωσιοιεῖτε ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω γιὰ τὸ ἔξοδι.

Συντανὴ νιὰ κρέμα

Νά μιὰ ἁπλὴ καὶ καλὴ κρέμα, ποὺ ἀσπρίζει καὶ τονώνει τὸ δέρμα τοῦ προσώπου:

Γλυκερίνη	100	γραμ.
Ζουμὶ λεμονιοῦ	1	»
Ἄμυλο σὲ σκόνη	30	»

Ἀγακατεύετε καλὰ κι' ἁλείφετε μὲ τὸ μίγμα τὸ πρόσωπό σας, πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε. Τὸ πρωῒ πλένεστε μὲ γλιαρὸ νερό, γωρὶς σαπούνι.

Κι' ἄλλη συνταγή, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό:

Κρολώνια	250	γραμ.
Τριανταφυλλόνερο	100	»
Ζουμὶ λεμονιοῦ	1	»
Ἀλάτι ψιλὸ	5	»
Στύψη	5	»
Γλυκερίνη	100	»

Ἀγακατεύετε καὶ ἁπλώνετε τὸ μίγμα σ' ἕνα μπουκάλι. Ρίχνετε δὲ κάθε πρωῒ λίγο ἀπ' αὐτὸ στὸ γλιαρὸ νερὸ τῆς τουαλέτας σας (1 κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ σὲ κάθε κιλὸ νερό).

Μικρὲς συμθουλὲς

★ Ἂν ἔνετε κοντὸ μποδοτο, ἀποφεύγετε νὰ φορᾶτε φούστα καὶ μπλούζα. Θὰ εἶσαστε καλλίτεον μὲ μοιοκόμματα φορέματα ἢ μὲ πουλόθερ καὶ φούστα.

★ Οἱ φορδειὲς πλάτες δὲν ἀσυμπίζουν τὴ σιλουέτα· φτάνει νὰ μὴ τὶς τονίζετε μὲ ἀκατάλληλο ντύσιμο.

★ Μιὰ ἐλαφρειὰ σκιὰ κολακεύει πολὺ τὰ μάτια. Πρέπει ὅμως νὰ γίνεται μὲ μενάλη τέγνη, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται. Σκιάζετε ἐλαφρὰ τὰ ἐπάνω βλέφαρα μ' ἕνα κραγιόνι. ὄχι μαῦρο ἀλλὰ μπλὲ σκοῦρο. Μὲ τὸ ἴδιο πειράτε καὶ τὶς ἄκρες τῶν βλεφαρίδων γιὰ νὰ φαίνωνται μακρύτερες.

Πουτίγκα μὲ ρύζι

Σὲ μιὰ κατσαρόλα γάλα ρίγνετε ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ρύζι κοσκινισμένο, ἀλλ' ὄχι κοπανισμένο. Προσθέτετε ἐπίσης δυὸ φλυτζάνια τοῦ τσα-

γιοῦ ζάχαρη. Ἀφοῦ βράσουν ὅλα μαζί, μὲ συνεγὲς ἀνακάτεμα, ὡς ὅτου γυλώσουν, ἀφίνετε νὰ κουώσῃ ἐντελῶς τὸ μίγμα καὶ προσθέτετε ὕστερα 6 αὐγά. λίγη μαΰρη σταφίδα, λίγη σκόνη κανέλλα καὶ λίγο βούτυρο. Ἀλείφετε μὲ βούτυρο τὴ φόρμα, τὴν πασπαλίζετε ἐ σιμιγδάλι, γύνετε μέσα τὸ μίγμα καὶ τὸ στέλνετε στὸ φοῦρνο. Ὅταν κρυώσῃ, βγάζετε ἀπ' τὴ φόρμα καὶ περιγύνετε μὲ σοδιυ, τὸ ὁποῖο ἀνάθετε.

Κόκκινο πρόσωπο

Πολλὰ ἄτομα, μετὰ τὸ φαγητό, ἢ δταν ἐκτεθοῦν στὸ κρῦο, κοκκινίζουν πολὺ στὸ πρόσωπο. Ἂν συμθαίνῃ καὶ σὲ σᾶς αὐτό, δοκιμάστε μιὰ παλιὰ συνταγή, ποὺ φαίνεται πολὺ ἀποτελεσματική.

Μόλις καταλάθετε δηλαδὴ πὼς ἀρχίζει αὐτὸ τὸ «φούσκωμα», εἰσπνεύστε ἀπ' τὴ μύτη μιὰ πρέζα ἀπὸ τὸ ἑξῆς μῖγμα:

Ζάναρη ἄγνη	25	γραμ.
Στύψη	25	»
Ἄμυλο	25	»
Κάμφορα	25	»
Βόρακ	10	»
Ψιλὸ ἀλάτι	2	»

ΑΥΤΟ τὸ ὄμορφο πουλόθερ, ποὺ φοράω — χρῶμα πασαίνο πρὸς τὸ σκοῦρο λαδί, πολὺ γλυκειὰ αποχρωσι — εἶναι δῶρο τῆς γυναίκας μου. Μοῦ τὸ χάρισε φέτος στὴν ἑορτή μου, τῶν Φώτων. "Οπως θὰ καταλάθατε, μὲ λένε Φώτη — κι' ἐξαρετοῦτο πολὺ γιὰ τὶς ἐγκάρδιές εὐχές σας. Στέκομαι καὶ τὸ θλέπω, τὸ θαυμάζω καὶ τὸ ἀπολαμθάνω, γιατὶ μ' ἀρέσει πολὺ καὶ πάει στὸν τύπο μου. Ὡς προσωπο καὶ ὡς χαρακτῆρα. Κι' ἐπὶ πλέον εἶναι καὶ συζυγικὸ δῶρο — κεντημένο μὲ τὰ χρυσᾶ χεράκια τῆς Λέλας.

Καί, καθὼς τὸ κυττάζω, ὁ νοῦς μου τρέχει πρὸς τὰ πίσω, γιὰ ν' ἀνταμώσῃ κάτι ἄλλα πουλόθερ, ποὺ ἔχουν συντροῦμε μὲ τὸ πενιχρό μου αἰσθηματικὸ παρελθόν.

Πρὶν προχωρήσω, ὅμως, στὸ παρελθόν, πρέπει νὰ πῶ τὴ γνώμη μου σχετικὰ μὲ τὰ πουλόθερ. Λοιπόν, τὰ πουλόθερ διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες. Στὰ ἑτοιμα, ποὺ τὰ πουλᾶνε στὰ μαγαζιά, καὶ σὲ κεῖνα ποὺ πλέκουν εἰδικὰ γιὰ σένα. Αὐτά, τῆς δεύτερης κατηγορίας, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ἔχουν τερατῶδη περιεχόμενο. Γιὰ νὰ πλεχτοῦν, ἔχει πλεχτῆ πολὺ ἐπὶ κάποιο εἰδύλλιο καὶ τὸ πουλόθερ ἔρχεται ν' ἀπελδέξῃ πὼς ἐκεῖνη ποὺ θὰ στὸ φτιάξῃ, σ' ἀγαπᾶ. Ζοῦ πλέκω πουλόθερ, ἄρα σ' ἀγαπῶ. "Η, σ' ἀγαπᾶ, ἄρα σοῦ πλέκω πουλόθερ.

"Ἐζησα παρατηρήσεις πὼς γιὰ τρία πράγματα τρελλαίνονται οἱ γυναῖκες: Νὰ σοῦ ψήσουν καφέ, νὰ σοῦ ἀγοράσουν κομψὰ μανικετόν καὶ νὰ σοῦ πλέξουν πουλόθερ. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ συμπαθοῦν περισσότερο. Φαντάζομαι πὼς, τὴν ὥρα ποὺ πιάνουν τὶς βελόνες καὶ τὸ μαλλί γιὰ τὸ φτιάξουν, ἔχουν ὑποσυνείδητα τὴν ἐντύπωσι, ὅτι σὲ κεντᾶνε τὸν ἴδιο καὶ σὲ παίζουν στὰ δαχτυλάκια τους. Ἔτσι, κάθε ἀληθινὴ ἢ καὶ μισοαληθινὴ ἀγάπη, εἶναι πάντα πλεγμένη μὲ ἕνα πουλόθερ. Κι' αὐτὸ συνέθη καὶ σὲ μένα, καθὼς θυμᾶμαι τώρα. Πρόκειται γιὰ τρία πουλόθερ τὸ ὄλον, γιὰ γκρενά, ἕνα μπλὲ καὶ τοῦτο δῶ τὸ πράσινο λαδί, ποὺ κλείνει τὴν πουλοθερικὴ μου ἱστορία. Τὰ ἄλλα δύο εἶχαν ἐπτελῶς ἀπρόοπτη ἐξέλιξι, ἐτοῦτο ὅμως ἐλπίζω πὼς θὰ λύωση ἀπάνω μου.

"Ας πᾶμε στὸ πρῶτο.

★

Εἶναι χρόνια τώρα. Πολὺ νεοὶ ἔχει τρέξει κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες τῶν ποταμῶν ἀπὸ τότε, καὶ πολλὰ πουλόθερ ἔχουν διαλυθῆ. Εἶχα ἕνα δεσμὸ μὲ τὴν Πόπη. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶχε ἀρχίσει τέλος καλοκαιριοῦ. περασοεύει τὸ φθινόπωρο καὶ μπῆκαμε στὸ χειμῶνα. Τότε ἀκριθῶς φούντωσε καὶ τὸ αἰσθημά μας, ἴσως γιὰ νὰ μᾶς ζεστάνῃ, ἀπὸ ἀντίδρασι πρὸς τὸ πολὺ κρύο. Φόρεσα ἕνα γκρὶ πουλόθερ, ποὺ εἶχα, τῆς μηχανῆς, ὄχι καὶ τόσο σοῖ. Ἡ Πόπη τὸ εἶδε καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲ μ' ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ πουλόθερ ποὺ φορᾶς, Φωτάκη. Νὰ μοῦ πάρῃς μαλλὶ νὰ σοῦ πλέξω ἐγὼ ἕνα.

— Γιατί νὰ σὲ βάλω σὲ κόπο, Πέπη;

— Ἐγώ, σὲ παρακαλῶ, Φωτάκη. Ἐμένα θὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Πῶς νὰ στὸ πῶ, θὰ μὲ συγκινῆ ποὺ θὰ ξέρω πὼς φοράς κάτι ποὺ ἔχω πλέξει ἐγὼ μὲ τὰ χέρια μου. Θὰ εἶναι σὰ νὰ σ' ἀγκαλιάζω ὅλη μέρα. Εἶναι δική μου εὐχαρίστησι, καταλαθαίνεις, Φωτάκη;

— Καταλαθαίνω.

— Αὔριο νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ διαλέξουμε μαλλί.

Πήγαμε. Εἶδαμε διάφορα χρώματα καὶ ἡ Πόπη κατάληξε στὸ γκρενά.

Βέθαια, τὸ γκρενὰ εἶναι συνηθισμένο χρῶμα, ἀλλὰ τοῦτο τὸ γκρενὰ ἔχει μιὰ πρωτότυπη ἀπόχρωσι. Εἶναι ἕνα γκρενὰ ὁλο γλύκα.

— Ὅπως κι' ἐσύ, Πόπη.

Μᾶς τύλιξαν τὴ σχετικὴ ποσότητα. Στὸ δρόμο, κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη της τὸ δέμα καὶ ἦταν ὅλο χαρά:

— Ἂχ, δὲν ἐέρεις τί αἰσθάνομαι ἔται ποὺ κρατῶ τὸ πακέττο μὲ τὸ μαλλί, Φωτάκη. Μιὰ παράξενη τρυφερὴ συγκίνησι. Θ' ἀρχίσω ἀπὸ ἀπόψε...

— Τί;

— ἀρχίσα τὸ πουλοθεράκι σου. Γίνεται θαῦμα!

Καὶ σὲ κάθε συνάντησι μοῦ ἔλεγε πῶς ὅλο καὶ προχωροῦσε. "Ενα βραδάκι τῶφερε νὰ μοῦ τὸ δείξῃ, ὡς ἐκεῖ ποὺ τὸ εἶχε φτάσει. Πραγματικά, γινόταν ὁμορφο.

— Φαντάσου, Φωτάκη, δτι τὸ ξήλωσα τρεῖς φορές. Θέλω νὰ σοῦ πηγαίνῃ πολύ.

Καὶ κόντευε νὰ τελειώσῃ, ὅταν δημιουργήθηκε ἕνας ὀνόματι Φρίξος, ἐπιτῆδειος χορευτής, ποὺ τὴν μὲ πικάρη καὶ νὰ μοῦ ἀνάψῃ τὴ ζηλοτυπία, τοῦ χαμογελοῦσε καὶ ἀφηνόταν νὰ σφίγγεται πάνω του. Τῆς ἔκανα παρατηρήσεις. Δὲν ἤθελα νὰ χορεύῃ μ' αὐτὸν τὸν τύπο.

— Δὲ μποροῦμε νὰ γίνουμε καὶ ἀγριάνθρωποι, ἀπάντησε.

— Μὰ ἐσὺ σφίγγεσαι πάνω του καὶ κολλᾶτε καὶ τὰ μάγουλα.

— Ἔτσι χορεύονται αὐτοὶ οἱ χοροί!

Κουθέντα αὐτή, κουθέντα ἐγώ, ἤρθαμε στὰ βαρυά λόγια.

— Ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω τὰ τέτοια! τῆς δήλωσα τραγικὰ. Καὶ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναχορέψῃς κατακαρτή.

— Δὲν εἶναι καθόλου σκλαμαράκιας, κύριε! ἀπάντησε θυμωμένη. Κι' ἂν θὲς νὰ ξέρῃς, μάλιστα, εἶναι πολὺ τὸ εὐγενὴς ἀπὸ μερικοὺς-μερικούς!

Ὁ ὑπαινιγμὸς ἦταν φανερός. Οἱ «μερικοί-μερικοὶ» ἤμουν ἐγώ. Μ' ἔπιασε τὸ ἀδιάλαχτο.

— Τότε τράβα νὰ τὸν βρῆς! εἶπα καὶ ἀποχώρησα ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ.

Περίμενα νὰ μὲ πάρῃ στὸ τηλέφωνο, νὰ μοῦ γράψῃ δυὸ λόγια, νὰ δηλώσῃ μετάνοια, νὰ μὲ καλοπιάσῃ, νὰ μοῦ πῇ πὼς μόνο ἐμένα ἀγαπᾶ, πὼς ἔχω δίκιο ὅτι ἐκεῖνος ὁ λεγόμενος Φρίξος ἦταν σαχλαμαράκιας καὶ ἄλλα τέτοια διαλλακτικά. Τοῦ κάκου

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τὰ 3 πουλόθερ

περίμενα. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν πάρω ἐγώ. Καὶ ἡ ἀπάντησί της ἦταν:

— Πολὺ ἀργά!

Τὴν εἶδα μιὰ βδομάδα ἀργότερα μὲ τὸ σαγλαμαρακία: Φόρουσε τὸ πουλόθερ, ποὺ εἶχε πλεχτῆ γιὰ μένα! Καὶ τοῦ πήγαινε μιὰ χαρά, τοῦ ἀτιμοῦ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου μου αἰσθηματικοῦ πουλόθερ.

★

Τὸ δεύτερο ἦταν τὸν ἑπόμενο χειμῶνα. Αὐτὴ τὴν ἔλεγαν Ἀμαλία. "Ονομα πολὺ ρομαντικό. Καὶ μιὰ Ἀμαλία, πολὺ φυσικὸ εἶναι νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ μαλλὶ γιὰ νὰ φλωτεχνήσῃ ἕνα πουλοθεράκι.

— Θὰ σοῦ πλέξω ἕνα πουλόθερ, Φωτάκο.

('Η προηγούμενη μ' ἔλεγε Φωτάκη, ἐτουτηνῆς τῆς ἀρεσε καλύτερα νὰ μὲ λέῃ Φωτάκο).

— Σ' εὐχαριστῶ, Λίτσα. Νὰ πᾶμε ν' ἀγοράσουμε μαλλί.

— Σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ ἄς το σὲ μένα. Ἐγὼ θὰ τὸ διαλέξω. Ἐσὺ δὲν ἔχεις γι' ἀνακατευτῆς καθόλου. Ἐξ ἄλλου, εἶναι δῶρο μου καὶ θέλω νὰ σοῦ κάνω σουρπρίζ!

Στὴν ἄλλη συνάντησί μας μοῦ ἀνάγγειλε πὼς πῆρε τὸ μαλλί.

— Τί χρῶμα εἶναι, Λίτσα;

— Μὰ δὲν εἶπαμε πὼς θὰ τὸ δῆς ὅταν τελειώσῃ; Ἀλλοιῶς, τί σουρπρίζ θὰ εἶναι

— "Ασε με! φώναζε έκείνη κι' άγωνιζόταν νά ξεφύγη. Σὲ βαρέθηκα πιά. "Ασε με, κτήνος!...

— Έ, άς στό... καλό!

"Αρπαξε τὴν τσάντα της, φρενιασμένη. Κι' ὅπως πάλευε πρὶν γ' ἀπαλλαγή ἀπό τα χέρια μου, φαίνεται κάποιο κουμπί της σκάλωσε σὲ μιὰ κλωστὴ τοῦ πουλόβερ. (Εἶχα βγάλει τό σακκάκι μου). Καί, καθώς ἔφευγε χωρίς νά γυρίση τὸ κεφάλι δεξί, νευρική καὶ τρεχάτη, ἔφευγε μαζί καὶ ἡ κλωστὴ καὶ τὸ πουλόβερ ξηλωνόταν. Τὸ θέαμα ἦταν πολὺ ἀστεῖο. "Αφησα τὴν 'Αλίκη καὶ πρόσεχα τὴν κλωστή, ποὺ ξετυλιγόταν κι' ἀκολουθοῦσε ἐκείνην, ποὺ μοῦ εἶχε πλέξει τὸ πουλόβερ. "Οταν ἔσπασε ἡ κλωστή, ἀπὸ τὸ πουλόβερ εἶχε ἀπομείνει τὸ μισό. Τὸ ἄλλο μισὸ τὸ κοάτησα γιὰ ἀνάμνησι...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ δευτέρου πουλόβερ.

★

'Από κεῖ κι' ἔπειτα εἶχα μιὰ-δυὸ περαστικὲς περιπετειούλες, χωρὶς σημασία. Μὲ γυναῖκες ποὺ δὲ μ' ἀγαποῦσαν. Κι' αὐτὸ τὸ κατάλαβα γιατὶ δὲ μοῦ εἶπαν νὰ μοῦ πλέξουν πουλόβερ. Γυναῖκα ποὺ δὲ θά σοῦ πῆ νὰ σοῦ πλέξη πουλόβερ καὶ δὲ θὰ βαλθῆ νὰ σοῦ κόψη τὸ τσιγάρο, δὲ σ' ἀγαπάει — τελείωσε.

Κι' ὕστερα ἦρθε ἡ Λέλα. Αὐτὴ δὲν πρόφτασε γιὰ μοῦ ὑποσχεθῆ πουλόβερ, γιατὶ τὴν παντρεύτηκα. Καὶ τὸ θυμήθηκε ἑφτὰ χρόνια — τέσσερα χρόνια μετὰ τὸ γάμο μας — λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτή μου.

— Φῶτη, μοῦ εἶπε (οἱ γυναῖκες, ὅταν τὶς παντρευτοῦμε κι' ἔπειτα, μᾶς κόβουν τὸ χαϊδευτικὸ καὶ μᾶς λένε μὲ τὸ σοβαρό μας ὄνομα) ξέρεις τί δῶρο σκέπτομαι νὰ σοῦ κάνω γιὰ τὴ γιορτή σου; Νὰ σοῦ πλέξω ἕνα πουλόβερ.

— Σ' εὐχαριστῶ, Λέλα.

— Λοιπόν, δῶσε μου 400 δραχμὲς γ' ἀγοράσω μαλλί.

— Μὰ θὰ σοῦ πάρω καλό.

— Τῆς ἔβωσα. Ν' ἀγοράσω μαλλί, γιὰ νὰ πλέξη τὸ δῶρο μου. Δυὸ μέρες ἀργότερα συναντηθήκαμε στὸ δρόμο. "Εγὼ εἶχα βγῆ γιὰ δουλειές μου, ἐκείνη γιὰ δικές της.

— Καὶμένε Φῶτη, ξέρεις τί ἐπαθα; Ξέχασα τὰ λεπτὰ ποὺ μοὔδωσες γιὰ τὸ μαλλί. Καὶ τὸ μαγαζὶ εἶν' ἐδῶ, δυὸ βήματα. Δῶσε μου τετρακόσιες δραχμὲς νὰ πάω νὰ τὸ πάρω, νὰ μὴν κάνω δεύτερο κόπο. "Η, καλύτερα, πᾶμε νὰ τὸ πάρουμε μαζί.

Τὸ πήραμε μαζί. "Εδωσα ἄλλες τετρακόσιες. Καὶ περιττὸ νὰ πῶ πῶς τὶς ἄλλες τετρακόσιες δὲν τὶς ξανεῖδα. 'Αλλὰ τὸ πουλόβερ ἔγινε. 'Η Λέλα τέβαλε ἀμέσως μπροστὰ μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ γρήγορα χεράκια της καὶ, πρωῒ-πρωῒ τῶν Φώτων, δέχτηκα τὸ δῶρο μου κι' εὐχαρίστησα μ' ἕνα θερμὸ φιλὶ τὴ δημιουργό του. Καὶ τὸ φόρεσα κιόλας. Πασάινο λαδί, σκοῦρο, πολὺ γλυκὸ χρῶμα. "Ολοι τὸ βρίσκουν ὅμορφο καὶ μὲ ρωτάνε:

Πόσο σοῦ στοίχισε;

Κι' ἐγὼ ἀπαντῶ:

— Τὸ πουλόβερ κανονικὰ κοστίζει τετρακόσιες. 'Αλλὰ ἐγὼ τὸ πλήρωσα ὀχτακόσιες γιατὶ εἶναι δῶρο!

Αὐτὸ δμως φαίνεται πὼς θὰ κρατήση πολύ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

ΑΠΕΙΛΗ

'Ο ἐκδότης ἑνὸς περιοδικοῦ πῆρε τὸ ἀκόλουθο γράμμα ἀπὸ τὴ Σκωτία: «Κύριε, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ δημοσιεύετε ἀνέκδοτα γιὰ τὴν τσιγκουνιὰ τῶν Σκωτσέζων, θὰ πάψω νὰ δανείζωμαι τὸ περιοδικό σας!»

★

— Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ κόψη κανεὶς τὸ κάπνισμα.

— Μιλᾶς ἐκ πείρας;

— Φυσικά. Τὸ ἔχω κόψει χιλιάδες φορές!

★

— Μπαμπᾶ, ἀεροπλανιάστηκα.

— Παλιοκάρτσο! "Ετσι χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσης;... χωρὶς νά...

— Μά, μπαμπᾶ, μήπως μὲ εἰδοποίησες ἐσὺ ὅταν ἀεροπλανιάστηκες;

★

— Πῶς τὰ πῆγες στὸ ταξεῖδι μὲ τ' ἀεροπλάνο, Νίτσα μου;

— Περίφημα, Κική μου!

— Δὲ σ' ἐνοχλοῦσε ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ;

— Καθόλου. Εἶμαι συνηθισμένη... Νάξερες πῶς ροχαλίζει ὁ ἄντρας μου!...

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΜΕ τὴν συμπλήρωσι δεκαετίας ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Γρηγόρη Ξενοπούλου, τὸ Βασιλικὸ θέατρο, ἀνέβασε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δημοφιλῆ ἔργα του, τὸν «Πειρασμόν».

Μιὰ ἐκλεκτὴ ἠθοποιός, ποὺ ἔμεινε πολὺ διάστημα στὸ ἐξωτερικό, ὅπου συμπλήρωσε τὶς σπουδές της, ἡ "Αννα Κυριακοῦ, παίζει μὲ ἐπιτυχία τὸν βασικὸ ρόλο τῆς Καλλιόπης, ποὺ προωρίζετο ἀρχικὰ γιὰ τὴν 'Αντιγόνη Βαλάκου. Παράλληλα, στὸ «Νέο θέατρο», ὁ θίασος τοῦ Δισμαντόπουλου καὶ τῆς Αἰκαϊόυ, θὰ δώση μιὰ σειρὰ παραστάσεων μ' ἕνα ἄλλο, πολὺ ἐπίσης γνωστὸ ἔργο τοῦ Ξενοπούλου, τὸ «Φίρφε τοῦ Λεβάντε»

★ Μὲ τὴν ἀναγγελθεῖσα μείωσι τῆς φορολογίας τοῦ θεάτρου, προβλέπεται ὅτι οἱ δώδεκα παραστάσεις τὴν ἑβδομάδα, ποὺ δίνουν τώρα τὰ 'Αθηναϊκὰ θέατρα —πολὺ κουραστικὲς τὸ καλοκαίρι— θὰ ἐλαττωθοῦν σὲ ὀκτώ, δηλαδὴ σὲ ἕξη βραδυνὲς καὶ σὲ δυὸ μόνο ἀπογευματινές.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι στὴν συγκέντρωσι, ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν ἀναγγελίαι τῶν εὐεργετικῶν ὑπὲρ τοῦ θεάτρου μέτρων, ἀπὸ τὸν κ. πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως, δὲν παρευρίσκετο ἡ διοίκησι τοῦ Σωματείου 'Ηθοποιῶν, γιατί, ἁπλούστατα, δὲν εἶχε κληθῆ!

★'Ο Χόρν, γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀνεβάζει ἕνα ἑλληνικὸ ἔργο. Πρόκειται γιὰ τὴν νέα κωμωδία τῶν κ. κ. 'Αλ. Σακελλάριου — Χρ. Γιαννακόπουλου «'Αλλοίμονο στοὺς νέους» οἱ δοκιμὲς τῆς ὁποίας ἄρχισαν ἀπὸ προχθές. 'Η κωμωδία αὐτὴ εἶναι τὸ 68ὸ θεατρικὸ ἔργο, τῆς ἐκλεκτῆς συγγραφικῆς δυάδος.

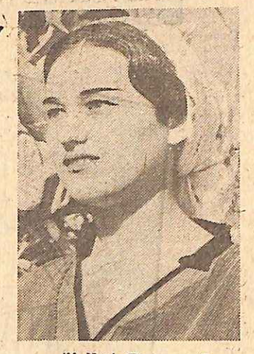
★ Τὸ μπαλλέτο τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ποὺ παρουσιάσθηκε ἀγνώριστο μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσί του ἀπὸ τὸν Ρῶσο χορευτὴ καὶ χορογράφο Μπόρις Κνιάζεφ, θὰ παρουσιάση σὲ νέες βραδυὲς μπαλλέτου καὶ χοροδράματα ἐπάνω σὲ ἑλληνικὴ μουσική. 'Αναφέρονται μεταξὺ ἄλλων συνθέσεις τῶν Μίκη Θεοδωράκη καὶ Γεωργ. Σισιλιάνου.

★ Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ τῆς Τουρκίας, θὰ ἐμφανισθῆ ἑλληνικὸ συγκρότημα στὴν Κωνσταντινούπολι.

Θὰ εἶναι ἕνας νέος μουσικὸς θίασος, ποὺ καταρτίζεται ἀπὸ τοὺς

'Η Ζωὴ Νάχη

'Η Κικὴ Γεωργαντᾶ

'Αλ. Λειβαδίτη καὶ Κώστα Δούκα.

★'Η Λόυρα στὴν Τεχεράνη ὅπου βρίσκεται τὸν τελευταῖο καιρό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱσπανικὰ τραγούδια, ποὺ ἀρέσουν πολύ, πλούτισε τὸ ρεπερτόριό της μὲ πολλὰ ἀγγλικὰ καθὼς καὶ μὲ δυὸ περσικά.

★ Στὴν 'Αμερικὴ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία μία νέα 'Ελληνίδα βεντέτα τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Μαρίνα Γκρέκα, 23 ἐτῶν, ποὺ εἶναι ἀπόφοιτος τῆς δραματικῆς σχολῆς καὶ ἔχει δοκιμασθῆ μὲ ἐπιτυχία καὶ στὸ θέατρο. Θὰ ἔλθη τὸ καλοκαίρι στὴν 'Αθήνα, μαζὶ μὲ τὸν γνωστὸ μαέστρο Δημ. Φραντζεσκάκη μὲ τὸν ὁποῖο συνεργάζεται.

★ Στὸ ἐπτελεῖο τῶν 'Ελλήνων ἠθοποιῶν, ποὺ λαμβάνουν μέρος στὴν ταινία τῆς «Φόξ» σ'Ο λέων τῆς Σπάρτης» συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ βετεράνος τῆς σκηνῆς Πέτρος Κυριακός.

'Ο Κυριακός, ποὺ ἐμφανίζεται στὸ φίλμ μὲ γενειάδα, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πρωταγωνισταί του, ὑποδύεται ἕνα ἀπὸ τοὺς πέντε 'Εφόρους τῆς Σπάρτης.

★ Τὸ γνωστὸ φωνητικὸ κουαρτέτο («Λὸς "Ιντιος» ποὺ τόσο ἄρεσε πέρυσι στοὺς 'Αθηναίους ξαναῆλθε πάλι στὴν 'Ελλάδα καὶ ἐμφανίζεται σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα.

Στὸ ἴδιο ἑπίσης κέντρο ἐργάζεται καὶ ἕνα νέο ἱσπανικὸ χορευτικὸ συγκρότημα.

★ Δύο ἀκόμα γνωστοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ λεγικοῦ τραγουδιοῦ, μετὰ τὸν Χιώτη καὶ τὴν Μαίρη Λίντα, ὁ Μητσάκης καὶ ἡ Ζωὴ Νάχη, ἐκμοντερνίζονται πραγματικά, ἐγκατελείψαν τὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας, ὅπου ἔμειναν ὡς τώρα τραγουδῶντας καθισμένοι καὶ ἐμφανίζονται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα, ὡς ἀτραξιὸν ὄχι πλέον μόνο μὲ λαϊκὰ τραγούδια, ἀλλὰ καὶ μὲ μοντέρνα.

★ "Ενα ἀκόμη νέο ἀστέρι τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ἡ Κικὴ Γεωργαντᾶ πρόκειται νὰ κάμη σύντομα τὴν ἐμφάνισί της στὸ ἀθηναϊκὸ κοινό.

'Η Γεωργαντᾶ, ποὺ εἶχε ἐγκαταστοθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια στὴ Βέλγια, σπουδάσε ἐκεῖ δραματικὴ τέχνη καὶ χορό. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή της στὴν 'Ελλάδα, ἔπαιξε ἕνα ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ρόλους στὴν ταινία «Σαπφώ», ποὺ γυρίστηκε στὴ Μυτιλήνη. Πρόκειται ἐπίσης νὰ κρατήση ἕνα ἐνδιαφέροντα ρόλο στὸ νέο φίλμ φουστανέλλας «'Ο θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ».

★ 'Ο 'Ανδρέας Χατζηπαστόλου ἑτοιμάζει μία ἐνδιαφέρουσα συναυλία στὸν «Παφναστὸ» μὲ τραγούδια του, ποὺ θὰ τὰ ἀποδώσουν τὰ γνωστότερα ἀστέρια.

'Ο Χατζηπαστόλου, ποὺ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα του, ἔγραψε πολλὰ ὡραῖα τραγούδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ καντάδα σ' "Εγὼ θὰ κόψω τὸ κρασί», ἔγινε κιόλας «σουξέ».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΞΑΝΘΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ

'Αλλ' οἱ μελαχροινὲς κάνουν καλύτερους γάμους

ΠΡΙΕΣ γυναῖκες προτιμοῦν οἱ ἄντρες: Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπασχόλησε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ κατεβολῆς κόσμου κι' ἡ τελευταία λέξι εἶχε εἰπωθῆ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὴν 'Αμερικανίδα 'Ανίτα Λόος, ποὺ ὑποστήριξε ὅτι οἱ ἄντρες προτιμοῦν τὶς ξανθές, ἀλλὰ παντρεύονται τὶς μελαγροινές.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ ἀγακίνησε τελευταῖα ὁ "Αγγλος δόκτωρ "Ερμπερτ Μπαίηζον, ποὺ ἔδωκε μιὰ διαφορετικὴ ἀπάντησι. Οἱ ἄντρες, ὑποστηρίζει, διακρίνονται σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες. σ' ἐκείνους ποὺ θλέπουν τὴ γυναῖκα σάν σύντροφο καὶ σ' ἐκείνους ποὺ τὴ θλέπουν σάν στολίδι. 'Η πολυπληθὴ τῶν πρώτων πηγαίνει στὶς μελαγροινὲς ἐνῶ οἱ δεύτεροι προτιμοῦν τὶς ξανθές.

'Ο δόκτωρ Μαίηζον προσθέτει: «Οἱ μελαγροινὲς ὑποδουλώνουν τὸν ἄντρα μὲ τὸ μυαλὸ καὶ τὴ φωτισμένη κρίσι τους. Οἱ ξανθὲς τοῦ παίρνουν τὸ μυαλὸ καὶ τὸν κάνουν ἀνίκανο νὰ σκεφτῆ. 'Ο ἄντρας δὲ συγνωρεῖ στὶς μελαγροινὴ τὴν ἐλλειψι ἐξυπνάδας. Στὶς ξανθὲς ὅμως, συγνωρεῖ τὰ πάντα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲ θλέπει σ' αὐτὴν ἐλλείψεις».

Οἱ μελαγροινὲς νοησιμοποιοῦν σάν ὅπλο τὴ φυσικὴ γοητεία τους. Δὲν ξέρουν. ὅμως, νὰ «πλασάρουν» τὸν ἑαυτό τους. Γιατὶ ἀγνοοῦν τὰ «τρῦκ» καὶ τὰ ἀποστρέφονται. Οἱ ξανθές, τοὐναντίον στηρίζουν ὅλη τὴ γοητεία τους στὰ «τρῦκ». Κι' εἶναι τόσο ἐπιτήδειες, ποὺ καταφέρνουν νὰ φαίνονται ὅμορφες κι' ὅταν ἀκόμη δὲν εἶναι.

Οἱ ξανθές, παραπηρεῖ ὁ δόκτωρ Μαίηζον, παντρεύονται εὐκολότερα. 'Αλλ' οἱ μελαγροινὲς κάνουν καλύτερους γάμους. Κάποτε, ὅμως, μένουν στὸ ράφι, γιατὶ ζητᾶνε ἴση τελειότητα ποὺ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

'Από τὶς παρατηρήσεις τοῦ "Αγγλου ἐπιστήμονος προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1) 'Από τὶς ξανθὲς μόνο 11ο)οο μένουν ἀνύπαντροες. 'Ενῶ οἱ μελαγροινὲς ποὺ μένουν στὸ ράφι ξεπερνοῦν τὰ 3%.

2) Οἱ μελαγροινὲς εἶναι συνήθως καλὲς μητέρες καὶ ἀφοσιώνονται στὰ παιδιά τους. Οἱ ξανθὲς, ἀκόμη κι' ὅταν ἀγαπᾶνε τὰ παιδιά τους, ἐνδιαφέρονται σὲ μεγάλο βαθμὸ γιὰ τὸν ἑαυτό τους κι' εἶναι πρόθυμες νὰ θυσιάσουν στὴν ὁμορφιὰ τους πολλὰ πράγματα.

3) Οἱ μελαγροινὲς εἶναι πάντα σχεδὸν καλὲς νοικοκυρὲς καὶ φοιθᾶνε πιὲ τὴν ἠθικὴ συμπαράστασί τους τὸν ἄντρα τους. Οἱ ξανθές, τοὐναντίον, θρίσκουν πάντα ὅτι ὁ ἄντρας τους δὲν κάνει ἀσα πρέπει γι' αὐτές.

4) Οἱ ξανθὲς ἀγωνίζονται μόνο μὲ τὴν ὁμορφιά τους. Οἱ μελαγροινές. ὅμως εἶναι πιὸ εὐγαριστημένες ὅταν ὁ ἄντρας τους ἐκτιμᾶ τὰ ψυχικά τους χαρίσματα.

5) 'Από τὶς 100 γυναῖκες ποὺ γαρίζουν οἱ 39 εἶναι ξανθές, οἱ 14 μελαγροινὲς καὶ οἱ ὑπόλοιπες καστανές ἢ κοκκινομαλλοῦσες.

6) 'Από τὶς 100 ξανθὲς ποὺ γαρίζουν οἱ 79 ξαναπαντρεύονται. 'Από τὶς 100 μελαγροινὲς ποὺ γαρίζουν ξαναπαντρεύονται μόνο οἱ 23.

'Ο δόκτωρ Μαίηζον ἀπαντᾶει καὶ σ' ἕνα ἄλλο ἐρώτημα: Ποιὲς εἶναι πιὸ θεσμές, οἱ ξανθὲς ἢ οἱ μελαγροινές:

Οἱ ξανθές, παρατηρεῖ, φαίνονται πιὸ θεσμὲς γιὰ πολλοὺς λόγους: α) Γιατὶ εἶναι πιὸ παιγνιδιάρες. β) Γιατὶ ἔχουν πιὸ γοήγορες ἀντιδράσεις. 'Η ἐπιθεσιακὴ εὐαισθησία τῆς ξανθῆς π.χ. εἶναι πολὺ μεγάλη. γ) Γιατὶ ξέρουν νὰ ὑποκρίνωνται. δ) Γιατὶ ζοῦν μὲ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως. εἶναι λιγότερο θεσμὲς ἀπὸ ὅ,τι φαίνονται. 'Η μελαγροινή. τοὐναντίον. εἶναι πιὸ ἀσγὴ στὶς ἐκδηλώσεις της. Καὶ κάποτε ἀσγεῖ τόσο πολύ, ποὺ μπορεῖ ν' ἀπογοητεύση ἕναν ἄντρα. 'Αλλ' ὅταν διελυθῆ ὁ πάγος. ἡ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἰδιοσυγκρασία της φανερώνεται δομπτικὴ κι' ἀσυγκράτητη. Κατὰ κανόνα. παρατηρεῖ ὁ δόκτωρ Μαίηζον. οἱ μελαγροινὲς εἶναι πιὸ θεσμὲς ἀπὸ τὶς ξανθές.

Οἱ καστανὲς ἀποτελοῦν ἕναν ἐνδιάμεσο τύπο. "Αλλοτε προσεγγίζουν στὶς ξανθὲς κι' ἄλλοτε στὶς μελαγροινές. Εἶναι συνήθως πολὺ ἐνδιαφέρουσες. Γιατὶ δὲν ἔγουν οὔτε τὴν ἐπιπολαιότητα τῆς ξανθῆς. οὔτε τὴν ψυγρότητα καὶ τὴν ἀκαταδεξία τῆς μελαγροινῆς.

ΚΛΕΜΜΕΝΗ Συγγραφή

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Δυὸ ὀρφανὲς κοπελλες, ἡ Νέλλη Παπαδοπούλου καὶ ἡ Ρίτα Πλαντῆ, πανειγαντας στὸ Λονδῖνο πέφτουν θύματα ἑνὸς τρομεροῦ σιδηροδρομικοῦ δυστυχήματος. 'Η Ρίτα σκοτώνεται, μὰ ὅλοι νομίζουν ὅτι ἡ Νέλλη εἶναι ἡ Ρίτα Πλαντῆ καὶ τῆς δίνουν τὸ διαβατήριο καὶ τα πράγματα τῆς νεκρῆς φίλης της. 'Εκείνη δέχεται αὐτὴ τὴν πλαστοπροσωπεία. γιὰ νὰ γνωρίση τὸν πλούσιο ἀραβα ναυτικὸ τῆς φίλης της. τὸν 'Αλέξανδρο Καρίπη. ποὺ ἀλληλογραφοῦσε μὲ τὴ Ρίτα. χωρὶς νὰ τὴν ἔχη δῆ ποτέ. Οἱ δυὸ φίλες εχαν μεγαλώσει στὸ 'Αυαλίειο καὶ κατόπιν μαζὶ πάλι ἐργαζόντουσαν στὸ ἰδιο γραφεῖο. Κι' οἱ δυὸ ἦταν παιδιὰ τῆς βρεφοδόχου. 'Η Νέλλη, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἄτυχο εἰδύλλιό της ἀποφασίζει νὰ φύγη γιὰ τὸ Λονδῖνο μὲ τὴ φίλη της. γιὰ νὰ ἐργαστῆ ἐκεῖ σὲ μιὰ ἑλληνικὴ οἰκογένεια. "Οσο γιὰ τὴ Ρίτα πληροφορήθηκε ὅτι ἕνας συμβολαιογράφος στὸ Λονδῖνο εἶχε ἀπὸ εἰκοσαετίας ἕνα βιβλιάριο καταθέσεων 500 λιρῶν στ' ὄνομά της. Τί ἔπρεπε. λοιπὸν νὰ κάνη τώρα ποὺ εἶχε τὸ διαβατήριο τῆς νεκρῆς φίλης της:

'Η Νέλλη δὲν θέλει νὰ πάρη τὰ χρήματα. μὰ ὅταν συναντιέται μὲ τὸν «ἀραβοναυσταικὸ» της. τὸν 'Αλέξανδρο Καρίπη. κάνει τὸ σφάλμα νὰ τοῦ πῆ ὅτι ἔχει φέρει μαζί της ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ποσό. γιὰ νὰ μὴ φανῆ ἀπρόπτωκτη. Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Καρίπης τὴν ἀσπάνει στὴν πόρτα τῆς πανσιόν της.

5ον

— Κοιμήσου εὐτυχισμένη. κοιμήσου εὐτυχισμένη. τῆς εἶπε δίνοντάς της ἕνα κλεφτὸ φιλί. Αὔριο θὰ περάσω μετὰ τὶς πέντε νὰ σὲ πάρω. Πήγαινε τὸ πρωῒ ὅπου θέλεις.

Τῆς ἔδωσε στὸ χέρι πάνω ἀπὸ ἑκατὸ λιρέτες καὶ ἔφυγε. Αὐτὸ ἦταν ἀσπαστὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἡμέρας. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὸ πανωφόρι της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὸ καπέλλο της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὰ γάντια της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὰ παπούτσια της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὸ φόρεμά της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὸ κορσὲ καὶ τὸ ἐσώρουχό της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὶς κάλτσες της. Τὸ ἔνιωθε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαλε τὸ ἐσώρουχό

της. Τώρα τῆς ἐρχόταν πιὸ εὔκολ νὰ παίξη τὸ ρόλο της ὡς τὸ τέλος:

— Πολὺ καλά, πρόφερε κοφτα κι' αὐτή. "Ισως νἄχετε δίκηο. "Εχω κι' ἐγὼ ὅμως τὸ δικαίωμα ν' ἀποθῶ...

Σήκωσε τὰ μάτια του, τὴν κύτταξε μὲ κωμικὴ ἔκπληξι

— Πῶς εἶπατε; τὴ ρώτησε.Ξέρετε, καμμιὰ φορὰ δὲν ἀκούω καλά.

Κι' ἡ Νέλλη τοῦ φώναξε ἀπότομα, βάναυσα σχεδόν:

—'Αρνοῦμαι νὰ δεχθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα.

ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙΤΕ ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ;

'Ο Τζὼν Τζόνσον σηκώθηκε ὄρθιος, ἀπάνω στὰ κοκκαλιάρικα πόδια του.

Τὴν κύτταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια καὶ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν ἰδῆ καλύτερα μὲ τὸ στόμα.

— Παιδί μου... πρόφερε ταραγμένος. Εἶστε καλά; Ξέρετε ἀκριβῶς τί λέτε;

— Περίφημα. Δὲ θέλω νὰ πάω τὸ βιβλιάριο.

— Περιφρονεῖτε μιὰ περιουσία; Μιὰ ὁλόκληρη περιουσία;

—"Ισως.

— Γιατί; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατί;

— Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ χρήματα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὰ πάρω στὰ χέρια μου...

—"Οταν κατατέθηκαν, ἐσεῖς ἀσφαλῶς θἄρασταν νεογέννητη. Λοιπόν, τί εὐθύνη ἔχετε; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς κατηγορήση ὅτι τὰ κερδίσατε μὲ παράνομο τρόπο.

—'Εκεῖνος ποὺ τὰ κατέθεσε ὅμως, μπορεῖ νὰ τὰ κέρδισε μὲ ἀσκημο τρόπο, φώναξε μὲ ἔξαψι ἡ κοπέλλα

—"Ισως. ἔκανε ὁ ἄντρας συλλογισμένος. 'Αλλά, τί σημασία ἔχει αὐτὸ γιὰ σᾶς; Ποιός ξεσκαλίζει ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ χρήματα, ποὺ πιάνει στὰ χέρια του; Τὸ χρῆμα εἶναι κάτι τὸ ἀπρόσωπο. Κυλάει ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Κι' ἂν ἀκόμη εἶναι, ὅπως φοβόσαστε, ἀκάθαρτη ἡ προέλευσί τους, τί σᾶς νοιάζει! 'Εσεῖς δὲν ἔχετε εὐθύνη, ἀπολύτως καμμιὰ εὐθύνη.

— Δὲ θέλω νὰ τὰ πάρω.

— Μὰ εἶναι ἐξωφρενικό! Εἶναι ἀσύλληπτο. Μὲ φέρνετε κι' ἐμένα σὲ δύσκολη θέσι. Εἶχα τόση χαρὰ στὴ σκέψι πὼς διευθετήθηκε αὐτὸ τὸ ζήτημα...

— Χαρίστε τα, δόστε τα στὸ 'Ορφανοτροφεῖο, ὅπως ἔχετε ἐντολή.

—Μὰ γιατί, μικρούλα μου; φώναξε ὁ συμβολαιογράφος, μὲ κωμικὴ τρυφερότητα. Τί ἰδέα περνάει στὸ κεφαλάκι σας; Τί φαντάζεσθε; Δὲ μποροῦν γἄχουν ἐγκληματικὴ προέλευσι αὐτὰ τὰ λεφτά. Τἄχω εἴκοσι χρόνια στὰ χέρια μου καὶ κανεὶς δὲ μ' ἐνώχλησε ποτὲ γι' αὐτά. Σᾶς ἀνήκουν. Γιατί μὲ βάζετε σὲ φασαρίες τώρα;

—"Αν δὲν εἶχα παρουσιαστῆ, τί θὰ κάνατε;

—"Αν δὲ σᾶς εἶχαν βρῆ στὴν 'Αθήνα;

— Ναί

— Θὰ ἀναστάτωνα τὸν κόσμο ἕνα ὁλόκληρο χρόνο γιὰ νὰ σᾶς βρῶ.

— Κι' ἂν πάλι δὲ μ' εὕρισκαν;

— Θἄψαχνα, θἄψαχνα, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ 'Αγγλος. Δὲ θὰ σταματοῦσα τὶς ἐρευνες, ὥσπου νὰ παρουσιαστῆ κάποιο ἴχνος σας. Δὲ μὲ ξέρετε καλά... Δὲν ἀφίνω εὔκολα στὴ μέση μιὰ ἐντολή, ποὺ μοῦ ἀναθέτουν.

'Η Νέλλη τοῦ χαμογέλασε ἄθελά της.

— Τώρα λοιπόν, ἐγὼ σᾶς ἀναθέτω τὴν ἐντολή. Τὰ χρήματα, λέτε μοῦ ἀνήκουν. Λοιπόν, τὰ διαθέτω γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπό. Δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα;...

— Εἴσαστε πολὺ νέα γιὰ νὰ κάνετε τέτοιες δωρεές, πρόφερε ὁ συμβολαιογράφος μὲ ἀγωνία.Σᾶς παρακαλῶ, ἀναθεωρῆστε τὴν ἀπόφασί σας

'Η Νέλλη σηκώθηκε.

— Δὲ μπορῶ, πρόφερε μὲ πόνο. Εἶναι ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου.

— Μὰ γιατί; Γιατί;

ΛΟΓΙΑ ΣΚΛΗΡΑ

Τότε λόγια σκληρὰ ἀνέβηκαν στὰ χείλη τῆς κοπέλλας.

— Τὸ καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ τί μ' ἐμποδίζει, πρόφερε μὲ πικοία. Ποιός ἄλλος μποροῦσε νὰ κάνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα στὴ γέννησί μου; Κάποιος θαυμαστὴς τῆς μητέρας μου; 'Ασφαλῶς ὄχι...

—'Η ἴδια ἡ μητέρα σας! πρόφερε ὁ συμβολαιογράφος μὲ πάθος καὶ τὰ ματάκια του σπίθισαν ἀπάνω ἀπὸ τὰ κρεμαστὰ γυαλιά.

'Η Νέλλη ἔσφιξε τὰ χείλη της.

—'Ακριβῶς! 'Η ἴδια ἡ μητέρα μου. Βλέπετε; Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φανταστῆ κάθε ἄνθρωπος. 'Η ἴδια ἡ μητέρα μου κατέθεσε τὰ χρήματα στ' ὄνομά μου.

—Γι' αὐτὸ σᾶς ἀνήκουν.

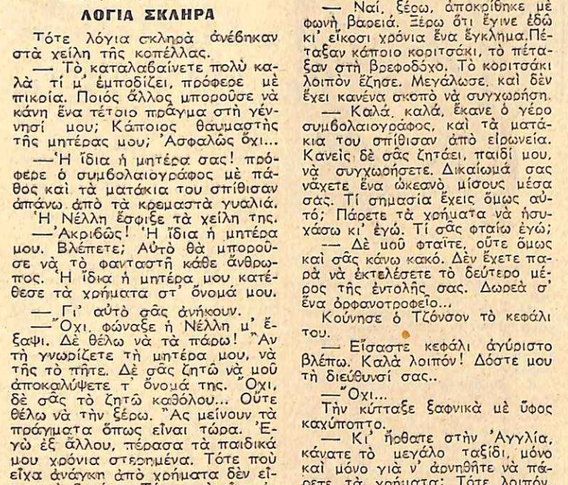
—"Οχι, φώναξε ἡ Νέλλη μ' ἔξαψι. Δὲ θέλω νὰ τὰ πάρω! "Αν τὴ γνωρίζετε τὴ μητέρα μου, νὰ τῆς τὸ πῆτε. Δὲ σᾶς ζητῶ νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε τ' ὄνομά της. "Οχι, δὲ σᾶς τὸ ζητῶ καθόλου... Οὔτε θέλω νὰ τὴν ξέρω. "Ας μείνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι τώρα. 'Εγὼ ἐξ ἄλλου, πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια στερημένα. Τότε ποὺ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα δὲν εἶχα μιὰ δεκάρα. Τότε ποὺ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ στοργή, δὲν τὴν εἶχα. Τώρα, παντρεύομαι. Ναί, σὲ λίγο παντρεύομαι. Καὶ δὲ θἄχω ἀνάγκη πιὰ οὔτε ἀπὸ χρήματα οὔτε ἀπὸ στοργή...

"Ετρεμε καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἔνοιωθε πὼς μισοῦσε αὐτὴ τὴν ἀγνωστη μητέρα, ὅπως τῆς ἔλεγε ἡ Ρίτα πὼς μισοῦσε τὴ μητέρα της, χωρὶς νὰ τὴν ξέρη.

'Ο γέρο-συμβολαιογράφος κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Καὶ τί δὲ βλέπει ὁ ἄνθρωπος; Πενῆντα χρόνια, κάθομαι ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο. Πενῆντα χρόνια πέρασε κόσμος καὶ κοσμάκης ἀπὸ τὰ μάτια μου. Λοιπόν, μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δίνω χρήματα καὶ ἀρνοῦνται νὰ τὰ πάρουν. 'Εκτός...

Τὴν κύτταξε μὲ τὰ ματάκια του φοβισμένα:

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Δὲν πρόκειται νὰ ψωνίσωμε τίποτα. Μπήκαμε στὸ μαγαζί σας μέχρι νὰ περάση ἡ βροχή!

—'Εκτὸς ἂν ὑπάρχη ἔγκλημα στὴ μέση...

'Ακούμπησε τὸ χέρι του στὸ δικό της, τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Κοπέλλα μου, πρόφερε μὲ φόβο. Πές μου τὴν ἀλήθεια ἐσύ. Μήπως ἔχει γίνει κανένα ἔγκλημα; Μήπως κατὰ βάθος δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξω νὰ σὲ ἀνακαλύξω; Ξέρεις τίποτε;

Τὰ μάτια τῆς Νέλλης σπίθισαν.

— Ναί, ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ βαρειά. Ξέρω ὅτι ἔγινε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια ἕνα ἔγκλημα.Πέταξαν κάποιο κοριτσάκι, τὸ πέταξαν στὴ βρεφοδόχο. Τὸ κοριτσάκι λοιπὸν ἔζησε. Μεγάλωσε. καὶ δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ νὰ συγχωρήση.

— Καλά, καλά, ἔκανε ὁ γέρο συμβολαιογράφος, καὶ τὰ ματάκια του σπίθισαν ἀπὸ εἰρωνεία. Κανεὶς δὲ σᾶς ζητάει, παιδί μου, νὰ συγχωρήσετε. Δικαίωμά σας νἄχετε ἕνα ὠκεανὸ μίσους μέσα σας. Τί σημασία ἔχεις ὅμως αὐτό; Πάρετε τὰ χρήματα ὰν ἠσυχάσω κι' ἐγώ. Τί σᾶς φταίω ἐγώ;

— Δὲ μοῦ φταῖτε, οὔτε ὅμως καὶ σᾶς κάνω κακό. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐκτελέσετε τὸ δεύτερο μέρος τῆς ἐντολῆς σας. Δωρεὰ σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο...

Κούνησε ὁ Τζόνσον τὸ κεφάλι του.

— Εἴσαστε κεφάλι ἀγύριστο βλέπω. Καλὰ λοιπόν! Δόστε μου τὴ διεύθυνσί σας..

—"Οχι...

Τὴν κύτταξε ξαφνικὰ μὲ ὕφος καχύποπτο.

— Κι' ἤρθατε στὴν 'Αγγλία, κάνατε τὸ μεγάλο ταξίδι, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀρνηθῆτε νὰ πάρετε τὰ χρήματα; Τότε λοιπόν, πάει νὰ πῆ, πὼς εἴσαστε πλούσια.

— Πλούσια δὲν εἶμαι, κάθε ἄλλο. Εἶμαι ὅμως ὑπερήφανη γιὰ τὴ φτώχεια μου. Ἄλλο τίποτε δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε. Χαίρετε!

Κούνησε μόλις τὸ κεφάλι της, κι' ἔφυγε τρεχάτη. "Ενοιωθε πίσω της τὸ βλέμμα τοῦ γέρο συμβολαιογράφου νὰ τὴν παρακολουθῆ ἀπάνω ἀπὸ τὰ κρεμαστὰ του τὰ γυαλιά, ἀπορημένο, χαζό, ἐρωτηματικό.

ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

'Ανάσανε ἐλεύθερα ἡ Νέλλη ὅταν βρέθηκε ξανὰ ἔξω. στὸν ἐμπορικὸ δρόμο.

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦδωσες τὴ φώτισι νὰ μὴ πάρω τὰ χρήματα αὐτά. Τώρα ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἐφταιξα. Ναί. Δὲ μὲ βαραίνει ἡ σκέψι πὼς ἔκλεψα. Δὲν ἔκλεψα. Μάζεψα μονάχα τὴν εὐτυχία ποὺ κυλοῦσε στὸ ποτάμι.

Ξαλαφρωμένη μ' αὐτὴ τὴ σκέψι ἔκανε μιὰ ρολτα στὰ μαγαζιά, κάτι ἀγόρασε. Προσεκτικὰ ὅμως, συντηρητικά. "Αν καὶ τῆς εἶχε δώσει ἀρκετὰ χρήματα, δὲν τἀνοιωθε ἀκόμη δικά της.

'Ετσι ὁ 'Αλέξανδρος παραξενεύτηκε τὸ βράδυ ὅταν τοῦ εἶπε πόσα λίγα εἶχε ἀγοράσει.

— Γιατί, ἀγάπη μου; τῆς εἶπε μὲ παράπονο. Νὰ κάνης τὰ ψώνια σου... Θὰ παντρευτοῦμε ἀκριβῶς σὲ τρεῖς ἑβδομάδες. Μίλησα μὲ τὸ θεῖο.

— Τί σοῦ εἶπε;

— Τὴν Κυριακὴ σὲ περιμένει νὰ φᾶμε μαζὶ σπίτι. Εἶναι ἡ πρώτη γνωριμία. Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν.

— Φοβᾶμαι, πρόφερε ἡ Νέλλη.

— Νὰ μὴν εἶσαι κουτό. Νὰ τοῦ παρουσιαστῆς μὲ θάρρος. Στὸ κάτω-κάτω δὲ θὰ σὲ φάη. "Ανθρωπος εἶναι κι' αὐτός, ἄντρας, θὰ συγκινηθῆ μὲ τὴν ὁμορφιά, προπάντων ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ ἐξυπνάδα καὶ καλωσύνη.

Τῆς ἔκανε πάλι ἕνα ὡραῖο περίπατο μὲ τὸ ἀμάξι. Τὴν πῆγε κατὰ μῆκος τοῦ Τάμεσι, κι' ἡ Νέλλη γοητεύθηκε μὲ τὶς πελώριες γέφυρες, μὲ τὰ καταλευκα βαποράκια, μὲ τὰ παλάτια ποὺ ὁρθώνονταν σ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. "Επειτα ἔφθασαν στὸν περίφημο Πύργο τοῦ Λονδίνου, τὸ πελώριο σκοτεινὸ κτίριο, ποὺ ἀιθμεῖ τὴ ζωή του μὲ ἐγκλήματα. Μπῆκαν μέσα, εἶδαν ἕνα τετράγωνο κλεισμένο μὲ κάγκελλα στὴν πελωρία αὐλή, καὶ τὴν ἐπιγραφή:

«Σ' αὐτὸ τὸ χῶρο ἀποκεφαλίστηκαν βασιλεῖς καὶ βασίλισσες».

Εἶδαν τοὺς διαφορετικοὺς πύργους μέσα στὴν αὐλή, τὶς αἴθουσες τῶν βασανιστηρίων, καὶ τὰ φρικτὰ ἐργαλεῖα ποὺ εἶχαν ἐφεύρει οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ κάνουν τοὺς συνανθρώπους των νὰ πονάγε.

"Οταν βγῆκαν πάλι στὸν καθαρὸν ἀέρα εἶχε συουπνώσει.

'Η Νέλλη ἔνοιωθε μιὰν ἀνατριχίλα.

— Μακάβρια, ἔ; γέλασε ὁ 'Αλέξανδρος. Κι' ὅμως εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοθέατα τοῦ Λοιδίνου. Τώρα θὰ σὲ πάω νὰ φᾶμε κάπου. Κι' ἔπειτα στὸ θέατρο.

Ἱερασε μιὰ βραδυὰ ἀλησμόνητη πάλι μαζί του. Τὸ βράδυ, ὅταν τὴν ἄφησε στὸ ξενοδοχεῖο της, τὴν κύτταξε στὰ μάτια γελαστός:

— Λοιπόν, τί λέει ἡ ἀγαπούλα μου; Εἶναι εὐχαριστημένη; "Η ἔπληξε κιόλας σ' αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ πόλι;

Μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη ἔγειρε ἀπάνω του, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της μὲ τὶς καστανὲς μπούκλες ποὺ εἶχαν κόκκινες ἀνταύγειες στὸν ὦμο του καὶ ψιθύρισε:

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω στὴν εὐτυχία μου.

Τὴ φίλησε μὲ πάθος στὰ χείλη. 'Ηταν τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ τῆς ἔδινε ἔτσι ἐρωτικά; κι' ἡ Νέλλη αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζη.

— Αὔριο νὰ πᾶς στὰ μαγαζιὰ καὶ νὰ ψωνίσης πολλά! τῆς εἶπε καθὼς ἔβαζε μπροστὰ τὴ μηχανή.

ΚΗΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Πιὸ ὁλιερὴ κηδεία δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῆ. Οπως ἦταν ἑπόμενο, κανεὶς δὲν εἶχε ζητήσει τὸ πτῶμα τῆς Ρίτας κι' ἔτσι τὴν ἔθαψαν ἁπλά, φτωχικά, ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ νεκροταφεῖο. 'Η Νέλλη φρόντισε μονάχα καὶ εἰδοποίησε τὴν ἑλληνικὴ ἐκκλησία κι' ἔστειλαν ἕνα ὀρθόδοξο παπᾶ, ποὺ διάβασε μιὰ εὐχὴ ἀπάνω στὸν τάφο. Μόνη πενθοῦσα, ἡ Νέλλη. Εἶχε φέρει ἕνα πελώριο μπουκέτο τριαντάφυλλα. Εἶχε δώσει πολλὰ χρήματα γι' αὐτὰ τὰ λουλούδια. Τὰ μούσκεψε μὲ τὰ δάκρυά της πρὶν τὰ δώση στὴ γῆ μαζὶ μὲ τὴ νεκρή.

Σπάραζε ἡ καρδιά της. "Ενοιωσε τόση δυστυχία, ποὺ τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβασαν τὸ φτωχὸ φέρετρο στὸ χῶμα νόμιζε πὼς θὰ ξεψυχοῦσε κι' αὐτή. Σὰν νὰ σταμάτησε ἡ καρδιά της. σὰν νἄσθυσαν ὅλα γύρω της.

'Ηταν μιὰ ἡμέρα φθινοπωρινὴ μέσα στὸ καλοκαίρι. Μιὰ φοβερὴ ἡμέρα μὲ ἀστραπόβροντα, καὶ βροχὴ καὶ σκοτεινίλα, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ ταξίδευαν στὸ Ντόβερ. "Ολα ἔκλαιγαν θαρρεῖς. ὅλα θρηνοῦσαν τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς καλῆς καὶ ὁμορφης κοπέλλας.

"Οταν σκεπάστηκε ὁ τάφος, οἱ νεκροθάφτες κύτταξαν τὴ Νέλλη μὲ ἀρκετὴ περιέργεια. Δὲ φοροῦσε μαῦρα καὶ τοὺς φαινόταν παράξενο, πῶς θρηνοῦσε τόσο. 'Ο "Ελλην παπᾶς τὴ ρώτησε μὲ συμπόνοια:

—'Ηταν συγγενής σας;

—"Οχι, ψιθύρισε ἡ Νέλλη. Φίλη μου.

Τῆς εἶπε δυὸ λόγια παρηγορητικὰ ὁ ἱερέας, καὶ τὴν ἄφησε.

"Εμεινε ἡ Νέλλη, ἀψηφῶντας τὴ βροχή. κάμποση ὥρα νὰ κυτάζη μὲ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα τὸ μικρό, φτωχὸ τάφο, τὸν ξύλινο σταυρό, καὶ τὰ λίγα λουλούδια ποὺ σάπιζαν κιόλας θαρρεῖς κάτω ἀπὸ τὴ βροχή.

'Ολη της ἡ ὕπαρξι σπάραζε.

—'Εδῶ εἶναι θαμένη ἡ ἀδερφούλα μου. Ναί, τὴν ἀγαποῦσα εἴκοσι χρόνια σὰν ἀδελφή... 'Εγὼ εἶμαι θαμένη ἐδῶ Σ' αὐτὸ τὸ σταυρὸ θὰ γράψουν ἕνα ὄνομα. Πρέπει νὰ δώσω ἐγὼ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ γράψουν. Νέλλη Παπαδοπούλου.. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γραφῆ αὐτὸ τ' ὄνομα...

"Ενα σύγκρυο πέρασε στὸ ραχοκοκκαλιά της.

— Τί διαφορὰ ἔχει; συλλογίστηκε. Τί διαφορά; "Ενα ὄνομα. 'Η Νέλλη Παπαδοπούλου ποὺ μποροῦσε νὰ εἶναι θαμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑγρὴ καὶ κρύα γῆ. στέκει στὰ πόδια της, περιμένει νὰ γνωρίση τὴν εὐτυχία. Κι' ἡ Ρίτα Πλαντῆ, ποὺ θὰ γραφῆ στὰ ἐπίσημα βιβλία σὰ νύφη, ποὺ θὰ γνωρίση ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Βρίσκεται στὴν πσαγματικότητα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Τὸ μυαλό της σάλευε. 'Ο πόνος της ἦταν ἀβάσταχτος. Σὰν κυνηγημένη ἐπουακούνθηκε ἀπὸ τὸν τάφο. πῆρε τὸ πρῶτο λεωφορεῖο ποὺ πῆρε. νύρισε στὴν πόλι.

'Η ξενοδόχισσα τρόμαξε ὅταν τὴν εἶδε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

—'Εγινε ἡ κηδεία, τῆς ἐξήγησε μὲ φωνὴ κουμένη ἡ κοπέλλα.

Κούνησε ἡ γυναίκα τὸ κεφάλι της.

—'Α. γι' αὐτό! Πηγαίνετε νὰ ξαπλώσετε λιγάκι.Εἴσαστε χάλια.

"Επεσε στὸ κρεβάτι της ἡ Νέλλη καὶ ξέσπασε σὲ ἀναφυλλητά. 'Ηταν τόσης ὁ πόνος της. ποὺ δὲν πόσεξε τὴν ὥρα. Κι' ἔτσι ἤρθε ὁ 'Αλέξανδρος καὶ δὲν τὴν πῦρε ἔτοιμη. Κατέθηκε σὲ λίγο. τοῦ δικαιολογήθηκε. Αὐτὸς ὅμως τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τί ἔχεις, τὴ ρώτησε. "Εκλαιγες. Τὸ βλέπω ὅτι ἔκλαψες πολύ. Εἶσαι δυστυχισμένη;

— Οχι. δὲν ἔχω τίποτε! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Κι' ἔκανε νὰ χαμογελάση.

Τὰ μάτια της ὅμως βούρκωσαν ξανά.

Τῆς πῆρε τὰ χέρια, τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν κυττάξη. 'Η φωνή του ἀκούστηκε βαρειά;

— Ρίτα, θέλω νὰ μοῦ πῆς ὅλη τὴν ἀλήθεια... Τώρα ποὺ εἶναι ἀκόμη καιρός. Δὲ θὰ μοῦ κακοφανῆ ἂν μοῦ πῆς τώρα τὴν ἀλήθεια. Θὰ εἶναι τίμιο. Ἀργότερα θὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Μήπως δὲν τὰ νύρες τὰ πράγματα ὅπως τὰ περίμενες; 'Ησθες μὲ ὡρισμένες ἰδέες. ἀσφαλῶς. Μήπως δὲν τὰ νύρες σύμφωνα μὲ τὰ ὀνειρά σου; Πές μου τὴν ἀλήθεια σ' ἐξορκίζω...

—'Αλέξανδρε. ποῦ πάει ὁ νοῦς σου;

— Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη οὔτε νὰ μ' ἀγαπᾶς. οὔτε νὰ τὸ βρίσκης ρόδινα τὰ πράγματα. Δὲ θὰ μοῦ κακοφανῆ διόλου. ἂν μοῦ πῆς ὅτι μετάνοιωσες. Κάθε ἄνθρωπος κάνει μιὰ ποσπάθεια γιὰ εὐτυχία. Μπορεῖ νὰ πετύχη. μπορεῖ ν' ἀποτύχη. Τώρα ἀκόμη εἶναι καιρὸς νὰ πολάδουμε ἴσως μιὰ καταστροφή. Θὰ λυπηθῶ φάντασταστα. θ' ἀπογοητευθῶ ἀλλὰ θὰ ἐκτιμήσω τὴν εἰλικρινειά σου. 'Εκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ εἶναι ἀνεπανόρθωτο σφάλμα. εἶναι ἂν δὲν ἔχης τὸ θάρρος τώρα νὰ μιλήσης κι' ἂν ἀργότερα ἀντιληφθῆς ὅτι δὲ μποροῦς νὰ ζήσης κοντά μου...

Τὸν κύτταξε νέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα ποὺ πλημμύριζαν ξανὰ τὰ μάτια της.

—'Αλέξανδρε. πρόφερε θερμά. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' ἐσένα... μ' ἐμένα... μὲ μᾶς. Εἶμαι ἀλήθεια πολὺ δυστυχισμένη σήμερα. Πλήγα σὲ κηδεία τὸ πρωί.

Καὶ μὲ δάκρυα τοῦ διηγήθηκε γιὰ τὴ «Νέλλη», τὴν ἀδελφική της φίλη καὶ γιὰ τὸν τραγικὸ χαμό της.

— Καὶ δὲ μοῦ -δλεγες; Θὰ σὲ συνώδευα στὴν κηδεία, τῆς εἶπε. Θὰ ἦταν φοβερὸ γιὰ σένα νὰ πᾶς ἔτσι ὁλομόναχη. Γιατί δὲ μοῦ τὸ εἶπες;

— Δὲν ἤθελα νὰ χαλάσω τὴ γιορτή σου

— Δὲν εἶσαι γυναίκα μου; Δὲν εἴμαστε μιὰ ψυχὴ τώρα πιά;

Τὸ τουφερό του ὕφος τῆς ἔστανε τὴν καρδιά. Αρχισε νὰ τοῦ μιλῆ γιὰ τὴ νεκρὴ μὲ λόγια γεμάτα στοργή, παλλόμενα ἀπὸ ἀγάπη.

"Ηθελε πραγματικὰ νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν ἀγαπήση;

— "Εχεις καμμιὰ φοτογραφία της; τὴ ρώτησε ἄξαφνα ὁ νέος.

'Η καρδιὰ της σταμάτησε. 'Η ἁπλὴ αὐτὴ ἐρώτησι τὴν τάραξε:

— Φωτογραφία της; "Οχι, ὄχι. Οἱ ἀποσκευές της γάθηκαν στὴν καταστροφή...

— Πῶς γάθηκαν; Δὲν εἶναι δυατόν! Νὰ φροντίσουμε νὰ τὶς πάρουμε.

— Χάθηκαν, γάθηκαν ὅλα.Στὴ τύγκρουσι ἔγιναν κομμάτια. Ἐξ ἄλλου, τί εἶχε ἡ ἔρημη; Ἐλάχιστα πραγματάκια, κουρελάκια. "Αν τὰ πῦρε καὶ κανεὶς φτωχός, ἂς τὰ πάρη...

—"Αν εἶναι ἔτσι. "Ελεγα, ὄχι βέβτια γιὰ νὰ κληρονομήσης τὰ ροῦχα... Μόνον μὴν τυχὸν κι' ἤθελες νὰ κρατήσης τίποτε δικό της. κανένα κειμήλιο γιὰ ἀνάμνησι.

Κούνησε ἡ Νέλλη τὸ κεφάλι της.

—"Οχι. Δὲν εἶχε τίποτε. "Ολα καταστράφηκαν. "Επειτα, τὴν ἀνάμνησι τὴν ἔχω στὴν καρδιά μου. θὰ τὴν ἔχω γιὰ πάντα...

Τὴν ἀγκάλιασε ὁ 'Αλέξανδρος τὴ φίλησε.

— Εἶσαι μιὰ τρυφερὴ ψυχή, ἀγάπη μου. "Ενοια σου, ἀργότερα. ὅταν θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ κανονίσουμε τὰ οἰκονομικά μας. θὰ τῆς κάνουμε ἕνα περιποιημένο τάφο. Θέλεις;

Τὸν φίλησε ἡ Νέλλη, κι' ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνάη σὲ ὅλο της τὸ κορμί. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτὸ τὸ φιλὶ τοῦ τόδινε ἐκ μέρους τῆς πεθαμένης.

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ ΛΑΤΙΣ

Μόλις κι' εἶχε συνέλθει ἴσαμε τὴν Κυριακή, ποὺ ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῆ στὸ θεῖο Λάζαρο Λάτις.

'Ο 'Αλέξανδρος τῆς εἶχε κάνει τὸ μάθημα:

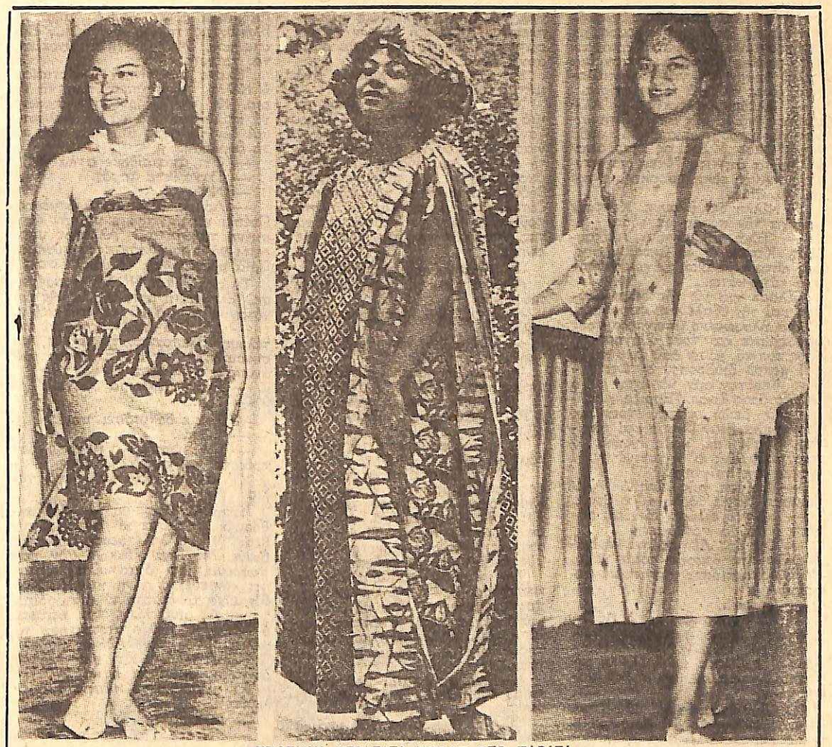
— Θὰ φορέσης κάτι τὸ ἁπλὸ καὶ ἀριστοκρατικό. Κι' οἱ κουβέντες σου θὰ εἶναι προσεκτικές, συγκρατημένες, ἀλλὰ καὶ ἐγκαοδιες. Δὲν εἶναι εὔκολο, τὸ ξέρω, καὶ δὲν πρόκειται νὰ σὲ βοηθήσω αὐτός. 'Εγὼ θὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ.

Φόρεσε ἕνα καινούργιο φόρεμα, ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Ἕνα μπλὲ μαρὶν φουστανάκι, ἁπλὸ καὶ κομψό, μ' ἕνα ὡραῖο μεγαλο λευκὸ γιακά. 'Απάνω ἀπὸ τὸ σοβαρὸ ροῦχο, τὸ πρόσωπό της φαινόταν δροσερό, ἂν καὶ πάντα ἀρκετὰ χλωμὸ καὶ φοβισμένο.

'Ο 'Αλέξανδρος ἤρθε, σοβαρός. Φαινόταν κι' αὐτὸς κάπως ταραγμένος. Κι' ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ἔκανε τὸ μάθημα:

— Νὰ εἶσαι προσεκτική. 'Ο θεῖος εἶναι ἔξυπνος, πονηρός, εὐθικτος. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ τὸν κατακτήσης ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

"Ετρεμαν τὰ γόνατά της ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ

ΕΞΩΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙ ΜΟΔΑΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

'Η 'Αφρικὴ ξύπνησε γιὰ καλὰ καὶ οἱ κάτοικοί της κάνουν ἀλματώδη βήματα. προσπαθοῦντας νὰ φτάσουν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοὺς Εὐρωπαίους. Μέχρι σήμερα οἱ αὐθοχτονοὶ οἶκοι μόδας εἶχαν τὸ προνόμιο νὰ στέλνουν τὰ ὡραῖα μαννεκέν τους. γιὰ νὰ ἐπιδεικνύουν τὶς τελευταῖες «κοσεασιόν», στὶς ἄλλες ἠπείρους. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως, ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Παρίσι, τὴν πογκόμια πρωτεύουσα τῆς Μόδας, μιὰ ἐπίδειξι μόδας ἀπὸ μαννεκέν τῆς μαύρης φυλῆς .Αριστερά: "Ενα ὡραῖο μαννεκὲν ἀπὸ τὴν Ταΐτή ἐπιδεικνύει ἕνα ἐμπριμὲ εσαρόνγκ». ποὺ ἄφησε πολὺ καὶ πιστεύεται ὅτι θὰ φορεθῆ τὸ καλοκαῖρι στὶς πλὰζ ἀπὸ πολλὲς Εὐρωπαῖες. Στὸ μέσον: Μιὰ καλλονὴ τῆς Σενεγάλης ἐπιδεικνύει μιὰ δική της τοπικὴ ἐνδυμασία. Δεξιά: "Ενα κομψὸ μοντελάκι, ποὺ ἔστειλε ἡ Μαδαγασκάρη.

σπίτι τοῦ Λαζάρου Λάτις βρισκόταν σὲ μιὰ θαυμασία λεωφόρο, μὲ δενδροστοιχία καὶ μὲ τὸ ἀπαραίτητο σκαίπρ μπροστά. Ἦταν ἕνα παλιὸ ἀρχοντικό, γκρίζο, ἐπιβλητικό, ὅπως ὅλα τὰ γύρω κτίρια.

— Βλέπεις; τῆς εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάση κάπως τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὸ φόβο της. Ὅλος ὁ δρόμος ἔχει ἀπαράλλαχτα σπίτια. Τόχεις παρατηρήσει; Αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ Λονδίνου.

Ἡ Νέλλη δὲν ἄκουγε. Κύτταζε μονάχα τὴν πόρτα μὲ φόβο.

— Ἔλα, τῆς εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Κοντεύεις νὰ λιποθυμήσῃς. Δὲν εἶναι κανένας ἀγριόσκυλος στὸ κάτω-κάτω...

Γέλασε γιὰ νὰ τῆς δώση θάρρος, καὶ τὴν ἔβαλε στὸ ἀσανσέρ.

Μιὰ ἡλικιωμένη ὑπηρέτρια τοὺς ὑποδέχθηκε καὶ τοὺς ὁδήγησε μὲ ὕφος τυπικό, μέσα ἀπὸ ἕνα φαρδὺ καὶ μακρὺ διάδρομο, σ' ἕνα σαλόνι. Φερόταν σὰν νὰ ἦταν κι' ὁ Ἀλέξανδρος ξένος. Ἔριξε ἡ Νέλλη μιὰ δειλὴ ματιὰ τριγύρω. Τὰ ἔπιπλα ἦταν βαρυὰ καὶ ἀκριβά. Φώναζε σὲ κάθε γωνιὰ ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ κι' ἡ τυπικότης. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε.

— Κάθησε, τῆς εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Τώρα θάρθῃ κι' ὁ θεῖος.

— Νὰ τοῦ φιλήσω τὸ χέρι; ρώτησε ἡ Νέλλη τρομαγμένη.

—Ὄχι δά! Δὲν πρέπει νὰ δείξῃς ὅτι τὸν θεωρεῖς τόσο γέρο. Νὰ τὸν χαιρετήσῃς πάντως μὲ σεβασμό.

— Τρέμω...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, κι' ὁ Λάζαρος Λάτις ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του.

Ἀμέσως σηκώθηκε ὁ Ἀλέξανδρος μὲ σεβασμό, κι' ἡ Νέλλη πετάχτηκε ὄρθια μὲ μιὰ κίνησι ματθητική.

Ὁ θεῖος ἦταν ψηλός, ἀδύνατος, χλωμός, εὐθυτενὴς καὶ ἀριστοκρατικός. Τὰ μαλλιά του, ὁλόλευκα πλαισίωναν ἕνα ψηλὸ μέτωπο. Τὰ χείλη του ἦταν λεπτά, καὶ σφιγμένα. Τὰ μάτια του γκρίζα καὶ διαπεραστικά, ἔριξαν στὴν κοπέλλα μιὰ γοργὴ ματιά. Τὰ μάτια του, ἦταν σχεδὸν νεανικά. Φαινόταν ἴσαμε ἑβδομήντα χρόνων, καλοστεκούμενος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ χλωρός.

Προχώρησε μὲ βῆμα σοβαρό, ἀρκετὰ σβέλτο πρὸς τὴν κοπέλλα, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του.

— Πῶς εἶσθε, τὴ ρώτησε ἑλληνικά.

Ἡ Νέλλη ἔσκυψε βαθειά, τοὔκανε σχεδὸν ἐδαφιαία ὑπόκλισι καθὼς τὸν χαιρέτησε, κι' ἀποκρίθηκε. κοκκινίζοντας ἕως τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της

— Καλά, εὐχαριστῶ...

Τῆς φάνηκε ἀστεία ἡ ἐρώτησί του, κι' ἔπειτα θυμήθηκε πὼς ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι: «Πῶς εἶσθε;» Ἦταν ὅμως ἀργὰ τώρα πιά...

Κι' εἶδε κάποια ἀνησυχία στὰ μάτια τοῦ Ἀλέξανδρου.

Ὁ Λάζαρος Λάτις κάθησε σὲ μιὰ ψηλὴ πολυθρόνα. κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔκανε νόημα τῆς ἀροαβωνιαστικιᾶς του νὰ καθήση κι αὐτὴ ἀντίκρυ του. Κάθησε ἡ Νέλλη ἄκρη-ἄκρη σὲ μιὰ πελώρια πολυθρόνα. Αἰσθανόταν πὼς ἐξαφανιζόταν ἐκεῖ μέσα. Καὶ τὰ μάτια τοῦ θείου τὴν στηλωμένα ἀπάνω της, παρακολουθοῦσαν κάθε της κίνησι.

— Εἴχατε ὡραῖο ταξίδι;

Αὐτὴ ἦταν ἡ δεύτερη ἐρώτησι τοῦ θείου.

— Ναί... ὄχι, τραύλισε ἡ κοπέλλα

— Ναὶ ἢ ὄχι; ωὐτησε ὁ Λάτις γρήγορα, ἀνυπόμονα.

— Συνέβη κάποιο δυστύχημα, μπῆκε στὴ μέση ὁ Ἀλέξανδρος. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀκόμη ταραγμένη ἡ Ρίτα. Ἔχασε μιὰ ἀδελφική της φίλη...

Ὁ γέρος σούφρωσε τὰ φρύδια του:

—Ἡ ταχύτης! πρόφερε μὲ ὕφος ἀποδοκιμαστικό. Τρέχουν· ὅλοι τρέχουν... παντοῦ τρέχουν! Στὴ γῆ. στὴ θάλασσα, στὸν ἀέρα. Τὸ πᾶν τρέχει. Τί λέτε δεσποινίς; Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ ευθμὸς τῆς σημερινῆς ζωῆς;

Τὴν πετοῦσε μὲ μιᾶς σ' ἕνα γενικὸ θέμα. Κι' ἡ Νέλλη δὲν ἦταν προετοιμασμένη, οὔτε σὲ διάθεσι γιὰ μιὰ σοβαρὴ συζήτησι. Τὸν κύτταξε μὲ ὕφος δυστυχισμένο κι' ἀποκρίθηκε δειλὰ-δειλά, σὰ μαθητρίουλα:

— Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται... δὲν ξέρω... συμφωνῶ μαζί σας...

Εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της τὸν Ἀλέξανδρο, ποὺ δάγκωνε τὰ χείλη του, γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

—Ἐσεῖς τρέχετε; τὴ ρώτησε ὁ θεῖος.

— Ποῦ; φώναξε φοβισμένη.

—Ὅπου βρεθῆτε... Ἂς ὑποθέσουμε, ὅταν συναγωνίζεσθε στὸ τρέξιμο...

— Μὰ δὲν εἶμαι ἀθλήτρια, ἀποκρίθηκε ταραχτεμένη ἡ κοπέλλα.

— Τί σπὸρ σᾶς ἀρέσει;

Στριφογύριζε τὰ χέρια της ἡ Νέλλη. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε βαλθῆ νὰ τῆς κάνη ὅλο δύσκολες ἐρωτήσεις. Δὲν εὑρίσκε νὰ τὴ ρωτήση κι' ἕνα πρᾶγμα ὅπου θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήση μ' εὐκολία; Τί σπόρ; Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ σπόρ, δὲν εἶχε ἀσχοληθῆ ποτὲ μ' αὐτά...

— Δὲ σᾶς ἀρέσουν τὰ σπόρ, ἀπήντησε μόνος του ὁ Λάζαρος. Βλέποντάς την νὰ διστάζῃ... Πέστε μου, ὅταν ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο, τρέχετε;

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας ἡ Νέλλη. Αὐτὸ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος δάγκωνε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ. καὶ δὲν πετοῦσε μιὰ λέξι γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε στὴν τύχη.

— Πηγαίνετε ἀργά;

— Ναί...

— Λάθος, εἶπε κοφτὰ ὁ γέρος. Πρέπει νὰ πηγαίνετε μὲ τὴν ὡρισμένη ταχύτητα... Ἀλλοιὼς μπορεῖτε νὰ προκαλέσετε δυστύχημα. Ποιὰ μάρκα ἔχει τὸ ἀμάξι σας;

Τὸ μυαλὸ τῆς Νέλλης σταμάτησε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν τῆς ἐρχόταν οὔτε μιὰ μάρκα στὰ χείλη.

— Δὲν ἔχω ἀμάξι, πρόφερε ἐπὶ τέλους, βλέποντας τὰ μάτια τοῦ συνομιλητῆ της νὰ παίρνουν μιὰ ἀνυπόμονη ἔκφρασι.

—Ἔχετε δίπλωμα ὁδηγοῦ;

—Ὄχι...

—Ἔχετε δοκιμάσει ποτέ;

— Ὄχι...

—Ἄ, ὡραῖα! Γι' αὐτὸ δὲν τρέχετε! φώναξε ὁ Λάζαρος.

Κι' ἔσκασε ξαφνικὰ στὰ γέλια.

Ἐπωφελήθηκε κι' ὁ Ἀλέξανδρος καὶ γέλασε κι' αὐτὸς ἐλεύθερα. Ἡ Νέλλη ἔτρεμε. Καταλάβαινε, ὅτι ἦταν κόκκινη σὰν παπαρούνα, ὅτι ἀπαντοῦσε κουτά, ὅτι κόντευε νὰ γίνη γελοία. Καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσῃ.

— Δὲ μοῦ λέτε, τὴν ρώτησε ὁ Λάζαρος, μόλις σταμάτησε τὰ γέλια. Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἶσθε;

(Ἐπὶ τέλους, καὶ μιὰ λογικὴ ἐρώτησι, σκέφθηκε ἡ κοπέλλα).

Κι' ἀποκρίθηκε κάπως πιὸ ἐλεύθερα:

— Μάλιστα!

— Ἔχετε ἀνεβῆ στὴν Ἀκρόπολι;

Ἄνοιξε ἡ Νέλλη μεγάλα τὰ μάτια της.

— Σᾶς ρωτῶ ἂν ἔχετε ἀνεβῆ στὴν Ἀκρόπολι; ἐπανέλαβε πολὺ σοβαρὰ ὁ θεῖος.

— Ναί... φυσικά...

(Εἶχε ἀνεβῆ μιὰ φορὰ στὴ ζωή της, μὲ τὸ σχολεῖο της, ὅταν θὰ ἦταν δώδεκα χρόνων).

— Ὡραία! Μπορεῖτε νὰ μοῦ λύσετε μιὰ ἀπορία: Πόσες εἶναι οἱ Καρυάτιδες;

Τὸ ὕφος της ἔγινε πιὸ δυστυχισμένο. Κύτταξε τὸν Ἀλέξανδρο ποὺ σήκωσε τοὺς ὤμους του. Κι' ὁ γέρος ξέσπασε πάλι σὲ γέλια.

— Λοιπόν... Κανένας Ἀθηναῖος δὲν ξέρει τὴν Ἀκρόπολι. Ἔρχονται ἐδῶ καὶ μελετᾶνε καὶ τὶς τελευταῖες πέτρες. Κι' ὅμως τὴν Ἀθήνα δὲν τὴ γνωρίζουν...

—Ἔχουν πεοάσει χρόνια...πρόφερε ταραγμένη ἡ κοπέλλα.

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, φώναξε ὁ γέρος μὲ ὕφος ξαφνικὰ μαλακό. Ἀστειεύομαι. Μ' ἀρέσει καμμιὰ φορὰ ν' ἀστειεύωμαι. Καὶ τώρα νὰ μιλήσουμε σοβαρά: Σκέπτεσθε νὰ γίνετε γυναίκα τοῦ Ἀλέξανδρου;

Γύρισε τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ ἡ κοπέλλα στὸν ἀρραβωνιαστικό της. Αὐτὸς ἀποκρίθηκε τότε γρήγορα κοφτά:

— Θεῖε, σᾶς τάχω ἐξηγήσει. Πρόκειται σὲ τρεῖς ἑβδομάδες νὰ γίνη ὁ γάμος μας...

— Σώπα ἐσύ, φώναξε αὐστηρὰ ὁ θεῖος. Δὲ σὲ ρώτησα ἐσένα. Ρωτῶ τὴ δεσποινίδα, ἡ ὁποία δὲ μοῦδωσε ἀκόμη ἀπάντησι.

— Μά... βέβαια, φυσικά, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

— Εἴσαστε ἀποφασισμένη;

— Ναί...

ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Τὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ γέρου στηλώθηκαν ἀπάνω της. λὲς κι' ἤθελαν νὰ διαπεράσουν τὴν ψυχή της:

— Εἴσαστε ἀποφασισμένη ! πρόφερε ἐπὶ τέλους. Πῶς πήρατε τὴν ἀπόφασι καὶ γιατί;

—Ἤρθα τὴν ἀπόφασι, ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη. μὲ δειλία...

Σταμάτησε. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἀλέξανδρου:

— Νὰ εἶσαι προσεκτική.

Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ... Τί ἔπρεπε νὰ πῆ. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε, ἀποφάσισε νὰ μιλήση ἐλεύθερα. μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της:

— Πῆρα τὴν ἀπόφασι, ἀποκρίθηκε ἡ Νέλλη. μὲ δειλία...

Σταμάτησε. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Ἀλέξανδρου:

— Νὰ εἶσαι προσεκτική.

Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ... Τί ἔπρεπε νὰ πῆ. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε, ἀποφάσισε νὰ μιλήση ἐλεύθερα. μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της:

— Πῆρα τὴν ἀπόφασι, ἐπειδὴ ἤμουν ἐρημη στὸν κόσμο... κι ἐπειδή... ἐπειδὴ ἔπεσε στὰ χέρια μου ἡ ἀγγελία τοῦ Ἀλέξανδρου. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τ' ἀποφάσισα. Ἔτσι ξαφνικά.

(Μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν πραγματικὰ ἡ Ρίτα. Ἔτσι τὸ εἶχε ἀποφασίσει ἡ Ρίτα. χωρὶς νὰ ξέρη κι' αὐτὴ καλὰ καλὰ πῶς).

— Τί ὑπολογισμούς; κάνατε; ρώτησε ὁ θεῖος.

—Ὑπολογισμούς;... Σκέφθηκα, ὅτι γιὰ νὰ ζητάη σύζυγο ἕνας νέος, πάει νὰ πῆ ὅτι θέλει πολὺ νὰ παντρευτῆ. Καὶ σκέφθηκα ὅτι κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ παντρευτῶ. Ἀφοῦ, λοιπόν, θέλαμε κι' οἱ δυό μας νὰ παντρευτοῦμε...

— Πολὺ λογικά, ἔκανε ὁ Λάζαρος.

Καὶ δὲ θάξερε νὰ πῆ κανεὶς ἂν εἰρωνευόταν ἢ ἂν μιλοῦσε σοβαρά. Τὰ χλωμά, λεπτά του χείλη φρικιοῦσαν ἀνεπαίσθητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Τί χρεώνεις βρὲ σαλάτες; Αὐτὰ εἶναι ἀπ' τὸ καπέλλο τῆς κυρίας...
(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ
— Κι' ἕνα πολὺ καλὸ μοντέλλο τῆς κλάσεως τοῦ 1929...

— Ποῦ, σᾶ κομμάτια, τὸ ξετρύπωσες αὐτό, μωρὲ Ρόκ;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ξάνθιππος

Ὁ νικητὴς τῆς Μυκάλης

Σ ΤΗΝ οἰκογένεια τῶν Ἀλκμεωνιδῶν, ποὺ ἐπὶ αἰῶνες εἶχε κυβερνήσει τὴν Ἀθήνα, ἀνῆκαν ἐπιφανεῖς πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ποὺ εἶχαν ἐργασθῆ γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ αὐτούς, ὁ Κλεισθένης, εἶχε ἐγκαταστήσει τὴ δημοκρατία (509 π.Χ.) ἀνατρέποντας τὸν τύραννο Ἱππία καὶ τὴ λαομίσητη δικτατορία τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ἀπὸ τὴ θεμελίωσι, ὅμως, τῆς δημοκρατίας ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀθηναϊκὸς οἶκος θὰ παύση πλέον νὰ διαπρέπη καὶ νὰ μετέχη στὴν κυβέρνησι τῆς πολιτείας μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς ἀπογόνους. Ὁ Κλεισθένης εἶναι ὁ τελευταῖος πολιτικὸς ἀπὸ τοὺς ἐξ ἀρχενογονίας Ἀλκμεωνίδες ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ στράτ- και τὰ χρήματα. Ὁ ἀγέρωχος ἀντίπαλός του ἐπέμεινε, γιὰ λόγους στρατιωτικούς, νὰ κρατήση μυστικὴ τὴν ἐκστρατεία.

Ὅταν ὅμως ἀπέτυχε ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Πάρου καὶ ὁ Μιλτιάδης γύρισε στὴν Ἀθήνα, πληγωμένος μάλιστα στὸ πόδι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Δήμου ξεσηκώθηκε ἐναντίον του. Ὁ Ξάνθιππος τὸν κατηγόρησε ὅτι ἐξαπάτησε τοὺς Ἀθηναίους καὶ παράσυρε τὴν πόλι σὲ μιὰ ἄδικη καὶ ἄδοξη ἐκστρατεία, ἀπὸ προσωπικὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ τυράννου τῆς Πάρου. Ἐξάπτηκε μάλιστα καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου γιὰ τὸ Μιλτιάδη. Τὸ δικαστήριο ὅμως τὸν καταδίκασε μόνο σὲ πρόστιμο καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα πέθανε ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθῶνα ἀπὸ τὸ τραῦμα του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μιλτιάδη ὁ Ξάνθιππος ἀποσύρεται γιὰ ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ πολιτική. Στὸν πολιτικὸ στίβο θὰ παραμείνουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς τέσσερες πρωταγωνιστὲς τοῦ Μαραθῶνα: ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς. Θὰ περάσουν ἀρκετὰ χρόνια γιὰ νὰ ξανασυναντήσωμε τὸν Ξάνθιππο στρατηγὸ καὶ πάλι τῶν Ἀθηναίων. Καλεῖται καὶ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του τὴν ἐποχὴ τῆς δευτέρας ἐκστρατείας τῶν Περσῶν.

Μετὰ τὴ ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος (480 π.Χ.) ὁ ἑλληνικὸς στόλος κατέδιωξε τὸν περσικὸ στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων ἦταν ὁ βασιλιὰς τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδης, καὶ τῶν Ἀθηναίων ὁ Ξάνθιππος. Στὸ ἀκρωτήριο τῆς Μυκάλης, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Σάμο, δόθηκε ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν περσικῶν δυνάμεων. Οἱ Ἕλληνες ἐκδιδῆς

Τά ἄψυχα διηγοῦνται...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Μιὰ ἡμέρα ἀνέλαβα νὰ κάνω τὸν μεσάζοντα, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὰ πονηρὰ σχέδια μιᾶς κοπέλλας...»

Τί ἀπομένει ἕνα χαρτί

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ μου προέρχεται ἀπὸ τὰ κουρέλια. Κάποτε ἤμουν κουρέλι ἀπὸ παλιὸ φόρεμα, ποὺ τὸ μαζεψε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ὄρμου ἕνας μισομέθυσμένος ρακοσυλλέκτης. Μὲ ἔχωσε μέσα στὸ σακκοῦλι του, μαζὶ μὲ διάφορες ἄλλες ἀπεργάραπτες ἀθλιότητες — κουρέλια ἀπὸ πανιά, ἀπὸ χαρτιά, κομματάκια ἀπὸ ξύλα. Ὁμολογῶ, ὅτι ὑπέφερα ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ συνοίκησι — ποιὰ συνοίκησι; Τὴ σαρδελλοποίησι πιὸ καλά... Ἔνοιωσα πὼς τὸ σακκοῦλι μεταφερότανε καὶ ἡ ἐπόμενη ἐντύπωσί μου ἦταν ἡ μεγάλη, ἡ ἀπρίγραπτη, ἡ ἀνυπόφορη ζέστη! Ἔνοιωσα, ὅτι ἔχανα τὴν ὀντότητά μου καὶ γινόμουν πολτός. Ὅσο κι' ἂν ὑπέφερα ὅμως, ἡ ἱκανοποίησί μου νικοῦσε τὴν ἐνόχλησι· ἂν καὶ καταγωγῆς ταπεινῆς, εἶχα ἀξιοπρέπεια καὶ ὀνειρευόμουν πάντοτε νὰ ἀνέβω, νὰ ἐξελιχτῶ. Ἄλλωστε, ὁμολογῶ τὴν ταπεινὴ καταγωγή μου, γιατὶ ἐπηρεάζομαι ἀπὸ τὸ κατάντημά μου στὴ μέση τοῦ δρόμου. Πρὶν φτάσω ὅμως ἐκεῖ, ἤμουν ἀξιοπρεπὲς φόρεμα. Εἶχα χαϊδέψει ἡδονικὰ τὶς στερεὲς γραμμὲς ἑνὸς κοριτσιοῦ κι' ἔχω νὰ διηγηθῶ πολλὰ — πολλά, ἐνδιαφέροντα καὶ σκανδαλιστικά... Ἂς εἶναι· δὲ θέλω νὰ κάνω νὰ κοκκινίσουν οἱ ἀναγνῶσταί μου... Ἕνα μόνο ἀξίζει νὰ ὑπενθυμίσω: Ὅτι, πρὶν καταλήξω στὸ δρόμο, ἤμουν κάτι κι' ἐγὼ — ὅπως τόσοι ἄνθρωποι, ποὺ ξεκινοῦν ἀξιοπρεπεῖς καὶ καταλήγουν στὸ δρόμο...

»Μετὰ ἀπὸ τὴ ζέστη, ἦρθε ἡ εὐεργετικὴ δροσιά. Καὶ ἡ μαγικὴ μεταμόρφωσί μου: Ἀπὸ κουρέλι, ἔγινα χαρτί! Τί σκαρφίζεται ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Ὅλα τὰ καταφέρνει... Μὲ τὴν καινούργια μου μορφή, ἐνοιωσα ἱκανοποίησι. Ἔγινα πακέττο ἀξιοπρεπές, μὲ ἄλλα πολλὰ ὁμοιά μου, καὶ ἀποθηκεύτηκα μέσα σ' ἕνα χαρτοπωλεῖο.

»Μὲ ἀγόρασε μιὰ μικρή, ποὺ ὑποκρινόταν ἐπιτήδεια τὴν ἐρωτευμένη. Εἶχε περισσότερο ἀρρίδισμὸ καὶ λιγώτερα αἰσθήματα. Καθότανε σὲ μιὰ φτωχειτονιά, ἡ μητέρα της ἔβαζε μπουγάδες κι' ὁ πατέρας της ἔκανε θελήματα. Αὐτὴ ὅμως πετοῦσε στὰ ὑψόμετρα τῆς μεγάλης ζωῆς, ὅπου ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ φτάσῃ... Νόμισε, ὅτι θὰ ἔφτανε μὲ τὴν ὑποκρισία τοῦ ἔρωτος. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὴν πρόσεξε, ἦταν ἐλαφρῶς κοροϊδάκι. Εἶχε ὅμως λεφτά, κι' αὐτὸ ἀναπλήρωνε πολλά... Δὲν ξέρω τί εἶπανε καὶ μὲ ποιὸν τρόπο τὰ φτιάξανε· ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι μιὰ μέρα ἀνέλαβα νὰ κάνω τὸν μεσάζοντα — τί ταπεινωτικό! — γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὰ πονηρὰ σχέδια μιᾶς κοπέλλας, ποὺ ἤθελε, ἀνεβαίνοντας στὰ φτερὰ τοῦ ἔρωτος, νὰ ἀπογειωθῇ γιὰ τὰ ὑψόμετρα τῆς μεγάλης ζωῆς...

»Βούτηξε τὴν πέννα της στὴν ὑποκρισία καὶ ἔγραψε πάνω μου:

«Γλυκέ μου, ἀγαπημένε μου...

»Μόλις βγήκα ἀπὸ τὴ θερμὴ γοητεία τῆς ἀγκαλιᾶς σου, καὶ νοιώθω ἀκόμα τὸν ἑαυτό μου μεθυσμένο ἀπὸ εὐτυχία! Εἶναι ἕνα μέθυσι, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ κρατᾶη ζεστὰ καὶ νὰ μὲ λικνίζῃ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν φιλιῶν σου... Ποτὲ δὲ φαντάζομουν, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἔρωτα εἶναι τόσο ἀπεραντη... Νά, ποὺ μὲ ἔπεισες ἐσύ, μὲ ἔπεισε ἡ ἀγάπη σου...

»Εἶμαι δική σου, καὶ τὸ ὁμολογῶ, γεμάτη Ικανοποίησι! Εἶναι ὅμορφο νὰ νοιώθῃ μιὰ γυναίκα, ὅτι ἀνήκει σ' αὐτόν, ποὺ ἀγαπάει. Γίνεται ἕνα τόσο δὰ πραγματάκι καὶ τρυπώνει στὴν ἀγκαλιά του, τοποθετεῖται στὴ ζωή του καὶ ἐκεῖ μένει... Θὰ μείνω, ἄραγε, κι' ἐγώ; Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μείνω;... Ἡ εὐτυχία μου εἶναι αὐτή — δὲν ἔχω κι' ἄλλη, κι' οὔτε θέλω νὰ ἔχω... Ὁ ἔρωτάς σου μοῦ φτάνει. Οἱ στιγμές, ποὺ περνῶ στὴν ἀγκαλιά σου εἶναι οἱ πιὸ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου... Ἂς μὴν τελειώσουν ποτέ...

»Ἀγάπα με κι' ἐσύ. Δός μου τὴν ἀνταπόδοσι ποὺ θὰ μὲ πείσῃ, ὅτι κατάλαβες πόσο ἀξίζει νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ σένα... Δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω πολλά — οὔτε πλούτη, οὔτε μεγάλη μόρφωσι, οὔτε ἀστραφτερὴ κοινωνικὴ θέσι. Μόνο μιὰν ἀπέραντη λατρεία! Αὐτὴ θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀναπληρώσῃ τὰ ἄλλα ποὺ μοῦ λείπουν... Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρῃ. Οἱ ἄντρες ἀποδίδουν σημασία μεγάλη στὰ δευτερεύοντα προσόντα, τὰ ἐπιδερμικά, τὰ ἀντικειμενικά. Βάζουνε σὲ δεύτερη μοῖρα τὰ ὑποκειμενικά — τὸν ἔρωτα, τὴν ἀφοσίωσι, τὴ λατρεία — κι' ἔτσι ἀδικοῦν καὶ τὶς γυναῖκες, ποὺ τὰ νοιώθουν, καὶ τὸν ἑαυτό τους. Λέω καὶ τὸν ἑαυτό τους, γιατὶ τὰ αἰσθήματα σπανίζουν στὴν ἐποχή μας. Ὅποιος τὰ βρῇ καὶ τὰ περιφρονήσῃ, μοιάζει μὲ κάποιον, ποὺ κλωτσάει ἕνα θησαυρό...

»Δὲ θὰ τὸν κλωτσήσῃς ἐσὺ τὸ θησαυρό, ποὺ σοῦ προσφέρω — τὰ αἰσθήματά μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴ λατρεία μου... Γιατὶ ξέρεις νὰ ἐκτιμᾶς καὶ νὰ ξεχωρίζῃς... Ξέρεις ποῦ μπορεῖς νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία. Καὶ τὴν εὐτυχία — μὴν ἀφιβάλλῃς — θὰ τὴ βρῇς μόνο στὴν ἀγάπη μου...

»Αὐτὴ ποὺ σὲ λατρεύει...».

»Δέχτηκα νὰ μεταφέρω αὐτὰ τὰ ἐπιτήδεια καὶ τὰ τυχαδιωκτικά, μ' ὅλο ποὺ ἤξερα, ὅτι ἦτανε ἐλεεινὲς ψευτιές, ποὺ εἶχανε χαραχτῆ πάνω μου μὲ σκοπὸ τὴν ἐκπόρθησι τοῦ πλούσιου ἀνδρικοῦ ὀχυροῦ. Καὶ ὁ σκοπὸς πέτυχε: Τὸ ὀχυρὸ κυριεύτηκε ἐξ ἐφόδου! Τὸ κοροϊδάκι πείσθηκε, ὅτι ἀγαπιέται, παρέβλεψε τὰ λεφτά, ποὺ λείπανε ἀπὸ τὴν ἐκλεκτή του, ἐκτίμησε τὰ «αἰσθήματα», ποὺ ἀφθονοῦσαν, καὶ δέχτηκε νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα του...

»Ταξινομήθηκα μέσα στὶς ἀναμνήσεις τοῦ «ἔρωτά» τους. Κι' ἐκεῖ ἔμεινα ὡς τὴ μέρα ποὺ ἐκεῖνος μὲ ἔβγαλε γιὰ νὰ μὲ ξαναδιαβάσῃ. Φαίνεται, ὅτι ἡ «ἀφιλοκερδὴς» κι «αἰσθηματικὴ» ἀγαπημένη του, μόλις εἶχε γαντζώσει μόνιμα καὶ νόμιμα πάνω στὴ ζωή του καὶ στὴν περιουσία του, ἔκανε τὰ δικά της. Ὅποιος ἀρχίσῃ ν' ἀνεβαίνῃ, δὲ σταματάει· θέλει ν' ἀνέβῃ ἀκόμα πιὸ πολύ... Νά, πάρτε τοὺς ἀνθρώπους: Σερνόντουσαν μὲ βοϊδάμαξα στὴ γῆ, καὶ φτάσανε νὰ πετάνε μὲ ἀεροπλάνα στὸν ἀέρα· αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἔφτασε, ὁ ἀέρας ἔγινε περιωρισμένος γι' αὐτούς, ἡ ἀτμόσφαιρα μικρή, ποθήσανε τὴ στρατόσφαιρα κι' ἀπὸ κεῖ ξεχυθήκανε στὸ διάστημα, γιὰ νὰ γίνουν ἀστρονοῦτες τοῦ χάους! Τὸ πιὸ πολὺ εἶναι διαρκὴς πόθος τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς — πιὸ πολὺ τῆς καρδιᾶς τῆς γυναίκας, ποὺ εἶναι πιὸ ἄπληστη, πιὸ φιλόδοξη, γεμάτη ἀκόρεστη δίψα. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ ὁλοκληρωτικὰ κι' ἀπὸ ὠνία ἐρωτευμένη, βρήκε κάτι πιὸ καλὸ γιὰ νὰ τοποθετηθῇ: Κάποιος πιὸ πλούσιος τὴν ξεμυάλισε καὶ τὴν τήρε. Κι' αὐτὸς ποὺ τὴν εἶχε πιστέψει, ἔμεινε μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ὑπεράνθρωπης λατρείας της, καὶ μὲ ἀδιάψευστη μαρτυρία τῆς ψευτιᾶς της — ἐμένα!

»Ξαναδιάβασε ἕνα βράδυ τὰ φέμματα ποὺ βρισκόντουσαν χαραγμένα πάνω μου — πόσο ντρεπόμουν γι' αὐτά! — σὲ κάποιο φίλο του, ποὺ τὸν ἄκουγε κουνώντας τὸ κεφάλι του» κι' ὕστερα ἀκολούθησε συζήτησι μεταξύ τους:

»— Αὐτὰ μοῦ ἔγραφε πρὶν τὴν πάρω...

»— Καὶ τὰ ξέχασε ἀφοῦ τὴν πῆρες...

»— Ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν πιστέψω στὴν ἀγάπη της;...

»— Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ πιστεύουμε στὴν ἀγάπη μιᾶς γυναίκας...

»— Γιατί;

»— Γιατὶ οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπᾶνε...

?— Δὲν ἀγαπᾶνε;

»— Δηλαδή, ἀγαπᾶνε τὰ πλούτη, τὰ λούσα, τὰ μπιζού, τὰ ἀρώματα, τὴν κοσμικὴ ζωή, τὰ ἰδιόκτητα αὐτοκίνητα.

»— Νὰ τὰ φτιάξῃ μὲ τὸν πιὸ καλὸ φίλο μου...

»— Γιατὶ εἶχες τὴν ἀφέλεια νὰ τὸν μπάζῃς μέσα στὸ σπίτι σου, ἐνῶ ἤξερες, ὅτι ἦτανε πιὸ πλούσιος ἀπὸ σένα;...

»— Ποῦ νὰ ξέρω, ὅτι ἡ γυναῖκα μου ἔτανε πρόθυμη νὰ πουληθῇ σὲ ὁποιον ἔδινε πιὸ πολλά...

»— Νά ποὺ τὸ ἔμαθες... Καὶ αὐτὸ τὸ μάθημα ἂς εὐχηθοῦμε νὰ σὲ ὠφελήσῃ γιὰ τὸ μέλλον...

»— Α! Τὸ μέλλον... Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ξαναπιστέψω γυναῖκα...

»— Μὴ λὲς κάτι, ποὺ δὲ θὰ τὸ κρατήσῃς...

»— Τοὐλάχιστο θὰ προσπαθήσω.

»Ἂν τὸ κατάφερε ἢ ὄχι, δὲν τὸ ξέρω. Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι ὁ θυμός — ὁ δίκαιος θυμός — τοῦ προδομένου συζύγου, ἀντὶ νὰ ξεσπάσῃ στὴν ἄπιστη ποὺ ἀπουσίαζε, ξέσπασε πάνω μου. Μὲ τσαλάκωσε, γεμάτος μίσος καὶ μὲ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων...

»Ἀπὸ κεῖ τὸ κατρακύλισμά μου ἦτανε ραγδαῖο: Κατάντησα στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν κι' ἀπὸ κεῖ στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Δήμου.

»Μόνη μου ἐλπίδα εἶναι, ὅτι ἴσως ξαναγίνω πολτὸς κι' ἀπὸ κεῖ πάλι χαρτί — ὁπότε, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔνω κάτι καινούργιο κι' ἐνδιαφέρον νὰ σᾶς διηγηθῶ...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΚΛΑΞΟΝ

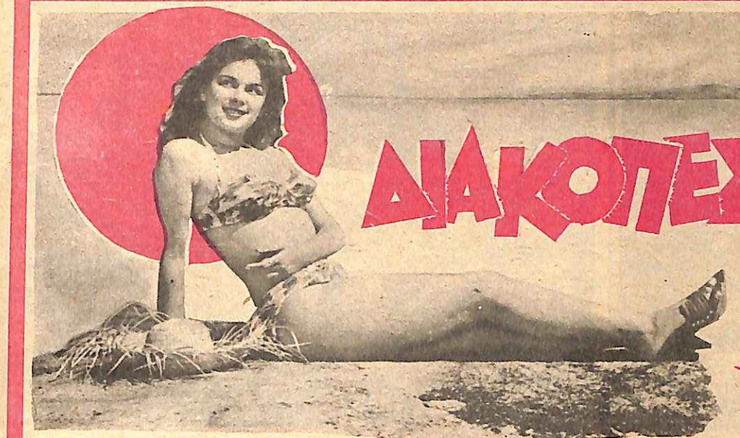
Ὁ θόρυβος, ποὺ κάνει τὸ κλάξον τῶν αὐτοκινήτων, εἶναι κατὰ γενικὴ ἀναγνώρισι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικώτερους, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους γιὰ τὸ εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας θορύβους ποὺ ὑπάρχουν. Ἔτσι, σὲ πολλὲς μεγαλουπόλεις — ἡ Ἀθήνα στάθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες — τὸ κλάξον ἔχει ἀπαγορευτῆ, ἐνῶ σὲ ἄλλες μελετᾶται ἡ ἡ ἀπαγόρευσί του ἢ ἡ μετατροπὴ τοῦ ἤχου ποὺ κάνει, ὥστε νὰ εἶναι ὀπωσδήποτε ἀνεκτώτερος γιὰ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἀκούει.

Τὰ δεύτερη αὐτὴ λύσι προκρίνανε οἱ ἀγορὲς τοῦ Τόκιο, υἱοθετῶντας μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν ἐφεύρεσι ἑνὸς νέου Ἰάπωνα μηχανικοῦ, ποὺ κατώρθωσε, μὲ τὴν προσαρμογὴ μιᾶς εἰδικῆς συσκευῆς, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἐκνευριστικὸ συριστικὸ ἦχο τοῦ κλάξον μὲ γνωστὰ μουσικὰ μοτίβα, παιμένα ἀπὸ τὸ κλασσικὸ ρεπερτόριο! Ὅταν τὸ νέο σύστημα ἐγκαινιάστηκε, οἱ κάτοχοι αὐτοκινήτων εἶχαν νὰ διαλέξουν, γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ καταργημένου κλάξον ποὺ παλαιοῦ τύπου, ἀνάμεσα σὲ μιὰ ποικιλία ἀπὸ εἴκοσι μοτίβα, ἀνταποκρινόμενα σὲ ὅλες τὶς προτιμήσεις καὶ ὅλα τὰ γούστα.

Τὸ ἀποτέλεσμα, ὅμως, τοῦ πειράματος δὲν ἀνταποκρίθηκε στὶς προσδοκίες τοῦ ἐφευρέτη καὶ τῶν ἀγορῶν. Τοῦ τὸν ὑποστηρίξαν. Ἡ πανσπερμία τῶν μουσικῶν ἤχων, ποὺ ἄρχισαν μονομιᾶς ν' ἀναβλύζωνται ἀπ' ὅλα τὰ τροχοφόρα στοὺς δρόμους τοῦ Τόκιο, στάθηκε ἀκόμη ἐκνευριστικώτερη, γιὰ αὐτοκινητιστὲς καὶ πεζούς, ἀπ' ὅσο ἦταν ὁ ἦχος τοῦ συνηθισμένου κλάξον, καὶ σπιειώθηκε, μάλιστα, μιὰ μικρὴ ἄνοδος τοῦ δείκτη τῶν ἀτυχημάτων. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτό, καὶ ἀφοῦ ἐξαπολύθηκε φροχὴ ἀπὸ διαμαρτυρίες, τὰ νέα κλάξον ἀποσύρθηκαν ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ οἱ ἀγορὲς διστάζουν σήμερα μπροστὰ στὸ ἀκόλουθο δίλημμα:

"Ἢ νὰ ἐπαναφέρουν ὁριστικὰ παρ' ὅλα τὰ μειονεκτήματά του, τὸν συνήθη τύπο τοῦ κλάξον, ἢ νὰ περιορίσουν τὰ εἴκοσι μοτίβα, ποὺ ἡ ποικιλία τους ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς συγχύσεως, σὲ δυὸ μονάχα καὶ, συγκεκριμένα, σ' ἐκεῖνα ποὺ κοίθηκαν ὡς τὰ «καταλληλότερα» γιὰ τὴν περίπτωσι: Τὸ μοτίβο ἀπὸ τὸ «Ἂν Ἐλίζε» τοῦ Μπετόβεν καὶ τὸ μοτίβο τοῦ ἐμβατηρίου «Ὁ ταυροὺάγος προηγεῖται» ἀπὸ τὴν «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ.

Πιθανώτερο εἶναι νὰ ἐφαρμοστῇ, δοκιμαστικὰ πολλαπλάσιον, νέα ἔνα διάστημα, ἡ δεύτερη αὐτὴ λύσι.

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : ΑΛΙΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ : ΤΖΩΝΥ (Δημοσ.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ : ΖΑΝ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ : ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ : ΝΕΝΕ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ : ΝΤΟΝΤΟΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ : ΥΠΗΡΕΤΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ : ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο — Σκηνοθεσία — Παραγωγή
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀλίκη φτάνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της στὴν Αἴγινα. Στὴν παραλία συναντοῦν τὸν Ζάν, νεαρὸ ἀπόγονο τῆς πιὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ νησιοῦ, ποὺ πηγαίνει στὸ ψαρεμα καὶ εἶναι γι' αὐτὸ ἀπημέλητα ντυμένος. Ἡ Ἀλίκη τὸν περνάει γιὰ ἀνθρωφορα καὶ τὸν φωνάζει γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὶς βαλίτσες τους. Ὁ Ζάν δέχεται νὰ παίξῃ τὸν ἀπροσδόκητο αὐτὸ ρόλο. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλίκη τὸν βρίσκει στὴ παραλία νὰ ψαρεύῃ καὶ τὴν ἐπομένη τὸν συναντᾶ σὰν ἀμαξᾶς. Σήμερα ἡ γιαγιὰ τοῦ Ζάν ποὺ εἶναι πιὸ γνωστὴ ὡς «Δούκισσα» ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀθήνα...

— Δὲν ξεχάσατε τίποτα, κυρία, τὴν καθησυχάζει ἡ Τιτίνα, ἄλλωστε δὲ θὰ λείψετε καὶ πολύ.

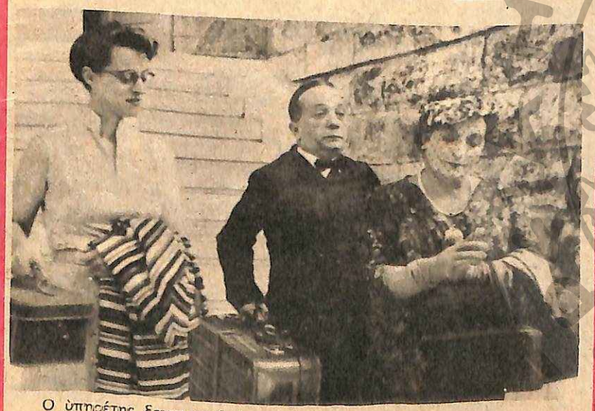
— Πολύ; διαμαρτύρεται ἡ Δούκισσα. Ἀδύνατον!... Μὲ χωράει ἐμένα ἡ Ἀθήνα; Τὸ βασίλειό μου εἶναι ἐδῶ... στὴν Αἴγινα.

Κατεβαίνει μερικὰ σκαλοπάτια καὶ ξαναστραματάει.

— Μὰ ποῦ εἶναι ὁ Ζάν;... Χάθηκε πάλι αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο. Δὲ θὰ μὲ συνοδέψῃ ὡς τὸ λιμάνι, ὅπως πάντα;

Ὁ ὑπηρέτης παρατάει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς βαλίτσες καὶ τρέχει στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Ζάν. Τὸν βρίσκει νὰ ξυρίζεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ τὸν πληροφορεῖ πὼς ἡ θεία του τὸν περιμένει.

Ὁ ὑπηρέτης ξαναπατεβαίνει τρέχοντας.

— Ὡσπου ν' ἀνεβῆτε στὸ ἁμάξι σας, κυρία, ὁ κύριος Ζὰν θὰ βρίσκεται ἐδῶ!...

Ἡ κάμησσα προχωρεῖ μεγαλόπρεπα πρὸς τὸ μόνιππο ποὺ τὴν περιμένει καὶ ἀνεβαίνει σ' αὐτό...

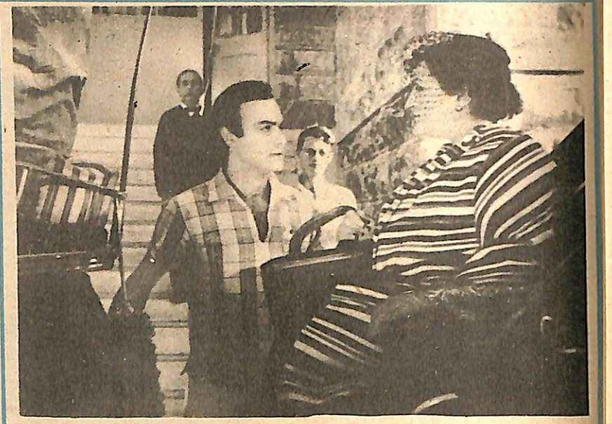

Κάθεται στὸ κάθισμα σὰν ἀρχόντισσα, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης φορτώνει τὶς βαλίτσες πλάι στὸν ἀμαξᾶ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ κεφαλόσκαλο ὁ Ζάν, ὁ ὁποῖος κατεβαίνει τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ βρίσκεται πλάι στὸ ἁμάξι.

— Καλημέρα, γκραν - μαδερ...
— Μὲ κάνεις καὶ σὲ περιμένω, Ζάν.
— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γι' αὐτό, κυρία μου...
Καὶ ὁ Ζὰν κάνει μιὰ μεγαλοπρεπῆ ὑπόκλισι...
— Ἔλα, ἀνέβα, λοιπόν...

— Μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, γκρὰν μάδερ;
— Τί θέλεις πάλι;
— Εἶναι δυνατὸν ἀντὶ νά... Νά, ἡ Τιτίνα δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ τώρα...
— Λοιπόν;

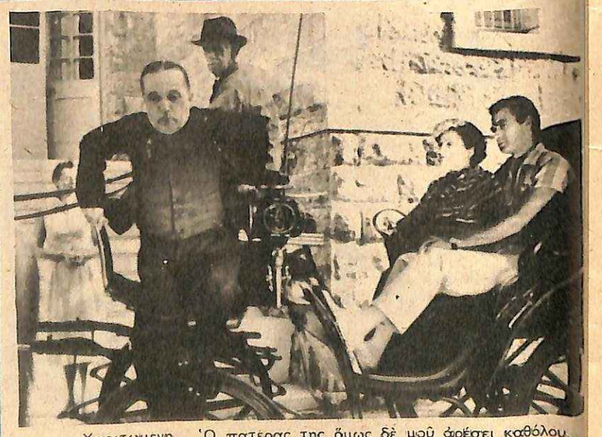
— Νὰ, ἤθελα νὰ πῶ...
— Πές το, λοιπόν, Ζάν...
— Νά... σὲ συνώδευε ἡ Τιτίνα μέχρι τὸ λιμάνι.
— Δὲ θέλεις δηλαδὴ νὰ σὲ δῆ μαζί μου ἡ μικρούλα σου ἔτσι δὲν εἶναι, Ζάν;

— Τὰ ἔμαθες κιόλας, γκρὰν - μάδερ;
— Πῆρα ἀναφορά...
— Δὲν ξέρει ποιὸς εἶμαι, γιαγιάκα.
— Τὰ ξέρω ὅλα... Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν εἶναι στὸ λιμάνι.
— Κι' ἂν εἶναι;

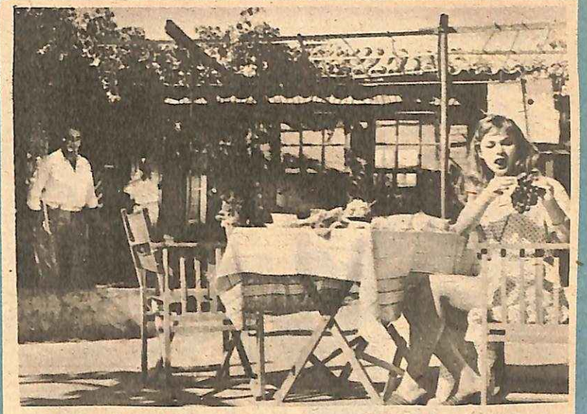
— Δὲν ἔπρεπε νὰ σχετιστῆς μ' ἕνα κορίτσι ποὺ δὲν πρόκειται, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, νὰ παντρευτῆς.
— Γιατί τὸ λὲς αὐτὸ γιαγιάκα; Τὴν εἶδες;
— Ναί, ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια...
— Λοιπόν... Σοῦ ἄρεσε;

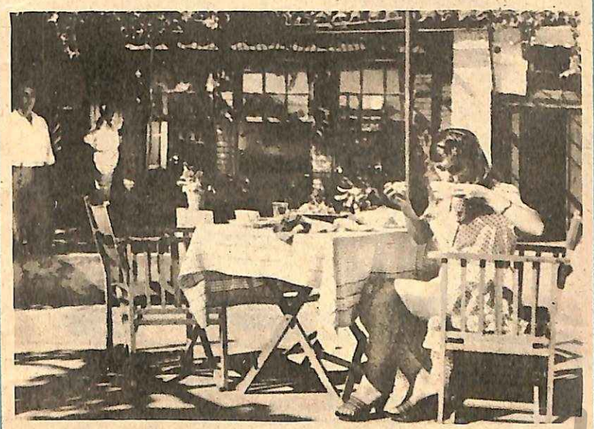
— Χαριτωμένη... Ὁ πατέρας της ὅμως δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου.
Πῶς τὸν ἔλεγε ὁ λαός, Τιτίνα;
— Κορτάκια, κυρία...
— Τ' ἄκουσες, Ζάν;
— Τ' ἄκουσα, γκρὰν-μάδερ. Τί σχέσι ὅμως ἔχει μ' αὐτὸ ἡ κοπέλλα

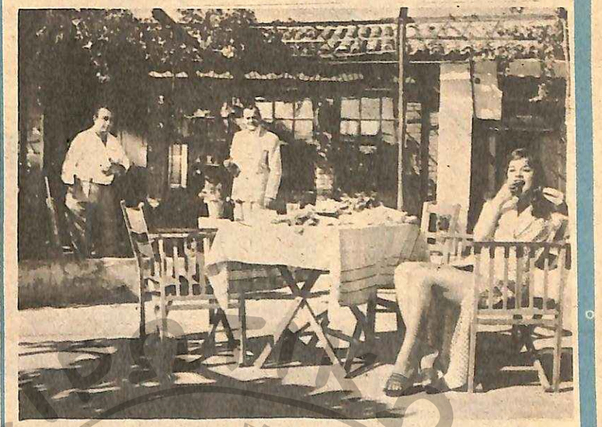
Ἡ Δούκισσα δίνει στὸ μεταξὺ διαταγὴ στὸν ἁμαξᾶ νὰ ξεκινήση καὶ ὁ Ζὰν θέλοντας καὶ μὴ φεύγει μαζί της γιὰ τὸ λιμάνι.
— Μὲ τὴ συζήτησι ἀφαιρέθηκα καὶ ξέχασα πὼς ὁ καπετὰν Γιώργης ἐμένα περιμένει γιὰ νὰ σαλπάρη.

Τὴν ἴδια ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπου μένει ἡ 'Αλίκη μὲ τὸν πατέρα της σταματᾶ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ κατεβαίνει ἀπ' αὐτὸ ὁ Πάρις. Μπαίνει στὴν αὐλὴ καὶ βρίσκει ἐκεῖ τὴν 'Αλίκη νὰ παίρνη τὸ πρωϊνό της.
— Καλημέρα σας δεσποινὶς 'Αλίκη.

— Καλημέρα, Πάρι.
— Ὁ μπαμπᾶς;
— Ὁ μπαμπᾶς ἑτοιμάζεται.
Ἡ φωνὴ τοῦ Τζώννυ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο:
- Καλημέρα, Πάρι. Σ' ἕνα λεπτὸ εἶμαι ἕτοιμος.

— Καλημέρα, κύριε Τζώννυ... Τὸ αὐτοκίνητο σᾶς περιμένει ἔξω...
— Θὰ πάρης ἕνα καφέ;
— Ὄχι εὐχαριστῶ, ἔχω πάρει...
— Πάντα ἀκατάδεκτος, ὁ κ. Πάρις, παρατηρεῖ ἡ 'Αλίκη...
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βγαίνει καὶ ὁ Τζώννυ στὴν αὐλή.

— Ἕτοιμος, Πάρι, πᾶμε... Γειὰ σου, κουκλα μου...
— Φρόνιμος ἔ;... Ποῦ θὰ πᾶτε σήμερα;
— Ποῦ θὰ πᾶμε ἀλήθεια σήμερα, Πάρι;
— Στὴν Παληαχώρα, κύριε Τζώννυ... Στὶς 360 ἐκκλησίες
— 360 ἐκκλησίες; ἀπορεῖ ἡ 'Αλίκη

— Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου, λέει γελῶντας ὁ Τζώννυ... 'Εγὼ θ' ἀγιάσω ἐδῶ στὴν Αἴγινα... Ἄντε γειά σου 'Αλικάκι μου...
— Καλημέρα Τζώννυ.
— Θὰ συναντηθοῦμε τὸ μεσημέρι στὴν πλάζ... Ἔτσι 'Αλίκη; Ἐσὺ τί θὰ κάνης;... Θὰ πᾶς γιὰ ψάρεμα;

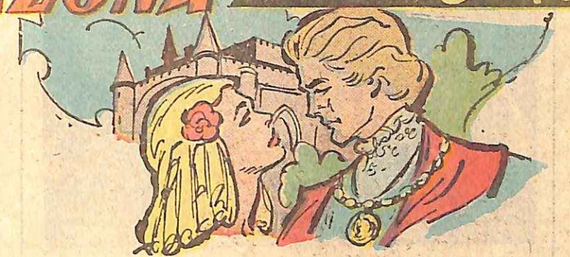
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— Μαρία! Τί κάνεις ἐκεῖ;

Συναρπαστικό ἱππότικο μυθιστόρημα ὑπό Μιχαήλ Ζεβάκο

Η ΑΜΑΖΟΝΑ με το σουμιάτι

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ οκοπὸς τῆς Πουὰλ ἦταν νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν Χρυσαχτίδα, ὅπως ἔκανε καὶ γιὰ τρεῖς ἄλλες νέες, ποὺ εἶχε στὸ σπίτι της. Καταστρώνει γι' αὐτὸ ἕνα σχέδιο, ποὺ ἐμπιστεύεται τὴν ἐκτέλεσί του σ' ἕναν ἄνυρωπο τοῦ ὑποκόσμου, τὸν Τρομπαφιόρ καὶ μερικοὺς συντρόφους του. Ἀλλά, γιὰ καλὴ τύχη τῆς Χρυσαχτίδας, βρίσκεται μπροστά της ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν, ποὺ τὴ σώζει ἀπὸ τὰ χέρια τους. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης, ποὺ θέλει νὰ ἔχη κοντά της μιὰ νέα, γιὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήση σὰν ἀσπίδα στὶς ἔνοχες σχέσεις της μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκοέν, ἀνοράζει τὴ Χρυσαχτίδα ἀπὸ τὴν Πουὰλ καὶ τὴν παίρνει στὸ μέναρό της. Θὰ λένεται ἐφεξῆς δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ κόμης ντὲ Περπινιὰκ πείθει τὸν ἀδελφό του νὰ μπῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ δούκα τῆς Γκίζης.

5ον — Ἱππότα, τοῦ εἶπε, εἶναι πιθανὸν νὰ σᾶς χρειασθῶ γιὰ μιὰ ἐπιχείρησι πολὺ σοβαρή... ἐξαιρετικὰ σοβαρὴ ἴσως...

— Δὲ ζητάω τίποτα καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Εἶχα ἀρχίσει νὰ πλήττω ἐδῶ μέσα... Θέλω νὰ ξεμουδιάσω.

— Θὰ ξεμουδιάσετε, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ δούκας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι στὴν ἐπιχείρησι ποὺ θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ, θὰ παίξετε τὸ κεφάλι σας.

— Ἡ ζωή μου σᾶς ἀνήκει, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Διαθέστε την ὅπως θέλετε.

Ὁ δούκας φαινόταν διστακτικός. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ξαναεῖπε:

— Ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ εἶναι ἐπικίνδυνη, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ πετύχετε. Εἴσαστε ὁ μόνος στὸν ὁποῖο μπορῶ νὰ τὴν ἀνοθέτω. Γι' αὐτὸ σᾶς κάλεσα... Ἡ τύχη μου βρίσκεται στὰ χέρια σας καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος γι' αὐτό. Γιατὶ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς... Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι θ' ἀνταμειφθῆτε ἠγεμονικά.

Ὁ Ραγκαστὲν ἔκαμε μιὰ βαθεὶὰ ὑπόκλισι.

— Αὐθέντα, εἶπε, εἶναι περιττὸ νὰ μοῦ μιλᾶτε γι' ἀνταμοιβή, ἀφοῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ὑπηρετῶ. Ὁμολογῶ, ὡστόσο, ὅτι ἔχω μιὰ χάρι νὰ σᾶς ζητήσω...

— Μιὰ χάρι; φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ δούκας. Μιλῆστε, φίλε μου... Θὰ ἔχετε ὅ,τι μοῦ ζητήσετε.

Ὁ Ραγκαστὲν σκέφτηκε νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὴ Ρολάνδη. Ἀλλ' ἂν ὁ δούκας τοῦ ζητοῦσε ἀποδείξεις;

— Αὐθέντα, ἀπάντησε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρι, ὅταν νομίσω πὼς ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη.

— Ἔστω, εἶπε ὁ δούκας. Ἔχετε τὸ λόγο μου ὅτι, ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ ἐπιθυμία σας, θὰ ἱκανοποιηθῆ. Ἂς ἔλθωμε τώρα στὴν ἀποστολή, ποὺ θέλω νὰ σᾶς ἀνοθέσω... Ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἔχετε ἕνα-δύο συντρόφους, γενναίους καὶ ἀποφασιστικοὺς σὰν καὶ σᾶς.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Ἔχω δυὸ συντρόφους μὲ τοιοῦτοι νὰ πέσουν σ' ἕνα μου νεῦμα ἀκόμη καὶ στὴ φωτιά.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ δούκας. Θὰ πάρετε τοὺς δυὸ συντρόφους σας καὶ θὰ πᾶτε στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Κορερὶ καὶ Ὀμπρύ. Θὰ δῆτε ἐκεῖ ἕνα σπίτι, ποὺ φαίνεται ἀκατοίκητο καὶ ποὺ ἔχει δυὸ εἰσόδους, μιὰ στὸν ἕνα δρόμο καὶ δεύτερη στὸν ἄλλο. Θὰ φροντίσετε νὰ εἴσαστε στὶς τέσσερις μπροστὰ στὴν πόρτη νὰ χτυπήσετε. Θὰ σᾶς ἀνοίξω ἀμέσως καὶ θὰ μπῆτε μόνοι. Οἱ δυὸ σύντροφοί σας θὰ σᾶς περιμένουν ἀπ' ἔξω.

— Θὰ εἶμαι δέκα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ὡρίσατε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ὁδοῦ Κορερί, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν.

Κι' ἀφοῦ ἔκαμε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι, ἔφυγε.

Ὁ Ραγκαστέν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ δούκα, ἔτρεξε στὸ «Καπηλεῖο τῆς χήνας», ὅπου ἤξερε, ὅτι θὰ βρίσκε τοὺς δυὸ πιστοὺς συντρόφους του.

— Ἔχουμε δουλειὰ τὸ ἀπόγεμα, τοὺς εἶπε.

Ὁ Μαρασκὲν καὶ ὁ Περρὼ γούρλωσαν τὰ μάτια τους.

— Δὲν ξέρω τί εἴδους δουλειὰ εἶναι, συνέχισε ὁ Ραγκαστέν. Μὰ θὰ μάθω... Γιὰ τὴ στιγμή, νομίζω πὼς τὸ καλύτερο, ποὺ ἔχουμε νὰ κάνωμε, εἶναι νὰ φᾶμε.

Ἔμειναν στὸ καπηλειὸ ὡς πέρα ἀπὸ τὶς τρεῖς. Σηκώθηκαν τέλος καὶ διευθύνηκαν πρὸς τὴν ὁδὸ Κορερί. Ὁ Ραγκαστὲν εἶπε στοὺς δυὸ συντρόφους του νὰ κρυφτοῦν κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ προχώρησε μόνος πρὸς τὴν πόρτα.

Αὐτὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέσως κι' ὁ Ἱππότης μπῆκε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἄνοιξε, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ δοῦκα τῆς Γκίζης. Ὁ Ραγκαστὲν τὸν ἀκολούθησε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο τοῦ ἰσογείου μ' ἐλάχιστα ἐπιπλα. Τὸ μοναδικὸ παράθυρο αὐτοῦ τοῦ δωματίου ἦταν κλειστό. Ἀλλά, πάνω στὸ ξύλο, ὑπῆρχαν δυὸ ἢ τρεῖς τρύπες, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε κανεὶς στὸ δρόμο.

Ὁ δούκας κόλλησε τὸ μάτι του σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς τρύπες καὶ κύτταξε ἔξω.

— Ὁ ἄνθρωπός μας δὲ φάνηκε ἀκόμη, ἀλλὰ δὲ θ' ἀργήση, εἶπε, γυρίζοντας στὸ Ραγκαστέν. Πρέπει νὰ ξέρετε, φίλε μου, ὅτι ἔχω ἕνα θανάσιμο ἐχθρό... Μοιραῖα, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ πρέπει νὰ σκοτώση, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸν ἄλλο. Καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὁ σκοτωμένος... Θὰ ἤμουνα πολὺ εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσα νὰ τοῦ χώσω τὸ ξίφος μου μέσα στὸ στῆθός μου. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μαζί του. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ ἀναθέσω αὐτὴ τὴν ἐντολὴ σ' ἕναν ἄλλο.

— Καὶ σκεφθήκατε ἐμένα; ρώτησε ὁ Ραγκαστέν.

Εἶχε μαντέψει τὸ σχέδιο τοῦ δούκα. Καὶ μὲ δυσκολία κατάφερνε νὰ συγκρατήση τὴν ψυχραιμία του.

— Μήπως διστάζετε; εἶπε ὁ δούκας.

— Μὲ λίγα λόγια, μοῦ ζητᾶτε νὰ δολοφονήσω κάποιον...

— Ἀλλὰ ποιὸς σᾶς μίλησε γιὰ δολοφονία; διαμαρτυρήθηκε ὁ δούκας. Θὰ τὸν σκοτώσετε σὲ τίμιο ἀγώνα.

— Ἀλλάζει τότε τὸ πρᾶγμα, εἶπε ὁ Ἱππότης. Πέστε μου: ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;...

Ὁ δούκας ξαναπῆγε στὸ παράθυρο.

— Ἐλᾶτε, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Καὶ τοῦδειξε δυὸ εὐπατρίδες, ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Ὁ Ραγκαστὲν ἀναγνώρισε στὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τὸν Ἑρρίκο 3ο.

— Ὁ βασιλιάς, εἶπε. Ἀλλὰ θ' ἀρνηθῆ νὰ χτυπηθῆ μαζί μου.

— Θὰ τὸν ἀναγκάσετε, ἀπάντησε ὁ δούκας.

— Κι' ἂν μοῦ πῆ ποιὸς εἶναι;

— Θὰ ὑποστηρίξετε ὅτι λέει ψέμματα.

— Κι' ἂν δὲ θελήση καὶ πάλι νὰ βγάλη τὸ ξίφος του;

— Θὰ τοῦ βάλετε τὴν αἰχμὴ τοῦ δικοῦ σας ξίφους στὸ λαιμό.

— Κι' ἂν δὲν ἀμυνθῆ οὔτε αὐτὴ τὴ φορά;

— Θὰ τὸν σκοτώσετε σὰ λυσσασμένο σκύλο.

Ὁ Ραγκαστὲν γέλασε.

— Τὰ ἔχετε προβλέψει ὅλα, εἶπε. Ἀλλὰ γιατὶ δὲ μιλᾶτε καθαρά;... Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ζητᾶτε, εἶναι νὰ δολοφονήσω τὸ βασιλιά.

— Ἄθλιε! βρυχήθηκε ὁ Γκίζης.

— Ἀλλ' ἀφοῦ θέλετε νὰ σκοτώσετε τὸ βασιλιά, γιατὶ δὲν τὸ κάνετε μόνος σας; συνέχισε ὁ Ἱππότης. Σταθῆτε, πηγαίνω νὰ σᾶς τὸν φέρω ἐδῶ. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ πῶς θὰ τὰ βγάλετε πέρα.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερο, ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ βασιλιὰς εἶδε ὄχι χωρὶς ἔκπληξι αὐτὸ τὸ νέο ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Ραγκαστέν, μόλις ἔφτασε κοντά του, ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ εἶπε:

— Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη, κύριε, νὰ μὲ συνοδεύσετε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνία τοῦ δρόμου;

— Μήπως ζητᾶτε συντροφιὰ γιὰ ν' ἀδειάσετε κανένα μπουκάλι κρασί; τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ βασιλιάς.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Θέλω μόνο νὰ σᾶς φέρω μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς ξεκοιλιάσῃ.

Ὁ εὐπατρίδης, ποὺ συνώδευε τὸ βασιλιᾶ, παρενέβη.

— Κύριε, εἶπε, ἢ εἴσαστε τρελλὸς ἢ παίζετε μιὰ ἀσχημη φάρσα.

— Κύριε ντὲ Λουάν, εἶπε ὁ Ραγκαστέν, ποὺ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει, δὲ μίλησα σὲ σᾶς. Μιλάω μόνο στὸν κύριο.

Ὁ ντὲ Λουὰν ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἰδιαιτέρων σωματοφυλάκων τοῦ Ἑρρίκου 3ου, τῶν περίφημων «Σαράντα πέντε». Μιλώντας του μὲ τ' ὄνομά του, ὁ Ραγκαστὲν ἤθελε νὰ κάμη τὸ βασιλιὰ νὰ καταλάβη, ὅτι δὲν ἀγνοοῦσε ποιὸς ἦταν.

Καί, πραγματικά, ὁ Ἑρρίκος 3ος πρόσεξε τὸν ὑπαινιγμό.

— Πῶς τὸ ξέρετε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ μὲ σκοτώση; ρώτησε.

— Γιατί, ἁπλούστατα, μοῦ πρότεινε νὰ σᾶς σκοτώσω ἐγὼ γιὰ λογαριασμό του.

— Καὶ τί τοῦ ἀπαντήσατε;

— Ὅτι δὲν εἶμαι δολοφόνος.

— Ἂς πᾶμε! εἶπε ὁ βασιλιάς.

— Μιὰ στιγμή, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει καὶ δεύτερη ἔξοδο πρὸς τὴν ὁδὸ Ὠμπρύ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπός μου, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησί μου, θάφυγε ἀπὸ κεῖ. Ἔτσι ἡ ἀλλοιώς, δὲ θάπρεπε νὰ διακινδυνεύσετε... Ὁ κύριος ντὲ Λουάν, ὅμως, φημίζεται σὰν ὁ γενναιότερος εὐπατρίδης τοῦ Βασιλείου καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ διστάσῃ νὰ πάῃ...

Ὁ ντὲ Λουὰν δὲν περίμενε νὰ τὸ ξανακούσῃ. Ἡ πόρτα, ποὺ ἔβλεπε στὴν ὁδὸ Κορερὶ εἶχε μείνει μισάνοιχτη. Ἔτσι μπόρεσε νὰ μπῆ ἀπὸ κεῖ. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ ἔφαξε μὲ προσοχὴ παντοῦ, δὲ βοῆκε κανένα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ξαναγύρισε

Κουβέντες της πιάτσας

Κοσμήματα

Στὸ μεγάλο λακριντί της ἡ Μαρίνα τόχει ρίξει
κι' εἶναι, ὅποιος πάνε ζέρει, νὰ φρενιάσῃ καὶ νὰ φρίξῃ.
γιατὶ ἡ ψωροφανταμένη κοπανάει ὅλο τὰ ἴδια
γιὰ βραχιόλια, σκουλαρίκια, γιὰ κολλιὲ καὶ δαχτυλίδια...

*

Δηλαδὴ ἔχει μανία ἡ λεγάμενη που λές,
νὰ τσελλαίνη τοὺς γνωστούς της στὶς κοτσάνες τὶς πολλὲς
κι' ὁπουδήποτε τοὺς βρίσκει, τοὺς ὑπαφιάζ. τὸ μυαλὸ
μὲ κοσμηματοπωλεῖα, μὲ «ὑπιζού» καὶ μπιπελό!

*

Τοὺς μιλᾶ γιὰ πορσελάνες, τοὺς μιλᾶ γι' ἀναλματάκια,
τοὺς μοστράρει τυλιγμένα πακετάκια καὶ κουτάκια
καὶ κοντεύουνε μποστά της ὅλοι φῶναι νὰ μείνουν
καὶ στὴν κυριολεξία σὰν... ἀγάλματα νὰ μείνουν!

*

Γιὰ ζαφείρια κι' ἀμεθύστους ὅλο καὶ παπαγαλίζει
καὶ τοὺς συνομιλητές της τοὺς μεθᾶ καὶ τοὺς ζαλίζει,
τοὺς θαμπώνει μὲ διαμάντια, μὲ χρυσάφια λαμπερὰ
καὶ μὲ τὰ «μαργαριτάρ α» που πετᾶ κάθε φορά!

*

Πάντως ὅσοι τὴν γνωρίζουν ἀπ' τὴν ὄψι τὴν καλή,
τὴν ἀφήνουν νὰ παρλάρῃ καὶ τὸ εἶχνουν στὴν τρελλή,
γιατὶ ζέρουνε, παρ' ὅλα τὰ σουσούδικα λιμά της,
πῶς ἐκεῖνη εἶναι μπατῆρω κι' εἶ-
(ναι... πλούσια ἡ μαμά της!

*

Ἤγουν ζέρει ἡ γειτονιά της καὶ
(τῶν φίλων της ἡ ὁλότης
πῶς τὰ μόνα της στολίδια καὶ τὰ
(μόνα «μπιπελό» της
εἶναι κάτι ἀγαλματάκια, κολλ ἐδά-
(κια καὶ εἰκόνες
ποὺχουν μέσα στὰ κουτιά τους τοῦ
(...πλυσίματος οἱ σκόνες!

Ὁ ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

ωντὰ στὸ βασιλιᾶ.

— Τὸ σπίτι εἶναι ὄδειο, εἶπε.

— Τὸ φαντάζόμουνα, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν.

— Πέστε μου τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε ὁ βασιλιᾶς.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν, θέλησα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ὅτι ἔχετε ἕναν ἀσπονδο ἐχθρό, ποὺ ἐπιθυμεῖ τὸ θάνατό σας. "Αν ἐμενε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὁ κύριος ντὲ Λουὰν θὰ τὸν εὕρισκε κι' ἔτσι θὰ μαθαίνατε ποιὸς εἶναι. Ἐγὼ δὲ μπορῶ, ὅμως, νὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά του, γιατὶ δὲν εἶμαι καταδότης.

Ὁ βασιλιᾶς σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ξέρετε ποιὸς εἶμαι; ρώτησε.

— Ξέρω, ὅτι ἔχω τὴν ἀνέπιστη γιὰ μένα τιμὴ νὰ μιλάω μὲ τὸ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας, ἀπάντησε ὁ Ἱππότης.

— Πῶς λέγεσθε:

— Ραούλ, Ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν.

— Μοῦ προσφέρατε μιὰ πολὺ μεγάλη ἐκδούλευσι, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Θέλετε νὰ μπῆτε στὴν ὑπηρεσία μου:

— Ἡ τιμὴ θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν. Ἀλλὰ νομίζω πὼς ἀπὸ μακρυὰ θὰ μπορῶ νὰ ἀγρυπνῶ καλύτερα πάνω στὸ πρόσωπό σας.

— Ἔστω, εἶπε ὁ βασιλιᾶς, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι. Μάθετε, ὡστόσο, ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ μπορῆτε νὰ μπαίνετε σ' ὁποιοδήποτε ἀπὸ τοὺς ὑπογείους καὶ τὰ βασιλικὰ παλάτια, λέγοντας μόνο τὸ ὄνομά σας.

Ὁ βασιλιᾶς ἔφυγε κατόπιν μαζὶ μὲ τὸν Λουάν.

Ὁ Περρὼ κι' ὁ Μαρασκὲν βγήκαν τότε ἀπὸ τὸν κρυψώνα τους κι' ἔτρεξαν κοντὰ στὸ Ραγκαστέν.

— Τί πρόκειται νὰ κάνωμε; τὸν ρώτησαν.

— Τίποτα, ἀπάντησε ὁ Ἱππότης.

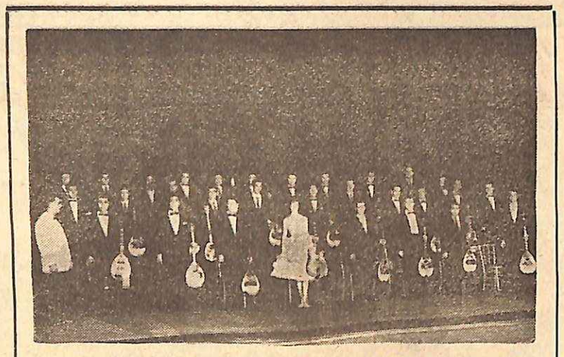
Οἱ δυὸ σύντροφοί του δὲν ἔκρυψαν τὴ δυσαρέσκειά τους. Ἀλλ' ὅπως ἦταν συνηθισμένοι νὰ τὸν ὑπακούουν, ἀπόφυγαν νὰ τοῦ κάμουν ἄλλες ἐρωτήσεις.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Ὁ Ἐρρῖκος 3ος δὲν εἶχε τὴν παρ-μικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἐπιθυμοῦσε τὸ θάνατό του. Ἀλλ' οἱ ἔρευνες, ποὺ ἀνέθεσε στοὺς ἐμπίστους του νὰ κάμουν, δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Κορεριὶ καὶ Ὠμπρύ, εἶχε πεθάνει ἀπὸ δυὸ χρόνια κι' ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἔμενε σ' αὐτό.

Ὁ βασιλιᾶς, στὸ μεταξύ, διπλασίαζε τὶς προφυλάξεις του καὶ δὲν ἔβαζε τίποτα στὸ στόμα του ἂν δὲν τὸ δοκίμαζε πρῶτα ὁ Πινάκλ.

Ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅμως, εἶνε πάρει τὶς τελευταῖες ἡ-

Μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Νέας Ὑόρκης. 614 8η Λεωφόρος, λειτουργεῖ πρὸ τριετίας μία σχολὴ Κιθάρας καὶ Μπουζουκιοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Πέτσου Νικολάου.

Ἡ ἀρτία ἐκπαίδευσις τῶν μαθητῶν αὐτῆς ἐχαιριετίσθη μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν τελευταίως ἐδόθη κονσέρτο μὲ Ἑλληνικὰ μοντέρνα, λαϊκὰ καὶ Δημοτικὰ τραγούδια, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Μανχάτταν Σέντερ.

Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι τὸ σύστημα ἐκμαθήσεως εἶναι ἐξαιρετικόν, εἰς ἕκαστον δὲ μαθητὴν δίδεται καὶ ἀπὸ ἕνας δίσκος διὰ κάθε μάθημα. Ἡ σχολὴ ἐγκαινίασε τελευταίως νέον σύστημα ἐκμαθήσεως δι' ἀλληλογραφίας. Ἀνωτέρω μία φωτογραφία τῆς σχολῆς ὅπως ἐνεφανίσθη στὸ MANHATTAN CENTER.

μέρες μιὰ καινούργια ἐντολὴ ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν ἐξουσίαζε κι' ἀγρυπνοῦσε τὶς νύχτες γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία της. Κατάφερε, τέλος, νὰ παρασκευάσῃ ἕνα ὑγρό, ποὺ ἔμοιαζε σὰ νερό, ἀλλὰ ποὺ ἦταν, ὡστόσο, ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ γέμισε δυὸ μπουκαλάκια καί, παίρνοντας τὸ ἕνα, ἔτρεξε στὸ μέγαρο τοῦ δοῦκα ντὲ Σοριέντες, ὅπου τὸν δέχτηκε ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ρουμπίνι.

— Εἶσαι ἕτοιμος; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Πινάκλ. Σήμερα μόλις τέλειωσα.

— Τὸ ἔχεις, λοιπόν, τὸ δηλητήριο;

Τῆς ἔδειξε τὸ μπουκαλάκι, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του.

— Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι τὸ καταπληκτικώτερο δηλητήριο, ποὺ ἔχουν παρασκευασθῆ ὡς σήμερα, εἶπε μὲ περηφάνεια.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμά του εἶναι κεραυνοβόλο;

— Ὄχι. Θὰ χρειαστοῦν τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ πεθάνῃ ὁ βασιλιᾶς... Κάποια μέρα, ὁ βασιλιᾶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Οἱ γιατροὶ θὰ ποῦν πὼς πάσχει ἀπὸ κακοήθη πυρετό, ἀλλὰ δὲ θὰ μπορέσουν νὰ τοῦ κάμουν τίποτα καὶ θὰ πεθάνῃ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες. Ἔτσι, κανεὶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ὑποπτευθῆ τὸ παραμικρό.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ρουμπίνι κύτταξε κάμποσες στιγμὲς τὸ μπουκαλάκι κι' ἔπειτα τοῦ τὸ ξανάδωσε.

— Ἡ ἀνταμοιβή σου θὰ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ φαντασθῆς, τοῦ εἶπε. Ἔχεις τώρα ἀρκετὸ χρυσάφι καὶ ἐξέρω πὼς δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖς. Σοῦ χρειάζονται οἱ τιμές, ἡ ἐξουσία... Φαντάζεσαι, βέβαια, πὼς αὐτὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ δώσω. Ἀλλὰ κάνεις λάθος. Μπορῶ νὰ σὲ κάνω ὑπουργὸ ἢ καὶ πρωθυπουργό, πρᾶγμα ποὺ δὲ θὰ κάμῃ ποτὲ ὁ Ἐρρῖκος 3ος, μ' ὅλη τὴ συμπάθεια ποὺ σοῦ δείχνει.

— Πῶς; φώναξε ὁ Πινάκλ. Τί εἴδους ἐξουσία εἶναι, λοιπόν, ἡ δική σας;

Ἡ ἀμαζόνα ὥρθωσε τὸ ἀνάστημά της.

— Αὐτὴ τὴν ἐξουσία δὲν τὴν ἔχω σήμερα, ἀλλὰ θὰ τὴν ἔχω αὔριο, ὅταν θὰ γίνω βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ἀπάντησε. Ἡ βασίλισσα, ποὺ θὰ σοῦ χρωστάῃ τὸ στέμμα της, θὰ βρῇ τὴν ἀνταμοιβὴ ποὺ ταιριάζει στὴ φιλοδοξία σου. Νὰ ἡ συμφωνία ποὺ σοῦ προτείνω: Κάνε με βασίλισσα καὶ θὰ σὲ κάνω πρωθυπουργό.

— Πρωθυπουργὸς ἐγώ, ὁ Γκασπὰρ Πινάκλ; εἶπε ὁ δυστυχισμένος. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο!

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ γίνῃς πρωθυπουργός.

— Ἀλλ' ἂν πεθάνῃ ὁ βασιλιᾶς, πῶς θὰ γίνετε βασίλισσα;

— Θὰ πάρω ἐκεῖνον, ποὺ ἔδ διαδεχτῆ τὸν Ἐρρῖκο 3ο στὸ θρόνο.

— Κι' αὐτὸς ποιὸς θὰ εἶναι;

— Ὁ δούκας τῆς Γκίζης.

Ὁ Πινάκλ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Ἡ μεγαλειότης σας ἄς διατάξῃ, εἶπε.

Τὰ μάτια τῆς ἀμαζόνας μὲ τὸ ρουμπίνι ἔλαμψαν. Ἔξυσε ὕστερα τὶς διαταγές της στὸν Πινάκλ.

Ἐνῶ ἡ ἀμαζόνα μὲ τὸ ρουμπίνι προπαρασκεύαζε τὴν ἄνοδό της στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας, ὁ δούκας τῆς Γκίζης ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τιμωροῦσε τὸ Ραγκαστέν.

Ὁ δούκας ἤξερε, ὅτι ὁ Ἱππότης δὲν τὸν εἶχε προδώσει. Ἀλλ' ἤξερε ταὐτόχρονα, ὅτι εἶχε πῆ τὰ πάντα στὸ βασιλιᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὄνομά του.

— Αὐτὸς ὁ Ραγκαστὲν καταδίκασε μόνος του τὸν ἑαυτό του, σκεφτόταν ὁ δούκας. Ἀλλ' ὅπως ὁ βασιλιᾶς ξέρει τὰ πάντα, δὲν πρέπει νὰ βιαστῶ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅμως, ὁ ἄθλιος Ραγκαστὲν θὰ ἔχῃ τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἀξίζει.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἡ δούκισσα ντὲ Σοριέντες κι' ἡ ἀδελφή της βρίσκονταν στὸ μέγαρο τῆς δούκισσας τῆς Γκίζης, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ κόμητος ντὲ Σαὶν Μεγκρέν.

Οἱ δύο ἀδελφές, ὅπως ἔκαναν πάντα σὲ παρόμοια περίστασι, κάθησαν μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα βρῆκαν κάποια πρόφασι γιὰ νὰ φύγουν.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἕνας ὑπηρέτης πῆγε ἕνα γράμμα στὸ δοῦκα τῆς Γκίζης. Ἦταν γραμμένο ἀπὸ ἄντρα ἢ ἀπὸ γυναῖκα; Δὲ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πῆ. Τὸ γράμμα αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε ὑπογραφή, ἔκαμε τὸ δοῦκα ν' ἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Νά τί περιεῖχε:

«Εἶναι πάντοτε φρόνιμο νὰ παρακολουθῆ κανεὶς μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ἀρκετὰ ἐλαφρόμυαλη, ἂν δὲ θέλῃ νὰ γίνῃ ὁ περίγελως τοῦ κόσμου. Ὁ δούκας τῆς Γκίζης θὰκανε καλὰ νὰ τρέξῃ, χωρὶς νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή, στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του. Θὰ μάθαινε ἔτσι πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς σχέσεις τῆς δούκισσας μὲ τὸν Σαὶν-Μεγκρέν».

— Θὰ τοῦ σκοτώσω καὶ τοὺς δύο! φώναξε ὁ δούκας. Χτυπώντας τὴ γροθιά του πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ δούκας δὲν ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν πρόδιδε κάθε φορὰ ποὺ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ὅμως, δὲ θ' ἀνεχόταν τὴ δική της προδοσία. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἦταν σὰν ὅλους τοὺς συζύγους. Γεμάτος ἐπιείκεια γιὰ τὸν ἑαυτό του, δὲ συγχωροῦσε τὸ παραμικρὸ στὴ γυναῖκα του.

Βγῆκε σὰ σίφουνας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας του. Ἀλλ' ἡ ὁρμή του λιγόστευε ὁλοένα. Ἔτσι, ἔφτασε στὸ διαμέρισμα τῆς δούκισσας πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Ἤθελε νὰ πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σαὶν-Μεγκρέν.

Ἀλλ' ἡ δούκισσα εἶχε πολὺ καλὸ αὐτί. Κι' ἄλλαξε, τὸν τελευταῖο καιρό, ἐνοιτεῖθε τὸν κίνδυνο νὰ τὴν περιτριγυρίζῃ καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ προσεκτική. Ἔτσι, μ' ὅλο ποὺ ὁ ἄντρας της φρόντιζε νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο, ἄκουσε τὰ βήματά του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν στεκόταν γονατιστὸς μπροστά της καὶ τῆς ξανάλεγε τὰ αἰώνια λόγια τῶν ἐρωτευμένων. Ἡ δούκισσα, ὅμως, ποὺ μάντεψε τὸν κίνδυνο, ἄλλαξε ἀμέσως τὴν ἐκφρασί της.

— Ἀλλά, κύριε, δὲ βλέπω κανένα ἐμπόδιο στὸ γάμο σας μὲ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ, εἶπε. Μόλις ἔῶ τὸ σύζυγό μου, θὰ τοῦ πῶ λόγια γιὰ τὴν αἴτησί σας καὶ εἶμαι βέβαιη, ὅτι δὲ θὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀντίρρησι... Καὶ τώρα σηκωθῆτε, κύριε κόμη. Ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ, ἂν σᾶς ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴ στάσι μπροστά μου, θὰ ἤταν ἱκανὴ νὰ μοῦ βγάλη τὰ μάτια, πρόσθεσε γελώντας.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, ποὺ ἤξερε ἀπὸ πρίν τὸ ρόλο του, σὲ περίπτωσι κινδύνου, σηκώθηκε ἀμέσως.

— Συγχωρῆστε, κυρία, ἕναν ἐρωτευμένο, ποὺ τὸ πάθος του τὸν κάνει τρελλό, παρακάλεσε ταπεινά.

Ὁ Γκίζης, ποὺ εἶχε μισανοίξει τὴν πόρτα, ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἀμέσως ὅλες του οἱ ὑποψίες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ διαμερίσματά του. Ἀλλὰ νόμισε πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ προτίμησε νὰ ἐπισκεθῆ τὴ γυναῖκα του. Καθὼς προχωροῦσε μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς δούκισσας καὶ τῆς εἶπε ἀρκετὰ δυνατά, γιὰ ν' ἀκουστῆ:

— Σᾶς ἱκετεύω, κυρία, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι κρατᾶτε τὴν τύχη μου μέσα στὰ ὁμορφα χέρια σας.

Ὁ Γκίζης σταμάτησε μπροστά τους.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

Ἡ δούκισσα γύρισε πρὸς τὸ Σαὶν-Μεγκρὲν κι' ὅπως αὐτὸς φαινόταν διστακτικός, ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ ἡ ἴδια.

— Ὁ κύριος κόμης, εἶπε, μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε, ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ κι' ὅτι τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ τὴν κάμῃ σύζυγό του. Τοῦ ὑποσχέθηκα τὴν ὑποστήριξί μου καὶ θέλω νὰ πιστεύσετε, ὅτι δὲ θὰ θυμώσετε γι' αὐτό.

Τὸ ὕφος τοῦ δοῦκα ἔγινε εἰρωνικό.

— Πῶς, εἶπε, σεῖς ὁ ὡραῖος, Σαὶν-Μεγκρὲν θέλετε νὰ παντρευτῆτε;... Κι' ὡστόσο, δὲν εἴσαστε ἀκόμη οὔτε τριάντα χρόνων...

— Ὅσο ἐνωρίτερα, τόσο καλύτερα, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Εἶναι, λοιπόν, σοβαρό;

— Δὲν πόθησα ποτὲ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ γάμο μου μὲ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ.

— Νά μιὰ ἀπόφασι, ποὺ θὰ κάμῃ πολλὰ ὁμορφα μάτια νὰ κλάψουν, εἶπε ὁ δούκας. Τί λέτε γιὰ τὰς στὴ γυναῖκα του.

— Παρέστησα στὸν κόμητα, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ζητήσῃ μιὰ σύζυγο ἀπὸ οἰκογένεια ἔνδοξη καὶ πλούσια, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Ἀλλὰ δὲ θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτα.

Ὁ δούκας εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο χωρὶς ὑποψίες. Ἀλλ' ἡ στάσι τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ Σαὶν-Μεγκρὲν τοῦ τὶς ξανάφεραν στὸ μυαλό.

«Τί κωμωδία εἶναι αὐτή; σκεφτόταν. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν δὲν ἀγαπάει τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ περισσότερο ἀπὸ ὅτι τὴν ἀγαπάω ἐγώ. Κι' ἡ προδοσία μου δὲ μοῦ ἀ-

— Δὲ μοῦ φαίνεται νὰ ἐπιθυμῆτε πολὺ αὐτὸ τὸ γάμο, κυρία, εἶπε ἀπότομα στὴ γυναῖκα του.

Ἡ δούκισσα χλώμιασε. Ἀλλὰ ξαναβρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της.

— Ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε. Εἶπα μόνο στὸν κόμητα, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ καλύτερη σύζυγο ἀπὸ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲ θέλω νὰ ὑποτιμήσω τὴ νεαρὴ ἀκόλουθό μου.

— Ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ εἶναι στοιχῆ, εἶπε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν. Δὲν ἐχει οἰκογένεια καὶ χρωστάει τὰ πάντα στὴ γενναιοδωρία τῆς κυρίας δούκισσας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρω. Ἀλλ' ἀγαπάω τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ καὶ πίστα δὲν πρόκειται νὰ μὲ ἐπηρεάσῃ.

Ὁ δούκας τῆς Γκίζης ἦταν παμπόνηρος. Ὑποκρίθηκε, λοιπόν, ὅτι πίστευε ὅλα ὅσα τοῦλεγαν. Ἔτσι, εἶπε ἀργά:

— Μοῦ ζητᾶτε τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμερίδ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, αὐθέντα.

— Κι' ἂν ἀρνιόμουν;

Ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, ὅμως, δὲν πιάστηκε στὴν παγίδα.

— Θέλετε, λοιπόν, τὸ θάνατό μου; εἶπε μὲ φωνὴ ὁλότελα φυσική.

— Πρέπει νὰ σκεφτῶ, συνέχισε ὁ δούκας. Ἂν λογάριαζα μόνο τὴν εὐτυχία τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμπερίδ, θάπρεπε νὰ σᾶς ἀπαντήσω καταφατικά.

Αὐθέντα,εἶπε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, οἱ δισταγμοί σας δείχνουν τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρός σας. Πρέπει νὰ ξέρετε, ὡστόσο, ὅτι δὲ θ' ἀκούσετε ποτὲ τὸ παραμικρὸ παράπονο ἀπὸ τὰ χείλη μου.

— Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι ν' ἀφίσωμε τὸν καιρὸ ν' ἀποφασίση, ἀπάντησε ὁ δούκας. Βρισκόσαστε σήμερα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ πάθους σας. Ἀλλ' αὔριο μπορεῖ ν' ἀλλάξετε γνώμη. Ἂν, λοιπόν, ἀναβάλωμε γιὰ λίγο καιρὸ τὴν ἀπόφασί μας, θὰ εἶναι καλύτερο.

Τὸ σχέδιο τοῦ δοῦκα ἦταν ν' ἀνοιθῆ, γιὰ νὰ δῆ ποιὰ ἐντύπωσι θὰκανε ἡ ἀφηγησί του στὸ Σαὶν-Μεγκρὲν καὶ τὴ σύζυγό του. Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ δέχτηκαν μὲ ἠρεμία τὰ λόγια του.

— Σημειῶστε, ὅτι δὲ λέω ὄχι, συνέχισε. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σας δὲν πρέπει νὰ βιάσωμε τὰ πράγματα. Θὰ περιμένωμε, λοιπόν, μερικοὺς μῆνες. Ἂς βάλωμε ἕνα χρόνο... Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν τὰ αἰσθήματά σας. Ἂν, στὸ τέλος τοῦ χρόνου, μοῦ ξαναμάκμετε τὴν αἴτησί σας, δὲ θὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμπερίδ.

Ὁ δούκας ἔπαιξε ἔξυπνα τὸ παιχνίδι του κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Μεγκρὲν κι' ἡ δούκισσα ἔπεσαν στὴν παγίδα. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ κερδίσουν καιρό. Κι' αὐτὸ τὸν καιρό, ὁ δούκας τοὺς τὸν ἔδινε μὲ τὸ παραπάνω. Στὸ διάστημα τοῦ χρόνου, θὰ μποροῦσαν νὰ συναντιοῦνται, χωρὶς νὰ προκαλοῦν ὑπόνοιες. Ἔπειτα θἄβλεπαν.

Ἀλλὰ δὲ μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὴ χαρά τους κι' ὁ δούκας διάβασε αὐτὴ τὴ χαρὰ στὸ πρόσωπό τους. Ἄλλαξε τότε τακτική.

— Ἀκοῦστε, Σαὶν-Μεγκρέν, εἶπε. Ἀγαπᾶτε τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίδ καὶ θέλετε νὰ τὴν κάμετε γυναῖκα σας, δὲν εἶναι ἔτσι; Ξαναπέστε μοῦ το... Θέλω νὰ τὸ ἀκούσω ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὰ χείλη σας.

— Ἀγαπάω τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίδ καὶ θέλω νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου, εἶπε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν.

— Θαυμάσια, συνέχισε ὁ δούκας. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, παραμερίζω ὅλους τοὺς δισταγμούς μου καὶ σᾶς τὸ δίνω. Μ' ἀκοῦτε; Σᾶς τὸ δίνω καί, μάλιστα, ἀμέσως. Ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο: Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ σὲ δυὸ ἡμέρες, στὸ παρεκκλήσιο τοῦ μεγάρου μου καὶ θὰ εὐλογηθῆ ἀπὸ τὸν ἐφημέριό μου. Ἡ κυρία δούκισσα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς δείξωμε τὴν ἐκτίμησί μας, θὰ παρευρεθοῦμε στὸ γάμο καὶ θὰ ὑπογράψωμε ὡς μάρτυρες τὴ σχετικὴ πρᾶξι. Εἴσαστε σύμφωνος;

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ κι' ἀπρόοπτο κι' ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἔμεινε ἄφωνος.

— Μὲ ὅλους τοὺς Σατανάδες, βρυχήθηκε ὁ δούκας. Βλέπω πὼς διστάζετε.

Κι' ὥρμησε πάνω στὴ γυναῖκα του μὲ ὑψωμένο τὸ χέρι. Στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ χεριοῦ ἔλαμπε ἕνα ἐγχειρίδιο.

Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν κατάλαβε πὼς ὁ δούκας δὲ θὰ δίσταζε νὰ χτυπήσῃ τὴ γυναῖκα του. Καὶ φώναξε βιαστικά:

— Δέχομαι ὅλους τοὺς ὅρους σας, αὐθέντα!

Ὁ Γκίζης κατέβασε τὸ χέρι του.

— Ἕνας ἄνθρωπος, που θὰ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος, ὅπως λέτε, θὰ δεχόταν μὲ χαρὰ τὴν πρότασί μου, εἶπε. Μὲ σᾶς ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ξέρετε, ὅτι μοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πνίγεται;

— Κάνετε λάθος, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία του. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ συγκίνησί μου...

Μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ δούκας. Ἀλλὰ τώρα δὲν κανονίζομεν... Εἴσαστε, στ' ἀλήθεια, ἕνας εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, ἀφοῦ οἱ ἐπιθυμίες σας ἐκπληρώθηκαν.

Η ΑΡΝΗΣΙ

Ἡ στάσι τοῦ δούκα ἄλλαξε ἀμέσως. Ξαναβρῆκε τὸ πρόσχαρο ὕφος του καὶ εἶπε στὸ Σαὶν-Μεγκρέν, γελώντας:

— Ἀγαπητέ μου κόμη, θὰ ὁμολογήσετε πὼς δὲ χρειάστηκε νὰ μὲ παρατραβήξετε ἀπὸ τ' αὐτί, γιὰ νὰ δώσω τὴ συγκατάθεσί μου...Νομίζω, ὅμως, πὼς ἐχάσαμε ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἀπόφασί μας πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, εἶπε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίδ, ὅτι τὴν περίμεναν στὸ σαλόνι.

Ἡ νέα ἐμφανίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Ὁ δούκας πῆγε κοντά της.

— Δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίδ, εἶπε, σᾶς παρουσιάζω τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκρέν, ποὺ ζητάει τὴν τιμὴ νὰ γίνῃ σύζυγός σας.

Ἡ δούκισσα κι ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ἀντήλλαξαν μιὰ γρήγορη ματιά. Κι' αὐτὴ ἡ ματιὰ ἔλεγε πολλά. Σὲ ποιὰ κατωφέρεια παγίδα ἤθελε, ἀραγε, νὰ τοὺς παρασύρῃ ὁ δούκας;

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μικρότερη ἡ ἐκπληξι τῆς Χρυσαντίδας. Κατάφερε, ὡστόσο, νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της καὶ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκρέν γιὰ τὴ μεγάλη τιμή, ποὺ θέλησε νὰ κάμῃ σὲ μιὰ φτωχὴ νέα ὅπως ἐγώ. Ἀλλά...

Σταμάτησε, διστάζοντας.

Οἱ τρεῖς ἄλλοι, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ σαλόνι, στύλωσαν τὰ μάτια τους πάνω της. Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν κι' ὁ δούκισσα μὲ χαρά. Ἴσως ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίδ τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο, ὅπου βρίσκονταν. Ὁ δούκας, μὲ ὁλοφάνερη κακεντρέχεια. Ἡ τυχὸν ἀρνησι τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμπερίδ θὰ τοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν κόμητα μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας του.

— Μιλῆστε ἄφοβα καὶ μὲ εἰλικρίνεια, εἶπε στὴ νέα.

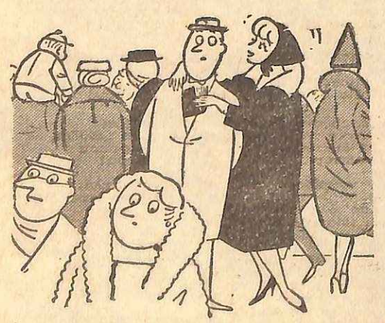
Ἡ Χρυσαντίδα πρόσθεσε, κοκκινίζοντας ἐλαφρά:

— Δὲ γνωρίζω τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκρὲν καὶ δὲν τὸν ἀγαπάω.

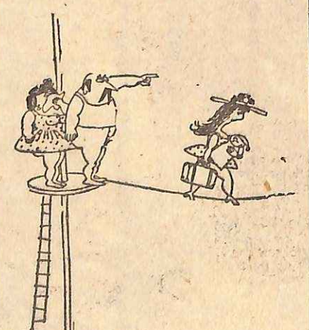
— Τί σημασία ἔχει; εἶπε ὁ δούκας. Εἶναι τόσο ἀξιολάτρευτος, ποὺ θὰ τὸν ἀγαπήσετε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγός σας.

Αὐθέντα, ἀπάντησε ἡ Χρυσαντίδα, δὲ θὰ ἐμφανιστῶ μπροστὰ στὸ βωμὸ τῆς ἐκκλησίας παρὰ μόνο πλάϊ στὸν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ ἔχω διαλέξει ἐλεύθερα καὶ ποὺ θὰ τὸν ἀγαπάω. Ἀλλ' ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-

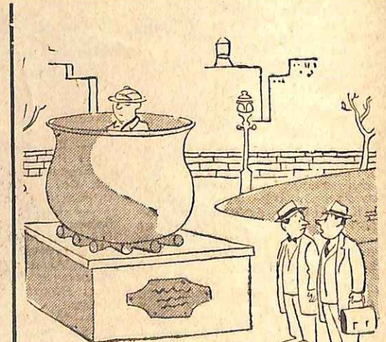

—'Επειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαθοῦμε μέσα στὸ πλῆθος... δῶσε μου καλύτερα σ' ἐμένα τὸ ποστοφόλι σου!...

Η ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ
— Φῦγε. Σὲ ἀπολύω!

'Ο μεγαλύτερος ἐξερευνητὴς τῆς 'Αφρικῆς

Μεγκρὲν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ βούκας, ὅμως, εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του. Παντρεύοντας τὸν Σαὶν-Μεγκρὲν μὲ τὴ Χρυσαχτίδα, θὰ τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ γυναίκα του καὶ ταύτόχρονα θὰ τῆς μάτωνε τὴν καρδιά.

— Ἀρκετά! εἶπε. Ἀποφάσισα, ὅτι θὰ παντρευτῆτε τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκρὲν καὶ θὰ τὸν παντρευτῆτε. Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα ἄλλο. Ξαναγυρίστε στὸ δωμάτιό σας, δεσποινίς.

Ἀλλ' ἡ Χρυσαχτίδα δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ, γυρίζοντας στὸ Σαὶν-Μεγκρέν, τοῦ εἶπε:

— Κύριε, μοῦ κάματε τὴν τιμὴ νὰ ζητήσετε τὸ χέρι μου καὶ σᾶς ἀπάντησα γιὰ ποιὸ λόγο δὲ μπορῶ νὰ δεχτῶ τὴν αἴτησί σας. Δὲ νομίζετε πώς, σὰν τίμιος ἄνθρωπος, ἔχετε τὴν ὑποχρέωσι ν' ἀποσύρετε αὐτὴ τὴν αἴτησι;

Ὁ Σαὶν-Μεγκρὲν ταύλισε μερικὰ ἀσυνάρτητα λόγια. Ἀλλ' ἡ θέσι του ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ δὲν ἤξερε ποιὰ ἀπόφασι ἔπρεπε νὰ πάρη. Ὁ βούκας χάρηκε γιὰ τὴν ἀμηχανία του.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, ἀγαπητέ μου κόμη, τοῦ εἶπε. Μοῦ ἔφεραν δυὸ κ..ινούργια ἄλογα καὶ θέλω νάχω τὴ γνώμη σας γι' αὐτά.

Γύρισε ἔπειτα στὴ γυναῖκα του.

— Ἐπιθυμῶ νὰ γιορτάσωμε αὐτὸ τὸ γεγονός, πρόσθεσε. Θὰ ξαναγυρίσωμε ἀργότερα μὲ τὸν κόμητα. Θὰ παρευρεθῆτε, φυσικά, στὴν ἀποψινὴ συγκέντρωσί μας. Θὰ φροντίσετε ἐπίσης νἀρθῆ κι' ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ.

Πῆρε κατόπιν τὸ Σαὶν-Μαιγκρὲν κι' βγῆκαν μαζί.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ βούκας τῆς Γκίζης ἀνάγγειλε σ' ἐκείνους ποὺ συγκεντρώθηκαν στὸ μέγαρό του τοὺς ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμπερὶθ μὲ τὸν Σαὶν-Μεγκρὲν καὶ τοὺς προσεχεῖς γάμους τους. "Ηλπισε, ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θἄκανε τὴ νέα νὰ ἐνδηλώση φανερὰ τὴν ἀποστροφή της στὸ Σαὶν-Μεγκρέν. Ἀλλ' ἡ Χρυσαχτίδα ἀπόφυγε νὰ μιλήση, κρίνοντας ἴσως πὼς ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη.

Ὁ μόνος, ποὺ ἔλειπε ἀπ' αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι, ἦταν ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν. Κι' αὐτὸ τὸ πρόσεξε ὁ βαρῶνος ντὲ Μωλιστρέκ.

— Πῶς γίνεται νὰ μὴν εἶναι ἀπόψε ἐδῶ ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν; εἶπε, ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιὰ στὴ Χρυσαχτίδα.

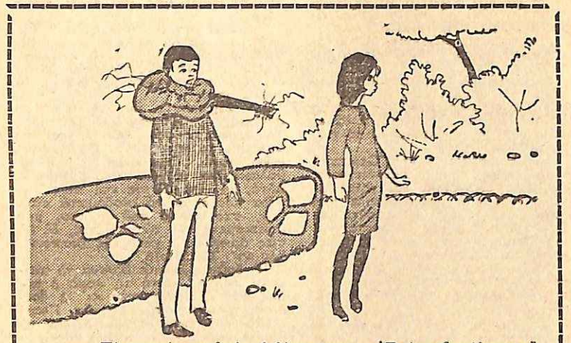
Ὁ Μωλιστρέκ, ποὺ ἤθελε νὰ μονοπωλήση τὴν εὔνοια τοῦ βούκα, μισοῦσε ὅλους ἐκείνους ποὺ θἄ μποροῦσαν νὰ τοῦ τὴ διαφιλονεικήσουν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, μισοῦσε τὸν κόμητα ντὲ Παρθινιάν. Καὶ τὴν ἴδια ἐχθρότητα ἔβλεπε καὶ στὸν ἀδελφό του... Ὁ Μωλιστρέκ, λοιπόν, εἶχε προσέξει πὼς ὁ νεαρὸς Ραγκαστὲν ἐπωφελεῖτο ἀπὸ κάθε εὐκαιρία, ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν, γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίθ. Καὶ γι' αὐτὸ νόμισε πὼς θὰ τὴν πείραζε, μιλῶντας της γιὰ τὸν Ραγκαστέν, ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ νέα τὸν εἶχε παραμερίσει, γιὰ νὰ προτιμήση τὸν ὡραῖο Σαὶν-Μεγκρέ.

"Ὡς τότε, κανένας δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν. Ὁ βούκας ἀνέθετε συχνὰ διάφορες ἀποστολὲς στοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ ἀναγκάζονταν νὰ λείψουν γιὰ ἕνα μεγάλο ἢ μικρὸ διάστημα. "Ὅλοι φαντάζονταν, λοιπόν, ὅτι ὁ Ἱππότης ἔλειπε σὲ κάποια ἀποστολή. Ἀλλ' ὁ Γκίζης ἀποφάσισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ φανερώση πὼς ὁ Ραγκαστὲν δὲ βρισκόταν πιὰ στὴν ὑπηρεσία του.

— Σπουδαῖο ἀπόκτημα ὁ νεαρὸς Ἱππότης! εἶπε. Τὸν ἔβιωσα ὅπως διώχνει κανεὶς ἕναν ἀνίκανο ὑπηρέτη. "Οταν θέλησα νὰ τοῦ ἀναθέσω μιὰ ἀποστολὴ κάπως ἐπικίνδυνη, ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἐκτελέση, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ λογαριάζει πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι τὸ τομάρι του. Δὲ μοῦ χρειάζονται βεῖλοι καὶ ποσβτε στὴν ὑπηρεσία μου.

Ἡ Χρυσαχτίδα δὲν εἶχε μιλήσει ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ἀλλά, ἐφ' ὑψηλά, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Εἴπατε ψέμματα, αὐθέντα!

— Τί σημαίνει αὐτό, Διλίκα μου;... Ἐμένα βαρέθηκες ἢ τὴν κιθάρα μου;

Ὁ βούκας ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ ὀργή.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ πρέπει νὰ παράκουσα, εἶπε. Ἐπαναλάβετε τὰ λόγια σας, σᾶς παρακαλῶ.

— Εἶπα, ὅτι ὅποιος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστὲν εἶναι δειλὸς καὶ προδότης, λέει ψέμματα, ξαναεῖπε ἡ Χρυσαχτίδα. Προσθέτω ἀκόμη, ὅτι δὲ θὰ τολμήσετε νὰ ἐπαναλαβῆτε τὰ λόγια σας μπροστά του, γιατὶ ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι θὰ σᾶς κάμη νὰ τὰ καταπιῆτε.

Ὁ βούκας εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Ξέρετε, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνάρμοστη στάσι σας ἰσοδυναμεῖ μὲ δημοσία ἐκδήλωσι ἀγάπης; εἶπε.

Ἡ νέα ταράχτηκε. Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ ὑποχωρήση.

— Ἔστω, εἶπε. Μήπως δὲν εἶμαι ἐλεύθερη ν' ἀγαπάω ἢ νὰ μὴν ἀγαπάω ὅποιον θέλω; Δὲν ντρέπομαι νὰ φωνάξω σ' ὅλους τὴν ἀγάπη μου. Ναί, ἀγαπάω τὸ Ραγκαστὲν καὶ πιστεύω πὼς εἶναι ὁ ἀνδρειότερος κι' ὁ τελειότερος ἱππότης ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ὁ Γκίζης χάρηκε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του γι' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἦταν ἕνα ράπισμα γιὰ τὸν Σαὶν-Μεγκρέν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲ μποροῦσε νὰ ὑποχωρήση. Εὑρισκε ταὐτόχρονα τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Ραγκαστέν.

— Πάψετε, δυστυχισμένη, εἶπε. Θὰ ἔπρεπε νὰ ντρέπεσθε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἴπατε. Πῶς τολμήσατε νὰ κάμετε αὐτὴν τὴν προσβολὴ στὸν ἄξιο εἰρηνοδίκη, ποὺ σᾶς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ποὺ αὔριο θὰ γίνη σύζυγός σας;

Ἀλλ' ἡ Χρυσαχτίδα δὲν ταράχτηκε ἀπὸ τὰ λόγια του.

— Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸν εὐπατρίδη μιλᾶτε, εἶπε.

Ὁ Γκίζης χτύπησε μὲ ὀργὴ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Κι' ἐγὼ σᾶς λέω πὼς θὰ τὸν παντρευτῆτε, βροντοφώνησε.

— Θὰ παντρευτῶ μόνο τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάω.

— Θὰ παντρευτῆτε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ διαλέξα γιὰ σᾶς!... Ἔχομε σήμερα Τρίτη. Οἱ γάμοι σας θὰ γίνουν τὸ ἀργότερο τὴν Παρασκευή.

— Δὲ θὰ τὸν παντρευτῶ! ξαναεῖπε ἡ Χρυσαχτίδα. Καὶ ἐδῶ σᾶς ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διαθέτετε ὅπως θέλετε... Μὴν ἐξεχνᾶτε ὅτι δὲν εἴσαστε τίποτα γιὰ μένα. Δὲν εἶμαι ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ. Αὐτὸ τὸ χτῆμα τῆς Ὀρμπερὶθ ποὺ μοῦ χαρίσατε, σᾶς τὸ δίνω πίσω. Τὸ δικό μου ὄνομα εἶναι Χρυσαχτίδα. Δὲν ἔχω οἰκογένεια. Ἔζησα ὡς σήμερα ἐλεύθερη κι' ἀνεξάρτητη, γυρίζοντας στοὺς δρόμους τοῦ βασιλείου καὶ θὰ συνεχίσω τὴν παλιὰ ζωή μου. Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα πάνω μου!

Ὁ βούκας σκέφτηκε, ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν τραβήξει περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε. Τὰ λόγια αὐτῆς τῆς νέας ἔθ:γαν τὴν ἀξιοπρέπειά του. Γι' αὐτό, εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνή:

— Εἴτε εἴσαστε ἡ Χρυσαχτίδα, εἴτε ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίθ, θ' ἀποδείξωμε σ' ὅλους, ὅτι ἔχουμε δικαιώματα πάνω σας. Ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Μεγκρὲν σᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ ζητήση τὸ χέρι σας. Προσπάθησα νὰ τὸν κάμω ν' ἀλλάξη γνώμη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερα. Ἔτσι, τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου κ' αὐτὸ τὸ λόγο εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν σεβασθῶ. Ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ μ' ἀπαλλάξη ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σαὶν-Μεγκρέν, ἂν στέρξη ν' ἀποσύρη τὴν αἴτησί του. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε, ἀλλὰ δὲ θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ κάμω κάτι, ποὺ δὲν τὸ θέλω, ἀπάντησε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Ἀρκετά! φώναξε ὁ βούκας. Ξαναγυρίστε στὸ δωμάτιό σας καὶ μὴ φύγετε ἀπὸ κεῖ χωρὶς τὴ διαταγή μου.

Ἡ Χρυσαχτίδα διέσχισε ἀργὰ τὰ σαλόνια καὶ βγῆκε. Φαινόταν ὁλότελα ἤρεμη κι' ἀτάραχη.

Ὁ βούκας εἶπε τότε μὲ ὑποκριτικὸ ὕφος:

— Ἀγαπητέ μου Σαὶν-Μεγκρέν, σᾶς λυπᾶμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν εἴσαστε τυχερός. Ἀλλά, βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ σας κι' ἀπαντῆστε μου: Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ σκηνὴ δὲ σᾶς ἀπογοήτευσε; Ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ ἐπιμένετε στὴν αἴτησί σας;

Τὰ μάτια τοῦ Σαὶν-Μεγκρὲν στυλώθηκαν πάνω στὸ δυκισσα.

— Αὐθέντα, ἀπάντησε, θὰ προτιμοῦσα νὰ ξερριζώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν καρδιά μου, παρὰ νὰ ποσαιτηθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ εἶναι ἡ ζωή μου.

Ὁ βούκας κατάλαβε τὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια του καὶ ποιὰ ἦταν ἡ ἀγάπη ποὺ ὑπαγνισσόταν.

— Θὰ δουλέσωμε αὐτὴ τὴν ἀνάπταξτη, εἶπε.

Κ' ἡ φωνή του ἔμοιαζε μὲ βουνηθμό. "Αν μποροῦσε, θὰ ξεκοίλιαζε αὐτὸ τὸν ὄθλιο Σαὶν-Μεγκρὲν μπροστὰ σ' ὅλους.

Μήνυμα

διασήμου Ἰάπωνος γυναικολόγου

πρός τὶς γυναῖκες

Σᾶς ὁμιλεῖ ὁ Δρ Ὄζινό:

Πολλὲς γυναῖκες βέλουν παιδιά, ἀλλὰ δὲν ἀποκτοῦν ΣΕ ἄλλες πάλι, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Τώρα, καὶ οἱ πρῶτες καὶ οἱ δεύτερες μποροῦν νὰ ξέρουν μὲ βεβαιότητα σὲ ποιὲς μέρες μποροῦν νὰ ἀποκτήσουν παιδί. Χρησιμοποιῆστε τὸ C.D. INDICATOR, τὴ θαυμαστὴ μικρὴ συσκευὴ ποὺ ὑπολογίζει μὲ ἀκρίβεια, ποὺ σᾶς δείχνει κάθε μήνα τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια, ἁμέσως μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Τὸ C. D. INDICATOR συνιστᾶται ἀπὸ τὸν Δρα Ὄζινό καὶ τὸν καθηγητὴ Κνάους, Διευθυντὴ τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου LAINZ, ποὺ διεπίστωσε, σὲ χιλιάδες περιπτώσεις γυναικῶν, τὴν ἀκρίβεια τῶν θεωριῶν τοῦ Δρος Ὄζινό Κατὰ συνέπεια δὲν διακινδυνεύετε ἐκπλήξεις χρησιμοποιώντας τὸ C.D. INDICATOR, ποὺ ὅμα ρυθμισθῆ στὴν ἀτομική σας περίπτωσι, εἶναι ἀδύνατο νὰ προκύψη λάθος, ἔστω καὶ ἂν οἱ "κύκλοι" σας εἶναι πολὺ ἀκανόνιστοι. Ἡ χρησιμοποίησίς του εἶναι ἁπλουστάτη. Δὲν ἔχετε νὰ συμβουλευθῆτε οὔτε βιβλία, οὔτε σχεδιογράμματα, οὔτε νὰ κάνετε ὑπολογισμούς — ὄρα κανένας κίνδυνος λάθους

Τὸ C. D INDICATOR εἶναι μιὰ εὐχρηστα τῆς Ἐπιστήμης πρὸς τὴ σημερινὴ γυναῖκα Καταργεῖ τὶς μεβδόους τὶς ἐπιζήμιες γιὰ τὴν ὑγεία καὶ ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσι τῶν συζύγων

Διαβάστε αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ μεγάλου σοφοῦ:

"Τὸ C. D. INDICATOR, μοῦ ἐπεβεβαίωθη σήμερα καὶ μοῦ ἐξήγησαν τὴ χρῆσι του. Εἶναι μιὰ θαυμαστὴ συσκευὴ ποὺ δείχνει μὲ ἀκρίβεια τὴν περίοδο τῆς γονιμότητος, σύμφωνα μὲ τὴ μέβοδο Ὄζινό - Κνάους. Ἀπὸ δλες τὶς ἀνάλογες συσκευὲς ὑπολογισμοῦ ποὺ ἐπενοήθηκαν, τὸ C.D. INDICATOR εἶναι ἡ πιὸ ἐξυπνη,,.

Ἀντιπεῖαν C.D. INDICATOR

Βαλαωρίτου 4 Ἀθῆναι

Παρακαλῶ στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερὲς τεῦχος σας γιὰ τὸ C.D. INDICATOR.

Ὄνομα _____

Δ/σις _____

_____

Τεῦχος Δωρεάν

Ζητῆστε πληροφορίες ὁμέως σήμερα. Ταχυδρομῆστε τὸ παραπλεῦρως δελτίο γιὰ νὰ λάβετε δίμερον ἕνα ἐνδιαφέρον εἰδησεογραφημένο τεῦχος μὲ δλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὸ πῶς θὰ ὑπολογίζετε ἐπιστημονικὰ τὶς γόνιμες ἡμέρες σας.

«ΒΟΗΘΕΙΑ»

Ἡ Χρυσαχτίδα εἶχε ἀντιμετωπίσει μὲ θάρρος τὶς ἀπειλὲς τοῦ βούκα. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε στὸ δωμάτιό της, αἰσθάνθηκε φόβο.

Ὁ βούκας ἦταν παντοδύναμος καὶ θὰ χρησιμοποιοῦσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκύψη. Ποιός, λοιπόν, θὰ τὴ γλύτωνε ἀπὸ τὰ νύχια του;

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Γκίζη, ὁ Ραγκαστὲν τὴς εἶχε πῆ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ζητήση, ἂν τὸν χρειαζόταν. Ἡ νέα ἔγραψε, λοιπόν, πάνω σ' ἕνα χαρτὶ τὶς λέξεις: «Βοήθεια! Χρυσαχτίδα» καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ ἔδωσε αὐτὸ τὸ σημείωμα σὲ μιὰ ὑπηρέτρια, ποὺ τῆς εἶχε δείξει μεγάλη συμπάθεια ὡς τότε.

Πρέπει αὐτὸ τὸ σημείωμα νὰ φτάση στὰ χέρια τοῦ Ἱππότη ντὲ Ραγκαστέν, τῆς εἶπε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΒΕΛΟΝΟΝΥΓΜΟΣ

Ποιὲς ἀσθένειες μπορεῖ νὰ θεραπεύση

Ὁ βελονονυγμὸς (ἢ βελονονυξία), ἡ παμπάλαιη κινεζικὴ θεραπευτικὴ μέβοδος, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ 5000 χρόνια, παρουσιάζει στὶς ἡμέρες μας, ἐκπληκτικὴ ἀνεβίωσι. Πολλοὶ γιατροί, σ' ὅλες τὶς χῶρες, τὸν ἐφαρμόζουν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, παράλληλα μὲ τὴ χρῆσι τῆς πενικιλλίνης, τῆς κορτιζόνης, τῆς χλωρομαζίνης, τῆς βόμβας τοῦ κοβαλτίου καὶ τῶν διαφόρων ἄλλων θεραπευτικῶν μέσων τῆς ἐποχῆς μας. Πολὺ ἀπὸ λίγο καιρό, ἐξ ἄλλου ἱδρύθηκε στὸ Παρίσι ἡ διεθνὴς Ἑταιρία Βελονονυγμοῦ, ποὺ περιλαμβάνει 35 χῶρες.

Ὁ βελονονυγμὸς στηρίζεται στὴ διάκρισι ἀνάμεσα στὶς ἀρχὲς τοῦ Γιὰν καὶ τοῦ Γιέν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι τῆς παλιᾶς φιλοσοφίας τῆς Κίνας, τῆς καλουμένης «φιλοσοφίας τῆς Ἰσορροπίας».

Ὁλόκληρο τὸ σύμπαν, ὑποστήριζαν οἱ παληοὶ Κινέζοι φιλόσοφοι, ὑπάγεται στοὺς ἴδιους νόμους ἐναλλαγῆς (ἡμέρα—νύχτα, φῶς —σκοτάδι, θερμὸ—ψυχρὸ κτλ.). Αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο πέρασμα ἀπὸ τὴ μιὰ κατάστασι στὴν ἄλλη ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ φαινόμενο τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης, ποὺ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ σύμπαντος, ὑπάγεται στὸ παγκόσμιο νόμο τῆς ἰσορροπίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ζωτικὴ μας δύναμι, ποὺ παράγεται καὶ διατηρεῖται ἀπὸ τὰ ὄργανά μας, ρυθμίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο παγκόσμιο νόμο. Ἔτσι, ἡ ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ Γιὲν καὶ τοῦ Γιὰν μᾶς δίνει τὴν ὑγεία. "Οταν ἡ ἰσορροπία διακόπτεται γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, πέφτομε ἀρρωστοι. Ἡ διακοπὴ μπορεῖ νὰ γίνη εἴτε ἀπὸ ὑπερβολὴ τοῦ Γιὲν (ὁπότε ἔχομε ἀντίστοιχη ἐξασθένησι τοῦ Γιὰν) εἴτε ἀπὸ ὑπερβολὴ τοῦ Γιὰν (μὲ ἀντίστοιχη ἐξασθένησι τοῦ Γιέν)

Τὸ Γιὰν εἶναι τὸ θετικὸ στοιχεῖο καὶ τὸ Γιὲν τὸ ἀρνητικό. Αὐτὰ τὰ δυὸ στοιχεῖα βρίσκονται σὲ ἀδιάκοπο ἀνταγωνισμὸ μεταξύ τους. Γιὰ τοὺς δυτικοὺς ἐπιστήμονες, τὸ Γιὰν καὶ τὸ Γιὲν ἀντιστοιχοῦν στὸ συμπαθητικὸ καὶ τὸ παρασυμπαθητικὸ σύστημα. Τὸ συμπαθητικὸ σύστημα (Γιὰν) ἔχει ἐπίδρασι συσταλτική, τονωτική καὶ διεγερτική (ἐπιταχύνει τὸ ζωτικὸ ρυθμό). Τὸ παρασυμπαθητικὸ σύστημα (Γιέν), ἀντίθετα. ἔχει ἐπίδρασι διασταλτική καὶ κατευναστική (ἐπιβραδύνει τὸ ζωτικὸ ρυθμό). "Ολοι ξέρομε ὅτι ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο συστημάτων ἐξαρτᾶται ἡ ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ μας καί, συνεπῶς. ἡ ὑγεία μας.

Σύμφωνα μὲ τὴν κινεζικὴ ἰατρική, ἡ ζωτικὴ ἐνέργεια κυλάει μέσα στὸ σῶμα μας ἀκολουθώντας ὡρισμένες τροχιές, ποὺ εἶναι δώδεκα καὶ ποὺ καλεῖται μεσημβρινοί. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἀντιστοιχεῖ σ' ἕνα ὄργανο. Πόνω σὲ κάβε μεσημβρινὸ βρίσκονται ὡρισμένα σημεῖα, ποὺ μᾶς πονοῦν ὅταν τὸ ἀντίστοιχο ὄργανο εἶναι ἄρρωστο. Αὐτὸ τὸν πόνο τὸν αἰσθανόμαστε εἴτε αὐτόματα ἢ ὅταν πιέσωμε αὐτὸ τὸ σημεῖο μὲ τὸ δάκτυλο. Βρίσκοντας ποιὰ εἶναι τὰ σημεῖα ποὺ μᾶς πονοῦν, μποροῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε σὲ ποιὸ ὄργανο ἐντοπίζεται ἡ ἀσθένεια.

Τὰ ἴδια σημεῖα θὰ μᾶς χρησιμεύσουν καὶ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ἀσθενείας. "Οταν αἰσθανόμαστε πόνο σ' ἕνα σημεῖο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ κανονικὴ κυκλοφορία τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας ἔχει διακοπῆ ἢ ἔχει διαταραχθῆ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή. Γιὰ νὰ ξαναβροῦμε τὴν ὑγεία μας, λοιπόν, πρέπει ν' ἀποκαταστήσωμε τὴ συνοχή, νὰ ἐπαναφέρωμε, δηλαδή, τὴν κυκλοφορία τῆς ζωτικῆς ἐνεργείας στὸν κανονικό της ρυθμό. Αὐτὴ ἡ ἀποκατάστασι γίνεται μὲ τὸ βελονονυγμό.

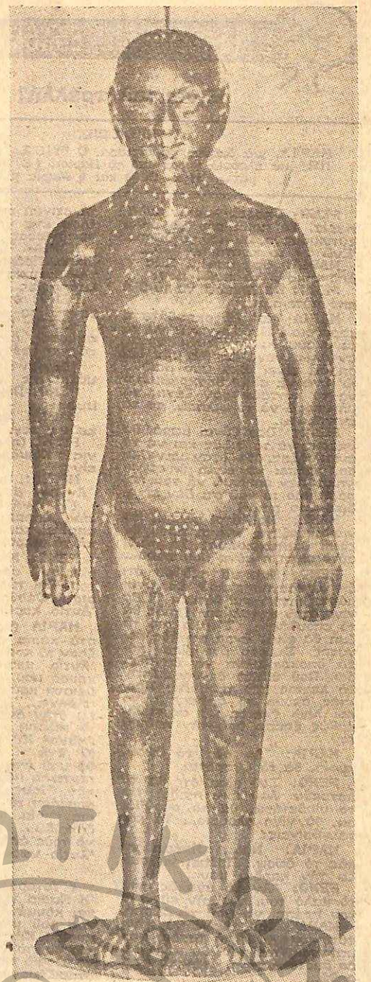
Ὁ γιατρὸς εἰσάγει δηλαδὴ μικρὲς βελόνες ἀπὸ χρυσάφι ἢ ἀσῆμι στὸν ὑποδόριο ἱστό, ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγότερο βαθιά, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιδιώκει. Ἄλλα σημεῖα ἐπενεργοῦν τονωτικὰ (Γιὲν) στὸ πάσχον ὄργανο, ἐνῶ ἄλλα ἔχουν κατευναστικὴ ἐπίδρασι (Γιέν).

Τὸ τρύπημα μ' αὐτὲς τὶς βελόνες δὲν προκαλεῖ πόνο: Ὁ θεραπευτὴς τὶς ἀφήνει στὴν κατάλληλη θέσι, ὡρισμένο χρόνο, ποὺ ποικίλλει ἀνάλογα μὲ τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα. Προκειμένου γιὰ τοὺς ὀξεῖς πόνους π.χ. ἀκοῦν μερικὰ δευτερόλεπτα.

"Οταν θέλωμε νὰ ἐπαναφέρωμε ἕνα ὄργανο στὴν κανονική του λειτουργία, οἱ βελόνες πρέπει νὰ μείνουν δέκα λεπτά.

Σὲ ὡρισμένες παθήσεις, τέλος, οἱ βελόνες παραμένουν ἐπὶ πολλὲς ὧρες ἢ καὶ ὁλόκληρες ἡμέρες.

Ὁ βελονονυγμὸς δὲν θεραπεύει ὅλες τὶς ἀσθένειες κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐφαμόζουν δὲν ἰσχυρίζονται πὼς μποροῦν νὰ κάμουν θαύματα. Δὲν ἔχει π.χ. ἐπίδρασι στὶς ὀξεῖες ἀσθένειες, ποὺ ὀφείλονται σὲ μικρόβια ἢ ἰούς, στὸν καρκίνο κτλ. Μπορεί, ὅμως, ν' ἀνακουφίση ὡρισμένες λειτουργικὲς διαταραχές, ποὺ ὀφείλονται στὸ σημεῖο ποὺ ἐντοπίζεται ἡ ἀσθένεια.

Οἱ μικρὲς τρύπες δείχνουν τὰ «ἐνδιαφέροντα σημεῖα» ποὺ βρίσκονται πάνω στοὺς 12 μεσημβρινοὺς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

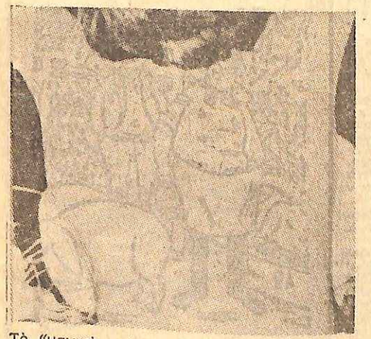
Οἱ δύο αὐτὲς βελόνες ποὺ τοποβετοῦνται στὸ ἐπινάστριο θεραπεύουν τοὺς μετεωρισμούς, τοὺς πόνους τῶν ἐντέρων κτλ.

λονται σ' αὐτὲς τὶς ἀσθένειες. Ἡ ἀνακούφισι σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶναι ἀκαριαία.

Ὁ βελονονυγμὸς ἀποδίδει ἄριστα καὶ πολλὲς φορὲς κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα ἐναντίον διαφόρων ὀδυνηρῶν καταστάσεων (νευραλγιῶν, ἰσχιαλγιῶν, μυαλγιῶν, κεφαλαλγιῶν κτλ.). Ἐξαφανίζοντας τὶς λειτουργικὲς διαταραχές. μπορεῖ νὰ θεραπεύση ἐπίσης τὸ ἕλκος τοῦ στομάχου. τὴ χρονία ἰγμορίτιδα, τὶς χρόνιες ρινίτιδες κτλ.

"Αριστα ἀποτελέσματα ἀποδίδει ἐπίσης ἐναντίον τοῦ ἔρπητος ζωστῆρος. Μόλις οἱ βελόνες μποῦν στὴ θέσι τους, οἱ ἐνοχλήσεις ἐξαφανίζονται κι' ἡ ἐπέκτασι τῆς ἀσθενείας σταματάει.

Ἡ χρονία δυσκοιλιότης. ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ ὁριστικὰ καὶ μέσα σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, χρησιμοποιοῦνται δυὸ βελόνες. ποὺ εἰσάγονται στοὺς δυὸ ἀντίχειρες τῶν χεριῶν καὶ ἀκριβῶς στὴ βάσι τους.

Τὸ «μαγικὸ τρίγωνο» ποὺ ἐπαναφέρει στὸν ὀργανισμὸ τὴ διασαλευθεῖσα ἰσορροπία. Χρησιμοποιεῖται σὲ περίπτωσι ἀρθριτισμοῦ, ἀναιμίας κτλ.

Η ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΛΙΠΟΘΥΜΙΕΣ

Οἱ αἰτίες τῆς λιποθυμίες εἶναι πολλές. Μερικὰ ἄτομα παθαίνουν λιποθυμία ὅταν σηκώνονται ἀπότομα ἀπὸ τὸ κρεββάτι, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ αἷμα δὲν προφθάνει νὰ σβᾶση στὸν ἐγκέφαλο. Ἡ ἀνάπηρα, οἱ κάβε εἴδους δηλητηριάσεις, κρύες καὶ διάφορες παθήσεις τῆς καρδιᾶς μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν λιποθυμία. Κατὰ τὸν δόκτορα Σεκάρ, στὶς μισὲς λιποθυμίες μπορεῖ νὰ προκαλέση καὶ ἡ ἀεροφαγία, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ ἀέρας ποὺ παραμένει φυλακισμένος μέσα στὸ στομάχι συμπιέζει τὴν καρδιά.

Είναι μιὰ τρελλή!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙΑ, μιὰ ὄμορφη χωριάτισσα. Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ, Ἡ κ. ΡΕΝΩ, μιὰ πλούσια κυρία ἀπὸ τὸ Παρίσι. (Σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο, Ἡ κ. Ρενὼ καὶ ἡ Μαρία μιλᾶνε).

ΡΕΝΩ: Σκέψου λοιπὸν καλά, Μαρία. Τὸ παιδί σου θὰ εἶναι εὐτυχισμένο, ἂν μοῦ τὸ δώσῃς. Ἐνῶ ἂν τὸ κρατήσῃς ἐσύ...

ΜΑΡΙΑ: Θεέ μου!... Πῶς ν' ἀποχωριστῶ τὸ παιδί μου;

ΡΕΝΩ: Θὰ ἔρχεσαι νὰ τὸ βλέπῃς πότε-πότε.

ΜΑΡΙΑ: Ναί, μὰ σκεφθῆτε τί μαρτύριο θὰ εἶναι γιὰ μένα νὰ τὸ ἀκούω νὰ λέῃ «μητέρα» μιὰν ἄλλη γυναίκα. Νὰ μὴν ξέρῃ ὅτι εἶναι δικό μου παιδί... Κι' ἐγὼ νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κυττάζω σὰν ξένη, νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ φιλήσω, νὰ τὸ ἀγκαλιάσω.

ΡΕΝΩ: Ὅσο θέλει μωρό, θὰ μπορῆς νὰ τὸ φιλᾶς καὶ νὰ τὸ ἀγκαλιάζῃς. Μὰ ὅταν μεγαλώσῃ, πρέπει νὰ εἶσαι ἐπιφυλακτική. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι δὲν εἶναι δικό μου παιδί!

ΜΑΡΙΑ: Ναί, ἔτσι εἶναι... Μὰ γιὰ σκεφθῆτε, κυρία, πόσο θὰ εἶμαι δυστυχισμένη! Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη μου χαρά...

ΡΕΝΩ: Ναί, μὰ σκέψου ὅτι ἂν τὸ κρατήσῃς ἐσύ, θὰ εἶναι πάντα φτωχὸ καὶ ἄσημο. Τί θὰ γίνῃ ὅταν μεγαλώσῃ; Ποιὸς θὰ τὸ σπουδάσῃ; Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ εἶναι ἕνας φτωχὸς ἐργάτης. Σκέψου ὅτι εἶσαι χήρα ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεσαι. Ποῦ θὰ τὸ ἀφίνῃς, ὅταν θὰ λείπῃς ἀπὸ τὸ σπίτι; Ποιὸς θὰ τὸ προσέχῃ; Ἐνῶ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω μόνο καὶ λίνο ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ, καθὼς ἔπεσε ἀπὸ τὴν κούνια του.

ΜΑΡΙΑ: Ἂν σᾶς τὸ δώσω, κυρία, θὰ τὸ ἀναπάτε;

ΡΕΝΩ: Σοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸ λατρεύω. Δὲν ἔχω παιδιά. Θὰ τὸ υἱοθετήσω, θὰ τὸ σπουδάσω, θὰ γίνῃ πλούσιο... Τὸ καλύτερο θὰ τοῦ δώσω.. Πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ καθαρά. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα παιδί. Ἐσὺ ἔχεις ἄλλα παιδιά. Ἐσὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὸ παιδί σου. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ ἀποκτήσῃς ἄλλα παιδιά. Ἐγὼ δὲν μπορῶ. Ἐσὺ εἶσαι φτωχή, ἐγὼ πλουσία. Ἐσὺ εἶσαι χωριάτισσα, ἐγὼ εἶμαι κυρία. Ἐσὺ εἶσαι ἀγράμματη, ἐγὼ ἔχω μόρφωση. Ἐσὺ εἶσαι ἄσχημη, ἐγὼ εἶμαι ὄμορφη. Ἐσὺ εἶσαι γριά, ἐγὼ εἶμαι νέα. Ἐσὺ εἶσαι ἄρρωστη, ἐγὼ εἶμαι ὑγιής. Ἐσὺ εἶσαι δυστυχισμένη, ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ παιδί σου, ἐγὼ ἔχω τὰ πάντα. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ δώσῃς στὸ παιδί σου, ἐγὼ ἔχω τὰ πάντα νὰ τοῦ δώσω. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ προσφέρῃς, ἐγὼ ἔχω τὰ πάντα νὰ τοῦ προσφέρω. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ δώσῃς, ἐγὼ ἔχω τὰ πάντα νὰ τοῦ δώσ

Ο ΙΡΛΑΝΔΟΣ καλλιτέχνης Μπάρρυ Φίτζεραλντ, ὁ ἀξέχαστος ἑρμηνευτὴς τῆς ἐπιτυχίας του Ζὺλ Ντασσέν «Γυμνὴ πόλις», πέθανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Δουβλίνου, σὲ ἡλικία 72 χρόνων. Ὁ Μπάρρυ ποὺ εἶχε ὄγκο στὸ κεφάλι, εἶχε ὑποστῆ τὸν περασμένο Μάϊο μιὰ δύσκολη χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸν ἐγκέφαλο.

Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Οὐίλλιαμ Τζόττζεφ Σὴλντς καὶ ἦταν γιὸς δημοσιογράφου. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἦταν ἀ-

Ὁ Τζίνγκ Γιάνγκ

κόμα ὑπάλληλος στὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου τοῦ Δουβλίνου, πῆγε στὰ παρασκήνια ἑνὸς θεάτρου, γιὰ νὰ συναντήσῃ κάποιο φίλο του. Ἐκεῖ ὅμως ἡ τύχη τὸν περίμενε γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὸν πρῶτο του θεατρικὸ ρόλο. Ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς τὸν πέρασε, κατὰ λάθος, γιὰ φιγκυράν καὶ τὸν ἔστρωσε κυριολεκτικὰ στὴ σκηνή, μαζὶ μὲ μιὰ ὁμάδα κομπάρσων.

Βοῆκε ἀμέσως τόσο εὐχάριστη τὴ δουλειὰ αὐτή, ὥστε προσεφέρθη νὰ παίξῃ διαφόρους μικροὺς ρόλους, χωρὶς πληρωμή. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ προστρίβες μὲ τοὺς ἀνωτέρους του στὴν ὑπηρεσία, διάλεξε τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Μπάρρυ Φίτζεραλντ. Τὸ 1929, σὲ ἡλικία 41 χρόνων, πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι: ἐγκατέλειψε τὴν ὑπηρεσία του κι' ἔγινε ἠθοποιός. Στὸν κινηματογράφο ὅμως προτίμησε τὸ 1937 καὶ εἰδικεύτηκε ἀμέσως σὲ ρόλους Ἰρλανδοῦ, ἐλαφρῶς «στριμμένου», ἀλλὰ κατὰ βάθος καλόκαρδου. Δὲ θὰ ἐξάσωμε ποτὲ τὶς ὁμιλουργίες του στὰ φίλμ «Ἦσυχος ἄνθρωπος», «Ἡ καταπράϋνη κουλάδα» μου» καὶ «Ἀκολουθῶντας τὸ δρόμο μου», παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Μπὶνγκ Κρόσμπυ. Ὁ ρόλος ἑνὸς παπᾶ στὸ φίλμ αὐτό, τοῦ ἐξασφάλισε ἐκεῖνο τὸ χρόνο τὸ «Ὄσκαρ ἠθοποιΐας».

★ Γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ νέου του φίλμ, ὁ Φερνάντελ μαθαίνει, στὰ 58 του χρόνια, ἱππασία. «Ἐχει ἤδη πέσει δέκα φορές, ἀλλὰ συνεχίζει.Ὁ ἴδιος ἀσπάζε ἕνα γέρο κρυολόγημα, παρουσιάζοντας, σὲ μιὰ διασημιστικὴ ἐκπομπὴ τῆς ἰταλικῆς τηλεοράσεως, μιὰ νέα μάρκα ἠλεκτρικῶν ψυγείων.

★ Κατὰ τὴν προσεχῆ καλλιτεχνική του περιοδεία στὴν Ἰαπωνία, ὁ Τίνο Ρόσσι θὰ τραγουδήσῃ μόνο προπολεμικὲς ἐπιτυχίες του. Εἶναι τὰ τραγούδια του, ποὺ ἀγαποῦν καὶ προτιμοῦν οἱ Ἰάπωνες.

★ Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἷβ Μοντὰν ἔπαιρνε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἡ Σιμόν Σινιορὲ τοῦ φώναξε:

— Καὶ μὴ ξεχνᾶς τὸ δόγμα Μονρόε.

Τὸ παλαιὸ αὐτὸ δόγμα,ποὺ ὀφείλεται στὸν Ἀμερικανὸ πολιτικό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἡ Μαριλὺν δανείστηκε τὸ ψευδώνυμό της, λέει: «Δὲ θέλουμε οἱ Εὐρωπαῖοι ν' ἀναμιγνύωνται στὰ ἀμερικανικὰ ζητήματα».

★ Ἡ Γαλλίδα στὰρ Ντανιὲλ Πατισσὸν διαθάζει μόνο ἕξη βιβλία τὸ χρόνο. "Ἐχει ὅμως τὴ συνήθεια νὰ διαβάζῃ πέντε φορὲς τὸ κάθε βιβλίο, γιατὶ μόνο ἔτσι τὸ καταλαβαίνει καλὰ καὶ δὲν τῆς ξεφεύγει καμμιὰ λεπτομέρεια.

★ Γιὰ τὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο, τὸ 1961 θὰ εἶναι τὸ ἔτος τῶν ὑπερπαραγωγῶν. Σὲ συνεργασία μὲ ἄλλες χῶρες, ἑτοιμάζεται στὰ στούντιο τῆς Τσινετσιτὰ τὸ γύρισμα τῶν ἀκολούθων ἔργων: «Σκιπίων ὁ Ἀφρικανός», «Ἡ Σεχραζάτ καὶ ὁ Γίγας», «Τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ», «Ἀλέξανδρος Ποῦσκιν», «Ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ», «Ἡ Θεία Κωμῳδία», «Ἡ ἵδρυσις τῆς Ρώμης», «Ὁ Ἡσαΐας κατὰ τοῦ Ὀλύμπου», «Ὁ Γολιὰθ καὶ ὁ θησαυρὸς τοῦ βασιλιᾶ», «Ἰουλιανὸς Καῖσαρ», «Μαγελλάνος», «Πορεία πρὸς τὴ Ρώμη», «Ὁ ἐχθρὸς τοῦ Ἡσαΐα», «Νεφερτίτη, ἡ βασίλισσα τοῦ Νείλου», «Βασίλισσα Χριστίνα», «Περσεὺς καὶ Μέδουσα», «Πόντιος Πιλάτος», «Ποππαία», «Ἡ ἀρπαγὴ τῶν Σαβίνων», «Ταμερλάνος», «Σόδομα καὶ Γόμορρα», «Οἱ Τιτᾶνες» καὶ «Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ».

Ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ παραγωγὴ δὲ θὰ λείπουν, φυσικά, καὶ τὰ τολμηρά... ρεαλιστικὰ φίλμ, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας τελευταῖα. Παραθέτουμε μερικοὺς τίτλους: «Ἐσπιονὸς καὶ στρὶπ τήζ», «Πάολο, ὁ θερμὸς ἄνδρας», «Γυναικεῖο δέρμα» «Οἱ ἀνήλικες», «Γυμνὴ κάθε βράδυ», κ. ἄ.

★ Ὁ "Αλαν Λάντ, ποὺ βρίσκεται στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ φίλμ «Οἱ Ὁράτιοι καὶ οἱ Κουριάτιοι», δήλωσε σὲ μιὰ συνέντευξί του τὰ ἑξῆς: «Δέχτηκα νὰ παίξω στὸ ἔργο αὐτό, γιατὶ τὰ φίλμ. ποὺ ἔχουν γιὰ πλαίσιο τὴν ἀρχαιότητα, ἐκτιμῶνται πολὺ τελευταῖα ἀπὸ τὸ κοινό. Εἶναι τὰ μόνα ἔργα, ποὺ ἐπέτρεψαν στὸν κινηματογράφο ν' ἀντιμετωπίσῃ μὲ ἐπιτυχία τὸ μεγάλο κίνδυνο τῆς τηλεοράσεως».

★ Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα

Σύντομες εἰδησοῦλες

δημοσίευσε τὴν εἴδησι, ὅτι ὁ Τσάρλυ Τσαπλὶν θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ καλοκαίρι τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὁ Σαρλὼ ὅμως διέψευσε κατηγορηματικὰ τὴν εἴδησι αὐτή, καθὼς καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἔλεγε πὼς σκόπευε νὰ στείλῃ τὴ μεγαλύτερη κόρη του, Τζέραλντιν,νὰ σπουδάσῃ χορὸ στὴ Μόσχα. Καὶ πὼς ἡ πρώτη ἔκδοσι τῶν ἀπομνημονευμάτων του θὰ γινόταν ἀπὸ ἕνα ρωσικὸ ἐκδοτικὸ οἶκο.

«Τὰ ἀπομνημονεύματά μου, δήλωσε ὁ Σαρλώ, θὰ κυκλοφορήσουν προσεχῶς ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ ἐκδοτικὸ οἶκο καὶ θὰ μεταφρασθοῦν ἀκολούθως σὲ πολλὲς γλῶσσες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ρωσική».

★ Ἡ ἐπάνοδος τῆς Βιτάν Ρομάνς στὸν κινηματογράφο ἀρχίζει ἀσχημα. Ἡ "Ισπανίδ" στὰρ καὶ πά-

Ἡ "Ωντρεϋ Χέπμορν

ραγωγὸς Μαριγουίτα Ντιάζ καὶ ὁ μαρκήσιος Λὸς "Αρκος, τὴν κάλεσαν τὸ καλοκαίρι στὴ Μαδρίτη, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ φίλμ «Λὰ Πελούζα». Ἡ Βιβιάν,ποὺ ἄρχισε μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ μιὰ νέα καριέρα στὰ 47 χρόνια της, περιμένει πάντα τὴν ἀμοιβή της. Τῆς ὑποσχέθηκαν στὴν ἀρχὴ πὼς θὰ τῆς τὴν ἔδιναν στὸ ἑπτάψηφο ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα, ὕστερα στὸ ἀεροδρόμιο, τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἔφευγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία καὶ τέλος πὼς θὰ τῆς ἔστελναν τὸ ποσὸν στὸ Παρίσι, μὲ ἐπιταγή. Ἐπειδὴ ὅμως, μέχρι στιγμῆς, δὲν πῆρε οὔτε φράγκο, ἡ παλαιὰ ὑπ' ἀρ. 1 γόησσα τῆς γαλλικῆς ὀθόνης κατέφυγε στὰ δικαστήρια, διεκδικῶντας τὴν ἀμοιβή της.

★ Ἡ Βιβιάν, ποὺ χώρισε πρὸ μηνῶν ἀπὸ τὸ δεύτερο σύζυγό της Ζὰν Ζοσιποβίτσι, μένει στὸ "Αντιμ καὶ περιμένει ἐκεῖ τὴν ὁριστικὴ ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου της. Ἡ πρόσφατη ἔκδοσι τῶν ἀπομνημονευμάτων της, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀποκαλύπτει πὼς κινδύνεψε νὰ σκοτώσῃ τὸν πρῶτο της φίλο καὶ γιὰ πάρη φυλακή, βελτίωσε κάπως τὰ οἰκονομικά της.

★ Ἡ ζωὴ τοῦ Μάρλον Μπράντο εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐξωτικὲς γόησσες. Μιὰ νέα ἤρθε τώρα γιὰ νὰ προστεθῇ στὸν κατάλογο: Ἡ Ταρίτα, μιὰ ὡραία Ταϊτινὴ 15 χρόνων, τὴν ὁποία προσέλαβε ὁ σκηνοθέτης Κὰρολ Ρήντ, γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα σημαντικὸ γυναικεῖο ρόλο παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Μάρλον στὸ φίλμ «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ» (Ναυτικὴ ἀνταρσία), ποὺ γυρίζεται τώρα στὴν Ταϊτή.

★ "Υστερα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, ποὺ σημείωνει παντοῦ τὸ φίλμ «Ὁ ἀγὼν μου» (στὸ Παρίσι μόνο πραγματοποίησε, μέσα σὲ 4 βδομάδες, 85.000 εἰσιτήρια), ἕνα ἄλλο φίλμ, ποὺ θὰ γίνῃ ἐπίσης μὲ τὴ συναρμολόγησι διαφόρων ἐπικαίρων, ἑτοιμάζεται, στὴ Γαλλία ἀπὸ τὸν Πέρρυ Βόλφ. Θὰ ἔχῃ γιὰ τίτλο «Καμικάζε». Ἡ λέξι αὐτή, στὴν ἰαπωνικὴ γλῶσσα, σημαίνει «Δυτικὸς ἄνεμος, ποὺ φέρνει θύελλα», καὶ χαρακτήριζε κατὰ τὸν πόλεμο τοὺς Ἰάπωνες πιλότους - αὐτοκτονίας. Τὸ νέο αὐτὸ φίλμ-ντοκυμανταὶρ θ' ἀρχίζῃ μὲ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1941, ποὺ ἐπέτρεψε στοὺς Ἰάπωνες νὰ καταστρέψουν σχεδὸν ὁλοκληρωτικὰ τὸν ἀμερικανικὸ στόλο, πρὶν ἀκόμα κηρύξουν ἐπισήμως τὸν πόλεμο. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν τόσο ἰαπωνικά, ὅσο καὶ ἀμερικανικὰ ἐπίκαιρα, ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ θεατὴ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐπίθεσι τόσο ἀπὸ τὰ ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς νῆσους Χαβάη. Τὸ ἴδιο φίλμ θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴ μεγάλη πυρκαϊὰ τοῦ Τόκιο καὶ εἰκόνες φρίκης καὶ τρόμου ἀπὸ τὴ

Ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν

βομβαρδισμὸ τῆς Χιροσίμα καὶ τοῦ Ναγκασάκι.

★ Ἡ "Ωντρεϋ Χέπμορν εἶναι σήμερα τόσο εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μητέρα, ὥστε δὲ δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ ξαναγίνῃ στάρ. Οἱ παραγωγοὶ ὅμως τὴν ποιορκοῦν, συναγωνιζόμενοι σὲ δελεαστικὲς προτάσεις καὶ πιστεύουν πὼς κάποια ἀπ' αὐτὲς θὰ κάνῃ τὴν "Ωντρεϋ ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

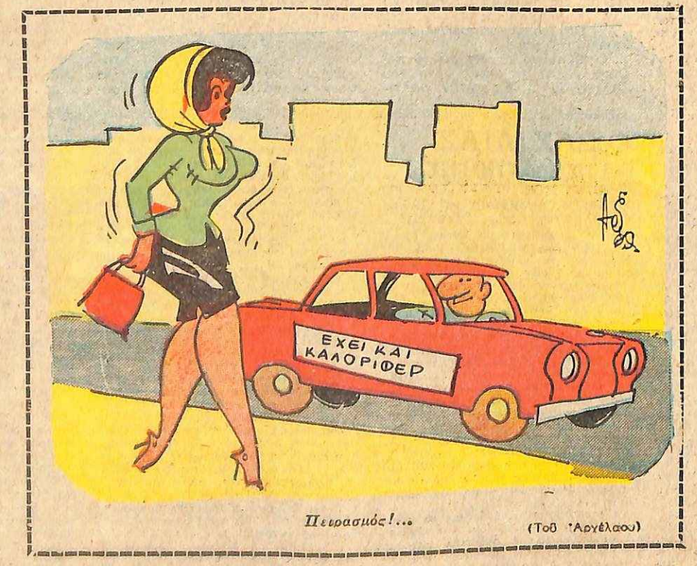
★ Ὁ Τζίγκ Γιάνγκ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ μένουν πιστοὶ στὸν κινηματογράφο καὶ δὲν ἔνιωσαν νὰ πάρουν στὴν τηλεόρασι. Ὁ Τζίγκ, 43 χρόνων σήμερα, παίζει ἐπὶ 17 χρόνια στὸν κινηματογράφο ρόλους κομψοῦ καὶ ἀριστοκρατικοῦ "Αμερικανοῦ. Τὸν εἴδαμε τελευταῖα μεταξὺ ἄλλων καὶ στὸ φίλμ «Γί ἐπιθυμεῖ κάθε γυναίκα».

★ Ξέρετε ποιὸ εἶναι τὸ «χόμπυ» τοῦ Ντέϊβιντ Νίβεν; Ἰδίως κατὰ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες; Νὰ βοηθάῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ στιάνουν πύργους πάνω στὴν ἄμμο τῆς πλάζ, ὅπου παίρνει τὸ μπάνιο του.

★ Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι ἡ μόνη ξένη στάρ, τῆς ὁποίας οἱ ἐυδὲς γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο δημοσιεύτηκαν στὸ ρωσικὸ Τύπο. Τὸ περιοδικὸ «Ὀγκανιόκ» τοῦ Ἰανουαρίου, δημοσιεύει μιὰ μεγάλη φωτογραφία τῆς Μπαρντό μ' ἕνα τριαντάφυλλο στὰ δόντια καὶ μὲ τὴν ἀφίερωσι «Φιλικά». Κάτω δὲ ἀπὸ τὴ φωτογραφία δημοσιεύεται τὸ ἀκόλουθο μήνυμα τῆς στάρ: «Ἐλπίζω, τὸ 1961, νὰ διασκεδάσω τοὺς θεατάς καλύτερα ἀπ' ὅτι τὰ κατάφερα πέρυσι».

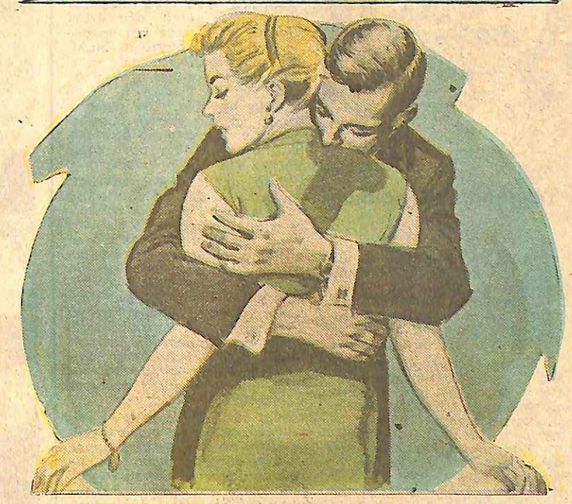
★ Σὲ ἡλικία 60 χρόνων αὐτοκτόνησε στὸ Χόλλυγουντ ἡ Φύλλις Χάθερ, ποὺ ἦταν πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια μιὰ ἀπὸ τὶς βασίλισσες τῆς κινηματογραφουπόλεως. Ὑπῆρξε ὅμως κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ λησμονήθηκε γρήγορα ἀπὸ τοὺς παραγωγοὺς κι' ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Πειρασμός!... (Τοῦ Ἀργέλαου)

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Δυό ψέματα δημοσιεύονται...

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ Γεροκομείου ἦτανε πλημμυρισμένος χρώματα καὶ φῶς αὐτὸ τὸ ξόστερο χειμωνιάτικο πρωϊνό, ποὺ ἐρωτοτροποῦσε τόσο τρυφερὰ μὲ τὴν ἀνοιξι. Στὰ παγκάκια οἱ τρόφιμοι τοῦ Γεροκομείου, οἱ ἀπόστρατοι τῆς ζωῆς, ξεκουράζανε κατὼ ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ λιακάδα τὰ γερασμένα μέλη τους καὶ προσπαθούσανε νὰ δανειστοῦνε λίγη αἰσιοδοξία ἀπὸ τὸν ὁλόχρυσο φωτοδότη τοῦ οὐρανοῦ.

Κούτσα-κούτσα, μιὰ κατάλευκη γρηούλα ζύγωσε ἕνα παγκάκι κον τὰ στὸν τοῖχο ἑνὸς ἐσωτερικοῦ πλευροῦ. Στὸ περπάτημα τὴν βοηθοῦσε τὸ μπαστουνάκι της. Ἔκατσε μὲ ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Κι' ὕστερα κύτταξε ἕνα γύρο. Τὰ πρεσβυωπικὰ νυαλάκια της καφρωθήκανε σὲ ἕνα νέρο, ποὺ καθότανε κι' αὐτὸς στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ ἴδιου πάγκου.

Χαμογελάσανε τὰ χείλια της.

— Καλημέρα σας...

— Καλημέρα σας... ἀποκρίθηκε κι' ὁ νέρος εὐγενικά.

Μέσα στὸ Γεροκομεῖο οἱ γνωριμίες γίνονται εὔκολα. Οἱ ἀπόστρατοι τῆς ζωῆς δὲν προσπαλώνονται στοὺς τύπους.

— Ὄμορφη λιακάδα σήμερα... ξανάπε ἡ γρηούλα.

— Ναί· ὁ ἥλιος μᾶς καλοπιάνει. Προσπαθεῖ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσουμε τὸ χειμῶνα μας, σπαταλῶντας τόση ἄνοιξι ἀπὸ ψηλά!

— Ἔχετε δίκιο... Πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ἐκ μέρους του...

Ὁ νέρος τὴν κύτταξε ἐρευνητικά.

— Εἰσαστὲ καινούργια, τὴ ρώτησε.

Γέλασε ἡ γρηούλα:

— Καινούργια; Τί ὄμορφη λέξι! Ἔχω ξεχάσει ἀπὸ χρόνια νὰ τὴν ἀκούω...

— Ἐννοοῦ... καινούργια ἐδῶ μέσα... διόρθωσε ὁ νέος.

— Κατάλαβα· στὸν Γεροκομεῖο ἐννοεῖτε... Μὴ φοβᾶσαστε... Δὲ μὲ πειράξε ἡ λέξι... Δὲν τὴ θεώρησα σαρκασμό, ἀλλὰ νοητικὴ ἀκρίβεια, ποὺ μοῦ θύμισε ὅτι κάποτε ἤμουν «καινούργια» κι' ἐγώ...

Μιὰ σιωπὴ βαρυνε λίγο ἀπάνω στὴν κουβέντα τους. Ὕστερα μίλησε ἡ γρηούλα πάλι:

— Χρόνια φρόντιζα νὰ μπῶ ἐδῶ, στὴν πολιτεία τῶν ἀποστράτων τῆς ζωῆς... Δὲν εἶχα ὅμως μέσα μενάλα... Οἱ παλιοὶ φίλοι μου μὲ εἶχανε ξεχάσει. Καινούργιους δὲν εἶχα, γιατὶ οἱ καινούργιοι δὲ μὲ ξέρανε... Τέλος, τὰ κατάφερα!

Τὰ μάτια τοῦ νέρου εἶχανε καρφωθῆ ἀπάνω της μὲ συνκινημένη τρυφερότητα:

— Τί μελανχολικὴ κατάληξι γιὰ μιὰ δόξα! μουρμούρισανε τὰ χείλια του.

Ἡ γρηούλα ταράχτηκε:

— Γιὰ μιὰ δόξα; ψιθύρισε. Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ἤμουν μιὰ δόξα; Ζεστάθηκε ἡ φωνὴ τοῦ νέρου:

— Ἤσουν μιὰ δόξα, Ἀλίκη... Κι' ἐγὼ ὁ πιὸ φανατικὸς κι' ἐρωτευμένος θαυμαστὴς σου!

Ἕνα νευρικὸ τρεμουλίασμα ἀνακλίασε τὸ γέρικο κορμί της:

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε.

— Εἶμαι κάποιος ποὺ σὲ λάτρεψε μὲ φανατισμό, μὲ πάθος! Προσδες καὶ τὰ ἄσπρα μαλλιά μου καὶ τότε ἴσως μὲ ἀναγνωρίσῃς...

Τὰ μάτια της κάνανε μανιῶδεις ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς στὰ χαρακτηριστικὰ του. Καὶ τὸν γνώρισανε:

— Δημήτρη! Ἐσύ;...

— Ἐγώ, Ἀλίκη...

Χαμηλώσανε τὰ κεφάλια τους σὰν ἐνοχοί... Ὕστερα κουνηθήκανε τὰ χείλια της νηπουλλας:

— Ποιὸς νὰ τὰ πίστευε! Τί παιχνίδια παίζει κάμμια φορὰ ἡ ζωή!

— Ναί· παίζε σκληρὰ παιχνίδια. Καὶ πιὸ σινὰ συνέχισε ὁ νέρος: παίζαμε στὴ σκηνὴ οἱ δυό μας, μένους ὁ κόσμος... Τί εὐτυχία νὰ μένα νὰ σφίγγω τρυφερὰ τὸ λαχταριστὸ κορμί σου στὴν ἀγκαλιά μου — ὅποτε τὸ ἐπέβαλλε ἡ ἀνάγκη τοῦ ἔργου ποὺ παίζαμε... Κι' ἐσὺ ἀφινόσουν στὰ ἐρωτευμένα μπράτσα μου γεμάτη ἔρωτα καὶ θηλυκότητα... Γινόσουν ὅμως ὕστερα ψυχρὴ καὶ τυπικὴ ὅταν ἔπεφτε ἡ αὐλαία... Δὲν ἤθελες μὲ κανένα τρόπο νὰ συνεχίσῃς τὸ τρυφερὸ ἔργο τῆς ἀγάπης καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκηνὴ μαζί μου...

Ἡ γρηούλα δὲ μίλησε. Μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι της ἐμοιαζε σὰ νὰ ζητᾶν συγνώμη ἀπὸ τὸν παλιὸ θαυμαστή, ποὺ εἶχε περιφρονήσει τότε — τὸν δυοσμὸ καιρό, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε...

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου ξανακούστηκε σὰν ἀντίλαλος ἀπὸ τὸ παρελθόν:

— Δὲ σοῦ ζητάω εὐθύνες. Ἀλίκη... Θὰ ἤτανε κωμικὸ νὰ σοῦ ζητάω εὐθύνες ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

— Δὲν τὴ μάντεψα τότε τὴν... ἀγάπη σου... τοῦ δικαιολογήθηκε.

— Λὲς ψέματα, Ἀλίκη... τὴ μάλωσε τρυφερά. Τὴ μάντεψες καὶ τὴν περιφρόνησες... Δὲν πειράζει ὅμως... Πέσανε οἱ στάχτες τοῦ καιροῦ ἀπάνω ἀπὸ τὸν παλιὸ αὐτὸ βασανισμένο ἔρωτα ποὺ τώρα δὲ ζητᾶει τίποτε—οὔτε κἂν εὐθύνες...

— Δὲ σὲ πειοφρόνησα... τοῦ ψιθύρισε. Ὅμως, νὰ κατάλαβέ με: Ὅταν μιὰ γυναίκα εἶναι μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία, δὲν ὑποτάσσεται σὲ ἕναν ἔρωτα... Πεταλουδίζει ἀμέριμνη, χωρὶς νὰ στέκεται πουθενά...

— Ὅταν ὅμως αὐτὸς ποὺ τὴν ἀγαπάει εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μαζί της βασίζει γιὰ τὴ δόξα... Ἐμᾶς, Ἀλίκη, μᾶς ἔνωσε ὁ θαυμασμὸς τοῦ κόσμου. Μᾶς ζευγάρωσε ἡ κοινὴ ἐπιτυχία...

— Ἔχεις δίκιο, Δημήτρη... Ἐσὺ ἤσουν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχες ἀπαίτησι νὰ ἀγαπηθῇς ἀπὸ μένα...

— Μὰ ποὺ δὲν ἀγαπήθηκα, Ἀλίκη... Πεισρονημένος ἀπὸ σένα, τὴ μενάλη διαλεκτὴ τῆς καρδιᾶς μου, δὲ μπόρεσα νὰ ἀγαπήσω ἄλλη καμμιά... Καὶ περάσανε τὰ χρόνια μὲ σένα πάντα δίπλα μου, καὶ πάντα μακρυά μου...

— Πόσο λυπᾶμαι γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα, Δημήτρη!

— Ναί, ἦταν ἕνα μαρτύριο στὸ πλευρό σου ἡ ζωή μου... Ἕνα μαρτύριο ὅμως γλυκό, ποὺ μοῦ ἔδωσε μιὰ πικρὴ εὐτυχία.

— Φτωχὲ μου ἀγαπημένε... ψιθύρισε ἡ γρηούλα.

Κι' ὕστερα, σὰ νὰ μετάνοιωσε γιὰ τὴν ἀπρεπη ἐκδήλωσι τῆς τοῦ φερόντπτός της, κοκκίνισε κι' ἔσκυψε τὸ κεφαλι...

Εὐγενικὰ ὁ ἀντρας ἄλλαξε κου θέντα:

— Δὲ μοῦ εἶπες ὅμως τὴ ζωή σου ἀπὸ τότε ποὺ χωρίσαμε.

Ἕνα πικρο καμόνελο μισάνοιξε τὰ χείλια της:

— Ἡ ζωή μου φυλλορρόησε μετὰ τὸ χωρισμό μας... Γιατί, καταλαβαίνεις, ἀρχισαν νὰ μαραίνωνται μὰ νειάτα μου... Μπορεῖ, βέβαια, νὰ κατρακύλησα ἀπὸ πρωταγωνίστρια σὲ χαρακτερίστα. Δὲν τὸ θέλησα, πές ἀπὸ ἐγωϊσμό, πές ἀπὸ κοκετταρία, βρῆκα πιὸ φυσικὸ νὰ ἀποσυρθῶ ἐντελῶς ἀπὸ τὴ σκηνή...

— Τί ἠρωϊσμός!

— Δὲν ἦταν ἠρωϊσμός, Δημήτρη· ἦτανε δειλία πιὸ πολύ... Δὲν τόλμησα νὰ ἀντιμετωπίσω τοὺς παλιοὺς θαυμαστές μου μὲ ρυτίδες καὶ ἀσήμια στὰ μαλλιά... Καὶ προτίμησα νὰ τοὺς ἀπαρνηθῶ ἐντελῶς... Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε αὐτὸ ποὺ μποροῦσε εὔκολα νὰ προβλέψῃ κανείς... Δέν ἀρνήσε νὰ ξεχαστῶ. Ἡ Ἀλίκη Γελίνη ἐπαψε νὰ ἀπασχολῇ τὸ κοινό...

Ὁ γερογιάκος τὴν κύτταζε με λαγχολικά:

— Καὶ πῶς ἔζησες;

— Μὲ ἀναμνήσεις...

— Φτάνανε αὐτές;

— Ψυχικὰ νοί, γιατὶ καλύπτανε τὸ πιὸ μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μου... Εἶχα ὅμως καὶ ὑλικὲς ἀπαιτήσεις, ποὺ αὐτὲς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ ἱκανοποιηθοῦν...

— Φτωχὴ μου Ἀλίκη!

Κάτι σὰν ἄγρια περηφάνεια ἄστραψε μέσα στὰ μάτια τῆς γρηούλας:

— Δὲ θέλω νὰ μὲ λυπᾶσαι!

Ἔπιασε τὰ χέρια της καὶ τὰ ἔσφιξε μὲ ἕνα ὑπόλοιπο τρυφερότητος:

— Δὲ σὲ λυπᾶμαι, Ἀλίκη, σ' ἀγαπῶ πάντα!

Ἡ γρηούλα σκὼθηκε:

— Δὲ νομίζεις ὅτι εἶναι ἄπρεπες τέτοιες λέξεις γιὰ μᾶς; Οὔτε ἐσὺ πρέπει νὰ τὶς λές, οὔτε ἐγὼ νὰ τὶς ἀκούω...

Κούτσα-κούτσα, στηριγνιένη στὸ μπαστουνάκι της, ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ πίσω της...

Τὴν πονοῦσε ὅτι εἶχε βρεθῆ μπροστὰ στὸ ἕνας παλιὸς θαυμαστής της ὁμορφιᾶς της γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ μελανχολικὴ παρακμή της.

Ἀπὸ πάνω, ὁ ἥλιος ἐξακολουθοῦσε νὰ μεταβάλλῃ τὸ χειμῶνα σὲ ἀνοιξιάτικο πανηγῦρι...

Τὰ νεροντάκια στὴν αὐλὴ τοῦ Γεροκομείου ζεσταίνανε τὰ κορμιὰ τους στὴ λιακάδα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἡ πόλις μὲ τὸ "ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ„

Τὸ παράξενο «ἀτύχημα» τῆς Γῆς

Σ' ΟΛΕΣ τὶς πόλεις, μεγάλες καὶ μικρές, ἀνάβουν τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες καὶ στὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν μόλις ἀρχίνῃ νὰ πέσῃ τὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ στὸ Χάμερφεστ τῆς Βορείου Νορβηγίας γίνεται τὸ ἴδιο καὶ τὸ μεσημέρι!

Ἡ πόλη αὐτή, μὲ τοὺς 5.000 κατοίκους εἶναι ἕνα ἀξιόλογο λιμάνι, ποὺ βρίσκεται σὲ γεωγραφικὸ πλάτος 70 μοιρῶν καὶ 39'. Εἶναι ἐπίσης τὸ βορειότερο κατοικημένο κέντρο τοῦ κόσμου. Ἂν προχωρήσουμε ἀκόμα πρὸς τὸ Βορρᾶ, δὲ θὰ συναντήσουμε πιὰ παιδιὰ τροσωπισμοὺς καταμίσιους νομάδες, λαπόνων ἢ Ἐσκιμώων.

Τὸ σκοτεινὸ μεσημέρι τοῦ Χάμερφεστ δὲν ἔχει τίποτα τὸ τρομερό. Δὲν εἶναι καθόλου προμήνυμα καταστροφικό, οὔτε σημαίνει τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπόλυτα φυσιολογικὸ φαινόμενο, σὰν τὴ διαδοχὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας. Μόνο ποὺ αὐτὸς καὶ τὸ ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Γῆς, ἀπ' τὴν ἀπουσίασί του ἀπὸ τὸν Ἥλιο κάθε ὁλόκληρους μῆνες συνέχεια — κι' ἡ μέρα κατόπιν ἄλλο τόσο.

"Ετσι, στὸ Χάμερφεστ, ἀπὸ τὶς 21 Νοεμβρίου ὣς τὶς 23 Ἰανουαρίου, ὁ ἥλιος δὲν ξεπροσθάλλει καθόλου πάνω ἀπ' τὸν ὁρίζοντα. Ἐνῶ ἀπὸ τὶς 17 Μαΐου ὣς τὶς 28 Ἰουλίου δὲν κρύβεται ποτὲ κάτω ἀπ' αὐτόν. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι δὲν ὑπάρχει καθημερινὴ ἀνατολὴ καὶ δύσι.

Πέρα ἀπ' τὴ μικρὴ καὶ γραφικὴ πολιτεία ἁπλώνεται ἕνα γυμνὸ τοπίο, στεπασμένο μὲ γιόνια, ποὺ φαίνεται στὸ κοῦφο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὰ μιὰ ἐξαπαμένη γοητεία τοῦ κόσμου.

Στὸ Χάμερφεστ, περισσότερο παρὰ παντοῦ ἄλλοῦ, ἡ ζωὴ ἐπιρεάζεται ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο «κάτι»πὰ συμβαίνει στὴ Γῆ, ἐδῶ καὶ πολλὲς μυ

Τιά τίς ΜΗΤΕΡΕΣ

Τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ

ΤΑ πόδια τῶν παιδιῶν ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες δερματικὲς βλάβες, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἐνηλίκους. Στὰ παιδιὰ ὅμως, οἱ βλάβες αὐτὲς προλαμβάνονται καὶ θεραπεύονται πιὸ εὔκολα.

Οἱ πιὸ συχνὲς εἶναι οἱ φουσκάλες, ποὺ δημιουργοῦνται μὲ τὸ τρίψιμο ἀπὸ ἕνα παπούτσι δίχως κάλτσα, μάλλον φαρδὺ παρὰ στενό, καὶ μὲ κάποια ζαρωματιὰ ἢ φθορὰ τῆς φόδρας του, εἴτε συνηθέστερα ἀπὸ μιὰ κάλτσα πολὺ φαρδειά, ποὺ ζαρώνει μέσα στὸ παπούτσι. Δὲν ἐμφανίζονται ὡστόσο ἀμέσως οἱ φουσκάλες. Προηγεῖται πάντα ἕνας κάποιος τοπικὸς πόνος καὶ ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸν ἀντιληφθῆτε εὔκολα, ὅταν παραπονιέται τὸ παιδὶ πὼς πονάει τὸ πόδι του.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάμετε, σὲ τέτοια περίπτωσι, θὰ εἶναι νὰ ἐξετάσετε τὸ παπούτσι καὶ τὴν κάλτσα του καὶ νὰ βρῆτε τὴν αἰτία τῆς ἐνοχλήσεως. Ὅταν τὴ διορθώσετε, ὁ ἐρεθισμὸς θὰ περάσῃ γρήγορα καὶ θὰ προλάβετε ἔτσι τὶς φουσκάλες.

Ἂν ὡστόσο ἔχουν ἤδη σχηματισθῆ, θὰ πλύνετε τὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ, θὰ τὸ σκουπίσετε μαλακὰ καὶ θὰ τὸ ἀφήσετε ὕστερα ξυπόλητο, ἢ μονάχα μὲ μιὰ καθαρὴ κάλτσα καὶ μιὰ ἄνετη παντόφλα. Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ περάσουν οἱ φουσκάλες, ἐφόσον δὲν ἔχουν σπάσει. Ἀλλοιῶς, θὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό, γιὰ τὴν περιποίησι τῆς μικρῆς πληγῆς ποὺ ἔχει σχηματισθῆ. Στὸ μεταξύ, μπορεῖτε νὰ τὴ σκεπάσετε μὲ μιὰ γάζα καὶ μὲ ἀλοιφὴ πενικιλλίνης.

Ὁ γιατρὸς ἐπίσης θὰ σᾶς πῆ ἂν καὶ πότε πρέπει νὰ τουπήσετε μιὰ φουσκάλα, γιὰ νὰ βγῆ τὸ ὑγρὸ ποὺ ὑπάρχει μέσα.

Ὅπως τὰ πολὺ φαρδιὰ παπούτσια μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν φουσκάλες στὰ παιδικὰ ποδαράκια, τὰ πολὺ στενὰ δημιουργοῦν συχνὰ κάλους, μὲ τὴν ἐλαφρειὰ ἀλλὰ συνεχῆ πίεσι ἑνὸς μικροῦ τμήματος τοῦ δέρματος. Σχεδὸν πάντοτε, τὸ τμῆμα αὐτὸ βρίσκεται πάνω ἀπὸ κάποια μικρὴ προεξοχὴ τοῦ ὀστοῦ, π.χ. μιὰ ἄρθρωσι. Συμπιέζεται λοιπὸν ἀνάμεσα στὸ κόκκαλο καὶ στὸ πετσὶ τοῦ παπουτσιοῦ.

Γιὰ νὰ προστατευθῆ τότε καὶ γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ κόκαλο ποὺ σκεπάζει, τὸ δέρμα αὐτὸ γίνεται χοντρὸ καὶ σκληρό. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ προστάθεια ἀμύνης του καταλήγει σὲ ἀποτυχία, γιατὶ πονάει περισσότερο ἀπὸ πρίν, ὅταν χοντρύνη ἔτσι καὶ σχηματίση ἕνα κάλο.

Ἡ βάσι τῆς θεραπείας τῶν κάλων εἶναι βεβαίως νὰ λείψη ἡ αἰτία ποὺ τοὺς δημιούργησε, Κι' ὁ καλλίτερος τρόπος γι' αὐτὸ εἶναι νὰ περπατᾶτε τὸ παιδὶ ξυπόλητο. Οἱ κάλοι χάνονται τότε ταχύτατα.

Δυστυχῶς ὅμως, αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ σκεπάσετε μὲ μιὰ γάζα καὶ μὲ ἀλοιφὴ πενικιλλίνης.

Ὅπως τὰ πολὺ φαρδιὰ παπούτσια μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν φουσκάλες στὰ παιδικὰ ποδαράκια, τὰ πολὺ στενὰ δημιουργοῦν συχνὰ κάλους, μὲ τὴν ἐλαφρειὰ ἀλλὰ συνεχῆ πίεσι ἑνὸς μικροῦ τμήματος τοῦ δέρματος. Σχεδὸν πάντοτε, τὸ τμῆμα αὐτὸ βρίσκεται πάνω ἀπὸ κάποια μικρὴ προεξοχὴ τοῦ ὀστοῦ, π.χ. μιὰ ἄρθρωσι. Συμπιέζεται λοιπὸν ἀνάμεσα στὸ κόκκαλο καὶ στὸ πετσὶ τοῦ παπουτσιοῦ.

Γιὰ νὰ προστατευθῆ τότε καὶ γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ κόκαλο ποὺ σκεπάζει, τὸ δέρμα αὐτὸ γίνεται χοντρὸ καὶ σκληρό. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ προστάθεια ἀμύνης του καταλήγει σὲ ἀποτυχία, γιατὶ πονάει περισσότερο ἀπὸ πρίν, ὅταν χοντρύνη ἔτσι καὶ σχηματίση ἕνα κάλο.

Ἡ βάσι τῆς θεραπείας τῶν κάλων εἶναι βεβαίως νὰ λείψη ἡ αἰτία ποὺ τοὺς δημιούργησε, Κι' ὁ καλλίτερος τρόπος γι' αὐτὸ εἶναι νὰ περπατᾶτε τὸ παιδὶ ξυπόλητο. Οἱ κάλοι χάνονται τότε ταχύτατα.

Δυστυχῶς ὅμως, αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη μόνο τὸ καλοκαῖρι καὶ στὴν ἐξοχή. Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, ἡ μόνη πρακτικὴ λύσι εἶναι... νὰ συμφιλιωθῆ τὸ πόδι μὲ τὸ παπούτσι!

Ἂν τὸ παιδί σας ἔχη κανονικὰ πόδια καὶ δάχτυλα διαλέκτε του παπούτσια ποὺ νὰ ἐφαρμόζουν ἀκριβῶς στὸ πόδι, χωρὶς νὰ τὸ πιέζουν ἢ νὰ τὸ τρίβουν πουθενά. Ἂν ὅμως ὑπάρχη κάποια φυσικὴ δυσμορφία, π.χ. ἕνα στραβὸ δάχτυλο, θ' ἀποταθῆτε στὸν ὀρθοπεδικὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τὸ διορθώση.

Στὸ μεταξύ, προστατεύετε τὸν κάλο μ' ἕνα εἰδικὸ κυκλικὸ «μαξιλαράκι», ποὺ θὰ τὸ βρῆτε στὰ φαρμακεῖα. Τὸ κολλᾶτε γύρω του, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἀφίνη πιὰ τὸ πετσὶ τοῦ παπουτσιοῦ νάσθη σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν κάλο. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ βάλετε πάνω στὸν κάλο ἕνα φάρμακο, γιὰ νὰ μαλακώση καὶ νὰ ξεκολλήση.

Θὰ ξανασχηματισθῆ ὅμως ὁπωσδήποτε, ἂν δὲ λείψη ὁριστικὰ ἡ ἀρχικὴ αἰτία του, δηλαδὴ ἡ τοπικὴ πίεσι τοῦ παπουτσιοῦ.

Καὶ τώρα ἐχόμαστε σὲ κάτι ἐπίκαιρο! στὶς χιονίστρες.

Αὐτὲς ὀφείλονται σὲ ἀνεπαρκὴ ἀντίβρασι στὸ κροῦο τῶν μικρῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ποὺ βρίσκονται στὰ βαθύτερα στρώματα τοῦ δέρματος. Ἄλλα παιδιὰ παθαίνουν τὸ χειμώνα χιονίστρες κι' ἄλλα ὄχι. Ἄλλα τὶς βγάζουν μόνο στὰ χέρια, ἄλλα μόνο στὰ πόδια κι' ἄλλα σὲ ὡρισμένα πάντοτε δάχτυλα τῶν χεριῶν ἢ τῶν ποδιῶν.

Ἕνα μέτριο ἀλλὰ ὑγρὸ κρῦο εὐνοεῖ τὶς χιονίστρες περισσότερο ἀπὸ τὸ δυνατὸ καὶ ξηρό. Περισσότερο δὲ ἀπ' ὅλα, τὶς εὐνοεῖ ἕνας συνδυασμὸς τοῦ κρύου μὲ πίεσι τοῦ χεριοῦ ἢ τοῦ ποδιοῦ ποὺ δυσκολεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος (στενὰ γάντια, κάλτσες ἢ παπούτσια).

Πάντως, οἱ χιονίστρες δὲν ἐμφανίζονται ἀμέσως, ἀλλὰ 24 ὧρες περίπου μετὰ τὴν αἰτία ποὺ τὶς προκάλεσε.

Τί μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ νὰ τὶς ἀποφύγετε; Διατηρῆτε ζεστὰ σκεπασμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ. Ἀποφεύγετε τὰ σφιχτὰ γάντια καὶ παπούτσια. Μὴ τ' ἀφίνετε νὰ στέκεται ὄρθιο καὶ ἀκίνητο στὸ κροῦο (μὲ τὸ περπάτημα κυκλοφορεῖ ζωηρὰ τὸ αἷμα). Προπάντων δέ, ἂν τύχη νὰ βραχοῦν τὰ παπούτσια του, ἀλλάξτε τα ἀμέσως.

Ὅταν εἶναι παγωμένα τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια του, τὰ βουτᾶτε σὲ ζεστὸ νερό, ὥσπου νὰ κοκκινίσουν ἐλαφρά. Ὕστερα τὰ σκουπίζετε. Τὰ τρίβετε καὶ τοῦ φορᾶτε ζεστὲς κάλτσες καὶ παντόφλες. Ἔτσι προλαμβάνονται οἱ χιονίστρες — ἀλλὰ καὶ θεραπεύονται, ἂν ἔχουν ἤδη ἐμφανισθῆ. Ἡ ἁπλὴ αὐτὴ μέθοδος εἶναι ἀποτελεσματικώτερη ἀπὸ κάθε φάρμακο ἢ ἀλοιφὴ γιὰ τὶς χιονίστρες.

✪✪

Οἱ φοῦρνοι ποὺ λειτουργοῦν μὲ μαζούτ

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ Παρίσι ἔδειξαν ὅτι οἱ φοῦρνοι ποὺ χρησιμοποιοῦν μαζούτ, γιὰ τὸ ψήσιμο τοῦ ψωμιοῦ, δὲν εἶναι ἀκίνδυνοι, γιατὶ δημιουργοῦν καυσαέρια ποὺ συγκεντρώνονται στὴν κόρα τοῦ ψωμιοῦ καὶ ποὺ ἔχουν καρκινογόνο ἐπίδρασι. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος ὅταν οἱ καυστῆρες τους δὲν λειτουργοῦν κανονικά.

Οἱ πλουσιώτεροι μαθητὲς ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τραπεζιτικὲς καταθέσεις, ποὺ σχηματίζουν περιουσίες ὁλόκληρες

Στὸ Ντάλλας τοῦ Τέξας ὑπάρχουν πολλοὶ γονεῖς, ποὺ ἔχουν στὴν τράπεζα μικρότερο λογαριασμὸ ἀπὸ ἐκείνον ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά τους! Καὶ ὄχι μόνο δὲν δυσαρεστοῦνται, μὰ καὶ καμαρώνουν γι' αὐτό, γιατὶ ἡ μαθητικὴ ἀποταμίευσι ἀποτελεῖ, στὸ Ντάλλας, παράδοσι, γιὰ τὴν ὁποία περηφανεύεται ἡ ἀμερικανικὴ αὐτὴ πόλι.

Ἡ παράδοσι αὐτὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1924, ὅταν ἕνας διάκαλος, φανατικὸς θιασώτης τῆς ἀποταμιευτικῆς ἀγωγῆς, ἔγκαινίασε, στὴν τάξι ποὺ δίδασκε, ἕνα ταμιευτήριο, στὸ ὁποῖο ὅλοι, κάθε Τρίτη πρωΐ, καταθέτανε ὑποχρεωτικὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ χαρτζιλίκι τους. Μέσα σ' ἕνα χρόνο, τὸ σύστημα αὐτὸ εἶχε ἀποκτήσει τοσῶν δημοτικότητα, ὥστε τὸ μαθητικὸ ταμιευτήριο ν' ἀποτελέσῃ θεσμὸ γιὰ ὅλα τὰ σχολεῖα.

Σήμερα, κάθε μαθητής, μόλις μπῆ στὶς ἀνώτερες τάξεις, τὶς ἀντίστοιχες μὲ τὸ δικό μας γυμνάσιο, δηλώνει, μὲ τὴν σὺν κατάθεσι τῶν γονέων του, ἂν θέλη ν' ἀποκτήση τραπεζιτικὸ βιβλιάριο καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶναι ὑποχρεωμένος, κάθε Τρίτη, ποὺ καθιερώθηκε ἀπὸ τότε ἀὰν (ἡμέρα τῆς τράπεζας) στὰ σχολεῖα, νὰ κάνη τὴν κατάθεσί του. Σὲ κάθε σχολεῖο ὑπάρχει, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, μιὰ αἴθουσα διαρρυθμισμένη σὲ τράπεζα, μὲ δυὸ θυρίδες καὶ μὲ γραφεῖα, ὅπου μαθητὲς τῆς ὀγδόης ἐκτελοῦν χρέη ταμία, λογιστοῦ, ἐλεγκτοῦ κτλπ. Ἀξιοσημείωτο εἶνε πὼς οἱ ἐρασιτεχνες αὐτοὶ τραπεζιτικοὶ δὲν ἔχουν κάνει, ἀπὸ τὸ 1924 ὡς σήμερα, οὔτε ἕνα λάθος στὴ δουλειά τους.

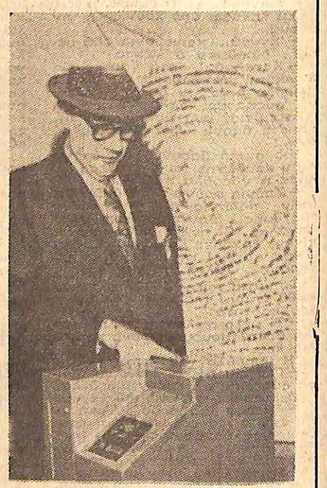
Ἀφοῦ γίνουν ὅλες οἱ καταθέσεις, τὸ μεσημέρι τῆς Τρίτης περνάει ἕνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο ἀπὸ κάθε σχολεῖο καὶ συγκεντρώνει τὰ ποσὰ ποὺ μαζεύτηκαν, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ρέπουμπλικ Νάτιοναλ Μπάνκ τοῦ Ντάλλας ἀπὸ ὅπου κανεὶς μαθητὴς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποσύρη ἔστω καὶ ἕνα σέντ ἀπὸ τὸν θησαυρό του, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἀποφοιτήση. Ἔτσι, μὲ τοὺς τόκους, ποὺ συσσωρεύονται, οἱ μικροὶ μαθητὲς τοῦ Ντάλλας ἔχουν ἀποκτήσει περιουσίες σημαντικώτατες καὶ τὸ σύνολο τῶν καταθέσεών τους ἔχει φτάσει τὰ 2 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἕνας, μάλιτα, ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀποταμιευτές, ποὺ πρόκειται νὰ ἀποφοιτήση τὸ καλοκαίρι, βρίσκεται κιόλας κύριος μιᾶς περιουσίας ἀπὸ 10.000 δολλάρια!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΛΥΡΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Ἡ 'Ιταλίδα Τζιάνα Γκάλλι, μιὰ νέα σοπράνο 23 χρόνων, δὲν ἔχει μόνο ἐξαιρετικὴ φωνή, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖται σήμερα ἡ ὡραιότερη λυρικὴ καλλιτέχνις τοῦ κόσμου. Ἡ Τζιάνα ἦταν μόλις 15 χρόνων ὅταν θριάμβευσε σ' ἕνα διεθνῆ διαγωνισμὸ τραγουδιοῦ καὶ ἐμφανίστηκε ἀπὸ τότε σὲ πολλὰ λυρικὰ θέατρα τῆς πατρίδος της, καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τώρα πρόκειται νὰ πρωταγωνιστήση στὴν ὄπερα τοῦ Ρέντζο Ροσσελλίνι «Ψηλὰ ἀπὸ τὴ γέφυρα», ποὺ θ' ἀνεβάσῃ ἡ «Ὄπερα» τῆς Ρώμης.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΩΝ

Μιὰ ἀμερικανικὴ βιομηχανία ἠλεκτρικῶν συσκευῶν κατασκεύασε τὸ νέο αὐτὸ μηχάνημα, χάρις στὸ ὁποῖο γίνεται δυνατὴ ἡ λῆψι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, χωρὶς μελάνη καὶ χαρτί. Ἀρκεῖ νὰ τοποθετήσῃ κανεὶς τὸ δάχτυλό του σὲ μιὰ εἰδικὴ ὑποδοχή, γιὰ νὰ φωτογραφήση αὐτομάτως ἡ συσκευὴ τὸ ἀποτύπωμα καὶ νὰ τὸ προβάλλη ἀμέσως σὲ μεγέθυσι πάνω σὲ μιὰ ὀθόνη. Ἐπιτρέπει ἔτσι στοὺς ἀστυνομικούς, ἢ σὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον, νὰ κάνη τὴ σύγκρισι μὲ τὸ ἀποτύπωμα ποὺ ἔχει ἤδη στὰ χέρια του καὶ νὰ διαπιστώση μέσα σὲ δευτερόλεπτα ἂν μριάζουν ἢ ὄχι τὰ δυὸ ἀποτυπώματα.

ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΚΛΕΦΤΗ
τὸ ἄγχος τοῦ θανάτου

"Ἐκλεψε ἕνα τεράστιο ποσό, γιὰ «νὰ ζήση ὡραῖα τὶς τελευταῖες ἡμέρες του»!...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν γερμανικῶν σιδηροδρόμων Χάνς Γιοῦργκεν Μὶς ἦταν ὑπόδειγμα ταχτικοῦ καὶ εὐσυνείδητου ὑπαλλήλου. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὑφιστάμενοί του παοαξενεύτηκαν, ὅταν, ἕνα πρωΐ, εἶδαν νὰ μὴν ἔρχεται στὸ γραφεῖο του, στὸν κεντρικὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Φραγκφούρτης.

— Σίγουρα, εἶπαν. Θὰ εἶναι ἄρρωστος. Ἀλλὰ γιατί δὲν εἰδοποίησε πὼς δὲ θάρθη; Καὶ γιατί, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνη πάντα σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, δὲν ἔστειλε μὲ τὴν γυναίκα του τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου, ποὺ τὸ κρατοῦσε πάντα ὁ ἴδιος;

Ἀφοῦ περίμεναν μάταια, ἀποφάσισαν, τὸ μεσημέρι, νὰ τηλεφωνήσουν στὸ σπίτι του. Στὸ ἀκουστικό, ἦταν ἡ κ. Γιοῦργκεν Μίς.

—: Πῶς; ἔκανε ἔκπληκτη. Μὰ δὲν τὸ ξέρετε, λοιπόν, πὼς βρίσκεται σὲ ἀποστολή; Ἐμένα, μοῦ τὸ εἶχε πῆ ἀπὸ προχθὲς πὼς θὰ ἔφευγε ἐνωρὶς σήμερα τὸ πρωΐ. Τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου; Δὲν ξέρω... Ἂν τὸ ἄφησε, θὰ βρίσκεται ἀπάνω στὸ γραφεῖο του... Περιμένετε νὰ κυττάξω.

Σὲ λίγο, ἡ γυναίκα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ξαναγύρισε στὸ ἀκουστικό.

— Ναί, τὸ ἔχει ἀφήσει ἐδῶ. Θὰ σᾶς τὸ φέρω ἀμέσως.. Ὄχι, μὴν στείλετε ἐσεῖς. Ἤμουν ἔτσιμη νὰ βγῶ ἔξω...

Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Φραγκφούρτης, οἱ ὑπάλληλοι ἦταν ξαφνιασμένοι κι' ἀνήσυχοι, ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν κ. Γιοῦργκεν Μίς. Ἂν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπροκειτο νὰ φύγη σὲ ἀποστολή, δὲ θὰ εἶχε, βέβαια, κανένα λόγο νὰ τὸ κρατήση μυστικό. Χωρὶς ἀμφιβολία, κάτι ἄλλο συνέβαινε. Τί, ὅμως;

Ἡ ἄφιξι τῆς κ. Γιοῦργκεν Μὶς ἔλυσε τὸ μυστήριο. Ἀλλὰ κατὰ τρόπο ποὺ ἔκανε τὴν γενικὴ κατάπληξι νὰ φτάση στὸ ἀποκορύφωμά της. Στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἀνοίχτηκε τάρα! Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάνς Γιοῦργκεν Μίς, τὸ πρότυπο τοῦ ταχτικοῦ καὶ εὐσυνείδητου ὑπαλλήλου, εἶχε ἐξαφανιστῆ, παίρνοντας μαζί του τὶς 169.000 μάρκα — περίπου, 1.200.000 δραχμὲς — ποὺ ὑπῆρχαν στὸ χρηματοκιβώτιο τὸ προηγούμενο βράδυ.

Στὴ θέσι αὐτῶν τῶν χρημάτων βρισκόταν τώρα ἕνα σημείωμα, μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Χάνς Γιοῦργκεν Μίς, ποὺ ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα:

«Εἶμαι ἀγιάτρευτα ἄρρωστος. Ὁ γιατρός μου διέγνωσε ὄγκο στὸν ἐγκέφαλο. Τέσσερις ἄλλοι ἐπιβεβαίωσαν ὄγκος τοῦ ἐγκεφάλου δὲν ἀφαιρεῖται, μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Στὴν γυναίκα μου, δὲν εἶπα τίποτα γιὰ νὰ μὴ τὴν στενοχωρήσω. Σᾶς παρακαλῶ, ἀποκαλύψτε τὴν ἀλήθεια. Κατὰ τοὺς γιατρούς, δὲν πρόκειται νὰ ζήσω παρὰ λίγο αὐτὸ περιθώριο ζωῆς, ποὺ μοῦ ἀπέντονα εἶναι. Γι' αὐτὸ πῆρα μαζί μου τὰ χρήματα.

Χάνς Γιοῦργκεν Μίς».

Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε ἀμέσως τὶς ἔρευνες, τόσο γιὰ νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ λόγω τῆς παράξενης αὐτῆς κλοπῆς, δράστη της, τὸ ἄγχος τοῦ ἐπικείμενου θανάτου.

Ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Χάνς Γιοῦργκεν Μὶς διαπιστώθηκε, κρινότερα στὴν πραγματικότητα: Ἡ γυναῖκα του — ποὺ ἡ δραματικὴ ἀποκάλυψις στοίχισε ἕναν ἰσχυρὸ νευρικὸ κλονισμὸ — δὲν ἤξερε τίποτε γι' αὐτὴν τὴν διάφασι τοῦ συζύγου της νὰ ἐξαφανιστῆ παίρνοντας ὅλα τὰ χρήματα, ποὺ τοὺ εἶχαν ἐμπιστευτῆ.

Ἡ συνέχεια, ὡστόσο, τῶν ἐρευνῶν, ἀφοῦ ἡ κ. Γιοῦργκεν Μὶς ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ κάθε ὑποψία συνενοχῆς, δημιούργησε πολλὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν ὑπολοίπων ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐπιθεωρητῆ. Ὁ γιατρός, ποὺ τὸν κουράριζε συνήθως, δήλωσε πὼς δὲν εἶχε ἰδέαν γιὰ τὸν περίφημο αὐτὸ ὄγκο τοῦ ἐγκεφάλου! Καὶ ὅλες οἱ προσπάθειες, ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ βρεθῆ ἕνας ἔστω ἀπὸ τοὺς πέντε, συνολικά, γιατρούς, ποὺ εἶχαν κάνει αὐτὴ τὴ διάγνωσι, στάθηκαν μάταιες!

«Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀπατεῶνα, ποὺ θέλησε, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, νὰ προκαλέση τὸν οἶκτο μας — δήλωσε ἕνας ἐκπρόσωπος τῶν γερμανικῶν σιδηροδρόμων. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη τὸ πιστεύαμε ἀνεξέταστα, θὰ ἦταν ἐξωφρενικὸ νὰ φαντάζεται πὼς δὲ θὰ τὸν καταγγέλλαμε στὴν ἀστυνομία καὶ πὼς δὲ θὰ διεκδικούσαμε τὸ τεράστιο ποσὸ ποὺ ἔκλεψε!»

Δὲν ἀπόμενε παρὰ νὰ βρεθῆ ὁ Χάνς Γιοῦργκεν Μίς, γιὰ νὰ λυθῆ τελειωτικὰ τὸ αἴνιγμα. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἰντερπόλ, ἡ γερμανικὴ ἀστυνομία δὲν δυσκολεύτηκε ὄχι μόνο νὰ ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη του, μὰ καὶ νὰ ἐξακριβώση καταλεπτῶς τὸ δρομολόγιο ποὺ ἀκολούθησε.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτη, πῆγε, μὲ τὸ ὄνομά του καὶ μὲ κανονικὸ διαβατήριο, στὸ Παρίσι, ὅπου ἔμεινε γιὰ δυὸ μέρες σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ξενοδοχεῖα, περνῶντας τὶς νύχτες του στὶς μπουάτ καὶ στὰ ντάνσιγκ καὶ σκορπῶντας πλουσιοπάροχα φιλοδωρήματα. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἔφυγε γιὰ τὴ Νίκαια, ὅπου ἔμεινε εἰκοσιτέσσερες ὧρες, γιὰ νὰ καταλήξη τελικὰ στὸ Μόντε Κάρλο. Ἐκεῖ, δημιούργησε, μὲ τὶς σπατάλες του, τὸν θρύλο ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου, ποὺ ταξίδεψε ἰνκόγνιτο. Ὅταν ἡ ἀστυνομία τοῦ Μόντε Κάρλο, εἰδοποιημένη ἀπὸ τὴν Ἰντερπόλ, τὸν ἀνέκρινε στὸ ξενοδοχεῖο του, ὁ Χάνς Γιοῦργκεν Μὶς ὡμολόγησε μὲ προθυμία τὰ πάντα καὶ δήλωσε πὼς εἶχε ξοδέψει, ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη, 80.000 δραχμὲς ἀπὸ τὸν κλεμμένο θησαυρό.

— Τώρα, πρόσθεσε στὸν ἀστυνομικό, ποὺ ἄκουγε ἔκπληκτος τὶς ἀπαντήσεις του, διασπραγματεύομαι τὴν ἀγορὰ ἑνὸς ἀμερικανικοῦ αὐτοκινήτου. Τὸ δίνει σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἕνας Γάλλος, ποὺ ἔχασε ὅλα τὰ χρήματά του στὸ καζίνο.

Γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ κλέφτης, ἔπρεπε ἡ κυβέρνησι τοῦ Μονακὸ νὰ ἐγκρίνη τὴν αἴτησι ἐκδόσεώς του στὶς γερμανικὲς ἀρχές. Αὐτό, ὅμως, μὲ τὶς διατυπώσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται, ἄργησε νὰ γίνη — καὶ ὁ Γιοῦργκεν Μίς, ξέροντας πὼς τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει, εἶχε ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ φύγη ἢ νὰ ἐπιχειρήση νὰ κρυφτῆ. Δὲν ἔκανε, ὅμως, οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, ἀλλὰ περίμενε ἡσυχα-ἡσυχα νὰ ἔρθουν νὰ τὸν συλλάβουν!

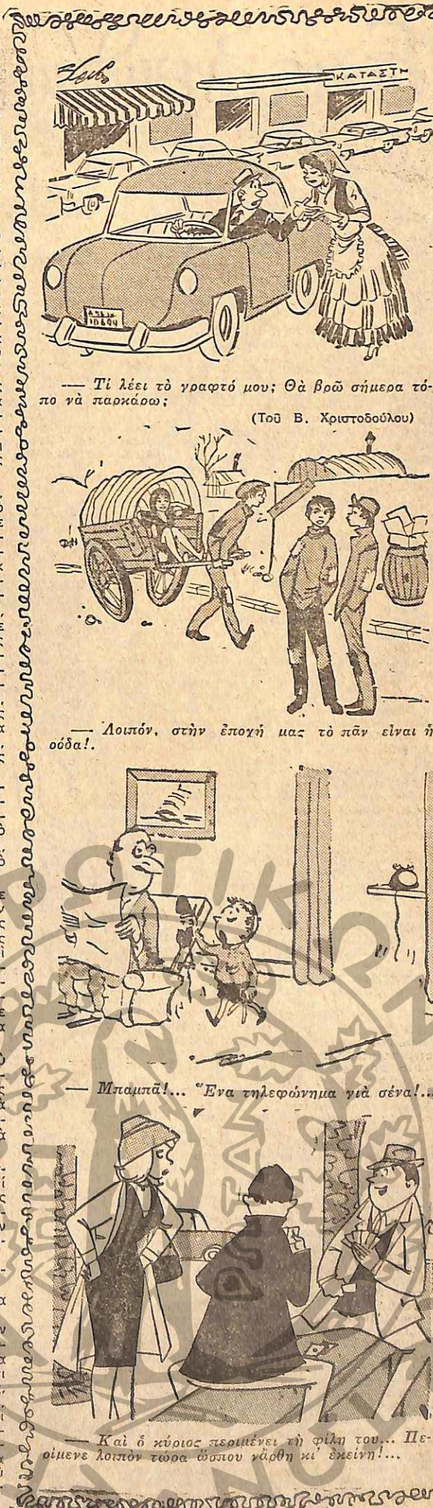
«Εἶναι ὁ πιὸ παράξενος κλέφτης, ποὺ συνάντησα στὴν καριέρα μου — ἐγραψε, στὴν ἔκθεσί του, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ Μόντε-Κάρλο. Πουθενὰ δὲν ἔδωσε ψεύτικο ὄνομα, οὔτε καὶ κατέβαλε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια νὰ μᾶς ξεφύγη».

Οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ δὲν παραξενεύτηκαν λιγώτερο μὲ τὴν περίπτωσί του, ὅταν τὸν παραλάβανε. Ὁ Χάνς Γιοῦργκεν Μὶς ἀνήθικε νὰ κατονομάση τοὺς γιατροὺς, ποὺ εἶχαν κάνει τὴν ὑποτιθέμενη διάγνωσι, καὶ περιωρίστηκε νὰ πῆ:

— Λυποῦμαι ποὺ κανεὶς δὲ μὲ πίστεψε...

Τὸ ἴδιο ἐπανέλαβε καὶ στὴν γυναῖκα του, ὅταν ἐκείνη πῆγε νὰ τὸν δῆ.

Οἱ ἀκτινογραφίες, ποὺ τοῦ ἔγιναν στὴν φυλακή, ἀποδείξανε πὼς ὁ ὄγκος στὴς κλοπῆς δὲν ἔχει οὔτε ὑποψία στὸς τῆς κλοπῆς δὲν ἔχει οὔτε ὑποψία ὄγκου στὸν ἐγκέφαλο! Καὶ ἡ ὑπόθεσι ὄγκου στὸν ἐγκέφαλο! Καὶ ἡ ὑπόθεσι τώρα παραπέμφθηκε στοὺς ψυχιάτρους, τώρα παραπέμφθηκε στοὺς ψυχιάτρους, ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν, ἂν ὁ Χάνς Γιοῦργκεν Μὶς ὑποκρίνεται ἢ ἂν — ὅπως προκύπτει σὰν τὸ πιθανώτερο, ἀπὸ τὶς ἀκατανόητες ἀντιδράσεις του — πρόκειται γιὰ ἕναν «κατὰ φαντασία ἄρρωστο», ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ὁδηγήθηκε στὴν ψύχωσι ἀπὸ τὸν ἐμμονο φόβο τοῦ καρκίνου!

— Τί λέει τὸ γραφτό μου; Θὰ βρῶ σήμερα τόπο νὰ παρκάρω;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ένας ανεπιθύμητος ΦΙΛΟΣ

ΟΤΑΝ ὁ Λουΐ Καβελιὲ εἶδε τὸ Ρενὲ Ρασὼ ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τοῦ καταστήματός του καὶ νὰ τὸν πλησιάζη σιγὰ-σιγά, πίσω ἀπὸ τὸ ταμεῖο, ἠνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ κόβωνται καὶ τὴν καρδιά του νὰ σταματᾶ.

— Γειά σου, Λουΐ! τοῦ εἶπε ὁ Ρασώ, ὅταν ἔφτασε μπροστά του. Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Δὲ φαίνεσαι εὐχαριστημένος ποὺ ξαναβλέπεις ἕναν παλιό σου φίλο καὶ συνεργάτη!

Κρατοῦσε στὸ χέρι μιὰ μικρὴ ταξιδιωτικὴ βαλίτσα.

Ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισι τοῦ Ρενὲ θύμισε στὸ Λουΐ μιὰ περασμένη ἱστορία ποὺ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὴ σκέπτεται.

Μαζὶ εἶχαν σκοτώσει, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ἕνα βραδυνὸ μεσημέρι, σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο, τὸν ταμία ἑνὸς ἐργοστασίου, ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν τράπεζα μὲ τὴν τσάντα γεμάτη χρήματα.

Δούλευαν καὶ οἱ δύο σ' ἕνα γκαράζ. Περνοῦσαν ζωὴ μίζερη, ἐνῶ ἦταν νέοι καὶ διψοῦσαν νὰ γνωρίσουν κι' αὐτοὶ τὶς ἀπολαύσεις ποὺ ἔβλεπαν νὰ τὶς καίρωνται, γύρω τους, ἄλλοι, πιὸ τυχεροί.

Μὰ ἐνῶ ὁ Λουΐ ἔκανε ὑπομονή, ὁ Ρενέ, ποὺ βιαζόταν νὰ γίνη πλούσιος, κατώρθωσε νὰ πείση τὸ φίλο του, — ἄνθρωπο μὲ ἀδύνατο χαρακτῆρα — πὼς ἔπρεπε νὰ κάνουν κάτι γιὰ «νὰ φέξη καὶ γι' αὐτοὺς μιὰ καλὴ μέρα».

Καὶ τὸ κάτι αὐτὸ ἔγινε. Ἔσβρεχε κεῖνο τὸ μεσημέρι καὶ κανεὶς δὲ μπόρεσε νὰ μάθη πο ὸς ἢ ποιοὶ εἶχαν σκοτώσει σ' ἕναν δρόμο ἕναν ταμία — ἀνοίγοντας τὸ κεφάλι του μ' ἕνα σίδερο — γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν.

Ὁ Ρενὲ πῆρε τὸ μερίδιό του ἀπ' τὴ δουλειά, — ἀρκετὰ ἑκατομμύρια — καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ Βενεζουέλα, νὰ κάνη δική του μεγάλη ἐπιχείρησι. Προσπάθησε νὰ πάρη μαζί του τὸ φίλο του. Ὁ Λουΐ προτίμησε νὰ μείνη στὸ Παρισι. Ἄλλαξε συνοικία καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ «ἔτυχαν» ἀνόρασε ἕνα διώροφο σπιτάκι, μὲ κατάστημα στὸ ἰσόγειο ποὺ τὸ ἔκανε ἀνθοπωλεῖο. — τρελλα:νότανε γιὰ τὰ λουλούδια, — μὲ μικρὸ κῆπο, ποὺ τὸν τριγύριζε ψηλὸς τοῖχος, καὶ μὲ γκαράζ ποὺ ἔβαζε τὴν κούρσα του.

Ἦταν ὁ καλύτερος νοικοκύρης τῆς γειτονιᾶς. Ἀπὸ φτωχός, βρῆκε ξαφνικὰ τὸν τρόπο του, χάρι στὴν κληρονομιὰ μιᾶς θείας του, ὅπως ἔλεγε. Καὶ ὅλοι τὸν πίστευαν. Ἦταν τόσο εὐγενικός, γλυκομίλητος, πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήση τὸν κόσμο.

Εἶχε πάρει καὶ μιὰ ταμία, τὴν Ὀδέτη, μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα ποὺ ἀρωμάτιζε περισσότερο τὸ ἀνθοπωλεῖο μὲ τὴν παρουσία της. Ὁ Λουΐ περίμενε νὰ τοῦ ζητήση μιὰ μέρα νὰ γίνη γυναίκα του. Θὰ τῆς ἄνοιγε ἀμέσως τὴν ἀγκαλιά του, ὁκι, βέβαια, γιὰ πρώτη φορά!

Ὁ Καβελιὲ εἶχε λησμονήσει σιγὰ - σιγὰ ὅτι χρωστοῦσε τὴ μυρωμένη εὐτυχία του σ' ἕνα ἔγκλημα. Τὸ θυμήθηκε, ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζεται ξαφνικὰ μπροστά του ὁ παλιός του συνεργάτης, μὲ τριμμένο κοστοῦμι, μ' ἕνα ἀδιάντροπο χαμόγελο στὰ χείλη.

*

Ἀναγκάστηκε νὰ σφίξη τὸ χέρι τοῦ Ρενέ, κωρὶς ὅμως νὰ βγάλη λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

— Περίμενα νὰ μοῦ κάνης πιὸ θερμὴ ὑποδοχή! γρύλλισε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν πειράζει... Εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποίησι γιὰ μένα ὅτι σὲ βλέπω καλὰ ἀποκαταστημένο...

— Τί ἤρθες νὰ κάνης ἐδῶ; τὸν διέκοψε ἀπότομα.

Ἡ Ὀδέτη, ποὺ διόρθωνε κάτι θάζα μὲ τριαντάφυλλα καὶ γαρύφαλλα στὴν προθήκη, δὲ μπόρεσε νὰ παρακολουθήση τί ἔλεγαν οἱ δυὸ ἄνδρες. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασι, ὅμως, τοῦ προσώπου τοῦ Ρενέ, κατάλαβε πὼς ὁ ἄγνωστος, ποὺ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, ἦταν ἀνεπιθύμητος.

— Σήμερα τὸ πρωῒ ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴ Βενεζουέλα, ἀποκρίθηκε ὁ Ρενέ. Βρῆκα τὴ διεύθυνσί σου ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο, στὰ «Ἀνθοπωλεῖα». Θέλω νὰ κουβεντιάσουμε λίγο... μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ὁ Καβελιὲ κατάλαβε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ ὕφος τοῦ συνενόχου του πὼς δὲν εἶχαν πάει καλὰ οἱ δουλειές του καὶ ὅτι ἐρχότανε γιὰ νὰ τοῦ κάνη κάποιο ἐκβιασμό.

— Πᾶμε ἀπάνω, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμό.

Σὲ λίγο καθόντανε καὶ οἱ δυὸ στὴν τραπεζαρία, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον. Ὁ Λουΐ φρόντισε νὰ κλείση καλὰ τὴν πόρτα. Ὑπηρεσία δὲν εἶχε. Μιὰ πασοδουλεύτρα ἐρχόταν κάθε πρωῒ καὶ τοῦ σιγύριζε τὸ δωμάτιό.

Προσφερε ἀνόρεχτα ἕνα ποτῆρι κονιὰκ στὸν παλιό του φίλο. Ἐκεῖνος τὸ ἄδειασε μονορρούφι, σὰ νὰ ἦταν διψασμένος. Ὕστερα πῆρε τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Λουΐ καὶ ξαναγέμισε τὸ ποτήρι του.

Ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, στὴν πλούσια ἐπίπλωσι τῆς τραπεζαρίας καὶ στὴν κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα.

— Καλὰ τὰ κατάφερες, γιὰ νὰ εἶσαι νοικοκυρόπαιδο! ψιθύρισε, ἀναστενάζοντας. Ἐγώ, στράθηκα ἄτυχος στὴ Βενεζουέλα... Ἔκασα ὅλα μου τὰ λεφτά...

— Καὶ τί ζητᾶς τώρα ἀπὸ μένα; τραύλισε ὁ Λουΐ, ἐνῶ ἡ καρδιά του φτεροκοποῦσε στὰ στήθη του.

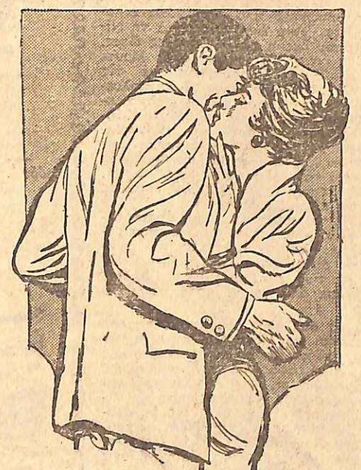
— Ὄχι καὶ πολλὰ πράματα, ἀποκρίθηκε ὁ Ρενὲ μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία. Νὰ μὲ φιλοξενήσης γιὰ λίγες μέρες καὶ νὰ μοῦ δανείσης δύο τρία ἑκατομμύρια γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω κι' ἐγὼ καμμιὰ δουλειὰ τῆς προκοπῆς.

— Τόσο πολλά! ξεφώνισε ὁ Λουΐ.

— Δὲν εἶναι πολλά... γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲ θὰ μπορέση ν' ἀποδείξη μὲ τί μέσα ἀπέκτησε ξαφνικὰ τὴν περιουσία του! εἶπε ὑπόκωφα ὁ Ρενέ, ξαναγεμίζοντας τὸ ποτήρι του. Μὴ φοβᾶσαι... Δὲ θὰ σὲ καταδώσω... Εἶμαστε, βλέπεις, παλιόφιλοι.

Ὁ Λουΐ εἶδε τὰ λουλούδια του, ποὺ τ' ἀναποῦσε τόσο πολύ, νὰ μαραίνωνται ξαφνικά. Ἔνοιωσε τὸ ἔδαφος, ποὺ τὸ νόμιζε τόσο στέρεο ὡς τότε, νὰ σαλεύη κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Καί, γιὰ νὰ μὴ χάση τὴν ἡσυχία του καὶ τὴν εὐτυχία του, ἀποφάσισε ἀμέσως, πολὺ εὔκολα, σὰν νὰ ἦταν κάτι φυσικό, τί ἔπρεπε νὰ κάνη.

— Ἐν τάξει, Ρενέ! εἶπε καμογελώντας πρόσχαρα, μὲ τρομακτικὴ ψυχραιμία. Ἀφοῦ σοῦ ἤρθαν τὰ πράγματα ἀνάποδα, δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι... Ἀπόψε θὰ φᾶμε μαζί. Ἡ ὥρα

Ἡ Ὀδέτη φίλησε τὸ Λουΐ στὸ μάγουλο κι' ἔφυγε...

εἶναι ἑπτά. Στὶς ὀκτὼ θὰ κλείσω τὸ κατάστημα καὶ θ' ἀνέβω νὰ τὰ ποῦμε καλύτερα.

— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ μὲ βοηθήσης! ψιθύρισε ὁ Ρενέ, μαλακώνοντας ξαφνικά. Ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ τὰ λουλούδια, ἔχει καλὴ καρδιά...

*

Ἡ Ὀδέτη περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὸν «προϊστάμενό» της νὰ κατέβη κάτω, γιὰ νὰ μάθη ποιὲς ἦταν ὁ παράξενος καὶ κακοντυμένος ἐπισκέπτης.

— Ἕνας παλιὸς φίλος, ἀποκρίθηκε ὁ Λουΐ μὲ ἀπάθεια. Φεύγει ἀπόψε γιὰ τὴ Μαρσαλία. Μόλις κλείσω, θὰ τὸν πάρω νὰ τοῦ κάνω τὸ τραπέζι ἔξω...

Ἡ Ὀδέτη φάνηκε ἱκανοποιημένη μὲ τὶς ἐξηγήσεις αὐτές. Στὶς 8 ἔκλεισε τὸ ταμεῖο της, φίλησε τὸ Λουΐ στὸ μάγουλο κι' ἔφυγε.

Ὅταν ὁ Λουΐ ἀνέβηκε καὶ πάλι ἀπάνω, βρῆκε τὸ Ρενὲ νὰ κάθεται στὴν ἴδια θέσι, μπροστὰ στὸ μπουκάλι ποὺ τὸ εἶχε μισοαδειάσει. Τὰ μάτια του λαμπικοποῦσαν ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὸ μεθύσι.

— Τέλειωσα, ἐπὶ τέλους, τοῦ εἶπε ὁ Λουΐ. Πάω στὴν κουζίνα νὰ ἑτοιμάσω κάτι πρόχειρο. Αὐνά, τυρί... Ἔχω καὶ κονσέρβες.

— Κράσι ἐκεῖς; τὸν διέκοψε ὁ Ρενέ, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του.

— Ἔχω κι' ἕνα παλιὸ κρασὶ ποὺ δίνει ζωὴ στοὺς νεκροὺς! ἀποκρίθηκε ὁ Λουΐ μὲ παράξενο χαμόγελο.

Μπῆκε στὴν κουζίνα καί, χωρὶς ν' ἀνάψη φῶς, πῆρε ἀπὸ ἕνα ράφι ἕνα βαρὺ ἠλεκτρικὸ σίδερο. Ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ Ρενέ.

— Ὥσπου νὰ γίνη τὸ φαΐ, εἶπε ἐκεῖνος, δὲ μοῦ φέρνεις τὸ παλιὸ κρασὶ ποὺ δίνει ζωὴ καὶ στοὺς νεκρούς;

— Τὸ ἔχω μαζί μου! ἀποκρίθηκε ὁ Λουΐ μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Σήκωσε τὸ σίδερο καὶ κτύπησε μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τὸν Ρενέ.

Ὁ παλιός του φίλος καὶ συνεργάτης ἔπεσε κάτω, μὲ σπασμένο τὸ κρανίο, κι' ἔμεινε ἀκίνητος στὸ πάτωμα. Δὲν προλαβε νὰ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ Λουΐ ἔσκυψε καὶ τοῦ σκέπασε τὸ κεφάλι μὲ μιὰ πετσέτα γιὰ νὰ μὴν τρέξουν παντοῦ αἵματα.

Ὕστερα, ἔπιασε τὴν καρδιά του, μέσα ἀπὸ τὸ πουκάμισό του. Δὲ κτυποῦσε διόλου. Ὁ Ρενὲ εἶχε μείνει στὸν τόπο.

Ὁ Λουΐ δὲν ἔτρεμε διόλου. Οἱ κινήσεις του ἦταν ἀργὲς καὶ μετρημένες. Εἶχε καταστρώσει ἕνα σχέδιο καὶ θὰ τὸ ἐκτελοῦσε σὰν ἐπιτελικὸς ἀξιωματικός.

Δὲν μετανοοῦσε διόλου γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Πίστευε πὼς ἔκανε κάτι πολὺ ἁπλὸ καὶ φυσικό. Κινδύνευε νὰ χάση τὴν εὐτυχία του ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἐλεεινοῦ. Ἔπρεπε ν' ἀμυνθῆ.

Ἄδειασε τὶς τσέπες τοῦ Ρενὲ ἀπὸ κάθε εἴδους πιστοποιητικὰ — ταυτότητα, διαβατήριο. — καὶ πῆγε καὶ τὰ πέταξε ὅλα στὸν ἠλεκτρικὸ φοῦρνο. Σὲ λίγο, καὶ ἡ τελευταία ἐκδίκλωσι ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ρενὲ Ρασὼ ἦταν μιὰ χοῦφτα μαῦρη στάχτη.

Αὐθόρμητα, ἁπλωσε τὸ χέρι του σ' ἕνα μπουκάλι καὶ τὸ γέμισε κρασί. Μόλις ἄρχισε νὰ πίνη, θυμήθηκε κάτι καὶ μόρφασε ἀπαίσια.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, Ρενέ, βρυχήθηκε, τὸ κρασὶ ποὺ δίνει ζωὴ στοὺς νεκροὺς;

Μὰ εἶχε ἀργήσει στὴν κουζίνα μὲ τὸ κάψιμο τῶν χαρτιῶν καί, ξαφνικά, πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του μιὰ σκέψι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παγώση ὁλόκληρος. Μήπως τὸ πρῶτο κτύπημα δὲν ἦταν θανατηφόρο καὶ ὁ Ρενὲ ζούσε ἀκόμα;

Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε στὴν τραπεζαρία. Ὁ Ρενὲ δὲν ἀδλεψε διόλου. Ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του. Εἶχε παγώσει πιά, ἡ καρδιά του δὲ κτυποῦσε.

Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες στὸ νεκρό, καὶ περίμενε νὰ περάση ἡ ὥρα, γιὰ νὰ ξεφορτωθῆ μιὰ γιὰ πάντα τὸν ἄνεπ θύμητο ἐπισκέπτη. Θὰ τὸν ἔβαζε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ θὰ πήγαινε νὰ τὸν πετάξη σ' ἕνα νταμάρι μὲ ἀσβέστη, ποὺ εἶχε ὑπ' ὄψει του, ἔξω ἀπ' τὸ Παρισι.

Ὅταν νύχτωσε καλὰ καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι ὅλοι κοιμόνταν τότε στὴν ἀπόμερη κεῖνη συνοικία, σκέπασε μὲ δυὸ πετσέτες ἀκόμα τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ὕστερα, τὸν τράβηξε ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τὸν κατέβασε στὸν κῆπο.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ γκαράζ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ μετέφερε μέσα τὸ πτῶμα. Τὸ ἔριξε σὲ μιὰ νωνιά, κάτω, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπ' ἔξω, καὶ ξεκίνησε. Κανένα παράθυρο δὲν ἦταν φωτισμένο στὴ γειτονιά.

*

Ἦταν χαρούμενος ἐνῶ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του ἀνάμεσα ἀπὸ σκοτεινοὺς καὶ ἔρημους δρόμους.

Τὸ μυαλό του δούλευε μὲ τρομακτικὴ ψυχραιμία, ἐνῶ ἡ κούρσα ἔτρεχε τώρα ἔξω ἀπὸ τὸ φωτισμένο Παρίσι, ἀνάμεσα σ' ἔρημες πιὰ καὶ σκοτεινὲς δενδροστοιχίες.

Σὲ λίγο θὰ βρισκότανε στὸ νταμάρι μὲ τὸν ἀσβέστη. Ἤξερε πὼς δὲν θὰ ἦταν ἐκεῖ κανεὶς ἐργάτης, τέτοια ὥρα. Ὅλα τὰ εἶχε ὑπολογίσει καλά. Ξαφνικὰ χαμογέλασε.

(Τὸν καϋμένο τὸ Ρενέ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Πόσο θὰ ἤθελα ν' ἀναστηθῆ γιὰ νὰ μοῦ χαϊδέψη τὸ μάγουλο!»)

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσε δυὸ χέρια νὰ γαντζώνται στὸ λαιμό του καὶ νὰ τοῦ τὸν σφίγγουν, νὰ τοῦ τὸν σφίγγουν μὲ δύναμι!

Ὁ Ρενὲ δὲν εἶχε ἀκόμα πεθάνει. Συνήφθε στὴ σκοτεινὴ γωνιὰ μὲ τὶς ἀπότομες κινήσεις τοῦ αὐτοκινήτου, ἔβγαλε σπασμωδικὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὶς πετσέτες ποὺ τὸν ἔπνιγαν, προσπάθησε μὲ μεγάλο κόπο νὰ θυμηθῆ, καὶ θυμήθηκε τέλος.

Καταλάβαινε πὼς λίγες ὥρες ζωὴ τοῦ ἔμενε ἀκόμα.

Θὰ πέθαινε. Μὰ θὰ ἔπαιρνε μαζί του στὸν ἄλλον κόσμο καὶ τὸν ἄπιστο φίλο του.

Μισοσκώθηκε, ἁρπαξε ἀπότομα τὸ λαιμὸ τοῦ Λουΐ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγη μὲ ὅλη τὴν ἀπελπισμένη δύναμι ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου.

Ὁ Λουΐ, ποὺ δὲν περίμενε τὴν νεκρανάστασι τοῦ φίλου του, δόησε τὸ δολάν καὶ πρόσπάθησε νὰ ἀπελευθερώση τὸ λαιμό του ἀπὸ τὶς δύο τανάλιες ποὺ τὸν στραγγάλιζαν.

Ἔβγαζε θρασνὰ ξεφωνητὰ τρόμου, καὶ ἀγωνίας, μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες.

Ἔβλεπε μπροστά του τὰ δέντρα νὰ στροβιλίζωνται σ' ἕνα διαβολικὸ ὀκοπό.

Τέλος, τὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα, κι' ἔγινε κομμάτια.

Ἐκεῖ τοὺς βρῆκανε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πωῒ, τὸ Ρενὲ νεκρὸ καὶ τὸ Λουΐ στραγγαλισμένο, ἀμοιφυσε σωροὺς ἀπὸ ματωμένες σάρκες.

ΕΜΙΛ ΜΠΡΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἔγκλημα ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὁ φόνος ἑνὸς κοριτσιοῦ ἀπὸ τὸν Χάραλντ Νταλιμπότζακ, ποὺ ἀνεστάτωσε τὴν κοινὴ γνώμη τοῦ Σικάγου

Ἡ κοινὴ γνώμη, στὸ Σικάγο, εἶναι ἀνάστατη: Ἕνα παιδὶ θὰ περάση στὴ φυλακὴ ὅσα χρόνια ἔζησε ὡς τώρα ἐλεύθερα στὸν κόσμο. 14 ἐτῶν μόλις, ὁ μικρὸς Χάραλντ Νταλιμπότζακ, γυιὸς Γερμανῶν μεταναστῶν, καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι 14 ἐτῶν, τὴν ἀνώτατη ποινὴ ποὺ προβλέπει ὁ νόμος γιὰ τοὺς ἀνηλίκους, μὰ ποὺ δὲν εἶχε ὡς τώρα ἐφαρμοστῆ σὲ κανέναν ἀνήλικο.

Τὸ ἔγκλημα, ποὺ ὁδήγησε τὸ μικρὸ Χάραλντ στὸ ἑδώλιο τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων τοῦ Σικάγου ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνατριχιαστικώτερα ποὺ μποροῦν νὰ γίνουν: Ὁ φόνος μιᾶς κοπελλίτσας πέντε χρόνων. Καθώς, ὅμως, ὁ φόνος αὐτὸς δὲν ἦταν προμελετημένος, αὐτὸς καὶ ὑπαγορεύτηκε ἀπὸ τὸν παράξενο ἐκεῖνο σαδισμό, ποὺ χαρακτηρίζει ἄλλα ἐγκλήματα ἀνηλίκων—ἰδιαίτερα στὴν Ἀμερική—ἡ κοινὴ γνώμη ἦταν ἑπόμενο νὰ ξαφνιαστῆ ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐξαντλήση, στὴν περίπτωσι τοῦ νεαροῦ Χάραλντ, ὅλα τὰ περιθώρια αὐστηρότητας.

Γιὰ τὸ ἔγκλημα, ἄλλωστε, ποὺ διέπραξε ὁ Χάραλντ ἄλλοι εἶναι, ποὺ ἔχουν τὴν κύρια εὐθύνη: Ὁ πατέρας του, ὁ Χάϊντς Νταλιμπότζακ καί, προπαντός, ἡ μητυιά του, ἡ Ἕννα. Αὐτοὶ οἱ δυό, μὲ τὴν ἀστοργία καὶ τὴν σκληρότητα, ποὺ τοῦ δείχνανε διψῶντας ἀπὸ τὴν καρδιά του κάθε ἀνθρώπινο αἴσθημα.

Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου, ἡ ἱστορία τοῦ Χάραλντ Νταλιμπότζακ εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς δυστυχισμένου παιδιοῦ, ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ ζήση νακρυὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του. Δυὸ φορὲς χωρισμένη, ἡ μητέρα τοῦ Χάραλντ, ἡ Ἰνγκεμποργκ Σβέντλεο,ἔχει νὰ δῆ ἀπὸ ἕξη χρόνια τὸ μόνο παιδί, ποὺ ἀπόχτησε μὲ τὸν πρῶτο της γάμο. Τὸ 1954 ὅταν ὁ Χάραλντ ἦταν 8 ἐτῶν, χώρισε μὲ τὸν Χάϊντς Νταλιμπότζακ καὶ ἐκεῖνος, παίρνοντας μαζί του τὸν γυιό του, ἔφυγε γιὰ τὸν Καναδᾶ καὶ ἐγκαταστάθηκε, τελικά, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ξαναπαντρεύτηκε μὲ μιὰ συμπατριώτισσά του. Ἡ μητέρα τοῦ Χάραλντ δὲ μπόρεσε οὔτε ὅταν γινόταν ἡ δίκη νὰ πάη νὰ δῆ τὸ παιδί της, γιατὶ τὰ οἰκονομικά της μέσα δὲν τῆς ἐπιτρέπανε ἕνα τόσο μεγάλο ταξίδι.

«Ἡ ἀλήθεια εἶναι — εἶπε στοὺς Βεροληπτοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὴν βρῆκαν βυθισμένη στὴν ἀπόγνωσι, ἀνίκανη νὰ πιστέψη τὸ φοβερὸ δράμα—πὼς ὁ Χάραλντ ἦταν ἀπὸ τότε ἕνα δύσκολο παιδί. Ἦταν δύστροπος καὶ ἀτίθασσος καὶ ἡ ἀνατροφή του δημιουργοῦσε πολλὰ προβλήματα σ' ἐμένα καὶ στὸν πατέρα του. Αὐτό, ὅμως, δὲν σημαίνει πὼς εἶχε προδιάθεσι γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ἡ διαίσθησί μου μοῦ λέει πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ τραγικὴ πλάνη».

Ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, τὸ ἐνδεχόμενο τῆς πλάνης, μολονότι δὲν ἀποκλείεται, φαίνεται μάλλον ἀπίθανο. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο ἐλαφρυντικὸ γιὰ τὸν Χάραλντ, ἂν ἐγκλημάτησε, εἶναι τὰ ἕξη δραματικὰ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Ἄνθρωπος μὲ αὐταρχικὸ χαρακτῆρα, ὁ Χάϊντς Νταλιμπότζακ κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλος ἦταν γιὰ νὰ ἀνεχθῆ τὴν «δυστροπία» τοῦ γυιοῦ του καὶ γιὰ νὰ προσπαθήση, μὲ ἤπια μέσα, νὰ τὸν ἀλλάξη. Γιὰ τὸ παραμικρό, τὸν τσάκιζε στὸ ξύλο.

Τὰ πράγματα, ὡστόσο, ἔγιναν ἀκόμη χειρότερα, ὅταν πατέρας καὶ γυιὸς ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀμερικὴ καὶ μπῆκε στὴ ζωὴ τους

Ὁ Χάραλντ στὸν ἀνάκρισι.

Στὴ δίκη αὐτή, ποὺ ἔγινε σὲ ἀσφυκτικὰ γεμάτη αἴθουσα, μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον τοῦ Χάραλντ ἦταν δυὸ παιδιά: Ὁ Ντάλλας Μπένχαμ, 9 χρονῶν, καὶ ἡ ἀδελφούλα του Τζέσσικα, 7 χρονῶν. Ἡ δεύτερη ἀδελφούλα τοῦ Ντάλλας, ἡ Μπέττυ Μπένχαμ, 5 χρονῶν, ἦταν τὸ θῦμα τοῦ Χάραλντ.

— Ξέρεις πὼς ὁ καλὸς Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήση, ἂν πῆς ψέματα; ρώτησε τὴν Τζέσσικα ὁ εἰσαγγελέας Λάντ.

— Ναί, εἶπε ἐκείνη.

— Πές μας, λοιπόν: Ποιό ἦταν τὸ παιδί, ποὺ ἔριξε τὸ μῆλο στὸ κεφάλι τῆς Μπέττυ;

— Αὐτός, εἶπε ἡ Τζέσσικα.

Κι' ἔδειξε τὸν Χάραλντ Νταλιμπότζακ, ποὺ τὸν εἶχε δεῖξει καὶ στοὺς ἀστυνομικούς, ὅταν τὶς ἔδωσαν νὰ κυττάξη ποὶν ἀπὸ τὴ σύλληψη τοῦ μικροῦ μετανάστη, τὶς φωτογραφίες τῶν ἀσεσημασμένων ἀνηλίκων.

Τὸ ἴδιο εἶπε κι' ὁ Ντάλλας, δείχνοντας κι' αὐτὸς τὸν Χάραλντ.

Ἔπειτα, διαβάστηκε ἡ ὁμολογία, ποὺ εἶχε κάνει ὁ Χάραλντ στὸν ἀνακριτή. Σύμφωνα μ' αὐτήν, τὰ τρία παιδιά, ποὺ παίζανε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους εἶδαν τὸν Χάραλντ νὰ περναη καὶ τὸν φωνάξανε γιὰ νὰ τοὺς κατεβάση μῆλα ἀπὸ μιὰ μηλιά. Ἐκεῖνος σκαρφάλωσε στὴ μηλιά, ὅταν, ὅμως, κατεβῆκε μὲ τὶς τσέπες καὶ τὶς φούχτες του γεμάτες μῆλα, σκέφτηκε, πεινασμένος καθώς ἦταν, πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τὰ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὸ ἔβαλε, λοιπόν, στὰ πόδια.

Ἀπὸ τὰ τρία παιδιά, τὸ μόνο ποὺ τὸν κυνήγησε, ἦταν ἡ Μπέττυ. Ὁ Χάραλντ τῆς πέταξε τότε ἕνα μῆλο στὸ κεφάλι, μὰ οὔτε αὐτὸ ἔκανε τὴν Μπέττυ νὰ σταματήση. Ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυνηγάη φωνάζοντας «Κλέφτη! κλέφτη!» ἐνῶ τὰ δυὸ ἀδέλφια της κρίνανε πειοττὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

«Φοβήθηκα, τότε—λέει στὴν ὁμολογία του ὁ Χάραλντ—πὼς θὰ ξεσήκωνε μὲ τὶς φωνές της τοὺς διαβάτες καὶ θὰ μὲ πιάνανε. Παράτησα γιάουρτα τὰ μῆλα καὶ τῆς ἔκλεισα μὲ τὴν φούχτα μου τὸ στόμα. Μόλις ἔκανα νὰ τὴν ἀφήσω, ξανάρχισε νὰ φωνάζη. Τῆς ἔσφιξα τὸν λαιμό, ὥσπου τὴν ἔνοιωσα νὰ μένη ἀσάλευτη. Κατάλαβα, τότε, πὼς εἶχε πεθάνει. Τὴν ἀκούμπησα στὸ αὐλάκι τοῦ δρόμου καὶ τὴν σκέπασα μὲ ξερὰ φύλλα...»

Τὴν κατάθεσι αὐτὴ τὴν ἀρνήθηκε, ὅπως εἴπαμε, στὸ δικαστήριο. Καὶ τὴν ἀμφισβήτησε καὶ ὁ δικηγόρος του Ἰσχυριζόμενος πὼς τοῦ τὴν ἀποσπάσανε μὲ τὴν βία οἱ ἀστυνομικοί, παραπλανημένοι ἀπὸ τὰ λάθος τῶν ἀδελφιῶν τῆς Μπέττυ, ποὺ, μὴ βρίσκοντας τὸν πραγματικὸ δράστη στὶς φωτογραφίες ποὺ τοὺς δώσανε νὰ κυττάξουν, ὁ ἀλέξανε ἐκεῖνον, ποὺ τοῦ ἔμοιαζε περισσότερο.

Τὸ δικαστήριο, ὡστόσο, δὲν πείσθηκε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα, οὔτε δέχτηκε ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὸν Χάραλντ. Καὶ τὸν καταδίκασε στὴν ἀνώτατη ποινὴ τῶν 14 ἐτῶν.

Ὁ Χάραλντ Νταλιμπότζακ, ὁδηγούμενος στὸ δικαστήριο ἀνηλίκων τοῦ Σικάγου, ποὺ τὸν ἐδίκασε.

Τὸ θῦμα τοῦ φόνου, ἡ μικρὴ Μπέττυ Μπένχαμ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ θυρεοειδὴς προκαλεῖ ἀποβολὲς

Πρέπει νὰ λειτουργῇ ἀπολύτως κανονικὰ στὶς ἐγκύους

ΥΠΑΡΧΟΥΝ περιοχὲς τοῦ κόσμου, ὅπου παρατηρεῖται ἔλλειψις ἰωδίου, τόσο στὸ νερὸ ὅσο καὶ στὶς τροφές. Σ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ μέρη, ἕνα μεγάλο ποσοστὸ γυναικῶν εἶναι στεῖρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιπες παθαίνουν πολὺ συχνὰ ἀποβολές.

Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο; Ἡ αἰτία του βρίσκεται στὸ θυρεοειδὴ ἀδένα, ποὺ, ὅταν δὲ βρίσκη ἀσκετὸ ἰώδιο, δὲ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ κανονικά, παράγοντας φυσιολογικὴ ποσότητα τῆς ὁρμόνης του (θυροξίνης)

Φαίνεται ὅμως ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ρυθμιστικοῦ ρόλου τοῦ θυρεοειδοῦς στὸ βασικὸ μεταβολισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ—αὐτὴ εἶναι ἡ σπουδαιότερη λειτουργία του—ὑπάρχει καὶ κάποια ἀνεξήγητη ἀκόμη σχέσι του μὲ τὸ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα, καὶ στὰ δύο φύλα. Προπάντων ἐπιδρᾷ στὶς ὠοθήκες, ἄγνωστο πῶς. Ὑποτίθεται ὅτι ἐπενεργεῖ στὴν ὑποφυσι, κι' ὅτι ὑπόφυσις καὶ θυρεοειδὴς μαζὶ ἐπηρεάζουν κατόπιν τὶς ὠοθήκες. Σύμφωνα μὲ ἄλλη θεωρία, ἐκτὸς τῆς θυροξίνης ὁ θυρεοειδὴς παράγει καὶ μιὰ ἄλλη ὁρμόνη, σεξουαλική.

Πάντως, τόσο σὲ περιπτώσεις ὑπερλειτουργίας (ὑπερθυρεοειδισμὸς) ὅσο καὶ ὑπολειτουργίας του (ὑποθυρεοειδισμός), τὰ γεννητικὰ ὄργανα τῆς γυναίκας δὲ μποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν κανονικὰ τὸν προορισμό τους. Ἡ στειρότης εἶναι τότε ἀρκετὰ κοινή. Προπάντων παρουσιάζεται συχνότερα στὶς ὑπερθυρεοειδικὲς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες πολὺ σπάνια μένουν ἔγκυες, καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἀποβολὲς εἶναι σπάνιες σ' αὐτές, ἐνῶ ἀντίθετα εἶναι συχνότατες στὶς ὑποθυρεοειδικές, ποὺ παρουσιάζουν σχετικὰ μικρότερο ποσοστὸ στειρότητος.

Πάντως, σὲ κάθε περίπτωσι ἐγκυμοσύνης, πρέπει νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ γιατρὸ ἡ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς, καὶ ἂν βρεθῇ ἐλαττωματική, νὰ διορθώνεται μὲ τὰ κατάλληλα φάρμακα, ἢ καὶ μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ἀκόμη, γιὰ νὰ προλαμβάνονται οἱ ἐπιπλοκές. Αὐτὸ εἶναι πιὸ ἀπαραίτητο νὰ γίνεται στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ κόσμου, ὅπου λείπει ὅπως εἴπαμε τὸ ἰώδιον.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, στὴν ἐγκυμοσύνη, ὁ θυρεοειδὴς ὑποβάλλεται κανονικὰ σὲ μιὰ πρόσθετη προσπάθεια. Ἂν λοιπὸν ἦταν προηγουμένως κάπως ἀνεπαρκής, τώρα ἡ ἀνεπάρκειά του ἐμφανίζεται πιὸ ἔκδηλη. Καὶ ἡ γυναίκα παρουσιάζει τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τοῦ ὑποθυρεοειδισμοῦ: παχυσαρκία, ἰδίως στὰ δάχτυλα, ἐλαφρὰ διάγκωσι τοῦ κάτω μέρους τοῦ λαιμοῦ, ἀπάθεια, νωθρότητα, μικρὲς σκοῦρες τρίχες στὸ ἐπάνω χεῖλος καὶ στὰ μπράτσα, ἀοτηριακὴ ὑπότασι, βραδυσφυγμία.

Ὅλ' αὐτά, καθὼς καὶ ὁ σοβαρὸς κίνδυνος τῆς ἀποβολῆς, προλαμβάνονται μὲ τὴ χορήγησι ἰωδίου καὶ ἐκχυλίσματος θυρεοειδοῦς, ὅπως θὰ συστήσῃ ὁ γιατρὸς ἀφοῦ κατατοπισθῇ, μὲ τὴν ἐξέτασι τῆς λειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς. (Ὑπάρχουν σήμερα καὶ ἄλλα, πιὸ συμπυκνωμένα ὁρμονικὰ παρασκευάσματα θυρεοειδοῦς, ἀλλὰ τὸ ἐκχύλισμα ἀπὸ ἀποξηραμένους καὶ τριμμένους ἀδένες ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ πιὸ κοινὸ καὶ εὔχρηστο φάρμακο γιὰ τέτοιες περιπτώσεις)

"Ἂν ἡ γυναῖκα ἔπαιρνε ἀπ' αὐτὰ τὰ φάρμακα ἤδη πρὶν μείνῃ ἔγκυος, θὰ χρειαστῇ τώρα ν' αὐξήσῃ τὶς δόσεις τους, πάντοτε μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ.

Πολλοὶ γιατροὶ μάλιστα συνηθίζουν τώρα νὰ χορηγοῦν προληπτικὰ μικρὲς δόσεις ἐκχυλίσματος θυρεοειδοῦς ἢ ἰωδίου σὲ ὅλες τὶς ἐγκύους. Ἐφόσον δὲν εἶναι ὑπερθυρεοειδικές. Πρέπει ὅμως προηγουμένως νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι δὲν ἐμφανίζουν μιὰ εἰδικὴ εὐαισθησία σ' αὐτὸ τὸ ἐκχύλισμα, γιατὶ ὑπάρχουν περιπτώσεις ὑποθυρεοειδικῶν ποὺ παίρνοντας γιὰ φάρμακο ἐκχύλισμα θυρεοειδοῦς, γίνονται ἀπότομα ὑπερθυρεοειδικές.

Συγχρόνως μὲ τὰ φάρμακα αὐτά, ὁ γιατρὸς συνιστᾷ στὴν ὑποθυρεοειδικὴ ἔγκυο διουρητικά, αὐστηρὴ δίαιτα γωρὶς ἁλάτι καὶ καθημερινὸ ζύγισμα γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἐλαττώσεως τοῦ βάρους της.

Ἂν δὲν ἐφαρμοσθοῦν ἐγκαίρως αὐτὰ τὰ προληπτικὰ μέτρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σοβαρὸ κίνδυνο τῆς ἀποβολῆς, εἶναι πολὺ πιθανὸ τὸ παιδὶ ποὺ θἀφηθῇ στὸν κόσμο νὰ εἶναι νάνος ἢ πνευματικὰ καθυστερημένο.

Ἡ ἀντίθετη περίπτωσι — τοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ — παρουσιάζεται, ὅπως εἴπαμε, πολὺ σπάνια, γιατὶ οἱ ὑπερθυρεοειδικὲς γυναῖκες εἶναι συνήθως στεῖρες. Ὡστόσο, ἂν τυχὸν ἡ ἔγκυος παρουσιάζῃ σημεῖα ὑπερθυρεοειδισμοῦ (διόγκωσι τοῦ θυρεοειδοῦς, μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγγες καὶ ὑαλώδη, ταχυπαλμία, ἀνησυχία καὶ νευρικότητα), μπορεῖ νὰ σημειωθοῦν ἀνωμαλίες στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐμβρύου. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις χορηγοῦνται τὰ κατάλληλα φάρμακα (πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ «Θειουρασίλ», ποὺ χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα κατὰ τοῦ ὑπερθυρεοειδισμοῦ, εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ τὶς ἐγκύους). Ἂν ὑπάρχη ἀνάγκη, μπορεῖ ἀκόμη καὶ ν' ἀφαιρεθῇ ὁ θυρεοειδής. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη χωρὶς κίνδυνο στὴν ἔγκυο.

Θὰ προσθέσουμε ἀκόμη ὅτι ὁ ἔλεγχος τῆς λειτουργίας τοῦ θυρεοειδοῦς δὲ γίνεται σήμερα μόνο μὲ τὸν παληὸ τρόπο μετρήσεως τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλες νεώτερες μεθόδους, λιγώτερο ἐνοχλητικές, ποὺ δὲ χρειάζονται καμιὰ προετοιμασία. Ὁ μόνος περιορισμὸς εἶναι νὰ μὴν ἔχη πάρει ἡ γυναῖκα τὶς τελευταῖες τέσσερις ἡμέρες κανένα ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ ἐπιδροῦν στὸ θυρεοειδή. Ὁ γιατρὸς τῆς παίρνει λίγο αἷμα ἀπὸ τὴ φλέβα, τὸ ἐξετάζει καὶ βγάζει τὸ συμπέρασμά του.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανία «Βάκιουμ Ρηφλέξ», τοῦ Τόττεναμ, κατασκευάζει τώρα ἐνδύματα, ἐσώρουχα, κάλτσες καὶ γάντια ἀπὸ ἕνα νέο ὕφασμα, τὸ «Παιριλέν» ποὺ παράγει ἡ ἴδια στὰ ἐργοστάσιά της. Τὸ ὕφασμα αὐτὸ γίνεται μὲ συνθετικὰ νήματα, μέσα στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν καὶ νηματάκια ἀπὸ γαλκό. Τὰ νέα αὐτὰ προϊόντα ὄχι μόνο θερμαίνουν ὁμοιόμορφα τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ μποροῦν ν' αὐξήσουν τὴ θερμοκρασία του, ἂν συνδεθοῦν μὲ μιὰ εἰδικὴ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ (ἐμπόδιο ἀριστερά), ποὺ τροφοδοτεῖται ἀπὸ μιὰ μπαταρία τῶν 6 ἢ τῶν 24 βόλτ. Ἔνα ἄλλο σπουδαῖο πλεονέκτημα τῶν προϊόντων «Παιριλέν» εἶναι ὅτι καταπραΰνουν τοὺς πόνους σὲ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ ἀρθρῖτιδα καὶ συγνὰ τοὺς θεραπεύουν τελείως.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Τὸ συνάχι ὀξύνει τὴν ὄσφρησι

"Οπως ἀπέδειξε μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀκλαχόμα, ἡ ὄσφρησι γίνεται ὀξύτερη, ὅταν ὁ βλεννογόνος τῶν ρουθουνίων εἶναι ἐρεθισμένος, ὑγρὸς καὶ λίγο πρησμένος — ὅπως συμβαίνει στὸ ἑλαφρὸ συνάχι! Συνεπῶς, ἀντίθετα μ' ὅ,τι πιστεύομε συνήθως, οἱ συναχωμένοι αἰσθάνονται ἐντονώτερα τὶς διάφορες μυρωδιές, ἀρκεῖ βέβαια νὰ μὴν ἔχη γίνει ὑπερβολικὰ τόσο τὸ συνάχι τους, ὥστε νὰ βουλώσῃ ἡ μύτη τους (γιατὶ τότε ἡ ὄσφρησι ἀδυνατίζει).

Οἱ αἰμορραγίες τοῦ ἔλκους τοῦ στομάχου

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐφήμοσαν ἕνα νέο τρόπο θεραπείας τῶν αἱμορραγιῶν, ποὺ ὀφείλονται σὲ ἕλκος τοῦ στομάχου. Εἰσάγουν στὸ στομάχι τοῦ ἀσθενοῦς ἕνα μπαλόνι ἀπὸ καουτσούκ, μέσα στὸ ὁποῖο διοχετεύουν αἰθυλικὸ οἰνόπνευμα καὶ παγωμένο νερό. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐξαίρετα, ἀκόμη καὶ σὲ περιπτώσεις ἑλκῶν, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν μὲ ἐγχείρησι

Οἱ φακοὶ ἐπαφῆς

Αὐξάνει ὁλοένα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ χρησιμοποιοῦν, ἀντὶ γιὰ ματογυάλια, τοὺς γέους (φακοὺς ἐπαφῆς» ποὺ ἐφαρμόζονται πάνω στὸ βολβὸ τοῦ ματιοῦ. Δὲν εἶναι δὲ ἡ φιλαρέσκεια ἡ μοναδικὴ αἰτία αὐτῆς τῆς προτιμήσεως. Οἱ φακοὶ ἐπαφῆς ἐξασφαλίζουν μεγαλείτερη «περιφερικὴ» ὅρασι, παρακολουθοῦν τὸ μάτι σὲ κάθε μετακίνησί του, δὲ θολώνουν ἀπὸ ὑδρατμοὺς ἢ ἀπὸ τὴ βροχή.

Ἀνεφέρεται χαρακτηριστικὰ ἡ περίπτωσι μιᾶς γυναίκας 37 χρόνων, ποὺ εἶχε ἀπὸ παιδὶ οὐλὲς στὸν κερατοειδὴ χιτῶνα. Μὲ συνηθισμένα γυαλιά, ἡ ὅρασί της ἦταν μόνο 25% τῆς κανονικῆς. Δὲ μποροῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο. Μὲ τοὺς φακοὺς ἐπαφῆς ὅμως, ἡ ὅρασί της ἔγινε σχεδὸν φυσιολογική.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶναι καινούργια ἰδέα οἱ φακοὶ ἐπαφῆς. Τοὺς εἶχε σκεφθῇ τὸ 1508 ὁ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι, ἡ πολυσύνθετη αὐτὴ μεγαλοφυΐα τοῦ καιροῦ του.

Τὰ χρώματα, ποὺ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι

Κατὰ τοὺς Γάλλους ἐπιστήμονες, τὰ χρώματα ποὺ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι εἶναι τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο. Ἀντίθετα, τὸ πράσινο καὶ περισσότερο τὸ μπλὲ τὴν κόβουν.

ΟΤΑΝ ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΟΡΜΟΝΕΣ

Τὰ συμπτώματα τῆς «κλιμακτηρίου» περιόδου στὸν ἄντρα

ΕΧΕΙ διαπιστωθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες ὅτι οἱ ἀρσενικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες παρουσιάζουν τὴ ζωηρότερη δρᾶσι τους στὴν τρίτη δεκαετία τῆς ζωῆς. Ὕστερα ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ παραγωγὴ τῶν ἀσενικῶν ὁρμονῶν.

Ἀλλ' ὁ ρυθμὸς αὐτῆς τῆς ἐλαττώσεως διαφέρει ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις εἶναι τόσο βαθμιαία, ὥστε δὲν προκαλεῖ ἐνοχλητικὰ συμπτώματα γιατὶ τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος προσαρμόζονται σ' αὐτήν. Κάποτε ὅμως οἱ ὁρμόνες λιγοστεύουν τόσο ἀπότομα, ὥστε ὁ ἄντρας παρουσιάζει συμπτώματα ἀνάλογα μὲ τῆς γυναικείας ἐμπνοληξίας: Γίνεται νευρικὸς καὶ εὐερέθιστος, στὴ δουλειά του καὶ στὸ σπίτι του. Δὲν ἔχει πιὰ τὴν παληὰ του δραστηριότητα. Μολονότι νοιώθει τὸν ἑαυτό του κουρασμένο τὸ βράδυ, δὲν κοιμᾶται καλὰ τὴ νύχτα. Ὑποφέρει ἀπὸ πονοκεφάλους. Δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ σκεφθῇ λογικὰ σὰν ἄλλοτε καὶ δὲ θυμᾶται καλά.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ στοὺς ἄντρες παρουσιάζονται σὲ λίγο μεγαλείτερη ἡλικία ἀπ' ὅτι ἡ ἐμπνολιξία τῶν γυναικῶν: συνήθως μεταξὺ 48 καὶ 52 ἐτῶν.

Ἡ διάνωσι αὐτῆς τῆς «κλιμακτιρίου περιόδου» — κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία της — μπορεῖ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ μὲ μιὰ εἰδικὴ ἐξέτασι τῶν οὔρων. Ὅταν ὁ γιατρὸς δὲν ἀνακαλύψῃ καμιὰ ὀργανικὴ πάθησι, ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὰ συμπτώματα ποὺ ἀναφέραμε, συνιστᾷ τὴ μέτρησι τῆς γεννητικῆς ὁρμόνης ποὺ ἀποφάλλεται πάντοτε μὲ τὰ οὖρα. Ἂν ἡ ποσότης της βρεθῇ μικρότερη ἀπ' τὸ κανονικό, ὁ γιατρὸς συμπεραίνει ὅτι πρόκειται γιὰ ἐλάττωσι τῆς λειτουργίας τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀρσενικῆς ὁρμόνης εἶναι ὅτι δίνει στὸν ἄντρα ἐνεργητικότητα, θάρρος καὶ ἐπιθετικότητα., τὰ γαρακτηριστικὰ δηλαδὴ τοῦ φύλου του. Ὅταν λοιπὸν ἐλαττωθῇ ξαφνικὰ ἡ ὁρμόνη αὐτή, ἀλλάζει ἀνάλογα ὁ γαρακτήρας

Ὁ ἄντρας ἀνησυνεῖ τότε, γιατὶ δὲ γοιώθει τὸν ἑαυτό του δραστήριο καὶ ἐπιθετικὸ σὰν πρίν.

Πρέπει ὅστόσο νὰ τὸ πάρη ἀπόφασι πὼς εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ περάσουν κάποτε τὰ νειάτα καὶ νάρθῃ ἡ ἥρεμη καὶ γαληνιεμένη ὡριμότης. Ἂν ὅμως ὑποφέρη ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν ἀπότομη μεταβολή, ὁ γιατρὸς τοῦ γορηγεῖ μιὰ συνθετικὴ ὁρμόνη, ποὺ δὲν τὸν ξαγακάνει μὲν γέο, ἀλλὰ τὸν βοηθεῖ στὸ νὰ προσαρμοστῇ στὴν καινούργια κατάστασι, ἐπιβραδύνοντας τὸ ρυθμὸ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὁρμονῶν του.

Ἡ γρῆσι τῆς συνθετικῆς αὐτῆς ὁρμόνης, δὲν πρέπει νὰ συνεγίζεται περισσότερο ἀπὸ μεσικοὺς μῆνες ὅσο γρειάζεται δηλαδὴ γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ βαθμιαία προσαρμογὴ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἀρσενικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες ἔνουν δύο βασικὲς λειτουργίες: παράγουν γεννητικὰ κύτταρα καὶ ὁρμόνες.

Τὰ πρῶτα γρησιμεύουν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ γονιμοποίησι καὶ τὴν ἀναπαραγωγή. Οἱ δεύτερες εἶναι γημικὲς οὐσίες, ποὺ κυκλοφοροῦν σ' ὅλο τὸ σῶμα καὶ διεγείρουν τοὺς δικαίφορους ἱστοὺς ἀνάλογα μὲ τὰ γενικὰ ἀνδρικὰ γαρακτηριστικά.

Μολονότι ὅμως τὰ γεννητικὰ κύτταρα καὶ οἱ ὁρμόνες παράγονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἀδένες, δὲν βρίσκονται πάντα σὲ ἀναγκαία ἐξάρτησι μεταξύ τους. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ συνεγιστῇ ἡ παραγωγὴ ὁρμονῶν ἀπὸ τοὺς ἀδένες, ἐνῶ ἔνει σταματήσει ἡ παραγωγὴ γεννητικῶν κυττάρων.

Ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλαττωθῇ ἀπότομα ἡ ποσότης τῶν ὁρμονῶν, ἐνῶ παράγονται ἀκόμη γεννητικὰ κύτταρα. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν ἄντρες ποὺ γίνονται πατέρες σὲ ἡλικίες 70 ἢ 80 ἐτῶν, πολὺν καιρὸ δηλαδὴ ἀφοῦ πέρασαν τὴν κλιμακτήριο περίοδο.

Αὐτὸ λοιπὸν νὰ συμβῇ ποτὲ στὶς γυναῖκες, ποὺ γάνουν πιὰ τὴν ἱκανότητα τῆς τεκνοποίας μετὰ τὴν ἐμπνολιξία.

Ὁ ἄντρας ποὺ βρίσκεται στὴν κρίσιμη ἡλικία, πρέπει νὰ πειστῇ πὼς δὲν ἔγει τελειώσει πιὰ ἡ ζωή του. Ἀπεναντίας, τώρα θὰ γνωρίσῃ πραγματικὰ τοὺς μεγαλείτερους θησαυροὺς τῆς ζωῆς, τὶς ἡδικὲς καὶ πνευματικὲς ἀξίες, καὶ θὰ γίνῃ περισσότερο ἀνθρωπος.

Ἡ μυστηριώδης «ἀσθένεια τοῦ φιλιοῦ»

Θεραπεύεται μ' ἕνα ἀνθελονοσιακὸ φάρμακο

ΣΤΗΝ ἀρχή, ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶγε μιὰ ἄφοιστη κακοδιαθεσία κοιμόρες, πονοκέφαλο. Ὕστερα ποήστηκαν οἱ ἀδένες τοῦ λαιμοῦ της καὶ ἀνέβηκε ἡ θερμοκρασία της Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο ἦταν πολὺ ἄρρωστη. Εἶγε πυρετὸ 40. οἱ ἀδένες στὸ σβέρκο της εἶγαν πρηστῇ καὶ πονοῦσαν. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ μάτια της καὶ τὸ σπκότι της. Στὸ αἷμα της ὑπῆραν ἀνώμαλες μοοφὲς λευκῶν αἱμοσφαιρίων.

Οἱ γιατροὶ διέγνωσαν μολυσματικὴ μονοπυρήνωσι.

Ἡ ἀρώστια αὐτὴ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ αἴνιγμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Φαίνεται πὼς ὀφείλεται σὲ ἰόν. κι' ὅμως ὁ ἰὸς αὐτὸς δὲν ἔγει βρεθῇ ἀκόμα. Οἱ προσπάθειες τεγνητῆς μεταδόσεώς της τὰ ἀπέτυναν. Ὡστόσο συμπεσι φέρεται σὰν τὶς ἄλλες μολυσματικὲς ἀσθένειες, ἐφόσον μετὰ τὴν προσβολὴ προκαλεῖ συνήθως ἀνοσία. Ὑπάρχουν δὲ στοιγεῖα ποὺ πείθουν ὅτι μεταδίδεται συνγὰ μὲ τὰ φιλιά καὶ γι' αὐτὸ ἄλλωστε τὴν ἔγουν ἐπονομάσε «ἀσθένεια τοῦ φιλιοῦ».

"Οταν εἶναι ἁπλὸς μορφῆς, μοιάζει μὲ τὸ κοινὸ συνάγι. Οἱ σοβαρώτερες ὅμως μορφὲς της φέγνουν πολὺ μὲ τὸν ἀδένων ὑψηλὸ πυρετό, θῆνα, ἴκτερο καὶ δερματικὸ ἐξάνθημα. Οἱ πιθανὲς ἐπιπλοκές της μπορεῖ νὰ προσβάλουν τὴν καοδιὰ ἢ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ πρ- κολ- διάρρηξι τῆς σπλήνας. Σπάνια ὡστόσο εἶναι θανατηφόρος.

Δὲν ὑπάρχει καμιὰ εἰδικὴ θεραπεία ἐναντίον της. Στὴν περίπτωσι τῆς κοπέλλας ποὺ ἀναφέρσμε, τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτα. Ἡ ἀσπιρίνη καὶ ἄλλα ἀντιπυρετικὰ φάρμακα τῆς ἔφεραν μιὰ προσωρινὴ μόνο ἀνακούφισι, ἐλαττώνοντας τὸν πυρετό της.

Τὴν τρίτη μέρα, ἡ ἀρώστια δὲν εἶγε ὑποχωρήσει καθόλου.

Τότε ὁ γιατρὸς τῆς ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ καινούργια μέθοδο.

Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, εἶγε κάμει ὁ ἴδιος μιὰ περίεργη παρατήρησι. Θεράπευε τότε ἕνα γέο 23 ἐτῶν, ποὺ παρουσίαζε κρυάδες, πυρετό. ναυτία. δυνατὸ πονοκέφαλο καὶ πτώματα λευκὰ αἱμοσφαίρια. δηλαδὴ συμπτώματα μονοπυρηνώσεως. Οἱ διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας του ἔμοιαζαν μάλιον σὰν τῆς ἐλονοσίας.

Ὁ νέος εἶγε πάθει πολλαπλὴ ἐλονοσία στὴν Κορέα. Μήπως τώρα ἡ μονοπυρήνωσι τὴν εἶγε ἀναζωπυρώσει κατά κάποιον τρόπο. ἐπιδρώντας στὴ σπλήνα:

Ἡ ἀνάλυσι αἵματος γιὰ ἐλονοσία ἦταν ἀρνητική. Ὡστόσο ὁ γιατρός. μὲ τὴν ὑποψία πὼς μποροῦσε νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια ἀσυνήθιστη μορφὴ τοῦ γορήγησε γλωσοκίνη. Ἕνα ἀνθελονοσιακὸ φάρμακο

Σὲ 6 ὥρες, ὅλα τὰ συμπτώματα εἶγαν ὑποχωρήσει, καὶ δὲν ξαναφάνηκαν πιά. Τρεῖς μέρες δὲ μετὰ τὴν πρώτη δόσι γλωροκίνης, ὁ νέος ὑγρῖκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο τελείως καλά.

Μήπως ἡ ἴδια θεραπεία θὰ ὠφελοῦσε καὶ τὴν κοπέλλα — κι' ἂς μὴν ὑπῆρχε γι' αὐτὴν ἡ παραδεικνὴ πιθανότης ἐλονοσίας: Ὁ γιατρὸς ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ.

Τῆς ἔδωσε πράγματι μιὰ μεγάλη δόσι γλωροκίνης: 1 γραμμάριο στὴν ἀρχή. Ἀλλο τόσο μετὰ 6 ὥρες καὶ ὕστερα ½ τοῦ γραμμαρίου κάθε μέρα.

Δυὸ ὥρες μετὰ τὴ δεύτερη δόσι, ἄρχισε μιὰ ἐκπληκτικὴ καλλιτέρευσι. Ὁ πυρετὸς ἔπεσε καὶ δὲν ξαναγέβηκε πιά. Οἱ ἀδένες ἐστήσκαν. Καὶ τὴν τετάρτη μέρα ἡ κοπέλλα μπόρεσε πιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της, ἐντελῶς καλά!

Ἡ περίπτωσι αὐτὴ ἔφερε σὲ ἀμηγανία τὸ γιατρό. Ἀφοῦ ἡ γλωροκίνη εἶγε γιατρέψει τὴν κοπέλλα, ἦταν πιθανὸ νὰ εἶγε κάνει λάθος γιὰ τὸ γέο: νὰ μὴν εἶγε δηλαδὴ κι' ἐκεῖνος ἀναζωπύρωσι τῆς ἐλονοσίας. ἀλλὰ μονάγα μονοπυρήνωσι. καὶ τὸ ἀνθελονοσιακὸ φάρμακο νὰ εἶγε θεραπεύσει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀρώστια του.

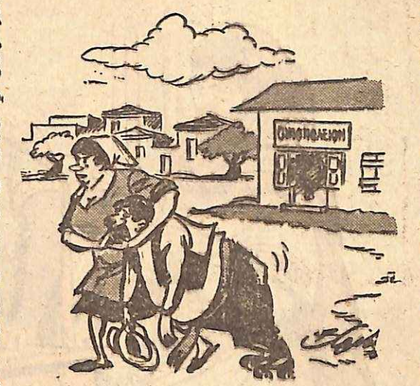
Πῶς ἐνεργοῦσε ὅμως ἡ γλωρακίνη; "Ηταν ἀποτελεσματικὴ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῇ.

Ὁ γιατρὸς τὴ δοκίμασε πραγματικὰ σ' ἕνα στρατιῶτη. ποὺ μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀρωστος κι' αὐτὸς ἀπὸ μονοπυρήνωσι. Μὲ γλωροκίνη λοιπὸν ὑποχώρησαν ταυτόστα τὰ συμπτώματά του. Μετὰ 6 μέρες ἦταν τελείως καλά.

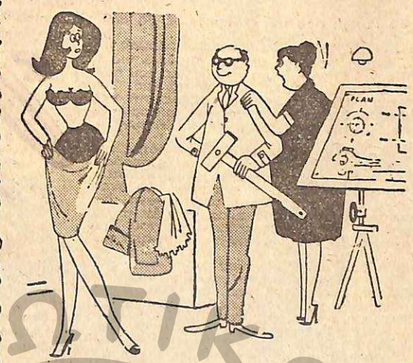
Σὲ ἐλαφρότερες περιπτώσεις, ἡ θεραπεία ὁλοκληρώθηκε μόνο σὲ 1—2 μέρες. Ὡστόσο, οἱ γιατροὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγνοοῦν σο. οἱ γιατροὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγνοοῦν σο. οἱ γλωροκίνη κατὰ τῆς μονοπυτῶς ἐνεργεῖ ἡ γλωροκίνη τυγαίως τὴν ἐπιδρᾷ. Ἀνακάλυψαν τυγαίως τὴν ἐπιδρασί της. ἀλλὰ δὲ μπόρεσαν ἀκόμη νὰ τὴν ξεηγήσουν.

"Οταν τὸ κατορθώσουν, ἴσως νὰ διαφωτίσουν συγγρόνως καὶ τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς ἀρώστιας.

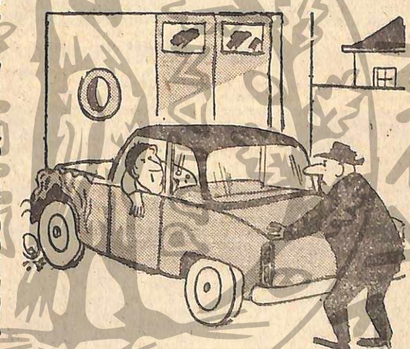
Γελωτοθεραπεία

Εὑρεσιτεχνία!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—"Ὡστε σοῦ χρειάζεται τώρα καὶ μοντέλο γιὰ νὰ κάνῃς τὰ σχέδια οἰκοδομῶν;

— Δὲ μπορεῖς νὰ σπουγγίσῃς πιὸ ἴσια;

— Τὸ ποτῆρι ποὺ μὲ κέρασες, δὲ θὰ σοῦ τὸ γυρίσω ἄδειο, τῆς εἶπε ὁ ξένος.

Ὁ μαῦρος ἱππότης

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ Κολλίν, ὁ μεσαιωνικὸς ἥρωας τῆς Σκωτίας, ποὺ τὸν ἔλεγαν «μαῦρο» γιὰ τ' αὐστηρά του ἤθη καὶ γιὰ τὴ θρυλική του παλληκαριά, ἔφευγε πάλι γιὰ τὸν πόλεμο. Τὸν καλοῦσε ὁ Πάπας, νὰ πάρη μέρος στὴ νέα σταυροφορία, ποὺ ἔκανε τότε ὁ χριστιανικὸς κόσμος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Ἁγίων Τόπων.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ γενναῖος ἱππότης τοῦ Λὸκ Ἄου ἔφευγε μὲ θλῖψι. Δὲν εἶχε περάσει οὔτε χρόνος, ἀφότου παντρεύτηκε τὴν πεντάμορφη Μαρία Χιούζ, τὴ γυναίκα τῶν ὀνείρων του. Πῶς τώρα νὰ τὴν ἀφήση μόνη; Μὰ μπροστὰ στὸ χρέος ποὺ εἶχε, νὰ μὴν παρατήση ἀβοήθητους τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, ὁ Κολλὶν θυσίασε τὴν οἰκογενειακή του εὐτυχία.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ξεκινοῦσε, πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ γυναίκα του καὶ τῆς εἶπε:

— Φεύγω, ἀγαπημένη μου, γιὰ ἕνα μακρὸ καὶ σκληρὸ ἀγῶνα. Πηγαίνω στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ διώξω τοὺς ἀπίστους, ποὺ βεβηλώνουν τὰ ἱερὰ χώματα. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ὁρκισθῆς πὼς θἆσαι πιστὴ καὶ θὰ μὲ περιμένης. Ἐφτὰ χρόνια σοῦ ζητῶ νὰ μὲ περιμένης. Ἂν ὅμως περάση ὁ ἕβδομος χρόνος καὶ δὲν ἔχω γυρίσει, νὰ ξέρης πὼς δὲ θὰ εἶμαι πιὰ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς. Τότε... σὲ λύνω ἀπὸ τὸν ὅρκο σου καὶ σ' ἀφήνω ἐλεύθερη νὰ βρῆς ἄλλη ἀγάπη καὶ νὰ πάρης ἄλλον ἄντρα...

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε ἐκείνη κλαίγοντας, θὰ σὲ περιμένω ὥσπου νὰ κλείσω τὰ μάτια μου! Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Ὄχι, δὲ θέλω νἆσαι πάντα δυστυχισμένη! Ὁτάνει ἡ διορία, ποὺ σοῦ δίνω.

Ὁ Κολλὶν ἔβγαλε ἕνα βαρὺ χρυσὸ δαχτυλίδι, ὅπου ἦταν χαραγμένα τὰ ὀνόματά τους καὶ τὸ ἔκοψε στὴ μέση. Τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε τ' ὄνομα τῆς ὡραίας λαίδης, τὸ κράτησε αὐτὸς καὶ τὸ ἄλλο ποὺ εἶχε τὸ δικό του, τὸ πέρασε στὸ δάχτυλό της.

— Ἂν μοῦ εἶναι γραφτό, ξαναεῖπε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι, νὰ μὴ γυρίσω, ἂν ἐκεῖ κάτω μὲ περιμένη ὁ θάνατος, θὰ δώσω σ' ἕνα ἔμπιστο φίλο μου νὰ σοῦ φέρη τὸ δαχτυλίδι μὲ τ' ὄνομά σου. Καὶ τότε πένθησέ με κι' ἄμα περάση τὸ πένθος σου, ξαναπαντρέψου.

Αὐτὰ εἶπε στὴ γυναίκα του ὁ γενναῖος ἱππότης. Ὕστερα φίλησε τὰ δακρυσμένα μάτια της καὶ πηδώντας πάνω στὸ μαῦρο του ἄλογο, ἔφυγε καλπάζοντας.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Ρώμη, πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα, ἑτοίμασε τὸ στρατό του καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Ρόδο. Ἐκεῖ νίκησε τοὺς Σαρακηνούς, ἔκαψε τὰ καράβια τους, καί, περνώτας στὴν ἀπέναντι στεριά, ἔφτασε στὸ πρόθυρα τῆς Ἱερουσαλήμ. Μὰ μπροστὰ στὴν Ἁγία Πόλι, τὸν περίμενε μιὰ ἀναπάντεχη ἀτυχία. Πάνω στὴν ὁρμή του νὰ συντρίψη τὴν ἀντίστασι τοῦ ἐχθροῦ, σκαρφάλωσε μὲ λίγους ἐννεα γαίους στὰ τείχη, ἀπομονώθηκε ἀπὸ τοὺς δικούς του καὶ πιάστηκε αἰχμάλωτος.

Ὁ Σουλτάνος, θαυμάζοντας τὴν τόλμη του, τοῦ πρότεινε νὰ γίνη μουσουλμάνος. Μὰ ὁ Κολλὶν προτίμησε τὴ σκοτεινὴ φυλακή.

★

Στὸ μεταξύ, πέρασαν τὰ ἐφτὰ χρόνια καὶ ὁ γενναῖος ἱππότης δὲ γύρισε στὴ Σκωτία. Ὅλοι τότε πίστεψαν πὼς ἦταν νεκρός. Ἀνάμεσα στοὺς μνηστῆρες, ποὺ ὀρεγόντουσαν τὴν ὁμορφη χήρα μὲ τὸ μεγάλο φεούδο, ἦταν καὶ ὁ βαρῶνος Μὰκ Κόρκουταλ. Κι' ἦταν τόσο βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος, ποὺ δὲ διστασε νὰ τῆς κάνη ἀμέσως πρότασι γάμου.

Μὰ ἡ ὡραία πυργοδέσποινα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ ἐλπίζη στὸ γυρισμὸ τοῦ ἀνθρώπου της, ἀρνήθηκε μὲ περιφρόνησι. Ὡστόσο, ὁ πονηρὸς βαρῶνος πλήρωσε ἕνα στρατιώτη, ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη καὶ ποὺ τὸν ἔφερε μπροστὰ στὴ, γιὰ νὰ τῆς πῆ:

— Ἐγὼ εἶδα, κυρά μου, τὸν ἄντρα σου νὰ πέφτη στὴ μάχη νεκρὸς μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι...

— Μὰ ὁ ἄντρας μου, φώναξε μέσα στοὺς θρήνους της ἡ Μαρία, μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ στείλη ἕνα σημάδι. Μήπως σοῦδωσε κανένα δαχτυλίδι;

— Ποῦ νὰ προφτάση ὁ δύστυχος, ἀποκρίθηκε ὁ στρατιώτης. Χτυπήθηκε κατακέφαλα καὶ τὸ κουφάρι του σκυλεύτηκε ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ χαροκαμένη πυργοδέσποινα ντύθηκε στὰ μαῦρα κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα. Μὰ ὁ σκληρόκαρδος βαρῶνος, δὲν τὴν ἄφησε ἡσυχη στὸ πένθος της καὶ τῆς ἔκανε καινούργια πρότασι γάμου. Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε πὼς δὲ θὰ παντρευόταν ποτέ, τὴ φοβέρισε πὼς θὰ τῆς ἔπαιρνε τὸ φεούδο μὲ τὸ σπαθί του.

★

Ὁ φυλακισμένος ἱππότης, βλέποντας μ' ἀγωνία νὰ περνοῦν τὰ ἑφτὰ χρόνια, ἄρχισε νὰ ἀπελπίζεται. Δὲν ἔτρωγε πιά, οὔτε ἔπινε, ἀποφασισμένος νὰ πεθάνη, ὅταν ξαφνικά, ἕνα σπλαχνικὸ χέρι πέρασε μέσα ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς του μιὰ λίμα. Ὁ Κολλὶν ξαναβρῆκε ἀμέσως τὸ θάρρος του. Μέσα σὲ λίγες ὧρες ἔκοψε τὰ κάγκελλα καὶ ὅταν νύχτωσε πῆδησε ἔξω. Ἦταν πιὰ ἐλεύθερος.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ πορεία γεμάτη κινδύνους καὶ περιπέτειες, ὁ Κολλὶν ἔφτασε στὴ Συρία. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα καράβι γιὰ τὴ Ρόδο, ποὺ ἦταν ἀκόμη στὰ χέρια τῶν χριστιανῶν. Ὁ βούκας τῆς Ρόδου τοῦδωσε τότε τὸ πιὸ γρήγορο ἀπὸ τὰ πλοῖα του ποὺ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴ Σκωτία.

Ἔτσι, ὁ μαῦρος ἱππότης, φίλησε μὲ λαχτάρα τ' ἀγαπημένα χώματα τῆς πατρίδας του. Μὰ καθὼς ἔτρεχε καβαλλάρης νὰ φτάση τὸ ταχύτερο στὸ Λὸκ Ἄου, ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία: («Ἄραγε, θὰ μὲ περιμένη ἀκόμη ἡ Μαρία;»)

Εἶχε νυχτώσει τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε στὸ φέουδό του. Μὰ καθὼς προχωροῦσε, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ φωταγωγημένο τὸν πύργο του, καὶ ἡ καρδιά του πάτωσε.

— Κακὸ σημάδι! σκέφτηκε. Τὰ γιορτάσιμα αὐτὰ φῶτα δὲν εἶναι γιὰ μένα...

Γιὰ νὰ μάθη τί συνέβαινε, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, μεταμφιέστηκε σὲ ζητιάνο καὶ χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα τοῦ πύργου του. Ὅταν μπῆκε μέσα, ἔμαθε ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, πὼς ὅλοι τὸν εἶχαν γιὰ σκοτωμένο. Ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα του, ἀφοῦ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸν ἐπίμονο μνηστῆρα της, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ὑποκύψη.

— Ἀπόψε περιμένουμε τὸ νέο μας ἀφέντη νἀθῆ νὰ γιορτάση τοὺς γάμους του μὲ τὴν κυρά μας, τοῦ ἐξήγησαν.

Ὁ Κολλὶν ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδᾶη στὸ στῆθος του ἀπὸ χαρά.

— Πήγαινε νὰ τῆς πῆς, εἶπε στὸ γέρο ὑπηρέτη, πὼς ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ πὼς θέλω νὰ τὴν δῶ.

Μόλις τὸ ἄκουσε ἡ ὡραία πυργοδέσποινα, ποὺ ἦταν ντυμένη γιὰ γυφικά, ἄφησε τοὺς προσκαλεσμένους της κι' ἔτρεξε μὲ λαχτάρα στὸ ἰσόγειο. Ἔδωσε μὲ καλωσύνη τὸ χέρι της στὸ ζητιάνο, πρόσταξε νὰ τοῦ δώσουν νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ κι' ὕστερα τὸν ρώτησε:

— Μήπως ἔμαθες, καλέ μου ἄνθρωπε, τίποτε γιὰ τὸν ἱππότη Κολλίν, τὸν ἀγαπημένο μου ἄντρα;

— Ναί, εἶπε θλιβερὰ ἐκεῖνος, τὸν εἶδα νὰ πέφτη νεκρός... Μὴν κλαῖς, κυρά μου, ἦταν γραφτὸ τῆς μοίρας... Ἄμποτε νἄναι καλότυχο τὸ καινούργιο σου στεφάνι.

— Καλύτερα νὰ πέθαινα, παρὰ νὰ γνωρίσω ἄλλον ἄντρα!...

— Κυρά μου, μὴ στενοχωριέσαι...

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν.

— Ὡστόσο, συνέχισε μὲ χαρούμενη φωνή, τὸ ποτήρι ποὺ μὲ κέρασες, δὲ θὰ σοῦ τὸ γυρίσω ἄδειο.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ μισὸ δαχτυλίδι μὲ τ' ὄνομα τῆς Μαρίας καὶ τὸ ρριξε μέσα στὸ ποτήρι. Ἐκεῖνη τὸ πῆρε στὰ δάχτυλά της, εἶδε τὸ σημάδι καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Πέθανε, λοιπόν, ὁ Κολλὶν ὁ ἀγαπημένος μου; Σοῦδωσε καμμιὰ παραγγελιὰ γιὰ μένα;

Ὁ ζητιάνος τὴν κύτταξε στὰ ὅμορφα δακρυσμένα μάτια της.

— Ἐσὺ τί θἄθελες, ὡραία μου δέσποινα; Νἆχη πεθάνει ἢ νὰ ζῆ;

Μὰ ἡ συγκίνησί του τὸν πρόδωσε. Ἡ Μαρία γνώρισε τὴ φωνή του.

— Κολλίν, ἀγαπημένε μου ἄντρα! φώναξε πέφτοντας σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐσὺ εἶσαι!

Ὅταν ὁ βαρῶνος Κόρκουταλ ἔφτασε μὲ τὴ γαμήλια πομπὴ του στὸν πύργο τοῦ Λὸκ Ἄου κι' ἔμαθε τὸν ἀναπάντεχο γυρισμὸ τοῦ Κολλίν, ἔφυγε σὰν ξεψυχισμένος. Ἤξερε τί τὸν περίμενε, ἂν ἀντιμετώπιζε τὸ σπαθὶ τοῦ μαύρου ἱππότη.

Ι. Α.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸ ταξίδι σου καὶ νὰ μὴν σκέφτεσαι τὸ τέρμα.
Φράνσις Γκάλτον

Ὅσοι διστάζουν, δὲν πετυχαίνουν ποτέ.
Ναπολέων

Ἡ σωφροσύνη εἶναι τὸ ἀπαραίτητο ἀντίβαρο τῆς ἐλευθερίας.
Ταλλεϋράνδος

Ἡ εὐτυχία συνίσταται στὸ νὰ κάνουμε τὸ καλό.
Ἀριστοτέλης

Ἡ ἀληθινὴ καλωσύνη εἶναι ἀκαταμάχητη, γιατὶ δὲν κουράζεται ποτέ.
Σενέκας

Ὁ ἔρως κάνει πολλά, τὸ χρῆμα ὅμως κανεὶ τὰ πάντα.

Οἱ ρυτίδες εἶναι τὰ μονοπάτια, ὅπου συναντιῶνται τὰ ὀνειροπολήματα μὲ τὴν πεῖρα. Ἐκεῖνα φεύγουν κι' αὐτὴ ἔρχεται.

Τιμᾶτε τὶς γυναῖκες ποὺ νοιώθουν φίλτρο γιὰ σᾶς. Στρώνουν τὸ δρόμο τῆς ἐπίνειας ζωῆς μὲ οὐράνια ρόδα.
Σίλερ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ἀγάπες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	: ΜΠΡΙΖΙΤ
ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ	: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ	: ΜΙΣΕΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ	: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ-	: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ	: ΝΤ' ΕΡΜΠΑΛΑΙ

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Μισὲλ Λεγκράν εἶναι διευθυντὴς τοῦ Ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς Λωριέ. Ἡ Μπριζίτ, ἡ ὡραία κόρη τοῦ προέδρου, ἀγαπάει, τὸ Μισὲλ καὶ πείθει τὸν πατέρα της νὰ τὴν ἀφήση νὰ ἐργαστῆ κοντά του, ὡς γραμματεύς του.

Τὸ Σαββατοκύριακο ἡ Μπριζίτ συνοδεύει τὸν πατέρα της σ' ἕνα κυνήγι ἀγριόπαπιας καὶ φέρνει τὸ Μισέλ, μ' ἕνα τηλεφώνημα. Ὁ Μισὲλ συναντάει ἐκεῖ μιὰ παληά του φίλη, τὴν Καρολίνα. Ἂν καὶ παντρεμένη τοῦ δηλώνει πὼς θὰ πάη τὸ βράδυ στὸ δωμάτιο του. Ὁ ἄντρας της ὅμως κάτι ὑποψιάζεται καὶ παρακολουθεῖ κάθε της κίνησι..

Τίποτα ὅμως δὲν κάνει τὸν ντ' Ἐρμπλαὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργή του καὶ ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι. Διακόπτει, λοιπόν, κάθε συζήτησι καὶ ἀνεβαίνει τρέχοντας τὴ σκάλα.

Ὁ πρόεδρος Λωριὲ τρέχει ξανὰ πίσω του καὶ στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι προσπαθεῖ πάλι νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ὁ ντ' Ἐρμπλαὶ ὅμως θυμώνει καὶ βάζει τὶς φωνές·

—Ἀφῆστε με τέλος πάντων, ποὺ νὰ πάῃ ὁ Διάβολος!.

Ἡ Καρολίνα ἔντρομη ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ συζύγου της. Ὁ Μισὲλ τὴν παρακαλεῖ νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ κρυφτῇ σὲ κανένα ἄλλο δωμάτιο. Ἐκείνη ὅμως ἀρνεῖται... Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος βλέποντάς την μὲ τὴ νυχτικιά;

Ἡ Μπριζὶτ δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν πειράξῃ...

— Νὰ τοὺς πῆτε πὼς ἔτσι συνηθίζετε νὰ κυκλοφορῆτε!..

—Ἐγὼ πάντως δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ βροῦν στὸ δωμάτιό μου... Σὲ παρακαλῶ... Κρύψου κάπου καὶ γρήγορα μάλιστα...

Ἐνῶ οἱ φωνὲς στὸ διάδρομο πλησιάζουν, ὁ Μισὲλ τραβάει τὴν Καρολίνα πρὸς τὴν ντουλάπα τοῦ δωματίου του.

— Πρέπει νὰ κρυφτῆς. Ἀλλοίμονο, ἂν σὲ βροῦν ἐδῶ ὁ ἄντρας σου!...

Δυστυχῶς ὅμως, ἡ ντουλάπα εἶναι στενὴ καὶ ἡ Καρολίνα δὲ χωράει. Ὁ Μισὲλ τὴν σπρώχνει τότε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὴν σκεπάζει μὲ τὴν κουρτίνα.

Ἡ Μπριζὶτ διασκεδάζει, παρακολουθῶντας τὶς κινήσεις τους... Καταλαβαίνει πὼς ὁ ἄντρας τῆς Καρολίνας δὲ θὰ δυσκολευτῇ νὰ βρῇ τὴ γυναίκα του, ἐκεῖ ποὺ τὴν ἔκρυψε ὁ Μισέλ, καὶ χαίρεται προκαταβολικὰ γιὰ τὸ γλέντι ποὺ ἔχει νὰ γίνῃ...

—Ἂν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, στὴ διάθεσί σας...

Στὸ μεταξύ, οἱ φωνὲς τοῦ ντ' Ἐρμπλαὶ κάνουν ν' ἀνοίξουν διάφορες πόρτες... Ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ νυχτικά τους ρωτοῦν ἀνήσυχοι τί συμβαίνει καὶ ὁ στρατηγὸς Ντυρὰν προσφέρει πρόθυμα τὶς ὑπηρεσίες του:

— Δὲν συμβαίνει τίποτε, στρατηγέ μου. Ξαναγυρίστε στὸ κρεβάτι σας, παρακαλῶ!

Ὁ πρόεδρος Λωριὲ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς μάρτυρες...

Τοὺς παρακαλεῖ νὰ γυρίσουν ὅλοι στὰ δωμάτιά τους..

— Πιστέψετε, φίλοι μου, πὼς δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ μιὰ μικρὴ παρεξήγησι.. Πηγαίνετε, λοιπόν, νὰ κοιμηθῆτε... Ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Ὁ ντ' Ἐρμπλαὶ ἐπιμένει νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο τοῦ Μισὲλ ποὺ ἔχει κλειδώσει τὴν πόρτα του...

Ὁ ἀπατημένος σύζυγος εἶναι ὅμως ἀποφασισμένος ἀκόμη καὶ νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα... Μάταια ὁ Λωριὲ προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ...

—Ἀγαπητέ μου ντ' Ἐρμπλαί, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προοδευτικοὺς ἀνθρώπους τῆς Δημοκρατίας μας, νὰ κατεβαίνῃς σὲ τόσο χαμηλὰ ἐπίπεδα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΜΙΛΟΥΣΑ μὲ μιὰ νεαρὴ κυρία, τὴ Ρενὲ Λεμπρέν, γιὰ τὶς συζυγικὲς ἀπιστίες.

— Ἐγώ, γιατρέ μου, μοῦπε ἐκείνη, δὲ θὰ μπορέσω οὔτε νὰ σκεφθῶ πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπατήσω τὸν ἄντρα μου...

— Μὴ λέτε μεγάλο λόγο, κυρία Ρενέ! Μιὰ γυναίκα δὲ μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μὲ ἀληθινὸ πάθος, παρὰ μονάχα μετὰ τὸ γάμο της. Ὁ σύζυγος ἀνοίγει τὴ περίπλοκη κλειδαριὰ τῆς γυναικείας καρδιᾶς γιὰ νὰ μπῇ στὴ κατάλληλη στιγμή, ὁ τρυφερὸς φίλος.

— Ὤ! δὲ σᾶς πιστεύω, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Δὲν εἶναι δυνατὸν μιὰ τίμια γυναίκα νὰ ζῇ μέσα στὴν ψευτιὰ καὶ στὴν προδοσία... Σᾶς βεβαιῶ πὼς καμμιᾶς γυναίκας ὁ νοῦς δὲν πηγαίνει σ', σᾶς αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπατᾶ τὸν ἄντρα της...

★

Πέρασε ἀπὸ τότε ἕνας χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτὸ πήγαινα συχνὰ στὸ σπίτι τῶν Λεμπρέν ὡς οἰκογενειακὸς φίλος καὶ γιατρός. Ἕνα ἀπόγεμα, ὁ κ. Λεμπρὲν μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ μ' ἐκπληξι καὶ τὸν καῦτοξα γιὰ πρώτη φορά. Τί ὄμορφος ποὺ ἦταν! Ἦταν ἕνας λεπτός, καλοντυμένος νέος, μὲ μεγάλα γκρίζα μάτια, μὲ σγουρὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ κομψὸ σωστὸ κυπαρίσσι. Εἶναι συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕναν ἄντρα νὰ κλαίῃ. Τὸν λυπήθηκα. Ἦταν τόσο συμπαθητικὸς μέσα στὸ πόνο του.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, τοῦπα μὲ κάποια συμπόνοια, εἶναι νὰ μὴ μὲ ξαναδῆτε. Ἔτσι, μὲ τὸ καιρό, θὰ μὲ ξεχάσετε...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸν ἄφησα καὶ μπῆκα στὸ σπίτι μου. Τί νὰ σᾶς πῶ! Ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἔνοιωσα μιὰ παράξενη ταραχὴ μέσα μου. Τ' ὀχρὸ πρόσωπό του καὶ τὰ βουρκωμένα μάτια του ἤταν συνεχῶς μπροστά μου.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγεμα ἄνοιξα λίγο τὴ γρίλλια τῆς κρεββατοκάμαράς μου καὶ τὸν εἶδα νὰ στέκεται, λυπημένος στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

«Σίγουρα, σκέφθηκα, μὲ περιμένει». Ὄχι! Δὲ θὰ βγῶ! Θὰ τὸν κάμω ν' ἀπελπιστῇ καὶ νὰ φύγῃ».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κανόνισα νὰ βγαίνω κρυφά, ἀφοῦ προηγουμένως καθυστέρησα καλὰ τὸ δεῖπνο, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲ μὲ περίμενε. Ὡστόσο ἕνα βραδάκι, καθὼς ἔστριβα γιὰ νὰ μπῶ σ' ἕνα κατάστημα, τὸν εἶδα ξαφνικὰ μπροστά μου.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀναίδεια, τοῦπα θυμωμένη. Νὰ φύγετε ἀμέσως!...

— Κυρία μου, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ μοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα γράμμα καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆθος. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔνοιωσα κάτι νὰ μὲ σφίγγῃ στὸ λαιμό. Τί σκεφτόταν ἄραγε νὰ κάνῃ αὐτὸς ὁ τρελλός; Ἡ ἀγωνία μ' ἔπνιγε. Μπῆκα βιαστικὰ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ἄνοιξα γρήγορα τὸ γράμμα καὶ διάβασα:

«Ἀγαπημένη μου.

Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος. Μοῦ στέρησες καὶ τὴν πιὸ μικρὴ χάρι ποὺ σοῦ ζήτησα, νὰ σὲ βλέπω ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πεθάνω. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πηγαίνω στὸ δωμάτιό μου νὰ δώσω ἕνα τέλος στὴν ἀπόγνωσί μου.

ΖΩΡΖ ΒΕΡΝΙΕ
Ὁδὸς Κλεμανσὸ 23»

Ἡ καρδιά μου πήγαινε νὰ σπάσῃ. Δὲ μποροῦσα νὰ δεχθῶ τὸν τρελλὸ αὐτὸ νὰ θυσιάζῃ τὴ ζωή του γιὰ μένα! Ἤταν μοναχὰ συμπόνοια ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόμουνα ἢ κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ τὸ σκεφθῶ; Ὅ,τι καὶ νἄταν, μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀδιαφορήσω καὶ νὰ συνεχίσω ἀτάραχη τὸ δρόμο μου. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι μ' ἔσπρωχνε νὰ τρέξω νὰ τὸν σώσω. Φώναξα ἕνα ταξὶ καὶ εἶπα στὸν ὁδηγὸ νὰ σπεύσῃ τὸ ταχύτερο στὴ διεύθυνσι ποὺ μοὔγραφε.

Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι του ἤρθε μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα καὶ μοῦ ἄνοιξε.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ζώρζ; τὴ ρώτησα μ', ἀγωνία.

— Στὸ δωμάτιό του, εἶπε ἐκείνη μ' ἔκπληξι. Ποιά εἶστε; Εἶπε νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς. Εἶμαι ἡ μητέρα του.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία Βερνιέ! Τρέξετε γρήγορα! Ὁ γυιός σας πάει ν' αὐτοκτονήσῃ...

Ἡ κυρία Βερνιὲ ἀπόμεινε σὰν κεραυνωμένη.

— Παιδί μου! φώναξε.

Κι' ἔτρεξε μαζί μου στὸ δωμάτιό του.

Σπρώξαμε τὴν πόρτα καὶ βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα τραγικὸ θέαμα. Ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος μαζί μου εἶχε ἀνοίξει τὶς φλέβες του. Τὸ αἷμα πλημμύριζε τὸ κρεβάτι. Ἦταν κιόλας ἀναίσθητος. Τοῦ δέσαμε πρόχειρα τὰ χέρια. Ἦταν κιόλας ἀργά. Τηλεφωνήσαμε τὴν αἰμορραγία καὶ τηλεφωνήσαμε στὴν ὑπηρεσία Πρώτων Βοηθειῶν...

Ὁ Ζώρζ Βερνιὲ γλύτωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο, χάρι στὴν ἔγκαιρη ἐπέμβασι τῶν γιατρῶν, ἀλλὰ ἐγὼ δὲ γλύτωσα ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἀγάπη του. Πήγαινα κάθε μέρα καὶ τὸν ἔβλεπα στὴν κλινική. Τί συγκινητικὲς στιγμές! Ὅταν τὸν ἔβλεπα καλύτερα, εἶδα πὼς ἦταν ἕνας εὐγενικὸς νέος, μὲ λεπτὰ αἰσθήματα καὶ μεγάλη καρδιά. Θεέ μου, τόσο μ' ἀγαποῦσε! Ἡ θυσία του μὲ συγκλόνισε. Τὸν ἀγάπησα κι' ἐγώ, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μ' ἕνα ἔξαλλο, μ' ἕνα τρελλὸ πάθος.

Ἡ κυρία Ρενὲ σταμάτησε γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της.

— Τί νὰ κάνω τώρα, γιατρέ μου; Ὁ Ζώρζ ἐπιμένει νὰ χωρίσω τὸν ἄντρα μου, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε, μὰ ἐγὼ λυπᾶμαι τὸν ἄντρα μου. Εἶναι τόσο καλὸς καὶ μὲ λατρεύει. Πῶς νὰ τὸν πληγώσω ἔτσι; Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ θαύμασα τὸ μυστήριο τῆς γυναικείας καρδιᾶς. Ἡ φίλη μου ἀγαποῦσε ταυτόχρονα δυὸ ἄντρες, τὸν καθένα διαφορετικά, ἀλλὰ μὲ ἔντονα ἀλληλοσυγκρουόμενα αἰσθήματα. Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ θυσιάσῃ τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλο.

— Ἀγαπητή μου, τῆς εἶπα, μὴ πικραίνεσαι. Ἦταν μοιραῖο ὅ,τι σοῦ συνέβη. Ὡστόσο καὶ τὰ πιὸ δύσκολα προβλήματα ἔχουν πάντα μιὰ λύσι. Τὴ φέρνει ὁ χρόνος. Ἠρέμησε κι' ἄφησε τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸ φυσικὸ δρόμο τους.

Ἡ κυρία Ρενὲ ἄκουσε τὴ συμβουλή μου. Ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδε ὅτι ὁ νεαρὸς φίλος της ἦταν πέντε ὁλόκληρα χρόνια νεώτερός της. Τί θὰ γινόταν ἀργότερα, ὅταν ἐκείνη θὰ μαραινόταν ἀπὸ τὰ χρόνια; Ἔπεισε τὸν Ζώρζ νὰ μὴν ἐπιμένῃ νὰ τὴν παντρευτῇ:

— «Θάμαι πάντα δική σου, τοῦπε, ὅσο θὰ μ' ἀγαπᾶς».

Τὸ εἰδύλλιο κράτησε κάμποσα χρόνια. Τότε ὁ Ζώρζ κατάλαβε πόσο δίκηο εἶχε ἡ φίλη του. Χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουν πῶς ἔγινε, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀραιώνουν τὶς συναντήσεις τους. Ὕστερα ἐκεῖνος ἔφυγε στὸ ἐξωτερικό. Τί ἀνακούφισι καὶ γιὰ τοὺς δυό! Ἡ Ρενὲ ἀφωσιώθηκε στὸν ἄντρα της κι' ὁ Ζώρζ σὲ μιὰ μικρὴ ποὺ τοῦ πρόσφερε τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιά της.

— «Παντρέψου την». τὸν συμβούλευε ἡ φίλη μου.

Κι' ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἀνάγγειλε τοὺς γάμους του, ἡ Ρενὲ ἔχυσε τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα δάκρυα ποὺ συνοδεύουν τὶς πεθαμένες ἀγάπες.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

«Ὁ Ζώρζ ἐπιμένει νὰ χωρίσω τὸν ἄντρα μου, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε...»

Τό καλλιτεχνικό μας θαλάμι

ΑΛΕΚΟΣ ΣΠΑΘΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΣΠΑΘΗΣ εἶναι ὁ μόνος ἴσως ἀπό τούς "Ελληνες μαέστρους, πού μπορεῖ νά πῆ κανείς πώς πλέει ἀπό τήν κορφή ὡς τά νύχια μέσα σέ θάλασσα μουσικῆς. Μιά θάλασσα, πού πότε εἶναι γαλάζια καί ἥμερη καί πότε πράσινη, γεμάτη ρίγη καί ἀναβιπλώσεις, συγκλονισμένη ἀπ' τά φιλιά τοῦ μπάτη.

Γι' αὐτό του τό κολύμπι στή μουσική, φταίει φυσικά ὁ ἴδιος ὁ 'Αλέκος Σπάθης, μά ἄλλο τόσο φταῖνε καί οἱ δικοί του, τό σόϊ του. Τό σόϊ αὐτό μπορεῖ κανείς νά τό παρομοιάση μ' ἕνα πελώριο δέντρο, πού σέ κάθε κλαδί καί σέ κάθε φύλλο του καθεται κι' ἀπό ἕνας μουσικός καί τραγουδεῖ καί πλέκει τά τραγούδια του. Εἶναι τό γενεαλογικό δέντρο τοῦ σημερινοῦ μαέστρου τῆς στήλης μας.

Γιά ρίχτε, ἀλήθεια, μιά ματιά.

Στή ρίζα βρίσκεται ὁ 'Αναστάσης Σπάθης, παπποῦς τοῦ 'Αλέκου, μουσικός. Στήν κορφή τοῦ κορμοῦ ὁ Κωστῆς Σπάθης, πατέρας τοῦ ἀστεριοῦ μας, μουσικός κι' αὐτός. Σ' ἕνα κλαδί ὁ θεῖος του, ὁ Σπύρος Σπάθης, παλιός διευθυντής τῆς μεγάλης χορῳδίας στήν ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Στεφάνου, στό Παρίσι. Σέ κάποιον ἄλλο κλῶνο ὁ ξάδερφός του, Θεόδωρος Σπάθης, μουσικός καί συνθέτης, παλιός διευθυντής τῆς μεγάλης φοιτητικῆς χορῳδίας τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν. Στό διπλανό κλαδί ὁ Μενέλαος Σπάθης, ἀδερφός τοῦ 'Αλέκου, μουσικός κι' αὐτός καί διευθυντής τῆς ἐλαφρᾶς ὀρχήστρας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Θεσσαλονίκης. Καί πιό πέρα ὁ ἄλλος ἀδελφός του 'Αλέκου, ὁ 'Αντώνης, μουσικός κι' αὐτός καί ἐπί σειρά ἐτῶν πρόεδρος τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Βορείου 'Ελλάδος.

"Ενα πλῆθος ἀπελευθύτηο Σπάθηδων, πού καθένας στόν κλῶνο του, κάθεται καί τραγουδεῖ ἡ συνθέτει καί ὀνειρεύεται νότες... νότες... νότες...

'Ακόμα κι' ἡ μακρυνή θεία Φανή Σπάθη, πού διαθέχτηκε τό μακαρίτη Σπύρο Σπάθη στή χορῳδία τοῦ 'Αγίου Στεφάνου, κρατάει κι' αὐτή τή θεσούλα της στό μεγάλο δέντρο.

Τό φέρνιες νοερά στό μυαλό σου τό δέντρο αὐτό καί θαρρεῖς πώς νά σου, μέσα στήν ἡσυχία τοῦ δάσους, στό ἀνοιξιάτικο πνοϊ, θ' ἀρχίση ἡ πιό παράξενη συναυλία, πού ἀκούστηκε ποτέ πάνω σέ δέντρο: 'Η συναυλία τῶν Σπάθηδων.

'Αμή γιά πουλιά, θἄναι ἄνθρωποι, πού μοιάζουν μεταξύ τους ὅσο μοιάζουν οἱ σπυγγενεῖς, μέ τά βιολιά, τά πιάνα καί τίς μπασσοβιόλες τους, μέ τίς μπαγκέττες καί τίς παρτιτοῦρες. Μονάχα ἕνας τῆς οἰκογενείας δέ θἄχη ὄργανο μουσικό μαζί του, γιατί ἡ φωνή του εἶναι ἀρκετή γιά νά παίξη τό ρόλο του στή μυστηριακή συναυλία: Αὐτός δέν εἶναι αὐτός, ἀλλά αὐτή: 'Η Μαίρη Μάντ, ἡ ὡραία τραγουδίστρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ καί σύζυγος τοῦ 'Αλέκου.

Τί οἰκογένεια, ἀλήθεια! Οἱ ἄλλες οἰκογένειες τῶν πουλιῶν στό δάσος, θά τρίβουν τά ματάκια τους ἀπό ἔκπληξι. 'Ακόμη κι' ἡ οἰκογένεια τῶν δηδονιῶν!

★

Βρῆκα τόν 'Αλλέκο Σπάθη προχτές ἀπό σπίτι του, ἕνα κομψό διαμέρισμα κάπου ἐκεῖ στήν πλατεῖα τῆς 'Αμερικῆς. Μέ ὁδήγησε ὡς ἐκεῖ κοινός φίλος, ὁ κ. Κ. Κουσιάδης.

"Ηταν βραδάκι.

— Μαέστρο, θέλω νά μιλήσουμε γιά λίγο.

— Εὐχαρίστως. Γιά ποιό πρᾶγμα;

— Τί ἄλλο; Γιά μουσική.

Χαμογέλασε καί περάσαμε στό σαλόνι. "Ενα κομψό, μοντέρνο καί ἄνετο σαλόνι.

Στό βάθος ἕνα πιάνο. 'Απέναντι μιά δισκοθήκη. Πιό κεῖ ἕνας σωρός παρτιτοῦρες. Καί στόν τοῖχο μιά σειρά ἀπό πορτραῖτα μεγάλων μουσουργῶν τοῦ παρελθόντος, πού κυττοῦσαν σοβαρά ἀπό τόν τοῖχο: 'Ο Σοῦμπερτ, ὁ Τσαϊκόφσκυ, ὁ Μπράμς, ὁ Γκρῖγκ, ὁ Σαίμπεογκ, ὁ ὑπερμοντέρνος αὐτός ἐπαναστάτης, πού ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ἔχει μεγάλη ἀδυναμία.

"Ενας καναπές, πού τόν μοιραζόμαστε, δυό οὐτσάκια καί δυό τασάκια γιά τά τσιγάρα. Καί, μέσα στά τασάκια, ζωγραφισμένες... νότες.

— Δηλαδή, μαέστρο, φύγαμε ἀπ' τό «δέντρο τοῦ δάσους» καί πέσαμε στό «σαλόνι τῆς μελῳδίας».

Δέν κατάλαβε. Τοῦ ἐξήγησα ποιό δέντρο ἐννοοῦσα κι' ἔβαλε τά γέλια.

— Τότε, βιάζεσαι, τό χῶρο πού βλέπεις τώρα, νά μή τόν ὀνομάσης «σαλόνι», ἀλλά «κέντρον διερμονέων» τῆς μουσικῆς.

— Γιατί τό λέτε αὐτό;

Μέ ὁδηγεῖ στά ἄλλα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. Σέ ἕνα ἡ Μαίρη Μάντ, ἡ σύζυγος καί τραγουδίστρια, συναυλεῖ μέ τή Μάριον Σίβκα, τή μοντέρνα τραγουδίστρια τῶν νυχτερινῶν κέντρων. Δίπλα τους, ἡ μικρή κορούλα τοῦ ζεύγους, ἡ Ἀγγελική, παίζει μέ τήν κούκλα της.

Σέ ἄλλο δωμάτιο ἀνακαλύπτω τό γνωστότατο «Τρίο Κιτάρα» μέ τά δρύανά τους.

— "Ηρθαν γιά πρόβα, μοῦ ἐξηγεῖ ὁ συνομιλητής μου.

Στό χώλ τοῦ σπιτιοῦ...

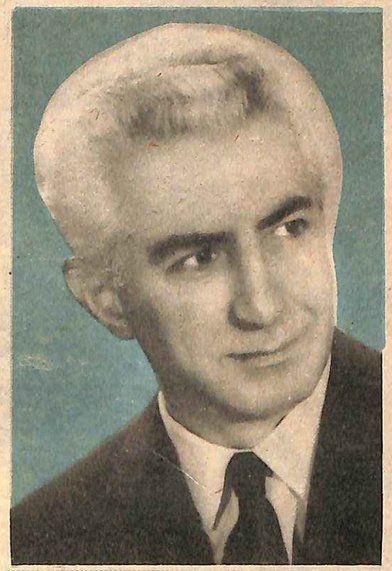
— 'Εν τάξει, μαέστρο. Πείσθηκα. Μά προτιμῶ ὄχι τούς... διερχομένους, ἀλλά τό μόνιμο ἔνοικο τοῦ σπιτιοῦ: 'Εσᾶς.

— Ρωτῆστε με.

— Πότε βγήκατε στό... κλαρί.

— Στό κλαρί τοῦ «δέντρου», πού εἴπατε; 'Από πιτσιρίκος. Στήν "Εδεσσα, ὅπου γεννήθηκα, ὁ πατέρας μέ μάθαινε βιολί καί πιάνο. Ὑστερα βρέθηκαμε οἰκογενειακῶς στή Θεσσαλονίκη.

'Εκεῖ συνέβη κάτι, πού λογικῶς ἔπρεπε νά συμβῆ.

'Αλέκος Σπάθης, ὁ... Ντέ Σίκα τῆς μουσικῆς

σέ ἕνα γόνο τῆς οἰκογενείας Σπάθη. Ὁ μικρός 'Αλέκος, μαθητάκιος ἀκόμη, μέ κοντά πανταλονάκια, ἤπῆρε μέρος, γιά πρώτη φορά, σέ ὀρχήστρα, σάν ἐπαγγελματίας: σέ ὀρχήστρα νυκτερινοῦ κέντρου, σά βιολονίστας.

— "Ηταν ἡ ἐποχή, πού χαλοῦσαν κόσμο ἡ «Ριρίκα» καί ἡ «Ρεζεντέ». Τά θυμᾶσαι;

— 'Ελαφρῶς. "Υστερα;

— Μεγάλωσα.

Μεγάλωσε στήν ἡλικία καί ἐβραιώθηκε στό ἐπάγγελμα. "Ανοιξε δικά του νυκτερινά κέντρα, τό «'Αικατερίνα» καί τόν «Παράδεισο» καί διηύθυνε προσωπικά τίς ὀρχήστρες τους, παίζοντας τώρα πιάνο. Ταὐτόχρονα διωρίστηκε διευθυντής τῆς ἐλαφρᾶς ὀρχήστρας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

"Εζησε ἐκεῖ ὡς τά 41 του χρόνια, δηλαδή ὡς τό 1955. Τή χρονιά ἐκείνη ἦρθε στήν 'Αθήνα, ὅπου καί ἐγκατεστάθηκε σά μειλαπαντρος πιά.

★

'Η χρονιά αὐτή ἀποτελεῖ σταθμό στήν καριέρα τοῦ Σπάθη.

— Γιατί, μαέστρο;

— Από τότε ἀσχολήθηκα περισσότερο μέ τη σύνθεσι καί λιγώτερο μέ τή διεύθυνσι ὀρχηστρῶν.

Βεβαία, δέν ἐγκατέλειψε τήν πρακτική δουλειά τοῦ ἐπαγγέλματος: τίς ὀρχήστρες τῶν νυκτερινῶν κέντρων.

— Αὐτές, βλέπεις, εἶναι τό ψωμί.

— Τό ξέρω.

Δούλεψε, λοιπόν, σέ διάφορα κέντρα μέ τήν ὀρχηστρα του, στό «Τζάκι», στό «Κάστρο», στό «Τ;ο-Κεντερό» κλπ. Παράλληλα ἔγραψε μουσική ἐπιθεωρήσεων, ὅπως στή «Σαμπάνια καί ρετσίνα» τοῦ «Μετροπόλιταν», καί δίσκους.

'Εκεῖνο ὅμως πού τόν ἀπασχόλησε στά σοβαρά, σάν τέχνη ἦταν ἡ «σύνθεσις». Συντροφιά μέ τό Γιώργο Οἰκονομίδη, πού ἔγραψε τούς στίχους τῶν περισσοτέρων τραγουδιῶν του, ὁ 'Αλέκος Σπάθης ἀφησε τό ταλέντο του καί τήν καρδιά του νά ἀνθίση καί νά δέση καρπούς.

Οἱ καρποί αὐτοί εἶναι μιά σειρά ἀπό 100 περίπου τραγούδια καί τσαγουδάκια, μέσα στά ὁποία ξεχωρισ:τή θέσι κατέχουν οἱ καντάδες. Τά περισσότερα ἀπό αὐτά ἔγιναν σουξέ, ἀγκάλιασαν τίς μεγάλες μάζες καί τραγουδήθηκαν καί τραγουδιοῦνται ἀκόμα στό κέντρα καί στίς γειτονιές, μέ περισση ἀγάπη καί πάθος.

Νά μερικά, πού σίγουρα θά τά τραγουδήσατε καί σεῖς, σέ ὧρες κεφιοῦ ἡ γλεντιοῦ, ἡ σέ στιγμές νοσταλγίας:

«Γιά μιά κιθαρίτσα», «Ντά-ρέ-μι», «Πάλι τάτια», «Παλιά λατέρνα», «Γι' αὐτό γενιήθηκε ἡ ρετσίνα», «Μικρή Πλακιώτισσα», «Φῦγε» (ἐπαινος τοῦ Α' Φεστιβάλ Ραδιοφωνίας), «'Ο Καραγκιόζης» (ἔπαινος τοῦ Β' Φεστιβάλ), «Στό μικρό τό μαγαζί» (πού τραγουδημένο ἀπό τή Νάνα Μούσχουρη, ἀγαπήθηκε ἀπό τό πλατύ κοινό), «Συνείδησι», κ. ἄ.

Τό πρῶτο ἀπό τά τραγούδια αὐτά εἶναι μιά ἀπό τίς πολυαγαπημένες καντάδες τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, καλοσβαλμένο τόσο σέ μουσική ὅσο καί σέ στίχους. Τό θυμᾶστε:

«Γιά μιά κιθαρίτσα
ξαγρυπνᾶνε τά κορίτσα
γιά ν' ἀκούσουν τῆς ἀγάπης τή φωνή.
πού ἔχει γλύκα τόση
κι' ἔχει κιόλας ξημερώσει
καί λαλήσανε οἱ πρῶτοι πετεινοί...».

Τό τελευταῖο εἶναι λαϊκό τραγούδι, ἀπό τά τελευταῖα τοῦ Σπάθη, πού λανσαρίσθηκε πρίν ἀπό 15 μέρες ἀπό τή Μπελίντα καί τό Φώτη Δήμα. 'Αρχίζει μέ τά λόγια:

«Δέ μέ φτάνει ὁ πόνος μου
καί ἡ τόση λύπη μου
πούφυγες καί σ' ἔχασα
καί σέ νοσταλγῶ».

καί ὅταν τελειώνη, σέ γεμίζει μέ μιά παράξενη λύπη, πού δέν ξέρεις πῶς γεννήθηκε καί πῶς μπόρεσε νά τρυπώση στήν καρδιά σου, σέ στιγμές εὐδιαθεσίας.

"Ηξερα τόν 'Αλέκο Σπάθη γιά «κανταδόρο», γι' αὐτό καί τό τελευταῖο του αὐτό λαϊκό τραγούδι μέ ἐξέπληξε. Δέν ἄνθεξα στόν πειρασμό νά τοῦ ὑποβάλω μιά πονηρή ἐρώτησι:

— Γράφετε καί λαϊκά τραγούδια; Νόμιζα...

Στράφηκε ἤρεμα. Στά σοβαρά μάτια του ζωγραφίστηκε ἡ ἀπορία. Στό ἡμίφωτο τοῦ σαλονιοῦ, ἔτσι εὐθυτενής, πολιτισμένος, μέ τά πρόχαρα ἀσπρισμένα μαλλιά του, μοῦ ἔδωσε τήν ἐντύπωσι τοῦ... Βιττόριο ντέ Σίκα, τοῦ 'Ιταλοῦ αὐτοῦ μάγου, μέ τόν ὁποῖο ὁ 'Αλέκος Σπάθης ἔχει ὁμοιότητα τόσο σωματική, ὅσο καί πνευματική, μιά καί τό κύριο χαρακτηριστικό τῶν τραγουδιῶν του, ὅπως καί τῶν ταινιῶν τοῦ Ντέ Σίκα, εἶναι ἡ λεπτή χάρις.

— Καμμιά φορά γράφω. Τί νομίζατε;

— Πῶς ἀληθινά λαϊκά τραγούδια σήμερα γράφει μόνο ἕνας. "Οπως ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος τούλάχιστο.

Στά χεῖλη του διεγράφηκε ἕνα ἐλαφρό μειδίαμα.

— Νά σᾶς πῶ. "Οσα ἰσχυρίζεται, τά ἰσχυρίστηκαν κι' ἄλλοι κατά καιρούς. Κανείς ὅμως, ὅταν ἀξίζη κάτι, δέν τό λέει μόνος του.

— ?Αρα;...

Μιά γουλιά οὐΐσκυ. Στό διπλανό δωμάτιο τό «Τρίο Κιτάρα» ἄρχισε τίς πρόβες του. Στό πιάνο μιά ἀγνωστη παρτιτούρα περιμένει τίς γότες πού θά γράφτηκαν. Καί στόν τοῖχο, ἀπέναντι, ὁ Σοῦμπερτ, κυττάζει, θαρρεῖς, πρός τό μέρος μου μέ εἰρωνεία.

'Ο 'Αλέκος Σπάθης τινάζει τή στάχτη ἀπ' τό τσιγάρο του. "Υστερα λέει:

— Βλέπεις ἐκεῖ στόν τοῖχο, ἐκεῖνα τά πορτραῖτα; 'Ο καιρός ἀποφασίζει γιά τό ποιοί μουσουργοί θά γίνουν ἀργότερα πορτραῖτα στούς τοίχους. Καί ὁ λαός, πού ἀγαπᾶ ἕνα τραγούδι ὄχι γιά ἕνα χρόνο, ἀλλά γιά πάντα.

"Εσβυσε τό τσιγάρο του καί ξαναπῆε ἀργά:

— Γιά πάντα...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Ο 'Αντρέας μέ τόν καλύτερο φίλο τῆς ζωῆς του καί τόν πιό ἀκλόνητο σύντροφό του: τό μικρό ἰδιόκτητο αὐτοκινητάκι του.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

Τί εἶναι ὁ 'Αντρέας Μπάρκουλης; "Αλλοι τόν λένε ἠθοποιό, "Αλλοι... γόη. Καί ἄλλοι... μόδα τῆς ἐποχῆς. 'Εγώ πιστεύω πώς εἶναι καί τά τρία.

"Οσο γιά σᾶς, ἀκοῦστε μερικά ἀνέκδοτα, ἀληθινά, περιστατικά, καί θἀγάλετε συμπέρασμα...

Πέρυσι, κάπου σέ μιά ἀνατολική συνοικία τῶν 'Αθηνῶν, συζητοῦσαν δυό μαθήτριες, στήν αὐλή τοῦ σχολείου, στή διάρκεια ἑνός διαλείμματος.

— Βρέ, παιδάκι μου, ἔχεις ἄδικο, 'Ο 'Αντρέας... 'Η πιό μικρή ἀπ' τά δυό κορίτσια, ἔγινε μπαροῦτι ἀπό ἄκουσμα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

— Σοῦ τόπα. Νά μήν ξαναναφέρης αὐτό τό ὄνομα. "Αν θές νἄμαστε φίλες. Τό μισᾶ!

— "Ε, νά...

Δυό χαστούκια ἄστραψαν ἀπανωτά στά μάγουλα τῆς μικρῆς. Ποιά μέ τή σειρά της, ἄν καί αἰφνιδιάστηκε, ἀνταπέδωσε τά ἴσα.

Σέ λίγο ἕνας σωρός ἀπό μαθητικές ποδιές εἶχε σηκωμαστῆ στήν αὐλή τοῦ Γυμνασίου. "Ενας σωρός ἀπό νεαρές κορμιά, ἀπό ξανανιμένα μάγουλα καί μπερδεμένα μαλλιά, πού ἀλληλοδέρνονταν τοῦ καλοῦ κατιροῦ, δίχως ξεφωνητά καί ὑστερικές κραυγές. Σιωπηλός ἀλληλοξυλοδαρμός, πρᾶγμα πού σήμαινε ὅτι τό μῖσος τῶν συμπλεκομένων ἦταν ἀβυσσαλέο.

"Οταν ὁ καυγᾶς τέλειωσε μέ τήν ἐπέμβασι τῶν καθηγητῶν, πού οἱ ἄνθρωποι ἔτριβαν τά μάτια τους ἀπό ἔκπληξι, γιά τί δισπιστώθηκε ἀπό τίς ἀνασκοπήσεις πού ἐπακολούθησαν στό γραφεῖο τοῦ Γυμνασιάρχου. Οἱ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου ἦσαν, λέει, χωρισμένες σέ δυό στρατόπεδα. Οἱ μισές ἦταν «Μπαρκουλικές» καί οἱ ὑπόλοιπες... Κακαβικές.

Καί —Ο TEMPORA, Ο MORES!— δέ δίσταζαν νά ἐκδηλώσουν τά «φρονήματά» τους καί νά ὑπερασπίσουν τά ἰδεώδη τους μέ τόν πιό ζωηρό τρόπο. Διχασμός! Πιό ὡραῖος ὅμως ἀπό τόν παλιό ἐκεῖνο «διχασμό». Δέ νομίζετε;

★

Πεντοπόδουσα προχτές μέ τό Βαγγέλη Σειλινό, τό νεαρό ἀστέρι τοῦ γοροῦ. Κρατοῦσε ἀπ' τό γέρι τήν ἀηδψούλα του — ἑνιά χρόνων. Καταλαβαίνετε... "Ηταν «μπαρκουλική».

Τή ρώτησα:

— Τί τοῦ βρίσκεις τοῦ 'Ανδρέα Μπάρκουλη, μικρούλα μου; Αὐτός δέν εἶναι γόης, σάν τό θεῖο σου.

Μοῦ ἀπάντησε:

— Τή φαλακρίτσα του...

"Εβεσε τίς γωνιές τοῦ μετώπου, μέ τά χεράκια της καί πρόσθεσε:

— Καί τά μάτια του.

Γελάσαμε. Τό ἄκουσε ἡ τό σκέφτηκε μόνη της; Κι' ἀναλύσαμε τό συμπέρασμα τῆς στιγμῆς: 'Η ἐποχή μας εἶναι ἐποχή πού διψᾶ γιά εἴδωλα.

★

Μιλήσαμε μέ τόν 'Ανδρέα κάποιο θράδυ, νωρίς πάνε δυό χρόνια ἀπό τότε. Εἶχε ἀρχίσει νά φουντώνη ἡ φήμη του σάν ἠθοποιοῦ καί γόη.

Κάθόταν στό καμαρίνι του στό θεάτρο τῆς Σοφίας Βέμπο, ὅπου ἔπαιζε, καί ἔγραφε...

— Γειά σου 'Ανδρέα. Τί γράφεις:

— 'Απαντήσεις.

— Τί ἀπαντήσεις;

— Στίς θαυμάστριές. Παίρνω, ξέρεις, ἕναν τόννο γράμματα.

— Κι' ἀπαντᾶς ὁ ἴδιος;

— "Οπως βλέπεις.

— Καί τί ἄλλο κάνεις;

— Μά... παίζω στό θέατρο.

— Κι' ὅταν τελειώνης;

— «Γυρίζω» ταινίες.

— Τή νύχτα;

— Καί τή νύχτα! Καί τή μέρα! Κι' ὅταν μοῦ περισσεύη καιρός, κάνω πρόβες.

— Καί... πότε κοιμᾶσαι;

— "Οποτε λάχυν. Καί κοιμαστιασιά. Λίγο τώρα λίγο ὕστερα.

— Πού;

— Σπό... αὐτοκίνητό μου, στήν ταράτσα τοῦ θεάτρου ἤ. ..

— Εἶπες πίποτα;

— "Ε, αὐτό εἶναι μυστικό!

Μοῦ κειτήθηκε ἡ περιέργεια. Λίγο πρᾶγμα τό. γετε νά συζητᾶτε μ' ἕνιαν γόη;

— Γιά σήκω, 'Ανδρέα καί πλησίασε.

Σηκώθηκε.

"Ενοιωσα μιά παράξενη ἐπιθυμία νά δῶ ἀπό τί εἶναι καμωμένοι οἱ γόητες. Τοῦ ἔπιασα τά χέρια.

"Ενα ἀδύναστο παιδί, μέ σάρκες καί ὀστᾶ, ὅπως ὅλοι μας. "Ενα παιδί καλόκαρδο καί πρόθυμο γιά παιδιαρίσματα, πού τόν κρατάει αἰχμάλωτό της.

"Ενα ἐνσταντανέ ἀπό τό ἔργο «Μαντώ Μαυρογένους» ὅπου ὁ 'Ανδρέας Μπάρκουλης σημείωσε ἐξαιρετική ἐπιτυχία μέ τόν θίασο τῆς Μαίρης 'Αρώνη. Στή φωτογραφία ὁ Μπάρκουλης, ἡ 'Αρώνη καί ὁ Φιλιππίδης.

'Ο 'Αντρέας Μπάρκουλης μέ τήν Παοιζιάνα στάο Λίντα Βαντάλ, σέιιά σκηνή ἀπό τήν ταινία «Μποί τῆς ἀνάπης».

Τόν παρώτριμα.

— Κάνε. κάτι 'Ανδρέα, πού νά ξεφεύγη ἀπ' τόν «καθωσπρεπισμό» τῶν γοήτων.

Μέ πῆρε κι' ἀνεθήκαμε στή στενή σκοτεινή ὁάτσα τοῦ θεάτρου. Βρίσκονταν κι' ἄλλοι ἠθοποιοί τοῦ θιάσου ἐκεῖ, συνάδελφοί του. 'Ο 'Αριτέμης Μάτσας, ἡ 'Αννούλα Φόνισου κι' ὁ μαέστρος Γιάνης Βέλλας, πού δέ θυμᾶμαι γιά ποιό λόγο εἶχε ἔρθει.

— Καί τώρα, παιάτρα στήν ἄκρη τόν «στάεο» καί τό «γόη». Κάνε κάτι ἔτσι.

— Τί;

— Ο,τι σοῦ λέει ἡ καρδιά σου αὐτή τή στιγμή. Γέλασε, τέντωσε τούς μῦς κι' ἔβγαλε μιά... τούμπα στόν ἀέρα!

— Εὐχαριστήθηκες;

— Γιατί νά εὐχαριστηθῶ;

Κούνησε τό κεφάλι καί ξαναχαμογέλασε.

— "Ε, τότε... εὐχαριστήθηκα ἐγώ. Ξέχασα γιά λίγο τόν ἑαυτό μου. Καί τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῶν «γοήτων».

— Τό ἐπιθυμεῖς συχνά αὐτό;

"Ανοιξε ἕνα τσιγάρο καί φύσηξε τόν καπνό ἀργά. μέσα στό σκοτάδι. "Υστερα εἶπε:

— Ποιός δέ θέλει νἄναι... ἐλεύθερος;

★

"Ετσι «ἐλεύθερος» καί ξένοιαστος ὁ 'Ανδρέας Μπάρκουλης ἔνοιωθε μονάχα, ὅταν ἦταν παιδί καί ζοῦσε μέ τήν οἰκογένειά του, ἐκεῖ κάτω στό Πασσαλιμάνι, ὅπου γεννήθηκε καί μεγάλωσε, ὥσπου μιά μέρα, κατάλαβε ὅτι... πρόκειται νά αἰχμαλωτιστῆ.

— Πῶς τό κατάλαβα, 'Ανδρέα;

Τό κατάλαβα πάνω στή σκηνή. Μιά μικρή ἐρασιτεχνική θεατρική σκηνούλα, ἀπό Λύκειο Πειραιῶς, ὅπου σπούδαζα. Δίνομε, ὅπως συμβαίνει παντοῦ, μερικές θεατρικές παραστάσεις, ὅλα τά παιδιά τοῦ σχολείου, στίς ὁποῖες πρωταγωνιστοῦσα συνήθως.

— "Ε, κι' ὕστερα;

— Νά, ἐκεῖ «πιάστηκα»! Μοῦ ἄρεσε τό θέατρο καί κατάλαβα πώς αὐτό θά γινότανε ἀργότερα ἡ μοῖρα μου καί ἡ ζωή μου.

Καί ἔγινε.

Σπούδασε ἀργότερα σέ δραματική σχολή κι' ἀρχισε νά παίζη στό θέατρο καί στόν κινηματογράφο. 'Ο δεύτερος τόν ἀπορρόφησε καί τόν πράξεψε περισσότερο. Κατ' ἡ ζωή ἀκολούθησε τό δικό μου τρισοτέρο. Κατ' ἡ ζωή ἀκολούθησε τό δικό μου τρισοτέρο.

Μιά καλογυρισμένη ταινία, ἡ «Μουσάτσα» σπάθηκε ἡ... μαιμή γιά τή γέννησι δυό εἰδώλων. Τό ἕνα ἦταν ἡ 'Αλίκη Βουγιουκλάκη καί τό δεύτερο ὁ 'Ανδρέας Μπάρκουλης.

Μετά ἀπό τή «Μουσάτσα» ἤρθαν καμιιά πεντηνταριά ταινίες ἀκόμη. Καί δυό συμπεταγὲς στό θέατρο, μέ τό θίασο τῆς Σοφίας Βέμπο πρῶτα κι' ὕστερα μέ τή Μαίρη 'Αρώνη στό «'Ακροπόλ».

"Επειτα, ὁ γάμος, μέ τήν 'Αλέκα Στρατηγοῦ, ἕνας γάμος πού δέν εἶχε τήν τύχη νά στεριώση.

Καί τώρα:

★

Τόν εἴδαι τυγαῖα προχτές ἀπό δρόμο, ἀπό πεταχτά. Ὁ κόσμος σταματοῦσε νά τόν κυττάζη.

"Ηταν πιά τό ἀστέρι. Τό «εἴδωλο». Ἐπό νοῦ μου γεννήθηκε ἡ ἰδέα ἀρώτησι πού σᾶς ἔκαμα στήν ἀρχή.

Τί εἶναι, ὁ Μπάρκουλης; ἀλήθεια; 'Ηθοποιός, γόης ἤ μόδα; "Ισως καί τά τρία.

Τοῦ ἔσφιξα τό γέρι καί τόν ρώτησα:

— Τί νέα 'Ανδρέα; Δέ... βαρέθηκες νά εἶσαι... γόης;

Μέ κύτταξε σοβαρά καί ἀπάντησε:

— Βαρέθηκα...

— Πότε, λοιπόν, θά τό «πετάξης» αὐτό ποῦ εἶσαι;

— Ποτέ!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

"Χόμπυ"

Σ' ὁποιοδήποτε σημεῖον κι' ἂν βρεθῆς τῆς πρωτευούσης
πανταχοῦ τὴ λέξι «χόμπυ», ἀναγνῶστα μου, θ' ἀκούσῃς,

ποὺ τὴ «λόξα» καὶ τὸ «ψώνιο» ἔχει ἀντικαταστήσει
κι' ἔχει σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ καλὰ ἐπικρατήσει.
"Ὅλοι κι' ὅλες «περὶ χόμπυ» σοῦ μιλοῦν αὐτὰ τὰ χρόνια
κι' ὅλοι αἰσθάνονται, γιὰ δαῦτο, ὅσιν ὑπερηφανείας
κι' ἔτσι μέσ' στὶς τόσες «λόξες» καὶ στὰ τόσα μας τὰ («ψώνια»,

προσετέθη καὶ τὸ «ψώνιο» τῆς... ξενόγλωσσης μανίας!

★

Μὲ τὴ ρόλα ἔχουν «χόμπυ» νεαρὲς πάρα πολλὲς
κι' ἄλλες γίνονται θυσία κι' ἄλλες κάνουν σὰν τρελλὲς
γιὰ νὰ μποῦνε σὲ μιὰ κούρσα, «Μερσεντές», «Μπουίκ»,

ἢ ν' ἀνέβουνε ἀπάνω σὲ ποδήλατο κοινό...
Τροχοφόρο θέλουν, πάντως, γιὰ νὰ κάνουν κάποιο ντόρο,
ἢ μιὰ κάποια φιγουρίτσα στὴν πεζὴ τὴν γενεά των
κι' εἶναι τρισευτυχισμένες, ἔστω κι' ἂν τὸ τροχοφόρο,
εἶναι ἀκόμη καὶ καμιόνι γιὰ μεταφορὲς... κρεάτων!

★

«Χόμπυ» ἀγιάτρευτο, νομίζω, ἔχει κάθε σωφερίνα
νὰ μοστράρῃ, δημοσία, τὴν κομψὴ της λιμουζίνα
καὶ κατὰ τῶν μονοδρόμων καταφέρνεται συγνά,
γιατὶ πρέπει στὴν Σταδίου μάνι-μάνι νὰ περνᾶ...
Δὲ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ ὅπου θέλει καὶ γουστάρει,
νὰ παρολάρῃ μὲ γνωστούς της καὶ γνωστές της νὰ πικάρῃ,
ἀλλὰ μὲ τὶς σωφεράντζες μέσ' στὸ δρόμο συμφορεῖται
κι' ὁ τροχὸς ὁ... τελευταῖος τῆς ἀμάξης θεωρεῖται!

★

Μὲ τὶς «νότες» ἔχουν «χόμπυ» νεαρές, ἐπίσης, ἄλλες
καὶ νομίζοντας πὼς εἶναι τραγουδίστριες μεγάλες,
συνεχῶς κι' ἀπατασπάστως ξεφωνίζουν καὶ στριγγλίζουν
καὶ τοῦ δόλιου γείτονά τους τὸ τσερβέλο... τριβελίζουν!
Παλαβώνει ὁ καϋμένος, σὰν ἀκούσῃ νὰ τραγουδᾶ
ἡ Σουμὰκ τῶν Πετραλώνων, ἢ τοῦ Ρούφ ἡ... Δαλιδᾶ
καὶ ζητᾶ, τὴν ὥρα ἐκείνη,
ὁ Σαμψὼν αὐτὸς νὰ γίνῃ
κι' ἂν ἡ ατρίγγλα ἡ διπλανή του τὰ τσιρίγματα δὲν πάψῃ
νὰ τῆς σίξῃ τὰ ντουβάρια κι' ἀπὸ κάτω νὰ τήν... θάψῃ!

★

«Χόμπυ» ἔχουν ἄλλες, πάλι, μὲ τὴ φωτογραφικὴ
κι' ὅλο στρέφουν τὸ φακό τους πότε ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ
κι' ὅλο ἀποθανατίζουν πότε πρόσωπα γνωστά τους,
πότε πλάτζες καὶ τοπία κι' ὅτι βρίσκουνε μπροστά τους...
Θραῦσι κάνει ὁ φακός τους, κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ
κι' ἂν συμβῇ τὸ φόρεμά τους τὰ μελτέμια ν' ἀνεμίζουν,
τότε θέλοντας καὶ μή,
σὲ διπλοφωτογραφίζουν!

★

Ὅλοι κι' ὅλες ἔχουν «χόμπυ», ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ
κι' εἶναι κι' ἄντρες ὡρισμένοι στὴν δική μας ἐποχή.
ποὺ γιὰ ψαροτουφεκίδι «γόμπυ» ἔχουνε γερὸ
καὶ στὴ θάλασσα ποὺ πᾶνε κάνουν τρύπες στὸ νερό!
Γιὰ κυνῆγι πλεῖστοι ἄλλοι ἔχουν «χόμπυ» ἰδιαιτέρως
καὶ δουλεύουν, κάθε τόσο, τουφεκίδι τοῦ... ἀέρος,
ἢ ἀδέσποτα, συνήθως, ἀμολᾶνε τὰ πυρὰ τους
καὶ πολλοὶ γοιδάτες κλαίνε τά... κατσικομούλαρά τους!

★

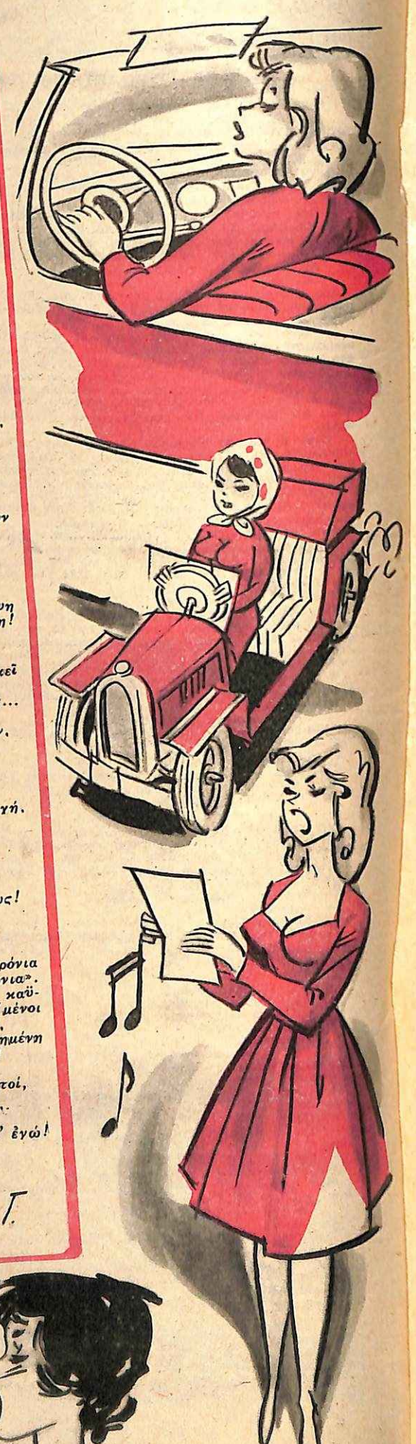
Μὲ τὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου «χόμπυ» ἔχουνε πολλοί
ὅπου πᾶνε κι' ἀκουμπᾶνε καὶ τὴν ἐγατη ψιλή,
ἄλλοι κι' ἄλλες γιὰ τὴ μπάλλα ἔχουν «γόμπυ» ἀπὸ χρόνια
κι' ἂς δουλεύωνται ἀγοίως κι' ἂς παθαίνουνε «καψώνια».
Μέσ' στὸν ἥλιο τοῦ Αὐγούστου... ξεοσψήνονται οἱ καϋ- (μένοι

καὶ τὸ ψήσιμό τους βλέπουν, τελικῶς, νάναι κουτό,
γιατὶ οἱ ὁμάδες μεταξύ τους τὴ δουλειὰ ἔχουν... ψημένη
γιὰ νὰ πέσουνε καὶ πάλι τὸν Σεπτέμβοη στὸ ψητό!

★

Ὅλοι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἔχουν «χόμπυ», ἀγαπητοί,
μὰ τὴν ἀπαρίθμησί τους τὴν εὐρίσκω περιττή,
ἐπειδή, γιὰ νάμαι ντόμπρὸς καὶ νὰ μὴν πολυλογῶ,
μὲ τὰ «γόμπυ» καὶ τὰ «ψώνια» τήν... «ψώνισα» κι' ἐγώ!

Ἐπιμορφώσεις
Ἀντ. Γάλλια ὁ Συνεργάτης Γ.

Ψυχολογικόν, δραματικόν καὶ κοινωνικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Καρολίνας Σιμεωνίτου

Η ἐξιλέωσις

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Κάρολο διηγεῖται στὸ δικαστήριο πῶς ξαναζωντάνεψε τὴ Μαρία. Ἡ Τζούλια διαμαρτύρεται πὼς λέει ψέματα. Ἐπεμβαίνει ὅμως ὁ Στένιο, ἐπιδεβαιώνει τὰ λόγια του καὶ πηγαίνει νὰ φέρῃ τὴ Μαρία. Ἡ κοπέλλα παρουσιάζεται στὸ δικαστήριο. Ὁ Ἀρνάλντο βεβαιώνει ἐπισήμως ὅτι λέει τὴν ἀλήθεια. Ἡ Τζούλα ἀναγκάζεται τώρα νὰ παραδεχθῇ πὼς εἶναι πραγματικὰ ἡ κόρη της καὶ προσποιεῖται τὴν εὐτυχισμένη ποὺ τὴν ξαναβρῆκε. Ἡ Μαρία βρίσκει μιὰ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐκούσια ἐξαφάνισί της. Ὅταν ὅμως, μετὰ τὴν θάψωσι τοῦ Κάρολο, βρίσκεται μονάχη μὲ τὴ μητέρα της στὸ σπίτι της, τῆς ζητᾶ ὅτι τὰ πῇ ὅλα. γιὰ τὰ παλιὰ ἐγκλήματά της. Ἀλλ' ὅτι τὴ συγχωρεῖ γιατὶ εἶναι θέβαιη πὼς μετανοιωμένη. Ἐκείνη δικαιολογεῖται πὼς τὴν εἶχε τυφλώσει ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν Ἀρνάλντο καὶ διατυπώνει ὑποψίες πὼς ἡ Μαρία εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μαζί του. Ἡ νέα τῆς φανερώνει τότε πὼς ἀναπαὲ τὸ Λουϊτζι. Τρισευτυχισμένη τώρα ἡ Τζούλια τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴ βοηθήσῃ σ' αὐτὸ τὸν ἔρωτά της. Μετὰ τὴν ἀθώωσί του, ὁ Κάρολο γυρίζει στὸ σπίτι του καὶ βρίσκει ἐκεῖ τὴ Λίζα, ποὺ τὰμαθε ὅλα ἀπὸ τὸ Λουϊτζι καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ καὶ πάλι κοντά του. Σὲ λίγες μέρες ὁ Λουϊτζ' παίρνει ἕνα γράμμα τῆς Μαρίας. Ἡ κοπελλὰ τοῦ γράφει ὅτι ἡ μητέρα της, παρ' ὅλη τὴν ὑποσχεσί της, φέρνει μιὰ παράξενη ἀντίδρασι στὸ νάμο της καὶ ἀρνεῖται νὰ τὸν δεχθῇ στὸ σπίτι της. Τοῦ συνιστᾶει ὅμως νὰ κάνῃ ὑπομονή, ὥσπου νὰ λείψῃ κάθε ἐμπόδιο στὴν ἕνωσί τους. Στὸ μεταξύ, ἡ Ροζαλία ξαναγύρισε κρυφὰ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ, ἀλλάζοντας τὴ φυσιογνωμία της, παριστάνει τὴ χαρτομάντισσα καὶ πουλάει στὶς γυναίκες ἐρωτικὰ φίλτρα. Ἔχει μαζί της μιὰ κοπέλλα πολὺ ἄσχημη, τὴ Νινέλλα ποὺ τῆς εἶνε τυφλὰ ἀφοσιωμένη γιατὶ τῆς ἔσωσε κάποτε τὴ ζωή. Εἰδοποιεῖ τὴ Τζούλια, κι' ἐκείνη ἐξομολογεῖται πὼς εἶνε δυστυχισμένη, γιατὶ πιστεύει ὅτι ὁ ἀντρας της ἔχει ἐνοχὲς σχέσεις μὲ τὴ Μαρία καὶ νι' αὐτὸ φέρνει ἐκείνος ἀντίδρασι στὸ γάμο της μὲ τὸ Λουϊτζι. Ἡ Ροζαλία τῆς ὑπόσχεται τότε νὰ τὴ βοηθήσῃ. Φτάνει μόνο νὰ κάνῃ ὅ,τι θὰ τῆς πῇ. Ὁ Ἀρνάλντο, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ, ἐξακολουθεῖ κάθε τόσο τὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις του στὴ Μαρία, ἐκείνη ὅμως τὸν θάζει πάντα στὴ θέσι του καὶ τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη. Μετανοιωμένος, ὁ Ἀρνάλντο πηγαίνει νὰ θρῇ ὁ ἴδιος τὸ Λουϊτζι καὶ νὰ τὸν καλέσῃ στὸ σπίτι του, γι' ν' ἀρραβωνιαστῇ μὲ τὴ Μαρία.

5ον

Εἶχε μιλήσει στὸ μεταξὺ στὴ Τζούλια — ἀλλ' ἐκείνη εἶχε ἀποδώσει σὲ πονηρὸ τέχνασμα αὐτὴ τὴν ἀπότομη μεταβολή του.

Τὴ μέρα ποὺ ἡ κόμησσα εἶχε πάει στὸ σπίτι τῆς Ροζαλίας, ἡ Μαρία βρισκότανε στὴ κάμαρά της κι' ἔγραφε στὸ Λευΐτζι, ὅταν χτύπησε κάποιος τὴν τόρτα της.

Ἦταν ἡ καμαριέρα. Ἐρχότανε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ πὼς τὴν περίμενε στὸ σαλόνι ἡ γυναίκα τοῦ γιατροῦ Ραπάλο.

— Ζήτησε τὴν κόμησσα Τζούλια, πρόσθεσε, ὅταν ὅμως τῆς εἶπα πὼς εἶχε βγῆ γιὰ ἐπισκέψεις, μὲ παρακάλεσε νὰ εἰδοποιήσω σας.

Ἡ Μαρία θὰ βρισκότανε τώρα ἀντιμέτωπη μὲ μιὰν ἄλλη ἀντίζηλό της, ποὺ τὴν εἶχε τόσες φορὲς τὴ ἡ ἀντίζηλος εἶχε μετανοιώσει... τζί της! Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ξεπροσδάλει καὶ καταραστῆ. Μὰ αὐτὸ ὕστερα, ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Λουϊχαστοῦν. ὅλα.

Ὅταν μπῆκε ἡ Μαρία, ἡ Λίζα πλώνοντάς της τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.

— Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ σὲ δοῦμε χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη.

— Ὦ, μαμᾶ, πόσο θάθελα νὰ μπορούσα νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη μου!

Τὴν πρώτη φορά, ποὺ ξαναϊδώθηκαν ἡ Μαρία κι' ὁ Λουΐτζι, ἑνωσαν μιὰ συγκίνησι, ποὺ δὲ θὰ τὴν ξεχνούσαν ποτέ. Παρ' ὅλη τὴν παρουσία τοῦ κόμητος καὶ τῆς κόμησσας, ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά...

Ζ'.

Ὁ λοχαγὸς Φίλιππος, ὁ ὡραῖος ἀξιωματικός, ποὺ τὸν εἶχε ξαναφέρει μὲ τὸ μέρος της ἡ Τζούλια, φαινόταν στενοχωρημένος, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες.

Φλεγόταν ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῶν Ρίκκα, ἀλλὰ δίσταζε.

Τέλος, τὸ ἀποφάσισε μιὰ μέρα. Μά, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, πληροφορήθηκε πὼς ὅλη ἡ οἰκογένεια Ἐλεπε ἀπ' τὸ Τουρίνο καὶ πὼς δὲ θὰ ξαναγύριζε πρὶν ἀπ' τὸ χειμῶνα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, γύρισε στὸ σπίτι του νωρίτερα ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Γιὰ νὰ διώξῃ τὶς μαῦρες σκέψεις του, κάθησε στὸ πιάνο. Μόλις ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰ παίζῃ, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Πῆγε ν' ἀνοίξῃ μόνος του, γιατὶ ἔλειπε ἡ ὀρδινάντσα του.

Μιὰ κοπέλλα, ποὺ δὲν τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

— Γιὰ τὸ Θεό, βοηθῆστε με, κύριε λοχαγέ! τραύλισε. Ἡ μητέρα μου πεθαίνει, κι' εἶμαι μόνη μαζί της!

— Ἔρχομαι ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος.

Κι' ἀκολούθησε τὴ νέα σὲ μιὰ κάμαρα ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ, ὅπου, πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ κρεβάτι, ἀγωνιοῦσε μιὰ παχειὰ γυναίκα.

Ἦταν ἡ «Σφίκα». Ὁ Φίλιππος δὲν τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως, ἔτσι ποὺ εἶχε γεράσει. Ἐκείνη ὅμως, μ' ὅλο ποὺ εἶχαν θολώσει κιόλας τὰ μάτια της, ψιθύρισε, μὲ σπασμένη φωνή:

— Εὐχαριστῶ, Πίπο... Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐχη καλά!... Βοηθῆστε με ν' ἀναστηκωθῶ λίγο...

Ὁ Φίλιππος πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴν πλάτη της, γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ καλύτερα. Ἡ ἑτοιμοθάνατη φάνηκε ν' ἀναπνέῃ πιὸ ἐλεύθερα.

— Φανή, δός μου μιὰ κουταλιὰ φάρμακο... μουρμούρισε.

Ἡ κοπέλλα ὑπάκουσε. Κι' ἡ μητέρα της συνῆλθε κάπως.

— Εἶμαι καλύτερα τώρα, εἶπε. Ξέρετε, Πίππο, ἡ κόρη μου δὲν τραγουδᾶει πιὰ στὸ παλκοσένικο. Εἶχε μεγάλη κλίσι στὴ ζωγραφικὴ πάνω σὲ πήλινα βάζα, ποὺ ἔχουν γίνει τόσο πολὺ τῆς μόδας. Τώρα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Δουλεύει στὸ σπίτι καὶ κερδίζει ἀρκετά.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

— Εἶναι ἕνας ἄγγελος, ἡ Φανή μου! Θάζαγε τὸ ψωμὶ ἀπ' τὸ στόμα της, γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ!... Ὦ, Θεέ μου, μὲ ξαναπιάνει κρίσι!...

Ἡ Φανὴ ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Πηγαίνετε νὰ φέρετε τὸ γιατρό, τῆς εἶπε ὁ Φίλιππος. Θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ.

Ἡ «Σφίκα» ἀσφυκτιοῦσε,δὲ μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ, βογγοῦσε. Κάπου-κάπου, ξέφευγαν μερικὲς λέξεις ἀπ' τὰ χείλη της:

— Ἄεροα... πνίγομαι... δὲ μπορῶ πιά... ὁ παπᾶς... ἤρθε... ἐσμολογήθηκα... ἀφῆστε με... Φίλιππε... σᾶς ἐμπιστεύομαι... τὴ Φανή... Θεέ μου... πόσο ὑποφέρω... ἄεροα... ἄεροα...

Ἔμπηξε ἕνα οὐρλιαχτὸ, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, σπάραξε μερικὲς φορὲς κι' ἔπεσε ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, μὲ τὸ πρόσωπο φριχτὰ ἀλλοιωμένο ἀπὸ ἕνα σπασμό.

Ὁ Φίλιππος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ στῆθος της. Ἡ καρδιὰ τη δὲ χτυποῦσε πιά.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε ἡ Φανή, μαζὶ μὲ τὸ γιατρό.

— Πῶς πάει ἡ μαμᾶ; ρώτησε μὲ ἀγωνία. Χειρότερα;

Μόλις ἀντίκρυσε τὴ νεκρή, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας:

— Πέθανε!... Πέθανε!... Μαμᾶ, ἀγαπημένη μου μαμά, γιατί νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου;...

Σκυμμένη πάνω ἀπ' τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς μητέρας της, τὴ φώναζε μὲ τ' ὄνομά της, τὴν ἱκέτευε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, τῆς γέμιζε τὸ πρόσωπο φιλιὰ καὶ δάκρυα.

— Μὰ πέθανε στ' ἀλήθεια; ρώτησε μὲ σπαραγμό.

— Δυστυχῶς! ἀπάντησε μαλακὰ ὁ Φίλιππος. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς παρηγορῇ ἡ σκέψι, ὅτι τὸ τελευταῖο πρᾶμα ποὺ πρόφεραν τὰ χεῖλη της ἦταν τὸ δικό σας.

— Ὦ, γλυκειά μου μαμά, πάρε με μαζί σου!

Κι' ἡ κοπέλλα ξανάρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Βλέποντάς την ἔτσι συντριμένη, ὁ Φίλιππος τὴ ἔπιασε, τὴν ἀνασήκωσε, σὰ νάταν μικρὸ κοριτσάκι, τὴν πῆγε στὴν κάμαρά της, τὴν ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της καὶ τῆς εἶπε στοργικά:

— Μὴ σηκωθῆτε καθόλου. Χρειάζεσθε ἀνάπαυσι. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ὅλα... Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, νὰ μὲ θεωρῆτε σὰν πατέρα.

Ἡ κηδεία ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ Φανὴ θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ φέρετρο τῆς μητέρας της ὡς τὸ νεκροταφεῖο. Ὁ Φίλιππος τὴ συνόδευε.

Ὅταν ἔβαλαν τὸ φέρετρο μέσα στὸν τάφο, ἡ κοπέλλα ἔμπηξε μιὰ φωνὴ σπαραχτικὴ κι' ἔπεσε λιπόθυμη...

Ὁ Φίλιππος φαινόταν πὼς εἶχε ξαναδῆ ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του. Δὲ σκεπτόταν πιὰ τὴ Τζούλια, οὔτε τὴ Μαρία. Θὰ ἔπρεπε τὴν ὑπόσχεσί, ποὺ εἶχε δώσει στὴν ἐτοιμοθάνατη· Θ' ἀναλάμβανε τὸ μέλλον τῆς Φανῆς.

Νοίκιασε ἕνα διαμέρισμα, τὸ ἐπίπλωσε ἁπλὰ καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, μαζί της.

— Θὰ σᾶς ξέρουν ὅλοι γιὰ α-

—"Ε, νά, λοιπόν, κόρη μου, ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ τὸν πατήσῃς ἐσύ... (Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

νηψιά μου καὶ κηδεμονευομένη μου, τῆς εἶπε. 'Η μητέρα σας ὑποτίθεται πὼς ἦταν ἀδελφή μου.

Μιὰ καινούργια ζωὴ εἶχε ἀρχίσει γιὰ τοὺς δυό τους. Ὅταν γύριζε ὁ Φίλιππος ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του, εὕρισκε τὴν κοπέλλα ἀπασχολημένη μὲ τὴ δουλειά της. 'Εκείνη τὸν ὑποδεχότανε μ' ἕνα χαρούμενο χαμόγελο.

'Απὸ τότε, ποὺ ἐμενε μαζί της, ὁ Φίλιππος εἶχε μπορέσει νὰ βάζη κάθε μήνα κατὰ μέρος κάτι ἀπ' τὸ μισθό του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ Φανὴ ἀπ' τὰ κέρδη της.

'Ο Φίλιππος ἔτρωγε πολὺ καλύτερα, ἦταν πάντα ὁλοκάθαρος καὶ περιποιημένος, δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτα.

Μιὰ μέρα, ἡ «ὀρδινάντσα» του τούφερε ἕνα μεγάλο φάκελλο μὲ οἰκόσημο.

— Ἔνα γράμμα γιὰ σᾶς, κύριε λοχαγέ, τοῦ εἶπε.

— Ποιὸς τόφερε;

— Ἕνας ὑπηρέτης. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀπάντησι.

'Ο ἀξιωματικὸς ἄνοιξε τὸ φάκελλο κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κομψότατο χαρτονάκι, μὲ χρυσὸ περιθώριο. 'Η Φανή, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ προσοχή, τὸν εἶδε νὰ χλομιάζῃ παράξενα.

— Καμμιὰ κακὴ εἴδησι;... τὸν ρώτησε μ' ἀνησυχία.

— Ὄχι, ἀγαπητή μου. Ἁπλῶς, μιὰ πρόσκλησι σ' ἕνα χορό.

'Η Φανὴ ἔγινε σκεπτική. Μὰ ὁ Φίλιππος δὲν τὸ πρόσεξε. Ἀφοῦ κύτταξε λίγη ὥρα τὴν κάρτα, ὑστερα τὴν ξανάβαλε μέσα στὸ φάκελλο, τὴν ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι καὶ συνέχισε τὸ φαγητό του.

Ὅταν τελείωσε, πῆγε στὴν κάμαρά του, παίρνοντας μαζί του τὸ γράμμα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ξαναπαρουσιάστηκε, ἕτοιμος νὰ φύγη.

— Πηγαίνω, γιατὶ μὲ περιμένουνε, εἶπε. Μὴ κουραστῆς πολὺ μὲ τὴ δουλειά. Ὡρεβούαρ.

'Η Φανὴ ἀνταπέδωσε τὸ χειροσφίξιμό του. Μὰ ἔνοιωθε μιὰ φριχτὴ ἀγωνία στὴν καρδιά της... Τί συνέβαινε στὸ Φίλιππο; Ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ταράξῃ ἔτσι μιὰ ἁπλὴ πρόσκλησι σὲ χορό;

Βοήθησε τὴν «ὀρδινάντσα» νὰ ξεστρώσῃ τὸ τραπέζι. Καθὼς ἔκανε νὰ βγῇ ὁ στρατιώτης, τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ντονάτο, ὁ ὑπηρέτης ποῦφερε ἐκεῖνο τὸ γράμμα δὲν εἶπε ἀπὸ ποιὸν προερχότανε;

— Ὄχι, δεσποινίς. Κι' ἐγὼ δὲν τὸν ρώτησα.

— Ἦταν νέος;

— Ὄχι. Μᾶλλον γέρος.

'Η Φανὴ πῆγε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ ἐργασθῇ. Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ κρατήσῃ πινέλο — τόσο ἔτρεμε τὸ χέρι της.

Ἀποφάσισε, στὸ τέλος, νὰ μπῇ στὸ δωμάτιο τοῦ λοχαγοῦ. Τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε, ὅταν εἶδε τὸ γράμμα πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Νικῶντας τοὺς δισταγμούς της, πῆρε τὸ φάκελλο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ χαρτονάκι καὶ διάβασε:

«'Ο κόμης καὶ ἡ κόμησσα Ρίκκα ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ σᾶς καλέσουν στὸ χορό, ποὺ θὰ δώσουν στὸ μέγαρό τους τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου».

'Η κόμησσα Ρίκκα! 'Η Τζούλια, ἡ παλιὰ συντρόφισσα τῆς μητέρας της, ἡ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία παρὰ λίγο νὰ χάσῃ ἄλλοτε τὴ ζωή του ὁ Φίλιππος!

'Η Φανὴ ἐνοιωσε ξαφνικὰ ἕνα πόνο στὴν καρδιά — σὰν ἐκεῖνον ποὺ εἶχε αἰσθανθῇ ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της. Ὑπάρχει πιὸ πολύ, γιατὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀνακουφισθῇ μὲ δάκρυα...

Η'.

'Ο χορὸς εἶχε ἀρχίσει ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα στὸ σπίτι τῶν Ρίκκα. Οἱ μεγάλες σάλες ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ καλεσμένους.

'Η κόμησσα Τζούλια ἦταν ὅλο χάρι καὶ ζωντάνια. Φαινόταν σὰ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς κόρης της. 'Η Μαρία εἶχε βάλει ἕνα ρὸζ φόρεμα. Κοντά της βρισκόταν ὁ ἀραβωνιαστικός της, ποὺ ἡ κόμησσα τὸν εἶχε παρουσιάσει ἐπισήμως σὲ ὅλους.

Διάφορα κουτσομπολιὰ κυκλοφοροῦσαν ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους, μαζὶ μὲ εἰρωνικὰ χαμόγελα καὶ σκανδαλισμένες ματιές. Κανεὶς ὡστόσο δὲν εἶχε ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησι.

'Ο κόμης κι' ἡ κόμησσα ἦταν τόσο ἀπασχολημένοι, ὥστε δὲν πρόσεχαν τὰ κακόβουλα ἐκεῖνα μουρμουρητά. Ἄλλωστε, κάθε φορά, ποὺ πλησιάζανε σὲ κάποια συντροφιά, συναντοῦσαν ἀτελείωτα κομπλιμέντα.

Μιὰ γριὰ κυρία, ποὺ εἶχε δυὸ ἄσχημες κόρες τῆς παντρειᾶς, εἶπε στὴ Τζούλια, μ' ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο:

— Ἀπόψε εἶσαστε μιὰ εὐτυχισμένη μητέρα!

— Ὦ, ναί, πολὺ εὐτυχισμένη! ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Ὅσο κυττάζω τὴν κόρη μου, τόσο πιὸ πολὺ μοῦ φαίνεται σὰν φέμμα πὼς τὴν ξαναβοήκα!

— Ναί, μὰ θὰ τὴ χάσετε πάλι γρήγορα!

— Τί τὰ θέλετε... ἐγὼ δὲ θὰ ἐπιθυμοῦσα αὐτὸ τὸ γάμο. Ἀλλ' ἀγαπιοῦνται τόσο πολύ! Κι' ὕστερα, ὁ γαμπρὸς εἶναι κουνιάδος τοῦ δόκτορος Ραπάλλο, στὸν ὁποῖο ἔχω τόσες ὑποχρεώσεις...

— Δὲν ἤρθε ἀπόψε ὁ γιατρός;

— Ὄχι, εἶχε πολλοὺς ἀρρώστους. Ἦρθε ὅμως ἡ κυρία του... ἐκείνη ἡ νέα γυναίκα, ποὺ μιλάει τώρα με τὴν κόρη μου.

'Η Μαρία ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της καὶ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά. Μὰ κι' ὁ Λουΐτζι, πετοῦσε στὰ σύννεφα...

Τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι πέρασε δυὸ φορὲς μπροστὰ ἀπ' τὸν κόμητα, χωρὶς νὰ τὸν δῇ.

'Ο Ἀρνάλντο εἶχε ἀδυνατίσει, καὶ τὸ μαῦρο ροῦχο του τὸν ἔβλεχνε ἀκόμα πιὸ χλωμό. Παρ' ὅλη τὴν καλή του θέλησι, δὲ μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ τὴ σκέψι πὼς ἡ Μαρία θὰ γινόταν γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου! Ἐνοιωθε ἕνα βάρος ἀσήκωτο στὸ κεφάλι. Ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα σαλονάκι κι' ἔπεσε σ' ἕνα καναπέ,...

— Τί κάνεις ἐδῶ, ὁλομόναχος;... ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς Μαρίας, ποὺ εἶχε μπῇ στὸ σαλονάκι μαζὶ μὲ τὸ Λουΐτζι.

— Ἔπληττα, μέσα στὸν κόσμο, κι' ἤθελα νὰ ξεκουραστῶ...

— Ντροπή! Ἔλα, δός μου τὸ μπράτσο σου καὶ πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα γῦρο μαζί... Μᾶς ἐπιτρέπεις, Λουΐτζι, δὲν εἶν' ἔτσι;

'Ο νέος γιατρὸς κάθησε στὸν καναπέ, καπνίζοντας καὶ κυττάζοντας τὴ διακόσμησι τοῦ σαλονιοῦ. Τὸν ἔκρυβε ἕνα παραθὰν ἀπὸ χρυσοκέντητο μεταξωτό.

Ξαφνικά, ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ μιλοῦσε γιὰ τὴ Μαρία:

— Τὴν εἶδες, στὸ μπράτσο τοῦ πατρυιοῦ της; ἔλεγε.

— Ναί, μὰ ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, ἀπαντοῦσε μιὰ ἄλλη γυναῖκα.

— Κι' ὅμως, εἶν' ἀλήθεια! Τὸ ξέρουνε κι' οἱ ὑπηρέτες. Τοὺς ἔχουν δῆ ἀγκαλιασμένους.

— Μὰ γιατί τότε ὁ κόμης ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του στὸ γάμο της μὲ τὸ γιατρὸ Ριμπότ;

— Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρύψουνε καλύτερα τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔρωτές τους!

Θἄταν ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ τί ἔνοιωσε ὁ Λουΐτζι, σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἕνας πόνος ἀβάσταχτος τοῦ ξέσκισε τὴν καρδιά.

Πάλευε ἀνάμεσα στὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀβεβαιότητα... Σηκώθηκε σὲ λίγο, καὶ πέρασε στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ.

'Η Μαρία χόρευε μὲ τὸν κόμητα Ἀρνάλντο. Ἐκεῖνος εἶχε ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπό του μιὰ ἔκφρασι εὐ.αιμονίας. Ἔσφιγγε τρυφερὰ τὴ ντάμα του στὸ στῆθός του, κι' αὐτὴ ἔγερνε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ ἕνα μέρος, χαμογελῶντας γλυκά...

'Η φωνὴ τῆς κόμησσας ἔκανε ξαφνικὰ τὸ γιατρὸ ν' ἀνασκιρτήσῃ.

— Τί κάνετε ἐδῶ, ὁλομόναχος, Λουΐτζι;

— Κυττάζω... τραύλισε ἐκεῖνος.

— Καταλαβαίνω! Δὲ θέλετε νὰ χάσετε ἀπ' τὰ μάτια σας τὴν ὡραία ἀραβωνιαστικιά σας! Μείνετε ἥσυχος ὅμως, εἶναι μὲ τὸν πατρυιό της...

Κι' ἡ Τζούλια πρόσθεσε, μ' ἕνα ὕπουλο χαμόγελο, γεμᾶτο ὑπαινιγμούς:

— Ἄλλωστε, δὲ θὰ ζηλεύατε τὸ ἴδιο ἂν τὴ βλέπατε μ' ἕνα ὁποιοδήποτε ὡραῖο νεαρό... δὲν εἶν' ἔτσι;

'Ο Λουΐτζι δὲ βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ στὰ φαρμακερὰ αὐτὰ λόγια της.

— Μὰ κάθομαι καὶ φλυαρῶ, ἀντὶ νὰ προσέξω πὼς φαίνεσθε ἀδιάθετος! συνέχισε ἡ κόμησσα. Εἴσαστε χλωμός...

— Ναί, ἔχω λίγο πονοκέφαλο, δικαιολογήθηκε ὁ Λουΐτζι. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω, μὲ τὴν ἀδελφή μου;

— Νὰ φύγετε; Ἀστειεύεσθε;... Τί διάβολο, ἕνας γιατρὸς δὲν τραμάζει ἔτσι γιὰ ἕνα μικρὸ πονοκέφαλο! Πηγαίνετε καλύτερα νὰ ἡσυχάσετε λίγο, στὸ διαμέρισμα τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς σας.

'Ο Λουΐτζι δὲ μπόρεσε νὰ φέρη ἀντίρρησι. 'Η Τζούλια τὸν ὁδήγησε σ' ἕνα σαλονάκι, δίπλα στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Μαρίας, καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ, λέγοντάς του:

— Ξαναγυρίζω στὴ σάλλα, γιατὶ δὲ μπορῶ ν' ἀφίσω τοὺς καλεσμένους μας. Ἂν σᾶς ζητήσῃ ἡ Μαρία, θὰ τῆς πῶ ποῦ εἴσαστε.

'Ο Λουΐτζι ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ κεφάλι του ἔκαιγε.

Ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν εἶχε ἐξαπατήσει ἔτσι ἡ Μαρία, νὰ τὸν εἶχε κοροϊδέψει; Πῶς μποροῦσε νάταν ψεύτικα τὰ λόγια της, οἱ ματιές της, ἡ φωνή της;...

Προσπαθοῦσε ν' ἀντιδράση στὶς ἀμφιβολίες του. Δὲν τῆς εἶχε ὁρκισθῆ πὼς δὲ θὰ τὴ ζήλευε ποτέ, πὼς δὲ θὰ τὴν ὑποπτευόταν, ἀκόμα κι' ἂν τὴν ἔβλεπε στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου;

Καὶ τώρα μιὰ φθονερὴ συκοφαντία ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν ἀναστατώνῃ ἔτσι;

Σιγὰ-σιγά, ἠρέμησε. Κι' ἦταν τόση ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του, ὥστε τάβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὶς κακές του σκέψεις.

Κύτταξε γύρω του, πιὸ ἥσυχος. Χαϊδεψε μὲ τὸ βλέμμα του τὰ ἀντικείμενα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς Μαρίας.

Πάνω σ' ἕνα τραπέζι βρίσκονταν μερικὰ βιβλία. Πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτά, τ' ἄνοιξε στὴν τύχη καὶ εἶδε μερικὲς γραμμὲς ὑπογρομμισμένες μὲ κόκκινο μολύβι:

«Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἡ πρώτη ἀγάπη εἶναι πάντα τὸ εἰλικρινές». Χαϊδεψε μὲ τὸ βλέμμα του τὰ ἄντρας. Ὅσο κι' ἡ γυναίκα δὲν ἀγαπάνε, τὴν πρώτη φορά, παρὰ μὲ τὸ μυαλὸ ἢ μὲ τὶς αἰσθήσεις. Ἀργότερα μόνο ἀγαπᾶνε ἀληθινά, μὲ τὴν καρδιά».

'Η Μαρία εἶχε ὑπογραμμίσει αὐτὲς τὶς φράσεις; Ἦταν ὑπαινιγμὸς γιὰ τὴν ἴδια, γιὰ τὸ παρελθόν της καὶ γιὰ τὸ παρόν; Ὄχι, ὄχι! Θὰ τῆς εἶχαν κάνει ἁπλῶς ἐντύπωσι αὐτὲς οἱ ἰδέες γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους, χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία. Ἦταν ἕτοιμος νὰ κλείσῃ τὸ βιβλίο, ὅταν ἄκουσε ἕνα θρύσιμα φορέματος. Στράφηκε καὶ εἶδε τὴ Μαρία, χλωμὴ κι' ἀνήσυχη.

— Εἶν' ἀλήθεια πὼς εἶσαι ἀδιάθετος; τὸν ρώτησε ἡ κοπέλλα, πηγαίνοντας κοντά του.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου. Τώρα εἶμαι πολὺ καλά.

— Ἔχεις τίποτα ποὺ σὲ τάραξε; Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Ἐσὺ μοῦ εἶπες πάντα τὴν ἀλήθεια, Μαρία;

— Μὰ βέβαια, πάντα! Γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησι;

'Ο Λουΐτζι τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ κοντά του καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Θὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σου, τῆς εἶπε. Πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτό, ὑπόφερα πολὺ ἐξ αἰτίας σου. Ἔνοιωσα ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς ζηλειας.

— Ζήλεψες;... Κι' ὅμως μοῦ εἶχες πῆ πὼς δὲ θὰ συνέβαινε ποτὲ αὐτό!

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια. Ἀλλὰ κάποια λόγια, ποὺ ἄκουσα γιὰ σένα, μὲ κάνανε νὰ χάσω τὸ νοῦ μου.

— Λόγια γιὰ μένα, στὸ σπίτι μου;... Ποιὸς τόλμησε νὰ μὲ κακολογήσῃ;

— Δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ. Ἤμουν κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα παραθὰν καὶ δὲν ἔβλεπα ποιὸς μιλοῦσε.

— Μὰ ἐγὼ θέλω κι' ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ μάθω, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ! Γιὰ νὰ ὑποφέρης, σημαίνει πὼς μπῆκε κάποια ἀμφιβολία στὴν ψυχή σου. Κι' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία πρέπει νὰ σοῦ τὴ διαλύσω.

'Ο Λουΐτζι δίσταζε.

— Ὄχι, δὲν ἔχω πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, μουρμούρισε.

'Η Μαρία κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Μίλησε! ἐπέμενε. Πές μου τί λέγανε γιὰ μένα... 'Η σιωπή σου μοῦ κάνει κακό.

'Ο Λουΐτζι πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

— Λέγανε, λοιπόν, ὅτι ὁ πατρυιός σου εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου κι' ὅτι καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἀδιάφορη στὸ αἴσθημά του.

— Καὶ μπόρεσες νὰ πιστέψῃς ἕ.. τέτοιο φέμμα;

— Ἔχεις δίκιο, συχώρεσέ με! Ἤμουν τρελλός, ποὺ ὑποπτεύθηκα αὐτὸν καὶ σένα. Ἀλλὰ σᾶς εἶδα νὰ νορεύετε μαζὶ μὲ τόση εὐχαρίστησι καὶ ἐγκατάλειψι, ὥστε ἔχασα τὸ μυαλό μου.

'Η Μαρία κοκκίνισε. Ὕστερα χλώμιασε ἀκόμα πιὸ πολύ.

'Ο Λουΐτζι τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του.

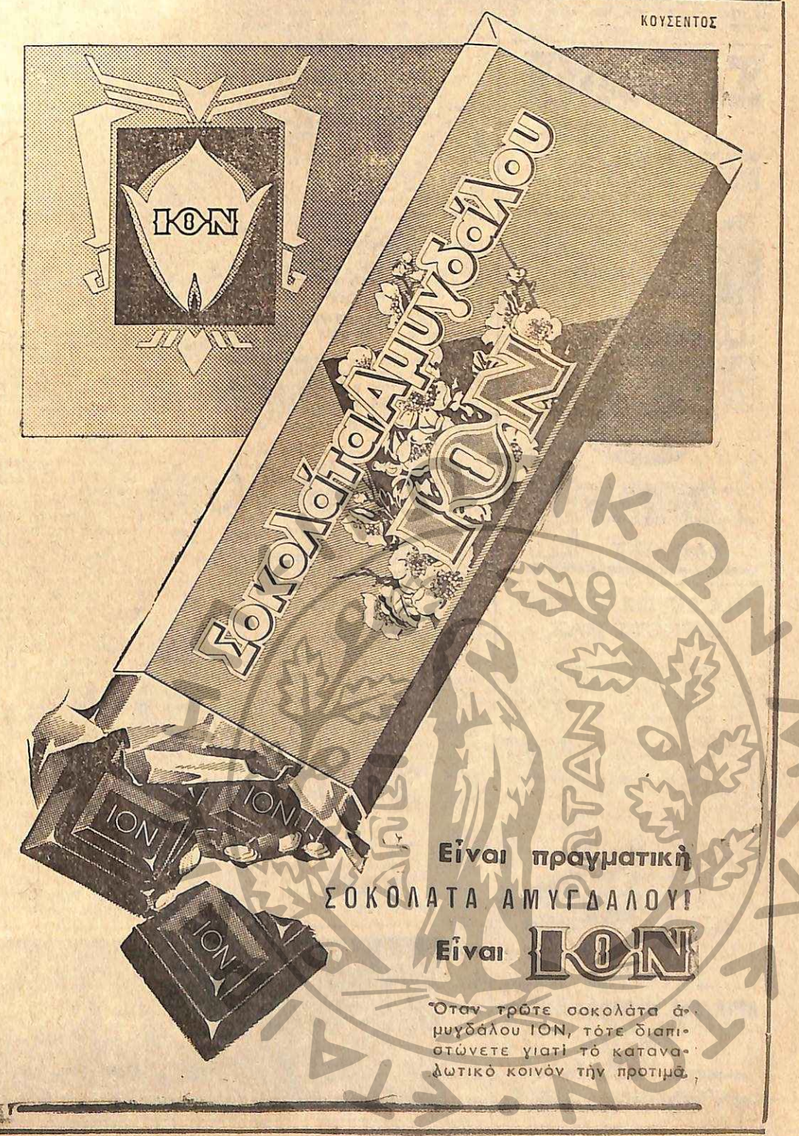
— Εἶν' ἀλήθεια Μαρία, πὼς δὲν ἀγάπησες ἄλλον ἀπὸ μένα καὶ πὼς θ' ἀγαπᾶς μονάχα ἐμένα, πάντα;

— Πάντα! Κι' ἂν ποτὲ μὲ βρῆς ψεύτρα, νὰ μὲ τιμωρήσῃς μὲ τὸ χέρι σου!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι ἡ κόμησσα.

— Ἐδῶ εἴσαστε ἀκόμα; εἶπε. Μὰ δὲν εἶναι σωστό, παιδιά μου, νὰ ξεμοναχιάζεσθε ἔτσι... Πῶς πη-

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ!

Μή σπᾶτε ποτὲ σκληρὰ πράγματα (ξηροὺς καρποὺς κλπ.) μὲ τὰ δόντια σας. Καταστρέφεται ἔτσι τὸ σμάλτο καὶ χάνουν τὸ ἀμυντικό τους περίβλημα. Ἀκόμη, ποτὲ μὴν εἰσάγετε στὰ διάκενα τῶν δοντιῶν καραφίτσες καὶ ἄλλα σιδηρᾶ ἀντικείμενα. Τὰ δόντια χρειάζονται τακτικὴ καὶ προσεκτικὴ φροντίδα. Καθάρισμα πρωῒ - βράδυ μὲ μιὰ κατάλληλη ὀδοντόβουρτσα καὶ μιὰ καλῆς ποιότητος ὀδοντόπαστα. Χρησιμοποιῆστε τὴν Ὀδοντόπαστα Νιθέα. Εἶναι ἐγγυημένη γερμανικὴ ποιότης ποὺ δίδει ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἡ Ὀδοντόπαστα Νιθέα εἶναι ἁπαλὴ καὶ δὲν ἐρεθίζει τὰ οὖλα καὶ τὴ στοματικὴ κοιλότητα. Καθαρίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὰ δόντια καὶ δίνει μιὰ ὡραία στιλπνάδα στὸ σμάλτο τους. Τὸ λεπτὸ ἄρωμά της δροσίζει τὴν ἀναπνοὴ καὶ χαρίζει στὸ στόμα μιὰ εὐχάριστη φρεσκάδα. Ἡ Ὀδοντόπαστα Νιθέα εἶναι παγκοσμίως γνωστὴ γιὰ τὴν ποιότητά της. Πωλεῖται παντοῦ σὲ σωληνάρια μικρὰ τῶν 30 γρ. καὶ μεγάλα τῶν 65 γρ ποὺ εἶναι καὶ οἰκονομικότερα.

ΣΛΟΑΝΣ

Τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς ὡς ὑγρὸν δι' ἐπαλείψεως ἀπὸ 75 ἐτῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμο, διὰ τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν, μυαλγιῶν, νευραλγιῶν, καὶ ἰσχιαλγιῶν.

Ἀνακουφίζει ἀπὸ τοὺς πόνους

Κυκλοφορεῖ τώρα καὶ ὡς ἀλοιφή, εὔχρηστη, μὲ ὀσμὴ εὐχάριστη.

ΣΛΟΑΝ'Σ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Ὁ ἀγαπημένος τῆς Ἀμερικανικῆς νεολαίας Τζὴν Βίνσεντ σὲ δίσκο τῆς Κάπιτολ (στοιχεῖα 45 CG 24), μᾶς στέλνει δύο ἀκόμη ἐπιτυχίες του. Τὸ «Πρίτυ πρίτυ μπέιμπυ» καὶ τὸ «Θίνκ Θάμπερντ».

Καὶ κάτι μὲ ὀρχήστρα. Ἡ γνωστὴ ὀρχήστρα τοῦ Τόνυ Ὄσμπορν σὲ δίσκο τῆς Χὶς Μάστερς Βόϊς (στοιχεῖα 7MG 56). Ἐγραψε δύο ὡραιότατες μελῳδίες, «Τὰ παράθυρα τοῦ Παρισιοῦ» καὶ τὸ «Καλοκαιρινὸ ἀστέρι».

Πάλι ὁ Τζὴν Βίνσεντ. Ξέχασα προηγουμένως ν' ἀναφέρω γιὰ δυὸ ἀκόμη καινούργιες ἐπιτυχίες του. Τὸ «Μικρὸς ἐραστὴς» καὶ τὸ «Πάρτυ», ποὺ ὅσοι ἐνδιαφέρονται θὰ τὰ βροῦν σὲ δίσκο τῆς Κάπιτολ μὲ στοιχεῖα F 4051.

Καὶ θὰ κλείσω μὲ κάτι ἐπίσης χαρακτικό, ἀλλὰ μὲ ὀρχήστρα αὐτὴ τὴ φορά. Τὸ γνωστὸ ρὸκ «Μάμπο ρόκ» μαζὶ μὲ τὸ «Καλύψω Μπὶ - μπόπ», παιγμένο ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Μπραῦνο Μαρτίνο. Ὁ δίσκος εἶναι τῆς Χὶς Μάστερς Βόϊς μὲ στοιχεῖα 7MG 70.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετώκησε ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 50. Τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεως 11—1 καὶ 5—7.

Γαίνει ὁ πονοκέφαλός σας, Λουΐτζι;

— Πέρασε τελείως.

— Τὸ πιστεύω. Σᾶς ἔστειλα ἐγὼ τὸ φάρμακο! Ἐλᾶτε τώρα, πᾶμε στὰ σάλλα, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται σχόλια. Θάρθῃς καὶ σύ, Μαρία;

— "Αν μοῦ ἐπιτρέπῃς, μαμᾶ, θὰ μείνω ἀκόμα ἐδῶ ἕνα λεπτό.

— "Οπως θέλεις. Ἐμεῖς φεύγουμε.

Ἡ κοπέλλα εἶχε ἀνάγκη νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὶς συγκινήσεις, ποὺ εἶχε δοκιμάσει. Οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Λουΐτζι τὴν εἶχαν πληγώσει στὴν καρδιά.

Ὥστε, λοιπόν, μιλοῦσε ὁ κόσμος γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸν κόμητα;... Πῶς νὰ βάλῃ χαλινὸ στὸ πάθος τοῦ Ἀρνάλντο, πού, παρ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις του, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ, νὰ ξεχάσῃ!

Προσπαθοῦσε νὰ μὴ δώσῃ σημασία. Ἀλλὰ τὴν τυραννοῦσαν μαῦρα προαισθήματα.

Γιὰ ν' ἀντιδράσῃ, ἐπρόμασθηκε νὰ γυρίσῃ στὴ σάλλα τοῦ χορεῦ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, παρουσιάστηκε ὁ κόμης Ἀρνάλντο.

Θ'.

Ὁ κόμης ἦταν κόκκινος, σὰ νἄχε πυρετό. Τὰ μάτια του γυαλίζανε.

— "Ενα λεπτό, Μαρία! εἶπε, μὲ πνιγμένη φωνή. Ἀκουσέ με... Πιστευα πὼς θὰ εἶχα ἀρκετὴ δύναμη γιὰ ν' ἀντισταθῶ. Εἶχα τὶς καλύτερες προθέσεις γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη. Μὰ νοιώθω τώρα πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ στερηθῶ. νὰ σὲ παραχωρήσω σὲ ἄλλον!

Εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία.

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ μὲ καταστρέψῃς; φώναξε ἡ κοπέλλα. "Αν ξαναπεθῇ ὁ Λουΐτζι καὶ μὲ βρῇ ἐδῶ μαζί σου, τί θὰ σκεφθῇ; Ἔχει κιόλας ὑποψίες...

— Τὸν μισῶ, τὸ Λουΐτζι σου! Στάθηκε ἀνάμεσά μας, κατάστρεψε τὴν εὐτυχία μου!

Ὁ Ἀρνάλντο ἅρπαξε τὴν κοπέλλα, γιὰ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ:

— Εἶναι ἀνανδρία σας, αὐτό, κύριε κόμη!

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μιλοῦσε μὲ τόσο ὠμὴ εἰλικρίνεια, ἦταν ὁ Στένιο. Ἡ Μαρία ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ὁ κόμης γύρισε πρὸς τὸ γέρο ὑπηρέτη μανιασμένος:

— Τί θράσος εἶν' αὐτό! φώναξε. Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ;

— Τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ προστατεύω τὴν κόρη τοῦ μακαρίτη τοῦ κυρίου μου ἀπὸ κείνους ποὺ θέλουν νὰ τὴν καταστρέψουνε. Ἀφοῦ τοῦ πήρατε τὴ γυναῖκα, τώρα ζητᾶτε ν' ἀτιμάσετε τὴν κόρη του, ποὺ θὰ πρεπε νὰ εἶναι ἱερὴ γιὰ σᾶς! Μὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτ· θὰ σᾶς σκοτώσω, ἂν ἡ δεσποινὶς Μαρία χύσῃ ἕνα δάκρυ ἐξ αἰτίας σας!

— Μὲ φοβερίζεις, ἐσύ, ἕνας ὑπηρέτης; οὐρλιασε ὁ κόμης, σηκώνοντας τὴ γροθιά του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Νὰ εὐχαριστῆς τὸ Θεό, ποὺ δὲ θέλω νὰ δημιουργήσω σκάνδαλο. Ἀλλοιῶς δὲ θἄβγαινες ζωντανὸς ἀπ' τὰ χέρια μου!... Φύγε τώρα, φύγε, ἀλλοιῶς δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ!

— Φεύγω, κύριε κόμη. Νὰ θυμᾶστε ὅμως ὅ,τι σᾶς εἶπα, γιατὶ ἐγὼ δὲ μιλάω ποτὲ στὴν τύχη.

Ἦταν θαῦμα πὼς συγκρατήθηκε ὁ Ἀρνάλντο... Εἶχε φύγει πιὰ ὁ Στένιο, κι' αὐτὸς ἔσφιγγε ἀκόμα τὶς γροθιές του.

Τὸν εἶχε ἀπειλήσει ἕνας ὑπηρέτης. Κι' αὐτὸς τὸ εἶχε ἀνεχθῆ... ὅπως θὰ ἀνεχόταν νὰ δῇ τὴ Μαρία παντρεμένη μὲ ἄλλον!... Μὰ ὄχι. ἦταν ἀδύνατο!

Ἔκαμε μερικοὺς γύρους μέσα στὸ σαλόνι κι' ὕστερα ξανάπεσε τὴν πολυθρόνα. Ὁ θυμός του εἶχε ἐξατμισθῆ, δίνοντας τὴ θέσ του στὴ ντροπή, γιατὶ τὸν εἶχε πιάσει ὁ Στένιο.

— Εἶναι ἀφοσιωμένος στὴ Μαρία, ψιθύρισε. Τὴν εἶδε νὰ γεννιέται. Εἶδε νὰ πεθαίνῃ ὁ πατέρας της. Κι' εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, προκειμένου γιὰ τὴν εὐτυχία της! Καλῶς ἔβγαινε ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς Μαρίας, συνάντησε τὴν Κολόμπα. Ἡ νέα γυναῖκα σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε κόμη, ὁ Γκουλφο δὲ μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Δὲν τὸν ἀφίνει ἡ μουσική. Σᾶς ζήτησε πολλὲς φορές.

— Μήπως εἶναι ἀδιάθετος;

— Ὄχι, κύριε κόμη, εἶναι πολὺ καλά.

— Πηγαίνω νὰ τὸν δῶ.

Πραγματικά, ὁ μικρὸς δὲν κοιμόταν. Μόλις εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ Ἀρνάλντο, φώναξε ἀμέσως:

— Μπαμπᾶ! Μπαμπᾶ!

Ὁ κόμης ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

— Πάρε με, μπαμπᾶ, στὰ χέρια σου, τοῦ εἶπε ὁ μικρὸς χαμομένα. Δός μου ἕνα φιλί, μεγάλο-μεγάλο!

Ὁ Ἀρνάλντο τὸν σήκωσε, τὸν ἔσφιξε στὸ στῆθος του κι' ἔνοιωσε ἕνα παράξενο συναίσθημα, ζωηρὸ καὶ ἄγνωστο, μιὰ γλυκειὰ καὶ ἀκαθόριστη ἡρεμία, ποὺ τοῦφερε δάκρυα στὰ μάτια καὶ ρίγη στὴν καρδιά...

Ι'.

Ὁ Φίλιππος ταράχτηκε, ὅταν πῆρε τὴν πρόσκλησι τῆς κόμησσας — ὄχι τόσο γιατὶ θὰ συναντοῦσε πάλι τὴ Τζούλια, ὅσο γιατὶ θὰ ξανάβλεπε τὴ Μαρία.

Ἦταν γιὰ μερικὲς μέρες σὰν τρελλὸς γιὰ τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ τόσο γοητευτικὸ καὶ ἀκατανόητο... Ὕστερα εἶχε ἠρεμήσει καὶ τὴν εἶχε ξεχάσει, καταλαβαίνοντας πὼς δὲ θ' ἀνταποκρινόταν ποτὲ στὸν ἔρωτά του.

Ὅταν, λοιπόν, ἔφτασε στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος, ἦταν ἀπόλυτα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἡ Τζούλια τὸν ὑποδέχθηκε διαχυτικά, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Προβλέπατε αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι, Φίλιππε; Πίστευα πὼς ἤμουν θύμα μηχανορραφίας, ἐνῶ, πραγματικά, ὁ Θεὸς μοῦ ἐπιφύλασσε τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία.

— Συγχαρητήρια, κυρία κόμησσα! Ἤρθα κι' ἄλλοτε στὸ μέγαρό σας, γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς συμμερίζομουνα τὴν οἰκογενειακὴ χαρά σας, ἀλλὰ δὲ σᾶς βρῆκα ἐδῶ.

— Ναί, ἐλειπα ἀπ' τὸ Τουρῖνο. Καταλαβαίνετε πὼς ἤθελα νὰ ἐξαστῆ αὐτὴ ἡ ἱστορία... Ἐλᾶτε τώρα νὰ σᾶς συστήσω στὴν κόρη μου καὶ στὸν ἀραβωνιαστικό της.

— Ἄ, εἶναι ἀραβωνιασμένη;

— Ναί, μ' ἕνα πολὺ καλὸ νέο· τὸ γιατρὸ Λουΐτζι Ριμπότο.

— Συγχαρητήρια καὶ πάλι!

Ὥστόσο, ὁ Φίλιππος εἶχε χλωμιάσει. Κι' ἡ χλωμάδα του μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν εἶδε νὰ τοὺς πλησιάζῃ ἡ Μαρία.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ποὺ ξαναβρίσκω ἕνα ἀληθινὸ φίλο καὶ ποὺ βλέπω γύρω μου τόσα ἀγαπητὰ πρόσωπα, εἶπε ἡ νέα. Στοιχηματίζω, κύριε Φίλιππε, πὼς δὲν περιμένατε ποτὲ αὐτὸ ποὺ ἔγινε!

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Ὥστόσο συμμερίζομαι κι' ἐγὼ τὴν εὐτυχία σας.

Τὰ μάτια τῆς Μαρίας φωτίσθηκαν.

— Ναί, εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχισμένη! φώναξε. Μοῦ φαίνεται συχνὰ πὼς ὀνειρεύομαι, καὶ φοβᾶμαι τότε μήπως ξυπνήσω ἀπότομα...

Ὁ λοχαγὸς χόρεψε δυὸ φορὲς μὲ τὴ Μαρία, χωρὶς νὰ φανῆ πολὺ συγκινημένος.

Κάποια στιγμή, ἡ Τζούλια τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, ἔκανε μαζί του τὸ γύρο τῆς σάλλας καὶ φρόντισε ὕστερα νὰ βρεθοῦνε μόνοι.

— Θυμόσαστε τὴν τελευταία συνομιλία μας, μέσα στ' αὐτοκίνητο; τὸν ρώτησε, ἀφοῦ κάθησε κοντά του, σ' ἕνα ντιβάνι.

— Τὴ θυμᾶμαι πολὺ καλά, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ εἶμαι κατευχαριστημένος, ποὺ δὲν ἐπαληθεύσανε οἱ προβλέψεις σας.

— Μὲ νομίζετε ἀληθινὰ εὐτυχισμένη;

— Ναί, γιατὶ ἦταν κι' ἄλλοι μπροστὰ ἐκείνη τὴ στιγμή. Μὰ τώρα ποὺ εἶμαι μόνη μαζί σας, ἀγαπητὲ φίλε, μπορῶ νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν ψυχή μου... καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς δὲν ὑπάρχει πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀπὸ μένα!

— Μὰ γιατί; Τί καινούργιο σας συνέβη;

— Ὅλοι μ' ἐξαπατοῦνε, γύρω μου! Ἡ κόρη μου παντρεύεται μὲ τὸ Λουΐτζι, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶ, γιατὶ τῆς χρειάζεται ἕνας γάμος γιὰ νὰ κρύψῃ τοὺς κολασμένους ἐρωτές της μὲ τὸν ἄντρα μου!

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε, Τζούλια; Μιὰ κόρη δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ ἀντίζηλος τῆς μητέρας τη· Θεωρῶ δὲ τὸν κόμητα ἀνάξιο γιὰ μιὰ τόσο πρόστυχη πράξι!

— Γιατὶ ἐσεῖς εἴσαστε εὐγενής, Φίλιππε, πρόφερε ἡ Τζούλια μὲ πικρία, καὶ πιστεύετε πὼς ὅλοι σᾶς μοιάζουνε.

— Τζούλια, εἶπε μαλακὰ ὁ ἀξιωματικός, ἔχετε τὸ ἰδίωμα νὰ ἐπηρεάζεσθε εὔκολα, νὰ ἐξάπτεσθε καὶ νὰ ὑποφέρετε συχνὰ δίχως λόγο. Θυμηθῆτε τὶς ὑποψίες σας γιὰ τὸ δέκτορα Κάρλο, ὅτι εἶχε συνενοηθῆ δήθεν μὲ τὴ Μάριον, γιὰ νὰ σᾶς ἁρπάξουν τὴ περιουσία σας! Εἴδατε πὼς ἀποδείχθηκαν τελείως ἀβάσιμες... Τώρα ὑποψιάζεσθε τὸν κόμητα, μονάχα ἐπειδὴ εἶχε γίνει προστάτης τῆς Μάριον.

— Τάχανε φτιάξει ἀπὸ τότε, Φίλιππε! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ γελιέμαι.

— Ἐλᾶτε, Τζούλια, μὴν κάνετε τέτοιες κακὲς σκέψεις γιὰ τὴν κόρη σας, ποὺ σᾶς ἀγαπάει!

— Θὰ δῆτε, Φίλιππε, ὅτι μιὰ μέρα θ' ἀλλάξετε γνώμη γι' αὐτήν... Μὰ ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ ἄλλο θέμα. Πέστε μου τί κάνατε ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δῶ. Ἔχει περάσει σχεδὸν ἕνας χρόνος.

— Ναί, ἀλήθεια... ἕνας χρόνος γεμάτος ἀλλαγὲς καὶ γιὰ μένα. Θυμόσαστε, Τζούλια, τὴ «Σφίγκα»;

Ὁ κόμησσα κοκκίνισε ἐλαφρά.

— Τὴ θυμᾶμαι, ἀπάντησε ἀπότομα, γιατὶ ἦρθε μιὰ μέρα νὰ μὲ ζητήσῃ στὸ σπίτι μου, μαζὶ μὲ μιὰ κοπέλλα...

— Ἦταν ἡ κόρη της.

— Ἀλήθεια; Δὲν τῆς ἔμοιαζε καθόλου. Μοῦ φαίνεται πὼς ἦταν μιὰ μελαχροινούλα, ἀρκετὰ ξεδιάντροπη.

Ὁ Φίλιππος ταράχθηκε.

— Γελιέσθε καὶ πάλι, Τζούλια εἶπε. Ἡ κόρη τῆς «Σφίγκας» εἶναι μιὰ τίμια κοπέλλα, ποὺ ἀπόφυγε ἐγκαίρως τὸν κακὸ δρόμο, ποὺ τῆς ἔδειχνε ἡ μητέρα της... "Αλλωστε, κι' ἡ καῢμένη ἡ «Σφίγκα» πέθανε μετανοιωμένη γιὰ ὅ,τι ἔκαμε.

— Ἄ, πέθανε; ρώτησε ἡ Τζούλια, δίχως καμμιὰ συγκίνησι. Κι' ἡ κόρη της τί ἔγινε;

— Τὴν ἔχω κοντά μου.

— Κοντά σας; φώναξε ἡ κόμησσα μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Μπράβο! Πολὺ τίμια κοπέλλα, ἀλήθεια!...

— Βλέπετε πὼς ἔχετε συνηθίσει νὰ παρεξηγῆτε ὅλο τὸν κόσμο; εἶπε σοβαρὰ ὁ Φίλιππος. Ἡ κόρη τῆς «Σφίγκας» ζῆ ἀπὸ τὴ δουλειά της.

— Εἴσαστε πάντα Ἱππότης τοῦ παλιοῦ καιροῦ! Ἐκτὸ ὅμως νὰ κρατᾶτε κοντά σας αὐτὴ τὴν κοπέλλα, θὰ κάνατε καλύτερα νὰ τὴν ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα. Θὰ τὴν ἔπαιρνα καμαρώτερα μου.

— Ἡ κόρη τῆς «Σφίγκας» ἔχει τὸ ἐπάγγελμά της, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ζῇ μὲ ἀξιοπρέπεια. Ζωγραφίζει βάζα, μὲ πολλὴ τέχνη. Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, ἔχει μιὰ θέσι πολὺ καλύτερη ἀπὸ κείνη ποὺ θὰ τῆς προσφέρατε σεῖς.

Ὁ Φίλιππος σηκώθηκε. Ἡ Τζούλια τὸν μιμήθηκε.

— Κυττάχτε, κυρία κόμησσα. Σᾶς ζητάνε... τῆς εἶπε.

Πραγματικά, μερικοὶ καλεσμένοι ἔρχονταν πρὸς τὸ μέρος τους. Ὁ Φίλιππος βρῆκε ἔτσι τὴν εὐκαιρία ν' ἀπομακρυνθῆ. Βιαζότανε νὰ φύγῃ. Γύρισε πεζῆ στὸ σπίτι του. Κυττάζοντας ψηλά, εἶδε φωτισμένα τὰ παντζούρια τῆς κάμαρας τῆς Φανῆς. Κι' ἔνοιωσε μιὰ ἄγνωστη ταραχή.

«Ἀκόμα εἶναι ξύπνια, τέτοια ὥρα; σκέφτηκε. Μήπως εἶν' ἀδιάθετη; Σήμερα δὲν τὴ φρόντισα, κι' ἴσως νὰ τὴν πείραξε αὐτό. Τί τρελλός, ποὺ εἶμαι νὰ ζητῶ ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία, ἐνῶ τὴν ἔχω κοντά μου, στὸ σπίτι μου!...».

Ἀνέβηκε βιαστικὰ στὸ διαμέρισμά του. Ἀντὶ ὅμως νὰ μπῇ στὴν κάμαρά του, χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Φανῆς.

— Μπορῶ νὰ μπῶ; ρώτησε. Εἶσαι σηκωμένη ἀκόμα;

Ἡ κοπέλλα ἔτρεξε καὶ τοῦ ἄνοιξε.

— Ἄ, ἐσεῖς εἴσαστε, κύριε Φίλιππε; Γυρίσατε κιόλας ἀπ' τὸ χορό;

— Ἐπληττα θανάσιμα, καὶ μὲ πρώτη εὐκαιρία ἔφυγα!

Ὁ λοχαγὸς δὲν πρόσεξε τὴ λάμψι τῆς χαρᾶς ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας.

— Ἐσὺ πῶς εἶσαι ἀκόμα στὸ πόδι; τὴ ρώτησε.

— Σᾶς περίμενα. Δὲ νύσταζα. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ, ἄλλωστε, ἀφοῦ δὲ μὲ καληνυχτίσατε ἀπόψε. Βιαζόσαστε τόσο νὰ φύγετε!...

Ὁ Φίλιππος τὴν κύτταξε τρυφερά.

— Ναί, ἐν' ἀλήθεια, ἀπάντησε, φάνηκα κακὸς κι' ἐγωϊστής. Σὲ βεβαιῶ ὡστόσο πὼς θἄκανα καλύτερα νὰ μείνω στὸ σπίτι, κοντά σου...

— Σὲ ποιὸ σπίτι δινόταν ὁ χορός;

Ἡ Φανὴ περίμενε πὼς θὰ τῆς ἔλεγε ψέμματα. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος ἀπάντησε, ἀδίστακτα:

— Στῆς κόμησσας Ρίκκα.

— Ἄ!

— Τὴν ξέρεις;

— Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶχε πῆ πολλὰ γι' αὐτήν. Πήγαμε μάλιστα νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε, ἀλλὰ μᾶς ἔδιωξε.

Τὰ μάτια της βουρκώσανε. Ὁ Φίλιππος δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἀλλ' ὁ ἐγωϊσμός του ἐναντίον τῆς Τζούλιας μεγάλωνε.

Ἡ Φανὴ τὸν κύτταξε δειλὰ καὶ εἶπε μὲ ταραχή:

— Ἐν' ἀλήθεια ὅσα μοῦ διηγήθηκε ἡ μητέρα μου;... ὅτι εἶχατε ἀγαπήσει πολὺ τὴν κόμησσα, τόσο ποὺ ἀποπειραθήκατε ν' αὐτοκτονήσετε;

— Ἀλήθεια εἶναι. Ἤμουν τότε ἕνα εὔπιστο παιδί. Λάτρευα τὴν πεντάμορφη ἐκείνη κοπελλίτσα, ποὺ μὲ εἶχε μαγέψει.

— Μὰ εἶναι πάντα τόσο ὄμορφη, μουρμούρισε ἡ Φανή, κι' ἡ καῢμένη ἡ μαμᾶ μοῦλεγε πὼς δὲ σβύστηκε ὁ ἔρωτάς σας γι' αὐτήν!

— Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι, ὅταν τὴν ξαναεῖδα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἔνοιωσα καὶ πάλι νὰ χτυπᾶη ἡ καρδιά μου. Μὰ τώρα σοῦ ὁρκίζο-

ΟΛΟΦΑΝΕΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!

— Τί μπουγάδα κάτασπρη καὶ πεντακάθαρη! Πῶς τὰ καταφέρνεις;

— Πλένω μὲ σκέτο TIDE.

— Χωρὶς σαπούνι, χωρὶς τίποτ' ἄλλο;

— Τίποτα! Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πλένω μὲ σκέτο TIDE, τὰ ρούχα γίνονται μὲ τὸ πρῶτο κιόλας χέρι πεντακάθαρα καὶ μοσχομυρισμένα.

— Γιὰ δὲς ἐκεῖ τί εὐκολία! Μήπως ὅμως τὸ TIDE εἶναι ἀκριβό;

— Ἰσα-ἰσα! Τὸ TIDE εἶναι τὸ πιὸ συμφερτικό. Δοκιμάσε το ἀπὸ σήμερα κιόλας.

ΣΚΕΤΟ **Tide**

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ!

ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ, ΠΩΣ ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΤΟΥ TIDE ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ!

μαι πὰς οὔτε τὴ σκέπτομαι πιά!

— Γιατί, ὅταν λάβατε τὴν πρόσκλησί της, συγκινηθήκατε τόσο,ποὺ νόμισα πὼς θὰ λιποθυμούσατε;

— **Δὲν τὸ ἀρνιέμαι,** γιατὶ δὲν εἶμαι συνηθισμένος νὰ λέω ψέμματα. Σὲ βεβαιώ ὅμως, ὅτι δὲ σκέφθηκα τότε τὴν κόμησσα, ἀλλὰ τὴν κόρη της.

Ἡ Φανὴ ἔγινε κατάχλωμη, σὰν πεθαμένη.

— Ἔχει κόρη ἡ κόμησσα; ρώτησε.

— Δὲν τῆξερες; Κι' ὅμως γράφανε ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὴν Ἱστορία της.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα.

— Θὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ, λοιπόν, ἐγώ, γιατὶ δὲ θέλω νὰ σοῦ κρύψω τίποτα.

Πραγματικά, ὁ Φίλιππος μίλησε στὴ Φανὴ γιὰ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ Μαρία, χωρὶς νὰ κρύψη οὔτε τὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει ὁ ἴδιος στὴ ζωή της.

— Ὥστε θὰ τὴν παντρευόσαστε τὴν κόρη τῆς κόμησσας Ρίκκα; τοῦ εἶπε ἡ κοπέλλα, ὅταν τελείωσε.

— Ὅταν τὴν ἀγαποῦσα, δὲν ἤξερα ποιὰ ἦταν.

Ἡ Φανὴ ἔβαλε ξαφνικὰ τὰ κλάματα. Ὁ λοχαγὸς συγκινήθηκε καὶ τρόμαξε μαζί.

— Γιατί κλαῖς; τὴ ρώτησε. Τί ἔχεις;

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη! Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο, ποὺ νὰ μ' ἀγαπᾶ!

Ὁ Φίλιππος πῆγε κοντά της καὶ τὴ χάϊδεψε τρυφερά.

— Γιατί τὸ λές, αὐτό; τὴ μάλωσε. Δὲ μὲ λογαριάζεις, λοιπόν, ἐμένα; Δὲν πιστεύεις πὼς σ' ἀγαπάω;

— Μὲ λυπόσαστε μάλλον, ἐπειδὴ μ' ἐμπιστεύθηκε σὲ σᾶς ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου. Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω τέτοιου εἴδους ἀγάπη!

Ὁ Φίλιππος τὴν κύτταζε μὲ ἀνέκφραστη γλύκα. Φαντάτανε νὰ διαβάζη μέσα στὴν καρδιά της, κι' οἱ χτύποι τῆς δικῆς του κατέβαιναν ἀνταποκρίνονταν μὲ τῆς κοπέλλας. Τὴν ἔσφιξε πάνω του καὶ τῆς ψιθύρισε, μ' ἕνα τόνο ποὺ τὴν συγκλόνισε:

— Θἄθελες νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως ἀγάπησα τὴ Τζούλια καὶ τὴ Μάριον... δὲν εἶν' ἔτσι; Ἂν θέλης ὡστόσο νἄσαι εὐτυχισμένη, ν' ἀτενίζης μὲ καθαρὸ μέτωπο τὸ μέλλον, νὰ βρῆς θεῖες χαρὲς πάνω στὴ γῆ, ἄφησε νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως τώρα!

— Σὰν πατέρας; τραύλισε ἡ Φανή.

— Ὄχι. Σὰν ἄντρας ποὺ σ' ἐκτιμάει, ποὺ σὲ σέβεται, ποὺ θέλει νὰ σὲ κάνη γλυκειὰ καὶ λατρεμένη σύντροφο ὅλης τῆς ζωῆς του.

Ἡ Φανὴ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Μ' ἀγαπᾶτε ἔτσι;... Ἀλήθεια;

— Ναί, ἔτσι σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος μ' ἕνα χαμόγελο. Δὲν τὸ θέλεις;

Ἡ κοπέλλα τρεμούλιασε ἀπὸ συγκίνησι.

— Ἂν τὸ θέλω;... Μὰ δὲ μπορεῖ, δνειρο θἄναι! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξεγύσατε τὶς ἄλλες...

— Ἂν δὲν τὶς εἶχα ξεχάσει, θὰ βρισκόμουν τώρα ἐδῶ κοντά σου.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσίως εἰκονογραφημένη Σελίδες 320

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ. 60 εἰς τὴν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8 Ἀθῆναι.

Τιμὴ βιβλίου διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Δολλάρια 5.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 833

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Προορίζεται γιὰ ὑποζύγια. — Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐκεῖ 'Αμερικανὸς πρεσβευτής. — Μαλακά.

2 'Οροσειρὰ τῶν Βαλκανίων. — Τὸ μικρὸ ὄνομα ἀρχηγοῦ μεγάλου κράτους.

3 Πότα. —... Κρίστιαν: Στὰρ τῆς ὀθόνης. — Βοήθησε τὸν Θησέα.— Καθορίζουν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

4 Χώρα τῆς Ν. 'Αμερικῆς. — Σταθερόν.

5 Σκλητρός, ἅγριος. — Πρέπει (ἀρχ.).—Στὸν πληθυντικὸ γίνεται ἔργον τοῦ 'Αριστοφάνους.

6 Χρονικὸ διάστημα. — Μᾶς τὸ προσφέρει ὁ κινηματογράφος. —'Η σύζυγος τοῦ 'Αβραάμ.

7 ... Μάρραιη: 'Ηθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ.— "Αξια.— Γυναικεῖο ὄνομα (χαϊδευτικά).

8 Νῆσι τῶν Κυκλάδων.— Λέξις ἀπὸ περίφημο σπορτιστικὸ ρητό. — Προδίδουν ἔλλειψι καθαριότητος.

9 Τὰ δυὸ ἄκρα τῆς Κρήτης. — 'Αποτελεῖται ἀπὸ ἀρκετὲς μονάδες.— Δὲν ἔχει ἀπογόνους. — 85.

10 "Επαιξε σπουδαῖο ρόλο στὴ βίκη τοῦ Χριστοῦ. — Χώρα τοῦ βασιλείου τοῦ 'Αγαμέμνονος.— 'Επώνυμο γόητος τῆς ὀθόνης.

11 Τὸ μικρὸ ὄνομα καλλιτέχνιδος τοῦ θεάτρου μας.— Κάνει τὴ ζωὴ μονότονη.— Προδίδει τοὺς παντρεμένους.

12 Μύτη βελόνας.— 'Αρωώστεια, ποὺ προτιμᾶ τὰ παιδιά.— Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).

13 'Αδύνατον νὰ πραχθῆ κανεὶς ἀπ' αὐτόν.— Γαλλικὸ τροπικὸ ἐπίρρημα, γνωστὸ μας ἀπὸ πολλὰ φαγητά. — Βρίσκεται στὶς ἀκροποταμιές.

14 Τιτλος εὐγενείας. — Συνεχιστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου.

15 Μισὸ ζάρι. — Μυστικὴ ὀργάνωσι τῆς Ν. 'Ιταλίας.— Μνημεῖο ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλες σχεδὸν τὶς πόλεις.—'Αριθμός.

16 Κρότος.— Οἱ κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας (θηλ.)

17 Χώρα τῆς Μέσης 'Ανατολῆς.— Προσθέτει γοητεία σὲ μιὰ γυναίκα.—Κούνια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μοντέρνος χορός.— 'Επιτυχίες (καθαρ.).— Εὐγενῆς.

2 Βασιλεὺς τῶν Τιτάνων, ἀλλὰ καὶ δορυφόρος τοῦ Κρόνου.— Χερούλια.

3 Βυζαντινὴ νότα.— Κατηγορηματικός. — 'Εξερευνητὴς τῶν θαλασσῶν. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.

4 Μεγαλόπολις τῆς 'Ιταλίας. — Διατρέφομαι μ' ἕνα ὡρισμένο τρόπο.

5 'Ολοκάθαρος.— Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ὀνόματος μεταπολεμικῆς πρωτευούσης. — Μουσικὴ σύνθεσι.

6 'Υποζύγιο.— Μάρκα αὐτοκινήτων.—Γνωρίζουν πολλά.

7 Τὸ κέντρον τῆς πόλεως.—Πληγώνουν τοὺς ἀνθρώπους.— 'Επίρρημα ποὺ ἐπιδάλλει ἡσυχία.

8 Πόλις τῆς Γερμανίας, ποὺ λέγεται καὶ 'Ακυίσγρανον. — Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος.—Κατὰ τὸ ἥμισυ ἀόρατα.

9 'Υποθετικόν.— 'Εορτὲς τῶν ἀρχαίων.— 'Ελαχίστη ποσότης ὑγροῦ. — 'Επώνυμο διασήμου συγγραφέως.

10 Γαλλικὴ πόλις (ὅπως προφέρεται στὰ γαλλικά).—Χρονικὸ διάστημα.— 'Η κάτοικος μιᾶς χώρας τῆς Δ. 'Ασίας.

11 ... Ταμίρωφ: 'Ηθοποιὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. —'Ανήκει στὴ μαύρη φυλή. — 'Αριθμητικόν.

12 Περίφημο Κολλέγιο τῆς 'Αγγλίας.— Κάθε ἄλλο παρὰ γοητευτικά.—Κολώνα.

13 Καθόλου ζωηρές. — Κοπέλλα. —Νάος σὲ ἀσιατικὲς χῶρες.

14 'Ολοφάνερο. — 'Απαραίτητες στὸ πλέξιμο (καθαρ.).

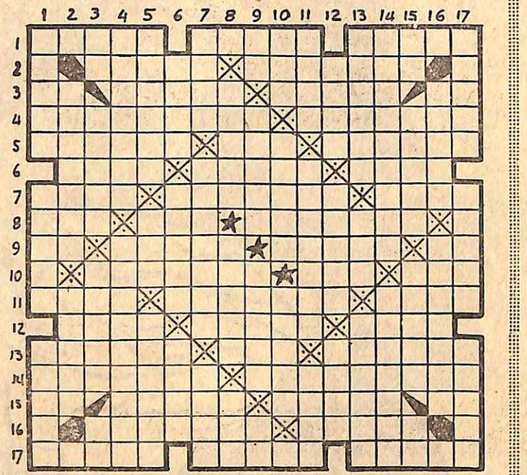
15 Δηλώνει συγκατάθεσι. — Ποσότης φαγητοῦ. — Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.—Φίλη τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν ἡ "Ηρα μεταμόρφωσε σὲ βόμολι.

16 Δὲν λείπει ἀπὸ κανένα αὐτοκίνητο. — Νέα...: Εἶναι πιὸ γνωστὴ ὡς Μεγάλο Πεῦκο.

17 'Απέριττα.— ... Κατσέλη: 'Αστέρι τοῦ θεάτρου μας.— 'Απαραίτητα στὰ πλοίαρια, ποὺ δὲν ἔχουν μηχανή.

Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)

'Η λύσις τοῦ 832 στὴ σελ. 76

θὰ σοῦ μιλοῦσα ἔτσι;... Πές μου, Φανή, θέλεις νὰ γίνης γυναίκα μου;

'Η κοπέλλα τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα κι' εὐγνωμοσύνη.

— Μὰ ἡ Τζούλια;... ἡ Μαρία;...

— Σῶπα! Μὴ μιλᾶς πιά. Τώρα δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο παρὰ μιὰ γυναίκα, ποὺ ἀγαπῶ καὶ ποὺ θ' ἀγαπῶ πάντα. Κι' αὐτὴ εἶσαι σύ'...

Καὶ τῆς ἔκλεισε τὰ χείλη μ' ἕνα φιλί.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΝ

Α'.

'Η κάμαρα ἦταν μισοσκοτεινή. 'Η Μαρία μπῆκε καὶ τέντωσε τ' αὐτί της, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτα.

— Κοιμᾶται, εὐτυχῶς, εἶπε. 'Ελᾶτε νὰ τὸν δῆτε, Κάρλο.

— "Αν μποροῦσα νὰ τὸν ἐξετάσω, χωρὶς νὰ ξυπνήση!...

— "Ω, θὰ μπορέσετε. Εἶναι τόσο βαθὺς ὁ ὕπνος του!

'Η Μαρία πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἄνοιξε τὰ ξώφυλλα ἔτσι ὥστε νὰ πέση φῶς στὸ κοσβάτι, ὅπου ἕνας ἄντρας φαινότανε νὰ κοιμᾶται βαθιά, μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο στὸ μαξιλάρι. Ὁ ἄντρας αὐτὸς ἦταν ὁ Λουΐτζι.

Εἶχε παντρευτῆ ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες μὲ τὴ Μαρία καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα κομψὸ διαμέρισμα τῆς λεωφόρου Βιντζέλιο. 'Η Μαρία εἶχε μετανοιωθῆ ἀπ' τὴν εὐτυχία, εἶχε πάρει μιὰ λήψι ποὺ τραίδοῦσε ὅλες τὶς ματιές. Μὰ αὐτὴ νοιαζότανε μόνο γιὰ τὸν ἄντρα της.

Ὁ Λουΐτζι πάλι ἦταν βέβαιος πὼς δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ἀπ' αὐτόν. Δὲ θυμότανε πιὰ ὅσα εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴ Μάριον. Δεχότανε στὸ σπίτι του τὸν κόμητα καὶ τὸν Κάρλο, γωνὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ ζηλεια.

"Ενα βράδυ, οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν καθίσει στὸ τραπέζι καὶ περίμεναν τὸ Στένιο, ὅταν μπῆκε ἕνας ὑπηρέτης καὶ τοὺς εἶπε, ἀναστατωμένος:

— "Ηρθαν κάτι ἀστυνομικοί! Λένε πὼς βρήκανε ἐδῶ κοντὰ τὸ Στένιο, τραυματισμένο βανάσιμα μὲ μαχαῖροι καὶ τὸν μεταφέρανε στὸ θυρωσεῖο!

Ὁ Λουΐτζι κι' ἡ Μαρία πετάχτηκαν ὄρθιοι καὶ κατέβηκαν τρέχοντας.

Ὁ δυστυχισμένος Στένιο ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι. Εἶχε κιόλας στὸ πρόσωπό του τὰ σημάδια τοῦ θανάτου. Μιὰ φοβερὴ μοχαιριὰ τοῦ εἶχε σκίσει τὴν κοιλιά.

'Η Μαρία γονάτισε κοντὰ στὸ γέρο καὶ πιστὸ φίλο της καὶ τὸν ρώτησε, μὲ λυγμούς:

— Τί συνέβη, φτωχέ μου Στένιο; Ποιὸς ἄτιμος σὲ χτύπησε;

Ὁ Στένιο ἄνοιξε τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήση. Δὲ βγῆκε ὅμως ἀπ' τὰ χείλη του παρὰ ἕνας ρόγχος. Σάλεψε τὰ χέρια του, κι' ἔπειτα τ' ἄφησε νὰ ξαναπέσουνε, κυττάζοντας γιὰ τελευταία φορὰ μὲ τὰ σβυσμένα μάτια του τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τῆς Μαρίας. Εἶχε ξεψυχήσει!

'Η ἀστυνομία ἀσχολήθηκε ἀμέσως μ' αὐτὴ τὴ δολοφονία, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Εἶπαν πὼς ὁ δράστης θὰ εἶχε περάσει γιὰ ἄλλον τὸ Στένιο. 'Η ὁμίχλη ἦταν πηχτή, τὴ νύχτα ἐκείνη, δὲν ἔβλεπε κανεὶς πιὸ πέρα ἀπὸ δυὸ βήματα. Σίγουρα, ὁ δολοφόνος θὰ εἶχε κάνει λάθος στὸ θύμα του.

"Ετσι, τὸ μυστήριο τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου ἔμεινε ἀδιαφώτιστο. 'Η Μαρία ἔκλαψε πολὺ τὸν πιστὸ ὑπηρέτη, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει σὰν πατέρα. 'Αλλ' οἱ ὀδυνηρὲς δοκιμασίες της δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα...

'Η Κολόμπα, ποὺ εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένη ὅταν ἔμαθε τὴ δολοφονία τοῦ πατέρα της, ἄρχισε νὰ δείχνη σημεῖα πνευμωνικῆς διαταράξεως, νὰ τὰ βάζη μὲ τὸν κόμητα Ρίκκα καὶ νὰ τὸν φωνάζη «δολοφόνο». 'Αναγκάστηκαν, τέλος, νὰ τὴν κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο.

Τὸ περιβάλλον τῆς Μαρίας γινότανε ὁλοένα σκυθρωπότερο. Ὁ Λουΐτζι ἄλλαζε κάθε μέρα συμπεριφορὰ ἀπέναντί της. Τὴν κύτταζε δύσπιστα καὶ φιλύποπτα, γινότανε νευρικὸς κι' ἀδυνάτιζε ὁλοένα.

"Ενα βράδυ, ποὺ φαινόταν πιὸ ἤρεμος καὶ τῆς χαμογελοῦσε, ἐκεῖνη ἔπεσε ξαφνικὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα ἀκράτητα.

— Γιατί κλαῖς ἔτσι; τὴ ρώτησε. — Γιατὶ σὲ βλέπω ἀπὸ τέσον καιρὸ νὰ ὑποφέρης δίχως λόγο!

— Δίχως λόγο;... Μὲ περνᾶς λοιπὸν γιὰ ἀνόητο!

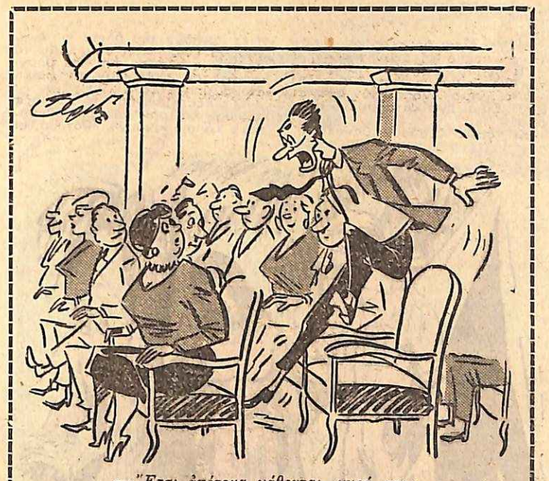
— Μὰ ὄχι, Λουΐτζι! Θέλω νὰ πῶ πὼς δὲ βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο δὲν εἶσαι πιὰ ἀπέναντί μου ὅπως πρίν.

'Α, δὲν τὸ ξέρεις, ἔ; Τὴν καϋμένη...

Κι' ὁ Λουΐτζι ἔφυγε, κατσουφιασμένος.

'Η Μαρία ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, σφίγγοντας τὸ μέτωπό της ἀνάμεσα στὰ χέρια της. 'Αναρωτότανε ἀπὸ ποῦ μποροῦσε νἄρχεται αὐτὸ τὸ χτύπημα...

"Αν δὲν ἦταν ἀπ' τὴ μητέρα της, ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ μποροῦσε νάναι; 'Η Λίζα εἶχε γίνει σὰν ἀδελφή της.

—"Ετσι ἀπότομα κάθονται, κυρά μου;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Δὲν ὑποψιαζότανε πιὰ τὸν ἄντρα της. Κι' ἐκεῖνος πάλι προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνη καλλίτερα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Κριτὴς τῆς μονομαχίας ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ἐπαθλο, θὰ ἦταν ἡ ἴδια ἡ Σύλδια. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δέχτηκαν καὶ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ἀνασκουμπώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ: πλύσιμο, ξεσκόνισμα, μαγείρεμα κλπ. Τὸ βράδυ, ἡ Σύλδια ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί της: Ὁ Οὔλφρεντ Οὐάτσον εἶχε ἀποδειχθῆ πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. 'Η Σύλδια, λοιπόν, θὰ πήγαινε μαζί του. Ἀπομένει τώρα νὰ βγῆ τὸ διαζύγιό της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ.

'Απαγορεύεται τὸ φιλὶ στοὺς σωφέρ

Τὸ νὰ φιλάη ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου τὴ γοητευτικὴ νέα, ποὺ κάθεται δίπλα του ἐθεωρεῖτο ὡς χτὲς ἀπρεπές, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνο, δεδομένου ὅτι πολλὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα ὀφείλονταν σ' αὐτὴ τὴν αἰτία. Τελευταῖα, ὅμως, ὁ γαλλικὸς κῶδιξ τῆς τροχαίας πλουτίστηκε μὲ 21 νέα ἄρθρα. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁρίζει ὅτι τὰ φιλιὰ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπαγορεύονται καὶ ἐπιβάλλει αὐστηρὲς ποινὲς στοὺς παραδάτες. Ἔτσι ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, πολίσμων τῆς τροχαίας γυρίζουν μὲ μοτοσυκλέττες στοὺς πιὸ πολυσύχναστους ἐξοχικοὺς δρόμους καὶ κυνηγᾶνε ἀλύπητα τὰ ζευγάρια ποὺ παραδαίνουν αὐτὴ τὴ διάταξι.

Λαμπρὸς διευθυντὴς

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τοῦ Ἀννοθέρου Γκέρασντ "Οστερλομπ συνελήφθη τελευταῖα καὶ ὁδηγήθηκε... στὶς φυλακές. "Οπως ἀνακαλύφθηκε, ὁ "Οστερλομπ ἔπαιονε χοήματα ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους καὶ τοὺς προμήθευε τὰ πάντα: ραδιόφωνα, ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, πιστόλια, μαχαίρια λίμες, ναρκωτικά, ἀκόμη καὶ γυναῖκες!...

Θύελλες καὶ κεραυνοί

Κάθε χρόνο, ἀπὸ τὸν Ἰούνιο ὡς τὰ τέλη Σεπτεμβρίου ξεσποῦν στὴ Γῆ 16 ἑκατομμύρια θύελλες καὶ πέφτουν πάνω ἀπὸ 3 δισεκατομμύρια κεραυνοί.

Μπευναμᾶ-!

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἕνας κάτοικος τοῦ Μίτσιγκαν ('Ηνωμένες Πολιτεῖες) ἐστειλε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο 650 κουτιὰ σὲ ἰσάριθμα παιδάκια. Καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ κουτιὰ περιεῖχε κι' ἀπὸ ἕνα πόντικι.

"Εκανε τὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ μὴ δουλεύη

"Ενας "Αγγλος, ὁ Μωρὶς Χὸτ, ἡλικίας σήμερα 25 χρόνων, ἐπενόησε ἕνα καινούργιο ἐπάγγελμα, ποὺ τὸ ἐξάσκησε μὲ ἐπιτυχία ἐπὶ 10 χρόνια. Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔκανε τὸν ἄρρωστο καὶ πήγαινε ἀπὸ τὸ ἕνα νοσοκομεῖο στὸ ἄλλο. Ὅταν ἦταν 15 χρόνων, ὁ Χὸτ ὑπεβλήθη σὲ μιὰ ἐγχείρησι. Σκέφτηκε, λοιπόν, ἀπὸ τότε νὰ ζήση σὰν ἄρρωστος καὶ, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὸ νόμο, ποὺ παρέχει δωρεὰν νοσηλεία σ' ὅλους τοὺς ἀρρωστημένους στὸ ἄγγλικὸ ἔδαφος (ντόπιους ἢ ξένους), ἄρχισε νὰ ἐπινοῆ διάφορες ἀσθένειες καὶ νὰ πηγαίνη ἀπὸ τὸ ἕνα νοσοκομεῖο στὸ ἄλλο. Σὲ ἄλλα νοσοκομεῖα τὸν κρατοῦσαν κάμποσο καιρό, ὥσπου νὰ γίνουν οἱ ἀπαραίτητες ἐξετάσεις. Ἄλλοι τὸν ἔδιωχναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, γιατὶ οἱ γιατροὶ ἔβλεπαν πὼς δὲν εἶχε τίποτα. Στὰ 10 αὐτὰ χρόνια, ὁ Χὸτ ἔζησε, ἀλλὰ περισσότερο κι' ἀλλοῦ λιγώτερο, σὲ 500 νοσοκομεῖα! Στὸ τέλος, ὅμως, τὸν ἀνακάλυψαν. 'Αλλ' οἱ γνῶμες τῶν γιατρῶν διχάζονται. Ἄλλοι λένε ὅτι εἶναι ἕνας κοινὸς ἀπατεών, ποὺ βρῆκε τὴ μοδο τῆς ἀρρωστίας, γιὰ νὰ μὴν ἐργάζεται. Ἄλλοι, τοὐναντίον, ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ ψυχοπαθῆ. Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ πάη στὴ φυλακή. Στὴ δεύτερη, ἡ θέσι του εἶναι σὲ φρενολογικὴ κλινική. Ποιὸς νὰ ξηλειώση ὅτι ὁ Χὸτ ἔχει ὑποβληθῆ ὡς σήμερα σὲ 20 ἐγχειρήσεις ποὺ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἐπικίνδυνες κι' ὅλες σχεδὸν ἀνώφελες. Ἀλλά, κατὰ τὴν παραμονὴ του στὰ νοσοκομεῖα εἶχε μάθει νὰ ὑποκρίνεται τὰ συμπτώματα διαφόρων ἀσθενειῶν κι' ἔτσι ξεγελοῦσε τοὺς γιατρούς.

— Αὔριο θἀρθῶ νὰ τὸν δῶ, τῆς εἶπε στὸ τέλος. "Εννοια σας, Μαρία... μοῦ φαίνεται πὼς ἀνησυχοῦμε ἄδικα. "Ολα θὰ ταχτοποιηθοῦνε!

Πραγματικά, τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ Κάρλο ἐπισκέφθηκε τὸν κουνιάδο του. "Οταν μπῆκε στὴν κάμαρά του μαζὶ μὲ τὴ Μαρία, τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται βαθιά. Τὸν κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ τρόμαξε ἀπ' τὴ μετάβολὴ ποὺ παρουσίαζε.

Δίχως νὰ πῆ λέξι, πῆρε στὴν ἄλλη κάμαρα τὴ Μαρία, κι' ὅταν βρέθηκαν μόνοι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Σᾶς ἐπισκέπτεται συχνὰ ἡ μητέρα σας, Μαρία; τὴ ρώτησε.

— "Οχι... ὄχι τόσο συχνά. Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησι; Ποιὰ σκέψι κρύβεται ἀπὸ κάτω;

Ὁ Κάρλο δίστασε, μὲ φανερὴ ἀμηχανία. 'Η Μαρία τὸ πρόσεξε.

— Σᾶς παρακαλῶ, Κάρλο, φανερῶστε μου ὅ,τι σκέπτεσθε! τὸν ἱκέτεψε.

Ὁ γιατρὸς φάνηκε νὰ παίρνη τὴν ἀπόφασί του.

— Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ἔδωσε κάποιος στὸν ἄντρα σας...

— Δηλητήριο; διέκοψε ἡ Μαρία, ἀναστατωμένη. Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι δυνατό! Ὁ Λουΐτζι δὲν ἔφαγε, οὔτε ἤπιε ποτὲ τίποτε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μας, δίχως ἐμένα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

"Επανεξεδόθη ἡ μηνιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις «'Ηώς» (τεῦχος 'Ιανουαρίου) μὲ ἀρίστην καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα περιεχόμενα: Η. Βενέζη: Σαντορίνη. "Αλκη Θρύλου: "Ενας περίπατος στὴν "Αλτη. Α. Καραγιάννη: Στὸ νησὶ τοῦ Βαλαωρίτη καὶ τοῦ Σικελιανοῦ. Δ. Λουκάτου: 'Η λαογραφία τῆς τράπουλας. Τ. Λάππα: Τί ἀπογίνεται ἡ Κόρη τῶν 'Αθηνῶν κ.ά.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΩΡ

ΡΙΖΙΚΑ ΔΗΛΩΝΕΙ ΥΠΕΥΘΥΝΑ

Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι Ἡ ὑπεροχή μας θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ Ο ΚΟΛΩΝΑΚΗΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

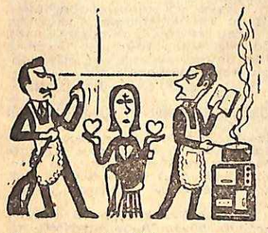
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

Μὲ KASTRIOTIS

Σπίτι σου ὁλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μονομαχία μὲ σκεῦπες καὶ κατσαρόλες

Μιὰ πρωτότυπη μονομαχία ἔγινε τελευταῖα στὴν 'Αγγλία ἀνάμεσα σὲ δυὸ βαρωνέττους, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἦταν σύζυγος τοῦ ἑ-

νὸς ἀπ' αὐτούς. Πρόκειται γιὰ τὸν Τσάρλι Οὐίλλερτον καὶ τὸν Οὐίλφρεντ Οὐάτσον. Ὁ πρῶτος ἦταν ἀπὸ κάμποσα χρόνια παντρεμένος μὲ τὴν ὄμορφη Σύλδια κι' εἶχε ἀποχτήσει ἀπ' αὐτὴν ἕξη παιδιά, τέσσερα ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια. 'Η ζωὴ τους κυλοῦσε ἥρεμα. Τὸν τελευταῖο καιρό, ὅμως, τὰ πράγματα δὲν πήγαιναν καλά. 'Η ἀτμόσφαιρα γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ βαρειὰ μέσα στὸ σπίτι. Καὶ σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ δύσκολη στιγμή, ἐμφανίστηκε ὁ Οὐάτσον, ὁ (τρίτος ἀνθρωπος». Ὁ Οὐάτσον πήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ Οὐίλλερτον, ὥσπου στὸ τέλος, ἕνα τροφερὸ αἴσθημα ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν κυρία Οὐίλλερτον. 'Αλλ' ἡ Σύλδια ἦταν ἀνατοφάσιστη. "Εποεπε νὰ μείνη μὲ τὸν ἄντρα της ἢ νὰ πάη μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀγαπήσει; Γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δίλημμα, πρότεινε στοὺς δυὸ ἀντιπάλους μιὰ πρωτότυπη μονομαχία, ποὺ καθώρισε μόνη τους ὅρους της. 'Η μονομαχία θὰ γινόταν στὸ σπίτι της καὶ θὰ διαρκοῦσε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα, ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Τὰ ὅπλα θὰ ἦταν οἱ σκοῦπες, οἱ κατσορόλες, τὰ πιάτα, τὰ σφουγγαρόπανα κλπ. Μὲ ἁπλούστερα λόγια, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔπρεπε νὰ δείξουν ποιὸς ἤξερε νὰ κάνη καλλίτερα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Κριτὴς τῆς μονομαχίας ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα ἔπαθλο, θὰ ἦταν ἡ ἴδια ἡ Σύλδια. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δέχτηκαν καὶ τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ἀνασκουμπώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ κάνουν ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ: πλύσιμο, ξεσκόνισμα, μαγείρεμα κλπ. Τὸ βράδυ, ἡ Σύλδια ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί της: Ὁ Οὐίλφρεντ Οὐάτσον εἶχε ἀποδειχθῆ πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. 'Η Σύλδια, λοιπόν, θὰ πήγαινε μαζί του. Ἀπομένει τώρα νὰ βγῆ τὸ διαζύγιό της γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ.

Οἱ μαῦροι μποροῦν νὰ γίνουν λευκοί!

Στὸ συνέδριο τῶν 'Αμερικανῶν Ἰατρῶν, ποὺ συγκροτήθηκε τελευταῖα στὴν Οὐάσιγκτων, ὁ καθηγητὴς Ρόμπερτ Στόλαρ ἀνακοίνωσε καὶ ἀπέ-

δειξε μὲ πειράματα ὅτι εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταβάλη τὸ δέρμα ἑνὸς μαύρου σὲ λευκό, ὅπως καὶ τὸ δίκό μας, χρησιμοποιώντας μιὰ ἀλοιφή, ποὺ δὲ θέλησε, ὡστόσο νὰ κάνη γνωστὴ τὴ σύστασί της. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικά, ἀλλὰ προσωρινά

Στό Κλούβι του Λιοντάριου

Ο ΡΘΙΟ πάνω στά πισινά του πόδια, τό αρσενικό λιοντάρι περιφρονοῦσε τά μεγάλα κομμάτα τοῦ κρέατος, πού ἦταν ἀκόμα βουτηγμένα στό αἷμα.

—Τί ἔχει ὁ Ἄρος; ρώτησε ὁ λοχαγός Ρομπέρτι.

Ὁ ὑπποέτης του Ραμπού σήκωσε ψηλά τά χέρια, μέ ἔκφραση ἀπογνώσεως.

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ Ρομπέρτι ὥρμησε πρός τό κλουβί τοῦ θηρίου, φωνάζοντας:

—Νίκα!... Νίκα!

Κι' ἐλευθέρωσε ἀμέσως τό χεράκι τῆς μικρούλας ἰθαγενοῦς, πού εἶχε σφηνωθῆ ἀνάμεσα στά κάγκελλα.

—Τί τρέλλες εἶν' αὐτές; τή μάλωσε ὕστερα.

—Ὁ Ἄρος εἶν' ἄρρωστος, ἀφέντη, ἀπάντησε ἡ μικρή.

—Ναί, εἶναι πολύ ἄσχημα ὁ Ἄρος! ἐπιβεβαίωσε κι' ὁ Ραμπού. Σπρώξε τή γυναίκα του, πού βρίσκεται μακρυά!

Ὁ Ρομπέστι ἀνασήκωσε τούς ὤμους του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Νίκα ἔμεινε μιά στιγμή μέ τά μάτια της καρφωμένα πάνω του. Σαφνικά, ἔβγαλε μιά κραυγή πόνου. Ὁ Ραμπού εἶχε χυμήξει πάνω της, σαν ἄγριο θηρίο, καί τήν ἅρπαζε ἀπ' τόν ὦμο.

—Ἀλλοίμονό σου! φώναζε.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε, πιό μαλακά:

—Νίκα, θές νά γίνης γυναίκα μου;

Ἡ κοπέλλα τινάχτηκε πίσω, σάν νά τή δάγκασε φίδι.

—Ὄχι, ὄχι θά τό θελήσω ποτέ! φώναζε.

Ὁ Ραμπού ἀνοιγόκλεισε τά μάτια του, σάν νά τόν εἶχε κυριέψει τρέλλα, κι' ἅρπαξε πάλι τήν κοπέλλα. Ὁ Ἄρος ἄρχισε τότε νά μουγκρίζη, κι' οἱ ὑπηρέτες τρέξανε νά δοῦνε τί συμβαίνει. Ὁ Ραμπού, ὁρθιος, φαινόταν σάν νά προσπαθοῦσε νά δαμάση μέ τή ματιά του τό ἐξαγριωμένο θηρίο.

Ἡ Νίκα προσπαθοῦσε ν' ἀναπνεύσῃ, τρέμοντας ἀκόμα ἀπό φόβη κι' ἀηδία. Ὁ Ραμπού τήν εἶχε ξαπλώσει κάμω, μά δέν εἶχε προφτάσει νά τήν πειράξη.

Τώρα ἡ μικρή κύτταζε μέ προσοχή τόν ὑπηρέτη, ἐκπληκτη πού τόν εἶδε νά ἐξερεθίζη τό θηρίο. Κάτι πήγε νά τοῦ φωνάξη, μά δέ βρῆκε τή δύναμι...

—Εἶναι κατατρομαγμένη, ἔξήγησε σοβαρά ὁ Ραμπού στούς ἄλλους.

Κι' ἀκολούθησε μέ τό συρτό βῆμα του τούς ὑπηρέτες πού τή μετάφεραν στή σκηνή τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὅλοι τήν ἀγαποῦσαν, τή μικρή Νίκα. Ὁ Λοχαγός Ρομπέρτι, ὁ τολμηρός ἐξερευνητής τῆς Ἀφρικῆς, τήν εἶχε ἀνακαλύψει σ' ἕνα ἀπ' τά μεγάλα κυνήγια του καί τήν πῆρε μαζί του.

Ἡ Νίκα τόν λάτρευε σάν θεό. Γι' αὐτό κι' ἀρνιόταν τίς ἐρωτικές ἐπιθέσεις τοῦ Ραμπού.

Ἡ ἀρρώστεια της δέν κράτησε παλύν καιρό. Ἀδυνάτισε ὅμως φοβερά, ἡ δύστυχη. Ἔκασε ὅλη τή ζωηρότητά της καί πάθαινε συχνά νευρικές κρίσεις.

Βέβαια, αὐτά δέν προέρχονταν ἀπ' τό φόβο τοῦ λιονταριοῦ. Μάλιστα ὁ Ραμπου ὑποστήριζε πώς ὁ Ἄρος τήν ἀγαποῦσε πολύ. Κι' αὐτό δέν ἦταν ψέμμα, γιατί τά μουγκρητά τοῦ θηρίου παύανε μεμιᾶς, ὅταν ἡ Νίκα κάρφωνε τά μαῦρα μάτια της στά δικά του.

Ἡ κοπελλίτσα ἤλυωνε ἀπό τή κρυφή λαχτάρα. Μιά μέρα, ὁ Ρομπέρτι τήν εἶδε νά φέρνη στά χεῖλη της ἕνα μεντανιόν πού κρατοῦσε μέσα στή φούχτα της. Τό πρόσωπό της εἶχε πάρει μιά ἀνέκφραστη γλύκα.

—Μήν εἶσαι ἐρωτευμένη, Νίκα; τή ρώτησε ὁ ἐξερευνητής.

Ἡ μικρή ἔνοιωσε τότε μιά τρελλή ἐπιθυμία νά τοῦ φωνάξη.

«Ναί, ναί! Ἀγαπάω τόν ἀφέντη μου! Εἶμαι ἕνα καταραμένο πλάσμα!»

Κι' ὁμῶς ξέσπασε μονάχα σ' ἕνα ἀπελπισμένο κλάμα. Ὁ Ρομπέρτι τῆς χάϊδεψε τό κεφάλι κι' ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο της.

Ὁ Ρομπέρτι τῆς χάϊδεψε τό κεφάλι κι' ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο της.

Ἡ μικρή ἦταν ἕνο ωσε τότε μιά τρελλή ἐπιθυμία νά τοῦ φωνάξη. «Ναί, ναί! Ἀγαπάω τόν ἀφέντη μου! Εἶμαι ἕνα καταραμένο πλάσμα!»

Κι' ὁμῶς ξέσπασε μονάχα σ' ἕνα ἀπελπισμένο κλάμα. Ὁ Ρομπέρτι τῆς χάϊδεψε τό κεφάλι κι' ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο της.

Ἡ μικρή ἦταν σάν ἀπολιθωμένη ἀπ' τό φόβο της.

—Νίκα! φώναζε τή γυναίκα του! εἶπε ὁ Ραμπού, δείχνοντας τό θηρίο.

Ἡ Νίκα ἔτρεξε νά κρυφτῆ πίσω ἀπό κάτι δέντρα.

—Μπορεῖ νά εἶναι πάρα πολύ ἄγριος ὁ ἀφέντης, ἀκούσατε πάλι ἡ φωνή τοῦ Ραμπού. Ὅλα εἶν' ἐν τάξει. Τό λιοντάρι δέ μπορεῖ νά βγῆ ἀπ' τό κλουβί του.

Ὁ ἥλιος ἔστελνε ἀπό ψηλά τίς πυρακτωμένες ἀχτίδες του. Ματωμένες γραμμές αὐλάκωναν τόν ὁρίζοντα.

Ὁ Ρομπέρτι ἐξακολουθοῦσε νά μένη στήν ἴδια θέσι, νιά νά καθησυχάση τό θηρίο.

—Μήν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος! ἔλεγε καί ξανάλενε στερεότυπα ὁ Ραμπού.

Ξαφνικά ὅμως, μιά κραυγή φρίκης βγῆκε ἀπ' τά χείλη τοῦ Ρομπέρτι. Ὁ Ραμπού εἶχε τραβηχτεῖ ἀπότομα τό ἐνθύμιο ἐφαλτήριο κάγκελο πού χώριζε τά δυό κλουβιά, κι' ἔτσι ὁ ἐξερευνητής βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ τό ἄνοιχτο θηρίο!

Ἀμέσως ὕστερα, ὁ Ραμπού πήδησε σ' ἕνα ἄλογο κι' ἔφυνε καλπάζοντας πρός τήν ὄαση.

Ἡ Νίκα, κρυμμένη πίσω ἀπ' τά δέντρα, εἶχε παρακολουθήσει ὅλη τή σκηνή. Μέ εὐκινησία πιθήκου, ἔτρεξε καί σκαρφάλωσε πάνω σ' ἕνα δέντρο, πού τά κλαδιά του γέρνανε μέσα στό κλουβί τοῦ θηρίου.

Ὁ Ρομπέρτι περίμενε, σάν ἀπολιθωμένος, κατάκλωμος, μά ἑτοιμος γιά τόν ὑπέρτατο ἀγῶνα.

Μ' ἕνα πήδημα, ἡ Νίκα βρέθηκε ἀπ' τό κλαδί της πάνω στούς ὤμους τοῦ Ρομπέρτι. Ὕστερα πή δησε κάτω καί, μέ δύναμι πού δέν τήν φανταζότανε κανείς, ἐσπρωξε τόν ἀφεντη της ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Τά νύχια τοῦ Ἄρος εἶχαν ἀγκαλιάσει τή μέση τῆς Νίκα, κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε φυλακίζοντάς την μέσα στό κλουβί!

Ὁ Ἄρος ἀκούμπησε τό πόδι του πάνω στό κορμί τῆς κοπέλλας, γιά νά δείξη πώς τήν κρατοῦσε στήν ἀπόλυτη κυριαρχία του.

Ξαφνικά ὅμως ἔπεσε μιά ντουφεκιά. Ὁ Ρομπέρτι εἶχε ἁρπάξει τό ὅπλο του κι' εἶχε πυροβολήσει, στήν πλάτη τό λιοντάρι.

Τό χτυπημένο θηρίο ἄρχισε νά στρ φογυρνάη καί, τυφλωμένο ἀπ' τό αἷμα, ἔμπηξε ἕνα ἀγριο μουγκρητό. Ὥρμησε πρός τά κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ κι' ὕστερα ἔπεσε πάνω στό κορμί τῆς Νίκα.

Ὁ Ρομπέρτι ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ.

Εἶδε τό πρόσωπο τῆς Νίκα ἀπείραχτο. Τά μεγάλα μάτια της, ὀρθάνοιχτα, ἔλαμπαν μέ μιά θεία λάμψι.

—Νίκα!... Νίκα! φώναζε ὁ Ρομπέρτι.

Καί σήκωσε στήν ἀγκαλιά του τό κορμί της. Τότε μόνο ἀντιλήφθηκε πώς ἦταν βαρειά πληγωμένη ἀπ' τά νύχια τοῦ θηρίου.

—Ἔσωσα τόν ἀφέντη! μουμούρισε σβυσμένα ἡ κοπελλίτσα. Τόν ἔσωσα... Ἡ Νίκα... εἶναι...εὐτυχισμένη!

Ἔκλεισε τά χαμονελάση, ἔνειρε τό κεφάλι της καί ξεψύχησε.

Μέσα ἀπ' τήν ξεσκισμένη μπλοῦζα της, κοκκινότανε τό ἀκόμη τό μεντανιόν, μέ τή φωτογραφία τοῦ Ρομπέρτι.

Α. ΑΛΤΣΙΟΝΕ

Τό «ζοντανό ἀπολίθωμα» τῆς Αὐστραλίας

Ἕνας στενός συγγενής τῆς στρουθοκαμήλου

ΕΔΩ καί 10 χρόνια, τά «ἐμού» κινδύνευαν νά λείψουν ἀπ' τόν κόσμο. Σήμερα ὅμως ἔχουν τόσο πολλαπλασιαστῆ τά μεγάλα αὐτά πουλιά, σέ ὡρισμένες περιοχές τῆς Αὐστραλίας, ὥστε ν' ἀποτελοῦν πληγή καί φοβερό πονοκέφαλο γιά τούς κτηνοτρόφους. Ἐκατοντάδες «ἐμού» κάνουν ἐπιδρομές κάθε χρόνο στά χωράφια, ὅταν ἔχη ὡριμάσει τό στάρι. Ἐκτός δέ ἀπ' τά στάρια ποῦ καταβροθοῦζουνε, πατάνε μέ τά φαρδειά πόδια τους καί καταστρέφουν ὅλα τ' ἄλλα. Ἡ εἰσβολή τους σέ μιά ἔκτασι σπαρμένη μέ στάρι ἰσοδυναμεῖ μέ τελεία καταστροφή της.

Οἱ ζημίες ποῦ προκαλοῦν κάθε χρόνο στούς κτηνοτρόφους, ἀνεβαίνουν σέ πολλές ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρια.

Εἶναι λοιπόν φυσικό νά εὐχώνται οἱ καλλιεργητές ἀπ' τά βάθη τῆς ψυχῆς τους νά λείψουν ἀπ' τό πρόσωπο τῆς γῆς τά «ἐμού». Ἐπειδή ὅμως δέν ἐσακούγονται βέβαια οἱ εὐχές τους, προσπαθοῦν νά τά ἐξοντώσουν μέ κάθε τρόπο — μέ δηλητήριο, παγίδες, ντούφεκια καί πολυβόλα — ἀλλά χωρίς θετικό ἀποτέλεσμα. Προπάντων οἱ σφαῖρες δέν κοπορθώνουν σπουδαῖα πράγματα, γιατί δύσκολα διαπερνᾶνε τά πυκνά φτερά καί τό σκληρό δέρμα τοῦ «ἐμού», ἐφόσον βέβαιωστε ὁ κυνηγός δέ μπορεῖ νά τό πλησιάση καί νά τό γτυπήση ἀπό κοντά.

Παραμυθικά, ὅταν ἀντιληφθοῦν τόν κίνδυνο, τά πουλιά αὐτά φεύγουν τρέχοντας μέ τά μακρυά καί δυνατά πόδια τους. Μποροῦν δέ ν' ἀναπτύξουν ταχύτητα μέχρι 50 χιλιομέτρων τήν ὥρα καί νά τή διατηρήσουν συνεχῶς ἐπ' 10 ἤ 15 λεπτά τῆς ὥρας.

Τό τρέξιμό τους εἶναι κωμικό. Γέρνουν τό κεφάλι τους πολύ μπροστά καί κλωτσάνε πρός τά πίσω μέ τά πόδια τους — πού ἔχουν τόση δύναμι, ὥστε ἔχει συμβῆ πολλές φορές νά σκοτώσουν ἕνα σκύλο μέ μιά κλωτσιά. Ους.

Ὅπως οἱ στρουθοκάμηλοι, ἔτσι καί τά «ἐμού» (πού συγγενεύουν μαζί τους) δέν πετᾶνε καθόλου, κι' ἄς εἶναι πουλιά. Τρέχουν μονάχα.

Ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά λίγα ζωτικά εἴδη πού διατηρήθηκαν ἀπό τήν προϊστορική ἐποχή. Ἕνας ἐξωντανό ἀπολίθωμα». Ἡ δνωμασία τους προέρχεται ἀπό τήν πορτογαλική λέξι «ἐμά», πού σημαίνει «στρουθοκάμηλος».

Εἶναι τά δεύτερα σέ μέγεθος πουλιά τοῦ κόσμου — ἀμέσως μετά τίς στρουθοκαμήλους. Τό ὕψος τους μπορεῖ νά φτάση τά 1,5—2 μέτρα καί τό βάρος τους τά 50 κιλά.

Διαφέρουν πολύ σ τήν ὄψι ἀπό τά περισσότερα ἄλλα μεγάλα πουλιά. Δέν ἔχουν, καθόλου φτερά στό μακρύ λαιμό τους. Μοιάζουν μέ τή στρουθοκάμηλο τρόπο — μέ δηλητήριο, πανίβες, ντούφεκια καί πολυβόλα — ἀλλά χα

1) Πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ αὐτοκίνητο μᾶς συνηθίζει νὰ μὴν περπατᾶμε πιά. 2) Ἡ ἀκινησία στὸ βολὰν προκαλεῖ πρηξίματα, μουδιάσματα κτλ. στὰ πόδια. 3) Ἡ χειρότερη συνέπεια τῆς ἀκινησίας εἶναι ἡ παχυσαρκία. 4) Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου ὁ ἀέρας εἶναι τριπλᾶ μολυσμένος.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΥΝΤΟΜΕΥΕΙ ΤΗ ΖΩΗ!

Προδιαθέτει στὸν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος:

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐποχή μας ὀνειρεύονται ν' ἀποχτήσουν αὐτοκίνητο. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν θέλουν ν' ἀποχτήσουν ἕνα ἄλλο μεγαλύτερο, πολυτελέστερο, ταχύτερο κτλ. Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τοῦ βολάν κι' εἶναι περιττὸ νὰ ὑπενθυμίσωμε τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν αὐτοκινήτων: δυστυχήματα, μόλυνσις τῆς ἀτμοσφαίρας κτλ. Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι,ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμε γενικούς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι εἰδικοί, ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἴδιο τὸν αὐτοκινητιστή. Τοὺς νομίζετε μικρούς; Ἀλλ' εἶναι τεράστιοι.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἂς δοῦμε τοὺς φυσικοὺς κινδύνους. Οἱ ἐπιστήμονες εἶναι κατηγορηματικοὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ αὐτοκίνητο, τονίζουν, συντομεύει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου!

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα χρειάζεται πρὶν ἀπὸ ὅλα κίνηση. Γιὰ νὰ λειτουργήση κανονικὰ ἡ καρδιά μας καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ ἀνεμπόδιστη κυκλοφορία τοῦ αἵματος μέσα στὰ διάφορα ἀγγεῖα, εἶναι ἀνάγκη νὰ κινοῦνται οἱ μῦς μας. Μὲ τὴν κίνησι τῶν μυῶν συνδέεται ἐπίσης ἡ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς. Ἀπὸ τὸν ἐμπλουτισμὸ τοῦ σώματός μας μὲ ὀξυγόνο ἐξαρτᾶται, ἐξ ἄλλου ἡ πέψις κι' ἡ ἀφομοίωσις τῶν τροφῶν. Τὰ πάντα στὸ σῶμα μας εἶναι κίνησις. Τὰ νεκρὰ σημεῖα μεταβάλλονται γοήγορα σὲ ἑστίες ἀσθενειῶν ἢ προκαλοῦν σοβαρώτατες διαταραχὲς σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό.

Οἱ αὐτοκινητισταί, τουναντίον, γίνονται σκλάβοι τοῦ αὐτοκινήτου τους. Καὶ τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ὑποδουλώσεως στὸ βολὰν εἶναι ἡ μυϊκὴ ἀτροφία, ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀναπνευστικὴ ἀνεπάρκεια. Ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦν πολλὲς ὧρες στὸ βολάν, ἐξ ἄλλου, χωνεύουν δύσκολα, γιατὶ τὸ λόγο ὅτι τὸ σηκότι, τὸ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα βρίσκονται σὲ ἀντικανονικὴ θέσι. Πραγματικά, ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου δίνει στὸ σῶμα του τὸ σχῆμα ἑνὸς τελικοῦ σίγμα (ς). Ἔτσι, τὰ ὄργανα τῆς πέψεως συμπιέζονται καὶ δὲ μποροῦν νὰ λειτουργήσουν κανονικά.

Αὐτὴ ἡ ἀντικανονικὴ στάσι τοῦ σώματος, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀκινησία, δὲν ἐπιτρέπει, ἐξ ἄλλου, στὸ αἷμα νὰ κυκλοφορήσῃ κανονικὰ καὶ τὸ κάνει νὰ λιμνάζῃ στὰ κάτω ἄκρα. Γι' αὐτό, πολλοὶ σωφέρ αἰσθάνονται τὸ βράδυ μεγάλη κούρασι στὰ πόδια (τοὺς φαίνονται ἀσήκωτα),μυρμηκίασι κτλ. Τὰ πεηξίματα τῶν ἀστραγάλων εἶναι ἐπίσης πολὺ συχνά.

Ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ τὸν αὐτοκινητιστὴ εἶναι ἡ παχυσαρκία, μὲ ὅλες τὶς ἐλιθιὲρὲς συνέπειές της, ποὺ τὴν βλέπει κανεὶς σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ «δὲν πατάνε στὸ χῶμα». Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ χρησιμοποιεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς παχυσαρκίας, πρέπει ταυτόχρονα νὰ περπατάῃ πολύ, νὰ ἐπιδίδεται σὲ διάφορα σπορ κτλ.

Τὸ ὄργανο ποὺ ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀκινησία εἶναι ἡ καρδιά. "Ενα στρῶμα λίπους συγκεντρώνεται γύρω της καὶ πρέπει τότε ν' αὐξήσῃ τὴν προσπάθειά της γιὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ στὴν ἀποστολή της. Ἂς προσθέσωμε τὶς ἀναπόφευκτες σ' ἕναν αὐτοκινητιστὴ συγκινήσεις (κίνδυνοι, αἰφνίδια ἐμπόδια κτλ.) ποὺ φθείρουν ἐπίσης τὴν καρδιά.

Ἕνας ἄλλος κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὴν καθιστὴ στάσι τοῦ ὁδηγοῦ (ἡ ἐκείνου ποὺ κυκλοφορεῖ πολὺ μὲ αὐτοκίνητο) καὶ τὰ ἀναπόφευκτα τραντάγματα. Τὰ ἔντερα συμπιέζουν τότε τὰ οὐροποιητικὰ καὶ γεννητικὰ ὄργανα. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος γιὰ τὶς γυναῖκες, στὶς ὁποῖες αὐτὰ τὰ ὄργανα παρουσιάζουν ἰδιαίτερη εὐαισθησία.

Ἡ ἀτροφία τῶν μυῶν (ποὺ ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι κινήσεως) χειροτερεύει τὴν κατάστασι, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι τὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς δὲ μποροῦν πιὰ νὰ συγκρατήσουν τὰ σπλάγχνα.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε καὶ τὸ ὅτι ὁ αὐτοκινητιστὴς ἀναπνέει διαρκῶς ἕναν ἀέρα, ποὺ εἶναι τριπλᾶ μολυσμένος, μᾶς λένε οἱ γιατροί. Ὁ ἀέρας αὐτὸς εἶναι: 1) Ὑπερφορτωμένος μὲ τὸ ἀνθρακικὸ ὀξὺ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοὺς πνεύμονες ἐκείνων ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ἡ κατάστασι γίνεται χειρότερη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καπνίζουν. 2) Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς ἰδίως μῆνες, λόγω τοῦ κλεισίματος, ἡ ἐσωτερικὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς αὐτοκινήτου γεμίζει ἀπὸ «ἀέρια ἐξατμίσεως», ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως βλαβερά. 3) Δεδομένου ὅτι τὸ αὐτοκίνητο κυκλοφορεῖ ἀποκλειστικὰ σχεδὸν πάνω στὴν ἄσφαλτο, ὁ ὁδηγὸς ἀναπνέει διαρκῶς μόρια ἀπὸ κατράμι, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ἀέρα. Τὰ μόρια αὐτὰ ἔχουν, ὡς γνωστόν, καρκινογόνο ἐπίδρασι.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο προδιαθέτει στὸν καρκῖνο τοῦ πνεύμονος πολὺ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ κάπνισμα.

«Ἂν θέλετε νὰ σώσετε τὴ ζωή σας, συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Ἔρμπεοτ, ἀφῆστε τὸ αὐτοκίνητό σας στὸ γκαράζ καὶ μὴν τὸ παίρνετε παρὰ μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ εἶναι καλύτερο νὰ πηγαίνετε μὲ τὰ πόδια, μὲ τὸ λεωφορεῖο, μὲ τὸ τραῖνο. Μόνον ἔτσι θὰ διαφυλάξετε τὴν ὑγεία καὶ τὸ κέφι σας».

Ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο ἐπιδρᾶ μὲ τρόπο καταστρεπτικὸ καὶ στὸν ψυχικό μας κόσμο.

Πολλοὶ ψυχαναλυτὲς ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ μανία τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν καὶ εἶναι ἕνα ξέσπασμα πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ βασανίζονται ἀπὸ συμπλέγματα κατωτερότητος. Τὸ αὐτοκίνητο τοὺς δίνει τὴν ψευδαίσθησι ὅτι λυτρώθηκαν ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ τὰ συμπλέγματα αὐτὰ ἐμφανίζονται μ' ἄλλη μορφή. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κρατᾶνε στὸ χέρι τους τὸ βολὰν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ δείχνουν διαρκῶς τὴν ὑπεροχή τους, παραβαίνοντας τοὺς κανονισμοὺς τῆς Τροχαίας, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ σήματα κτλ Περιφρονοῦν καὶ ἐνθρεύνονται, ἐξ ἄλλου, τὸν πεζό γιατὶ τὸν βλέπουν σὰν ἐμπόδιο στὴν προσπάθειά τους νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ συναπλέγματα κατωτερότητος ποὺ τοὺς βασανίζουν.

Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπὸ τὰ συμπεράσματα τῶν ψυχαναλυτῶν, εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ὑποσκάπτει βαθμιαία τὸ νευρικὸ σύστημα (ἐξασθένησι τῆς ὁράσεως, τῆς ἀκοῆς κτλ.), κατασταρέφει τὴν ψυχοφυσιολογικὴ ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ μᾶς σπρώχνει σὲ κάθε εἴδους ὑπερβολές. Γι' αὐτό, πρέπει ὄχι μόνον νὰ μὴν κάνωμε κατάχρησι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο.

✪✪

ΤΡΩΤΕ ΚΟΥΝΕΛΙΑ!

Ἱδρύθηκε στὴν Ἀγγλία μιὰ «Ἑταιρεία γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῆς κουνελοτροφίας». Οἱ ἱδρυτὲς της προτραγωδίζουν θερμὰ τὸν εἰδικὸ αὐτὸ κλάδο τῆς κτηνοτροφίας, ποὺ ἀποδίδει κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τους κέρδη 40%. Ἐλπίζουν δὲ ὅτι, μέσα σὲ 5 χρόνια, θὰ προσφέρωνται στὴν κατανάλωσι κουνέλια ἐκλεκτῆς κατομμύσιας κουνέλια ἐκλεκτῆς ράτσας, πρὸς 15—25 δραχμὲς τὸ κιλό. Δὲν παραλείπουν νὰ τονίσουν ὅτι τὸ κρέας τοῦ κουνελιοῦ ἔχει μεγαλείτερη ἀξία σὲ θερμίδες ἀπὸ τῆς κόττας.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΙΑΝΟ

Σὲ μιὰ Διεθνῆ ἔκθεσι μουσικῶν ὀργάνων, ποὺ ἔγινε στὴ Φραγκφούρτη τῆς Γερμανίας ἐπεδείχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ φορητὸ πιάνο, ποὺ ὁ κατασκευαστὴς του ὀνόμασε «Ντιτιγόρμπ». Τὸ κλαβιὲ τοῦ νέου μουσικοῦ ὀργάνου πιάνει τέσσερις ὀκτάβες, μπορεῖ δὲ νὰ συνδεθῆ μὲ τὸ μεγάφωνο ὁποιουδήποτε ραδιοφώνου.

ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ ΓΙΑ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

"Οσοι καὶ ὅσες ἀγαποῦν τὸ διάβασμα θὰ θροῦν πολὺ πρακτικὴ τὴ νέα αὐτὴ πολυθρόνα, ποὺ λανσάρει μιὰ γαλλικὴ βιομηχανία ἐπίπλων. Κατασκευασμένη ἀπὸ εἰδικὴ ἔνγκωμη πλαστικὴ ὕλη, ἡ νέα πολυθρόνα ἔνει τὴν ἰδιότητα, σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο κι' ἂν τοποθετηθῆ, ν' ἀντανακλᾶ τὸ φωτισμὸ τοῦ δωματίου καὶ νὰ γίνεται ἡ ἴδια ἕνα φωτεινὸ σῶμα, ποὺ ἐπιτρέπει σ' αὐτὸ ποὺ εἶναι ξαπλωμένος νὰ διαβάζῃ ἄνετα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ... ΦΕΤΕΣ

Χάρις στὸ νέο αὐτὸ ἰταλικὸ μαγνητόφωνο ἡ νοικοκυρὰ θὰ μπορῇ νὰ σερβίρῃ στὸ τραπέζι φέτες ψωμιοῦ ἢ γλυκίσματος, ποὺ θὰ ἔχουν ὅλες τὸ ἴδιο ἀκρίβῶς πάχος. Ἔτσι, οἱ μπτέδες θὰ πάψουν ν' ἀκοῦνε παράπονα τῶν παιδιῶν τους, γιὰ τὴ μοιρασιὰ τοῦ γλυκοῦ!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ἐκδίκηση ΤΗΣ ΖΙΖΕΛ

ΜΕΤΑ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Ζιζέλ, ποὺ βρέθηκε ἔωσνικά, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη χωρὶς καννένα πόρο, ἀναγκάστηκε νὰ ἐργαστῆ γιὰ νὰ ζήσῃ. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ καλομαθημένη κοπέλλα, ἀπροετοίμαστη νιὰ τὴ σκληρὴ πάλη τῆς ζωῆς;

Ἦταν ὡραία, ἤξερε τοεῖς γλῶσσες, πιάνο καὶ μουσική. Ἡ μόνη, ὅμως δουλειὰ ποὺ μπόρεσε νὰ βρῇ, ἦταν ὑπάλληλος στὴν γκαρνταρόμπα ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ νυκτερινοῦ κέντρου, λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ αὐτήν, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ τρεγάματα...

Ἡ ἀξιοπρέπειά της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ παρουσιαστῆ στοὺς παλιοὺς φίλους τοῦ πατέρα της. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν βεβαία ἂν θὰ τὴν βοηθοῦσαν. Καὶ ὁ καλύτερος φίλος σοῦ γυρνᾶ τὶς πλάτες στὴ δυστυχία σου...

Τὸν καθύμενο τὸν πατέρα της! Τί καλὸς ποὺ ἦταν ὁ Γκαστὼν Μονιπλάν! Τὸν κατέστρεψε, ὅμως, καὶ αὐτὸν ὅπως καὶ τόσους ἄλλους!—ὁ Ἀνρὶ Λαφόν, ὁ ἀνάλγητος χρηματιστής, ποὺ δημιουργοῦσε πανικὸ στὸ Χρηματιστήριο μ' ἕνα λόγο του, μὲ μιὰ κίνησί του ὅποτε ἤθελε αὐτός.

Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ Μονιπλὰν ἔγασε στὸ Χρηματιστήριο, ἐξ αἰτίας τοῦ Λαφόν, ὅλην του τὴν περιουσία. Τὸ κτύπημα ἦταν πολὺ θαρῦ γι' αὐτόν. Σὲ λίγες μέρες οἱ ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις τὸν ἔκαναν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του, ἀφήνοντας τὴν ἀναπτυμένη του μοιναγοκόρη στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ζιζὲλ δὲν ἤξερε τὸ Λαφόν οὔτε στὸ πρόσωπο. Ὀρκίστηκε, ὅμως, νὰ ἐκδικηθῆ. — ἀδιάφορο μὲ τί τρόπο. — τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ καταστραφῆ ὁ πατέρας της.

★

"Ενα βράδυ, παρουσιάστηκε στὸ κέντρο μιὰ μεγάλη παρέα. Ἡ Ζιζὲλ ἀνατολγασε, ὅταν ἄκουσε ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς γ' ἀποκαλῆ τὸ διπλανό του Λαφόν. Τὸν πρόσεξε καλύτερα. Ἦταν ὡς τριάντα πέντε ἐτῶν, μὲ γκρίζα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους, μὲ ἀδρὰ γαρακτηριστικά, μὲ γκρίζα ἀτσαλένια μάτια...

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶνε καταστρέψει, ἐκτὸς ἀπὸ τόσους ἄλλους, καὶ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα της! Ἡ Ζιζὲλ ἔνοιωσε δυνατὴ ζάλη στὸ κεφάλι.

"Οταν, στιγμὲς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Λαφὸν τῆς ἔδωσε τὸ μάρκα του γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παλτό του, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. κυττάζοντας θαθιὰ στὰ μάτια μιὰ κοπέλλα ποὺ τὸν ἔξέπε τόσο παράξενα... Μηγανικά, τῆς γαμογέλασε, Ἐξ ἴσου μηγανικά, ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ γαμόγελό του. Ἐλαφρὰ μεθυσμένος, δὲν διέκρινε καλὰ τὴν ἄγνοια λάμψι τῶν ματιῶν τῆς Πρόξεξε, ὅμως, ὅτι ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶνε πολὺ ὡραῖο σῶμα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ θραδυά, ὁ Ἀνρὶ Λαφὸν ἔγινε τακτικὸς πελάτης τοῦ κέντρου. "Εδινε τὸ παλτό του στὴν γκαονταρόμπα, μὰ ἄφηνε τοὺς φίλους του νὰ προγωρήσουν μόνοι, κι' ἐκεῖνος ἔμενε γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ λίνο μὲ τὴ Ζιζέλ.

Ἐκείνη κατάλαβε πῶς δὲν τὸν ἔλεγε ἀφησέι ἀδιάφορο. Καὶ μιὰ τρελλὴ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της: νὰ τὸν κατακτήσῃ, νὰ τὸν κάνῃ σκλάθο της, — καὶ ὁ πιὸ σκληρὸς ἄντρας πανέλει στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς γυναίκας, — περιμένοντας νὰ τῆς παρουσιάσῃ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ κακό, νὰ τὸν κάνῃ νὰ πεθάνῃ.

Πῶς; Δὲν ἤξερε ἀκόμα οὔτε ἡ ἰδια. Μὰ θὰ εὕρισκε τὸν τρόπο.

Ἡ ἄγνοια αὐτὴ ἐπιθυμία τὴν ἔκανε νὰ κουνήση καταφατικὰ τὸ κεφάλι της ὅταν μιὰ νύντα, ὁ Λαφόν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ κέντρο, τὴ ρώτησε γαμηλόφωνα ἂν ἤθελε νὰ τὴν περιμένη λίνο παραέξω, μὲ τὸν κούρσα του.

Ὁ ἴδιος φλογερὸς πόθος τὴν ἔκανε νὰ γείρη στὴν ἀγκαλιά του, μὲ ἄηδιο, ἀλλὰ μὲ τὴν κουφὴ ἐλπίδα ὅτι κάποια μέρα θὰ τὸν τιωφοῦσε σκληρὰ γιὰ ὅλα.

"Υστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἦταν ἐγκατεστημένη στὸ μέγαρο τοῦ Ζώρζ Λαφόν. Ὁ χρηματιστὴς φαινότανε σὰν νὰ εἶνε νοιάσει γι' αὐτὴν κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰ ἁπλὴ ἰδιοτροπία. Ἐξ ἄλλου, ἐκείνη τὸν εἶχε σκλαθώσει μὲ τοὺς τρόπους της, μὲ τὶς γνώσεις της. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ κάθησε μπροστὰ στὸ πιάνο κι' ἔπαιξε μιὰ μελωδία τοῦ Σοπέν, ὁ Λαφόν, — ποὺ εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένο μουσικὸ αἴσθημα, — τὴν πλησίασε καὶ τὴν ρώτησε μὲ θαυμασμό:

— Μά, ποιὰ εἶσαι, ἐπὶ τέλους; Δὲ μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὸ παρελθόν σου...

— Θὰ τὸ μάθῃς μιὰ μέρα! τοῦ ἀπολογήθηκε ἐκείνη, μ' αἰνιγματικὸ γαμόγελο.

★

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. ἔγινε κάτι ποὺ ἔφερε ἀναστάτωσι στὸ Χρηματιστήριο. Ὁ Ἀνρί. — νικητὴς γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά — εἶνε στὴ διάθεσί του τὸν Ροναλ, ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γοματιστὲς τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ τύπος ἔγραψε ἐν ἐκτάσει γιὰ τὸ νέο «κάλπικο» τοῦ «δαιμονίου» Ἀνρὶ Λαφόν.

— Ὁ Ροναλ δὲ θὰ μοῦ τὸ συγγωρέσῃ ποτὲ αὐτό! εἶπε ὁ Ἀνρὶ στὴ Ζιζέλ, ἀφοῦ διάβασε τὶς ἐφημερίδες.

Ἦταν ἀπόγεμα. κι' ἔπαιναν μαζὶ τὸ ταδί τους, σ' ἕνα κινέζικο σαλονάκι. στὸ μέγαρο τοῦ γρηματιστοῦ.

— Γιατί τὸν κατέστρεψες κι' αὐτόν: τὸν ρώτησε ἡ Ζιζέλ, μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Γιατὶ ἦταν ἀδύνατος! ἀπαντήθηκε ὁ Ἀνρί. Ἡ ζωὴ εἶναι σκληρὴ πάλη! Οἱ ἰσγυροὶ πρέπει νὰ στακίζουν τοὺς ἀδύνατους, τοὺς ἀγνοήστους, γιὰ νὰ πάνε αὐτοὶ μπροστά!

Ἦταν ἐπιθλητικὰ ἄγριος, ἐνῶ ἔλεγε αὐτά. Ἡ Ζιζὲλ κύτταξε μὲ τρόμο τὸ σκληρὸ μαγητὰ τῆς ζωῆς, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐνῶ πατοῦσε γωρὶς δισταγμὸ σὲ πτώματα, ἔπεφτε σὲ ρευθασιὸ ἀκούοντας μιὰ μελωδία τοῦ Σοπέν..

Λησμόνησε τὴν τραγικὴ περίπτωσι τοῦ πατέρα της.—ποὺ εἶγε δρκιστῆ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ. — καὶ ἀναλωτήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως τὸ δίκαιο ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀνρί, Μὰ συνῆρθε ἀμέσως. Δὲν ἔπρεπε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ δικαιολογῆ τὸν ἀνάλγητο αὐτὸν ἄνθρωπο...

★

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας θαλαμηπόλος παρουσιάστηκε στὸ σαλονάκι, καὶ εἰδοποίησε τὸν κύριο ὅτι ἕνας ἄγνωστος ἤθελε νὰ τὸν δῆ. γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι. Περίμενε κάτω. στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας.

Ὁ Ἀνρὶ ἔκανε μιὰ κίνησι δυσφορίας καὶ σηκώθηκε νὰ πάῃ νὰ δῆ ποιός τὸν ζητοῦσε στὸ σπίτι του, σὲ ὥρα τόσο ἀκατάλληλη. "Ενα προαίσθημα ἔκανε τὴ Ζιζέλ νὰ σηκωθῆ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ βγῆ στὸ κεφαλόσκαλο ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα. Εἶδε ἕναν ἄγνωστο ποὺ ἀνέβαινε γευοικά. ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια.

Μόλις ἐκείνη παρουσιάστηκε, ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε μὲ ἀστραπιαία ταγύτητα ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του.

— Κάνε πέσα! θρυγήθηκε. Δὲν ἤρθα γιὰ σένα!... "Αδικα θέλεις νὰ προσιατεύσῃς αὐτὸν τὸν ἐλεεινό!... Φῦνε πρὶν ξεκάνω καὶ σένα!...

"Εκανε σὰν μαγιακός.

Ἡ Ζιζὲλ γύρισε μηγανικὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε τὸν Ἀνρὶ ποὺ στεκόταν ἀπὸ πίσω της. Καὶ τὸν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ τρομαγμένος:

— Ροναλ!...

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκανες! οὐρλιαστε ὁ γρεωκοπημένος τραπεζίτης.

Σήκωσε τ' ὁπλισμένο του γέρι, ἀπροφασισμένος νιὰ ὅλα. Μά. πρὶν πιέσῃ τὴ σκανδάλη, ὁ Ἀνρὶ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντὰ στὴ Ζιζέλ καὶ τὴν κάλυψε ὁλόκληρη μὲ τὸ σῶμα του. Ἡ σφαῖρα θοῆκε αὐτόν. λίνο κάτω ἀπὸ τὴν καοδιά.

Ὁ Ροναλ δὲν πρόλαθε νὰ ξαναπροβολήσῃ. Ὁ θαλαμηπόλος, γύμνξε ἀπὸ πίσω του καὶ τὸν ἔδαλωσε ἀναίσθητο μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὴ σποδυλικὴ στήλη

★

Ἡ Ζιζὲλ δὲν ἔλειψε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ προσκέαλο τοῦ Ἀνρί. Ἡ αὐθόμητη κίνησί του, ποὺ τῆς ἔσωσε ἴσως τὴ ζωή, τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ αἰσθήματα ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθρώπου. ποὺ τὸν μισοῦσε ὣς τότε. ἀδιάφορο ἂν τὸ φοβόταν ἀκόμα καὶ τὸν γάιζε τὰ φιλιὰ καὶ τὰ νάδια της.

Ποτὲ της δὲ φανταζόταν ὅτι ὁ ἐγωστὴς αὐτὸς ἦταν ἱκανὸς νὰ διακινδυνέψῃ τὴ ζωή του. γιὰ νὰ σώσῃ ἕναν ἄλλον.

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; ἦταν ἡ πρώτη της ἐρώτησι μόλις οἱ γιατροὶ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε θαθιὰ στὰ μάτια. τῆς γαμογέλασε μὲ κόπο καὶ ψιθύρισε:

— Γιατί κατάλαβα πὼς ὁ Ροναλ, τυχὸν ἀπὸ θυμό, μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ κι' ἐσένα... Μά. δὲν ἤθελα νὰ πάθῃς τίποτε., γιατί σ' ἀγαποῦσα... γιατί σ' ἀγαπῶ!...

Ἡ ἐκμυστέρευσι αὐτὴ τῆς ἔσειρε δάκρυα στὰ μάτια. "Εκλεισε αὐθόρμητα καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο.

— Εἶναι ἀποφασισμένο νὰ σοῦ πῶ κάτι, συνέγισε ὁ Ἀνρί. πρὶν μοῦ τύγη τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ἀπειλόδρομ... Σοῦ τὸ λέω τώρα. ἐπειδὴ γίνω κοιλὸς. θὰ πάντρευοτοῦμε!

Ἡ Ζιζὲλ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. ἠ πιστεύοντας στ' αὐτιά της.

— Ναί... γαί... τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὴν ἔνα πάσει ἀπὸ καιρό. Μὰ πές μου. θέλεις. Ζιζέλ, νὰ γίνης γυναῖκα μου;

— Δὲν ἤξερε ποιὰ εἶμαι τοῦ εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή, δὲν ἤξερε ὅτι προσπαθήθηκε τὴν ἐρωτευμένη μαζί σου παρμένοντας τὴν καταλλήλη εὐκαιρία νὰ σὲ θγάλω. νὰ σέ...

— Ὅλα τὰ ἔξερα! τὴ διέκοψε ὁ Ἀνρὶ μὲ στοργικὸ γαμόγελο. Κάποιος φίλος μὲ πληροφόρησε ὅτι εἶσαι κόρη τοῦ Μονιπλάν, καὶ δὲ δυσκολεύτηκα νὰ μαντέψω τὰ σχέδιά σου... Μά, δὲ σ' θέλω ἀπὸ κοντά μου, γιατὶ σ' ἀγάπησα γωρὶς νὰ τὸ θέλω...

» Καὶ τώρα ποὺ ἡ σφαῖρα μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πολλὰ πράγματα, σ' ἀγαπῶ ἀκόμα πιὸ πολύ. Δὲν εἶμαι πιὰ ὁ παλιὸς Ἀνρὶ Λαφόν. ὁ σκληρὸς καὶ ἀνάλγητος μαγητὴς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε τὸ Χρηματιστήριο νὰ τρίζῃ ἀπὸ τὰ θεμέλιά του...

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε λαγανιάζοντας.

— Ἠσύγασε. Ἀνρὶ δὲν κάνει ἀκόμα νὰ ταράξεσαι! τοῦ εἶπε ἡ Ζιζὲλ γικμένη.

Καὶ τοῦ ἔκλεισε τὰ γείλη του μ' ἕνα θεμὸ της φιλί.

ΠΙΕΡ ΛΕΚΑΙΡ

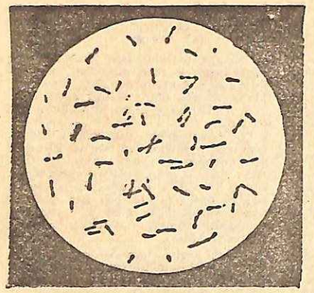
Πρὶν ὁ Ρόναλ πιέση τὴ σκανδάλη, ὁ Ἀνρὶ βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της...

Ο «ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ»

Τὸ ἐξωφρενικὸ πάθημα τῶν Γερμανῶν τεχνοκριτῶν

Τὸ φυσᾶνε καὶ δὲν κρυώνει οἱ Γερμανοὶ τεγνοκρίτες γιὰ τὸ πάσημά τους νὰ ἀναγνωρίσουν ὡς ἐξαιρετικὸ ἔργο μοντέρνας τέγνης μιὰ σύνθεσι ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη μὲ τὸ ὄνομα «Πεθαμένος σκύλος», ποὺ ἦταν. στὴν πραγματικότητα. δημιούργημα ὄγι ἑνὸς καλλιτέγνη. ἀλλὰ μιᾶς δωδέκας νεαρῶν φοιτητῶν τοῦ Μονάγου!

Οἱ κριτικοί, ποὺ εἶναν παρόντα στὰ ἐγκαίνια τῆς «Ἰταλικῆς Ἐκθέσεως Μοντέρνας Τέγνης», ποὺ ἔγινε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐγκαιρεῖα τῆς θαυμασκῆς πρωτεδούσας, γλυτώσανε ἀπὸ γκάφα τῶν λοιπῶν συναδέλφων τους, γιατὶ ὁ «Πεθαμένος σκύλος» δὲ φινουράδιξε. τὴν πρώτη μέρα γύμωσε στ' ἄλλα ἔργα. Τὴν ἐμοάνισί του. τὴν ἔκανε. ἀνεξήγητα, τὴν ἐπουένη. γωρὶς κανεὶς νὰ προσέξῃ πῶς τὸ ἔργο εἶνε προστεθῆ ἐ

Αὐτή τὴν εἰκόνα παρουσιάζει ὁ βάκιλλος τῆς διφθερίτιδος στὸ μικροσκόπιο.

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ἐχθροί μας

Μικρόβια, ἰοί, πρωτόζωα

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ περιβάλλεται συνεχῶς ἀπὸ ἀμέτρητους μικροσκοπικοὺς ἐχθρούς, ἕτοιμους πάντα νὰ ἐπιτεθοῦνε καὶ ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὶς ἀμυντικὲς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ του. Οἱ κυριώτεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι τὰ μικρόβια, οἱ ἰοὶ καὶ τὰ πρωτόζωα.

Τὰ μικρόβια εἶναι τὰ πιὸ γνωστά μας. "Ἐχουμε συνήθισει ὡστόσο νὰ τὰ νομίζουμε πολὺ μικρὰ ζῶα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι φυτὰ μονοκύτταρα — ἡ πιὸ πρωτόγονη βλάστησι τῆς Γῆς. Αὐτὰ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι «κάτοικοι» τοῦ κόσμου. Μέσα στὶς δεκάδες ἑκατομμύρια χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε, προσαρμόσθηκαν σιγὰ - σιγὰ στὴ συμβίωσι τους μὲ τὰ ψάρια, μὲ τὰ κατώτερα ζῶα καὶ τελευταῖα μὲ τὸν ἄνθρωπο.

Τὰ πρῶτα μικρόβια ποὺ προσβάλλανε τὶς ἀνώτερες ζωϊκὲς μορφές, σκότωναν πιθανώτατα τὰ θύματά τους καὶ πέθαιναν κι' αὐτὰ μαζί τους. Ἀργότερα ὅμως, πολλὰ εἴδη μικροβίων μάθανε νὰ ζοῦνε φιλικὰ μὲ τὰ ζῶα καὶ τὸν ἄνθρωπο. Τὰ ἐντερά μας π.χ. φιλοξενοῦν ἕνα ἀπίστευτο ἀριθμὸ μικροβίων, ποὺ παράγουν βιταμίνες ἀπαραίτητες γιὰ τὸν ὀργανισμό μας.

Καθὼς προσαρμόζονταν στὴ συμβίωσί τους μὲ τὸν ἄνθρωπο, πολλὰ μικρόβια εἰδικεύονταν συγχρόνως στὸν τρόπο τῆς ἐπιβράσεώς τους. Ἔτσι, τὸ βακτηρίδιο τοῦ τύφου εἶναι ἀκίνητο, ὅταν εἰσχωρήσῃ σὲ μιὰ ἁμιχὴ τοῦ δέρματος, ἀλλὰ προκαλεῖ φοβερὲς ἀναμαλίες μέσα στὰ ἔντερα. Τὸ μικρόβιο τῆς μηνιγγίτιδος εἶναι ἀδύναμες μέσα στὰ ἔντερα, ἂν ὅμως τὸ αἷμα τὸ μεταφέρῃ στὸν ἐγκέφαλο ἢ στὸ νωτιαῖο μυελὸ καταστρέφει τοὺς ἱστούς των. Ἕνας κοινὸς στρεπτόκοκκος εἶναι εἰρηνικὸς ἔνοικος τοῦ στόματός μας, ἀλλ' ἂν καταρθώσῃ νὰ φτάσῃ στὴν καρδιὰ προκαλεῖ μιὰ μόλυνσι ποὺ ἦταν θανατηφόρος πρὶν ἀνακαλυφθῇ ἡ πενικιλλίνη.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ μικρόβια ποὺ κάνουν κακὸ ὅπου κι' ἂν βρεθοῦν. Οἱ σταφυλόκοκκοι π.χ. προκαλοῦν σπειριὰ (δοθιῆνες) στὸ δέρμα. Ἐπικίνδυνη πνευμονία στοὺς πνεύμονες, θανατηφόρο μηνιγγίτιδα καὶ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος.

"Ἕνας ἐξαιρετικὰ τοξικὸς στρεπτόκοκκος μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ θάνατο μέσα σὲ λίγες ὧρες, ἂν εἰσχωρήσῃ στὸ αἷμα. Ἀλλὰ ὅμως μικρόβια χρειάζονται πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ ἐπωασθοῦν, νὰ συνηθίσουν στὸ περιβάλλον καὶ νὰ πολλαπλασιασθοῦν τόσο, ὥστε νὰ προκαλέσουν βλάβες. Τὸ μικρόβιο τῆς λέπρας π.χ. μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴ μόλυνσι.

Τὰ μικρόβια ἐπιβιοῦν χωρὶς μὲ τὶς τοξίνες τους τὰ δηλητήρια ὁλικὴ ποὺ παράγουν. Οἱ τοξίνες αὐτὲς ἔχουν ἀναλογη χημικὴ σύνθεσι μὲ τὰ δηλητήρια τῶν φειδιῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ «βοτουλινικὴ» (ἡ τοξίνη δηλαδὴ τοῦ μικροβίου ποὺ προκαλεῖ τὶς τροφικὲς δηλητηριάσεις) εἶναι τὸ ἰσχυρότερο δηλητήριο ποὺ ὑπάρχει.

Ἀλλὰ μικρόβια σχηματίζουν τὶς τοξίνες μέσα στὰ κύτταρά τους καὶ τὶς ἐλευθερώνουν μόνον ὅταν πεθάνουν. Ἄλλα ὅμως εἶναι μόνον ὀργοστάσια δηλητηρίων, ποὺ ξεχύνουν συνεχῶς τὰ προϊόντα τους. Τὸ μικρόβιο τῆς διφθερίτιδος ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα: Ἐγκαθίσταται στὸ λαιμὸ καὶ ἀρχίζει νὰ παράγῃ τοξίνη. Ὁ ὀργανισμὸς προσπαθεῖ τότε νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ μὲ τὰ ὑγρὰ τῶν ἱστῶν του, ποὺ σχηματίζουν μαζί της ἄσπρες μεμβράνες. Ἀλλ' οἱ μεμβράνες αὐτὲς μπορεῖ ν' αὐξηθοῦν τόσο, ὥστε νὰ φράξουν τὸ λαιμὸ καὶ νὰ προκαλέσουν ἀσφυξία.

Ἄλλοτε πάλι, τὰ μικρόβια ποσκαλοῦν «μηχανικὲς» βλάβες, ἀρκετὲς γιὰ νὰ φέρουν τὸ θάνατο. Τὸ μικρόβιο τῆς πνευμονιὰς π.χ. φωλιάζει μέσα στὶς μικρὲς κυψελίδες τῶν πνευμόνων, ὅπου τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ὑγρασία εὐνοοῦν τὸν πολλαπλασιασμό του. Προσπαθώντας τότε νὰ καταπολεμήσουν τὴ μόλυνσι, τὰ τριχοειδῆ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῶν πνευμόνων, ἀφίνουν νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ τοιχώματά τους τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια ποὺ θὰ ἐπιτεθοῦν στὰ μικρόβια καὶ θὰ τὰ καταβροχθίσουν. Μαζὶ μ' αὐτὰ ὅμως ξεφεύγει καὶ λίγο ἀπ' τὸ ὑγρὸ τοῦ αἵματος, ποὺ γεμίζει τὶς κυψελίδες.

Οἱ πνεύμονες γίνονται τότε σκληροί, χάνουν τὴν ἐλαστικότητά τους, κι' ὁ ἄρρωστος πεθαίνει ἀπὸ ἀσφυξία.

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς τοξίνες τῶν μικροβίων, ὁ ὀργανισμὸς παράγει τὰ κατάλληλα ἀντίδοτά, τὶς ἀντιτοξίνες. Γιὰ κάθε εἶδος τοξίνης ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ ἀντιτοξίνη, μιὰ χημικὴ ὁπλοθὴ οὐσία ποὺ τὴν ἐξουδετερώνει.

Ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ τρόπος ἁμύνης τοῦ σώματός μας ἐναντίον τοῦ βακτηριδίου τῆς φυματιώσεως. Ὅταν τὰ μικρόβια αὐτὰ ἐγκατασταθοῦν στοὺς πνεύμονες καὶ πολλαπλασιασθοῦν τόσο ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἀπειλή, ὁ ὀργανισμὸς ὀχυματίζει ἕνα στρῶμα ἰνώδους ἱστοῦ γύρω ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη. Γιὰ μεγαλείτερη δὲ ἀσφάλεια, τὸν ἐφοδιάζει μὲ ἀσβέστιο, δημιουργώντας ἔτσι ἕνα ἀληθινὸ πέτρινο «τοῖχο», ποὺ κλείνει ὁλόγυρα τὴν ἑστία τῆς μολύνσεως καὶ δὲν ἀφίνει νὰ προχωρήσουν τὰ μικρόβια. Ἂν συμβῇ ὡστόσο νὰ νικήσουν τὰ μικρόβια στὸν ἀγώνα τους, καταστρέφουν αὐτὸ τὸν τοῖχο καὶ ἁπλώνονται σὲ μεγαλείτερη ἔκτασι.

Τὸ ἴδιο πολυάριθμοι μὲ τὰ μικρόβια εἶναι καὶ οἱ ἰοί. Αὐτοὶ προκαλοῦν ἕνα σωρὸ ἀῤῥωστιές, ὅπως πολιομυελίτιδα, γρίπη, ἰλαρά, παρωτίτιδα, κλπ.

Βρίσκονται στὸ σύνορο μεταξὺ ζωντανῆς καὶ ὄχι ζωντανῆς ὕλης. Μπορεῖ νὰ μείνουν ἀδρανεῖς χρόνια ὁλόκληρα μέσα σὲ μιὰ μποτίλια, στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, μὲ τὴ μορφὴ κρυσταλλικῆς σκόνης. "Αν ὅμως ἔρθουν κατόπιν σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ζωντανὸ ἱστό, ἀρχίζουν ν' ἀναπαράγωνται σὰν νὰ ἦταν ζῶα ἢ φυτά.

Εἶναι ἀσυλλήπτα μικροί, τόσο ὥστε διακρίνονται μόνο μὲ τὰ ἰσχυρὰ ἠλεκτρονικὰ μικροσκόπια. Ἡ διάμετρός τους εἶναι μικρότερη ἀπὸ μισὸ ἑκατοντάκις χιλιοστὸ τοῦ χιλιοστομέτρου. Πάνω στὴ λεπτότερη μύτη μιᾶς καρφίτσας θὰ μποροῦσαν νὰ χωρέσουν ἄνετα 2 500 μόρια ἰοῦ πολιομυελίτιδος! Ἄλλοι ἰοὶ ἔχουν σχῆμα σφαιρικό, ἄλλοι μοιάζουν σὰν ραβδάκια ἢ σὰν γυρίνοι (μικρὰ βατραχάκια).

Ἐνῶ τὰ μικρόβια ἐνεργοῦν μὲ τὶς τοξίνες ποὺ παράγουν, οἱ ἰοὶ ἐφαρμόζουν ἄλλο σύστημα: Καταστρέφουν ἀπ' εὐθείας τὰ κύτταρα τοῦ σώματος. Φαίνεται πὼς παράγουν κάποιο ἔνζυμο, ποὺ διαλύει σ' ἕνα σημεῖο τὴν ἐξωτερικὴ μεμβράνη τοῦ κυττάρου. Ὁ ἰὸς εἰσχωρεῖ τότε ἀπὸ τὴν τρύπα κι' ἀρχίζει νὰ «πολλαπλασιάζεται καταπληκτικά, χρησιμοποιῶντας τὶς θρεπτικὲς οὐσίες ποὺ προορίζονται γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ κυττάρου. Τέλος, τρώει ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κυττάρου, καὶ πάντα τὴ ἐγκαταλείπει γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ σὲ ἄλλο.

Οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν τώρα νὰ βροῦνε ἕνα εἴδωλο (ἀντίδοτο) ποὺ νὰ καταστρέφῃ ἔτσι τὰ κύτταρα τοῦ καρκίνου.

Οἱ ἰοὶ παρουσιάζουν ἕνα τεράστιο πλεονέκτημα ἀπέναντι τῶν μικροβίων: Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ζοῦνε μέσα στὰ κύτταρα, δὲν μποροῦν νὰ τοὺς φτάσουν καὶ νὰ τοὺς καταστρέψουν οἱ φυσικὲς ἀμυντικὲς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ μας, οὔτε καὶ τὰ διάφορα φάρμακα (σουλφαμίδες, ἀντιβιωτικά). Μόνον ὅταν μεταναστεύσουν ἀπὸ ἕνα κατεστραμμένο κύτταρο σὲ ἄλλο καινούργιο, βρίσκουν εὐκαιρία νὰ τοὺς ἐξουδετερώσουν τὰ προστατευτικὰ ἀντισώματα ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα στὸ αἷμα.

Τὰ πρωτόζωα ἀποτελοῦν τὴν τρίτη μεγάλη κατηγορία τῶν ἀόρατων ἐχθρῶν μας. Εἶναι μικροσκοπικὰ ζῶα, μονοκύτταρα. Μερικὰ ἔχουν ἕνα στοιχειῶδες πεπτικὸ καὶ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα. Προκαλοῦν τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου, τὴν ἐλονοσία, τὴν ἀμοιβαδικὴ δυσεντερία, κλπ.

Ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ πρωτόζωο τῆς ἐλονοσίας («πλασμώδιον»). Ὅταν μεταδοθῇ στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ μολυσμένα κουνούπια, κρυβόταν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα στὸ σηκότι κι' ὕστερα ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι. Ὁ κύριος στόχος του εἶναι τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Ἕνα ὡρ τέσσερα πλασμώδια ἐπιτίθενται σ' ἕνα αἱμοσφαίριο καὶ εἰσχωροῦν στὸ ἐσωτερικό του, ὅπου πολλαπλασιάζονται ἐπὶ 36—72 ὧρες. Γίνονται δὲ τόσο πολλά, ὥστε σκάζει ἐπιτέλους τὸ αἱμοσφαίριο. Δεκάδες ἑκατομμυρίων αἱμοσφαίρια μποροῦν νὰ καταστραφοῦν τὴν ἴδια στιγμή, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Συγχρόνως τὰ δηλητηριώδη ἀπορρίμματα τῶν πρωτοζώων προκαλοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ ρίγη καὶ τὸν πυρετὸ τῆς ἐλονοσίας.

Εὐτυχῶς σήμερα, ἡ Ἐπιστήμη ἔχει νικήσει τὰ περισσότερα μικρόβια καὶ τὰ πρωτόζωα καὶ σημειώνει ὁλόενα μεγαλείτερες ἐπιτυχίες στὸν ἀγῶνα της ἐναντίον τῶν ἰῶν.

— Σ' ἀρέσει ἡ ἐφεύρεσί μου γιὰ τὶς πλημμύρες;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δηλαδὴ σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο ἕνας μόνο δουλεύει καὶ πάντοτε ὁ ἴδιος!

— Μὰ δὲ μπορεῖ κανεὶς οὔτε στὸ πάρκο νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία του;

«Σαϊεντολογία»
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ "ΓΝΩΣΕΩΣ„

Θὰ εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τί εἶναι ἡ «σαϊεντολογία»; Ποιός τὴν ἐφεῦρε καὶ γιατί; Οἱ ἀπορίες αὐτὲς γεννήθηκαν στὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη, ἐπειτα ἀπὸ τὶς πρόσφατες διαμαρτυρίες τῶν γονέων ὡρισμένων μαθητῶν μιᾶς Σχολῆς, ποὺ ἀπέσυραν τὰ παιδιὰ τους γιατὶ μία καινηγήτρια τους ἔκανε μαθήματα «σαϊεντολογίας», λέγοντάς τους νὰ φαντασθοῦν πως εἶχαν πεσάνει και πὼς τὸ σῶμα τους εἶχε γίνει σκόνη "Ὅπως ἐξήγησε ἡ ἴδια, ὁ σκοπὸς της ἦταν νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ φόβο τῶν ἐξετάσεων. Ὡστόσο, ἐπειτα ἀπὸ τὶς διαμαρτυρίες τῶν γονέων, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ. "Ενας "Αγγλος δημοσιογράφος λοιπὸν θεώρησε ἐπίκαιρο νὰ ἀσχοληθῇ μ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ δημοσίευσε τὸ παρακάτω ἄρθρο του στὸ περιοδικὸ μεγάλης κυκλοφορίας «Νέα τοῦ Κόσμου».

Ἀπ' αὐτὸ βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ «σαϊεντολογία» στηρίζεται στο στοχασμο, στὴν περισυλλογή, ποὺ «φέρει τὴν πνευματικὴ ἀναγέννησι τοῦ ἀτόμου καὶ ἐνδυναμώνει τὴν ὅλη καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ ὁποῖα στὴν ἐποχὴ μας ἔχουν διασπασθῆ»—κατὰ τὴν ἐκφρασι τοῦ Ἰνδοῦ φιλοσόφου Μαχαρασι—Μαχέλ—γιόγκι ποὺ ἐπισκέφθηκε τελευταίως τὴν Ἀθήνα.

★

"Εχουν αὐτονομασθῆ «σαϊεντολόγοι», πιστοὶ ὁπλαδὴ τῆς ἐπιστήμης τῆς «γνώσεως». Ὑπάρχουν περὶ τοὺς 6.000 ἀπ' αὐτοὺς στὴ Μεγάλη Βρεττανία, καὶ ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει ὁλοένα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς φαροῦν κάτι μικρὰ σήματα στὴν κομβιοδόχη τους, διακοσημένα μὲ δυὸ τρίγωνα καὶ μὲ τὸ ἀρχικὸ ψηφίο «Σ». "Ολοι τους μιλᾶνε μιὰ οἰκη τους γλῶσσα

Πραγματικά, δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα ἀγγλικὸ λεξικὸ ὁ ὅρος "σαϊεντολογία», οὔτε ἡ λέξι «θηταμπό», οὔτε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες ποὺ ἐπινόησαν.

"Ολοι τους ἐχουν τὴ φανατικὴ πιστι ὅτι ἡ «σαϊεντολογία» θὰ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Περὶ τοὺς 700 ἀπ' αὐτοὺς — ἄγτρες καὶ γυναίκες — εἶναι «διακεκριμένοι». "Εχουν ξοδέψει περὶ τὶς 80 λίρες, γιὰ νὰ πάρουν αὐτὸ τὸν τίτλο. Γιὰ νὰ γίνουν «δόκτορες» τῆς «σαϊεντολογίας» πρέπει νὰ πληρώσουν περὶ τὶς 400 λίρες.

—Ἡ δαπάνη εἶναι μεγάλη, παραδέχεται ἡ γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας Σαϊεντολογίας τοῦ Λονδίνου κυρία Βαλέρια "Ομπιν. "Ολα ὅμως εἶναι σήμερα τόσο ἀκριβά, . .

Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ κανεὶς πολλὰ χρονια γιὰ νὰ γινη δόκτωρ. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἰατρικὲς ἢ ἄλλες ἐπιστημονικὲς σπουδές γι' αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται μόνο, εἶναι νὰ διαβάσῃ, καὶ νὰ κατανοήσῃ τὰ βιβλία τῆς Ἀκαδημίας, νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ σειρὰ μαθημάτων καὶ νὰ πληρώσῃ τὶς 400 λίρες. Ἀφοῦ ὅμως πάρῃ αὐτὸ τὸν τίτλο, μπορεῖ νὰ πληρώνεται 2½ λίρες τὴν ὥρα ἀπὸ ὅ,ποιον θὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του.

Ξεφύλλισα διάφορα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας. Νὰ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ποὺ διάβασα:

«Ἡ σαϊεντολογία κάνει τοὺς ἱκανοὺς πολὺ ἱκανώτερους. Σὲ λίγες ὧρες, μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕναν κουτσὸ νὰ περπατήσῃ, τὸν τυφλὸ νὰ δῇ. Εἶναι ἡ μόνη ἐγκυρη ἐπιστήμη τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς ποὺ ὑπάρχει σήμερα.

Φέρνει τάξι καὶ γνῶσι, ἀπὸ τὸ χάος καὶ τὴ σύγχυσι».

«Εἶναι μιὰ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος»

«Χρησιμοποιεῖ τὴ μεθοδολογία τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀκριβεῖς γνώσεις σ' ἕνα τομέα ἄγνωστον ὡς τώρα».

Ρώτησα τὴν κ. "Ομπιν ἂν πιστεύῃ πραγματικὰ σὲ ὅλ' αὐτά.

—Ξέρω πὼς ἡ «σαϊεντολογία» δίνει τὴν ἀπάντησι σὲ κάθε τι, μοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἀκόμη καὶ στὶς φυσικὲς παθήσεις, στὸν καρκῖνο καὶ στὶς ἄλλες ἀσθένειες; Μπορεῖν νὰ ἐπιτύχουν οἱ «δόκτορες» τῆς «σαϊεντολογίας» ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχαν οἱ μεγαλύτεροι γιατροί;

—Δὲν παριστάνομε τοὺς θεραπευτές, μοῦ ἐξήγησε ἡ κ. "Ομπιν. Προκειμένου ὅμως γιὰ μιὰ ψυχοσωματικὴ ἀσθένεια, ὑπάρχει μία πιθανότης θεραπείας της.

—Ποῦ ἐστηρίχθη ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι ἡ σαϊεντολογία μπορεῖ νὰ κάμῃ τοὺς κωφοὺς νὰ περπατήσουν καὶ τοὺς τυφλοὺς νὰ δοῦνε;

— Δὲν ὑποκρίνομεθα τίποτε. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γ.νῃ το κάθε τι

Τί ἀκριβῶς ὅμως κάνουν οἱ «δόκτορες» καὶ οἱ «διακεκριμένοι»; Ἐφαρμόζουν ψυχιατρικὲς ἢ ψυχολογικὲς μεθόδους; Ἡ κ. "Ομπιν μοῦ ἔδωσε καὶ πάλι τὴν ἀπάντησι:

— Χρησιμοποιοῦμε μεθόδους ποὺ ἐπιτρέπουν σ' ἕνα ἄτομο νὰ δῇ τὸ παρελθόν του ἀπὸ τὴν ἀποψι τοῦ τί ἔκαμε, καὶ ὄχι τί τοῦ κάμανε οἱ ἄλλοι.

Καὶ πράσθεσε:

—Θὰ δεχόμαστε εὐχαρίστως μιὰ ἐπίσημη ἔρευνα. Δὲν ἔχομε τίποτε νὰ κρύψωμε.

Σκέφτηκα ὅτι, γιὰ περισσότερες διευκρινήσεις, θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ συμβουλευθῶ τὸν Ἀμερικανὸ ἱδρυτὴ τῆς σαϊεντολογίας Ρὸν Χόυμπαρντ — φιλόσοφο, μηχανικό, πυρηνικὸ ἐπιστήμονα καὶ συγγραφέα φανταστικῶν μυθιστορημάτων. Πρὸ 10 ἐτῶν, ὁ Χόυμπαρντ εἰσήγαγε στὴν Ἀμερικὴ τὴ «διανοητικὴ» τὶς ἐκφράσεις του δηλαδὴ γιὰ τὴ «μηχανικὴ τῆς σκέψεως». Πολὺ γρήγορα, ἱδρυθηκαν διανοητικὲς λέσχες καὶ ἑταιρείες σὲ διάφορα μέρη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, καὶ τὰ βιβλία του Χόυμπαρντ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἐγιναν ἀνάρπαστα

Δυστυχῶς, ἡ κ. "Ομπιν μοῦ ἐξήγησε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ συμβουλευθῶ τον κ. Χούμπαρντ, γιατὶ ἔλειπε στὴ Νότιο Ἀφρική.

"Οταν βρίσκεται στὸ Λονδῖνο, μένει σὲ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων καλλιεργεῖ φυτά ποὺ — ὅπως βεβαιώνει — μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τὸν πόνο, τὸ φόβο καὶ ἄλλες ἀνθρώπινες συγκινήσεις.

Ρώτησα ἕνα σημαίνον πρόσωπο τῆς Βρεταννικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρίας ἂν ἀντιιστέτιπσαν ποτὲ τὴν περιπτωσι μιας ἐρεύνης σχετικῆς μὲ τὴ σαϊεντολογία.

—Ὄχι, γιατὶ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν σφαῖρα τῆς ἁρμοδιότητός μας, ἀπάντησε.

—Ὄχι, γιατὶ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν σφαῖρα τῆς ἁρμοδιότητός μας, ἀπάντησε.

Περὶ τοὺς 700 ἀπ' αὐτοὺς — ἄγτρες καὶ γυναίκες — εἶναι «διακεκριμένοι». "Εχουν ξοδέψει περὶ τὶς 80 λίρες, γιὰ νὰ πάρουν αὐτὸ τὸν τίτλο. Γιὰ νὰ γίνουν «δόκτορες» πρέπει νὰ πληρώσουν περὶ τὶς 400 λίρες.

—Ἡ δαπάνη εἶναι μεγάλη, παραδέχεται ἡ γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας Σαϊεντολογίας τοῦ Λονδίνου κυρία Βαλέρια "Ομπιν. "Ολα ὅμως εἶναι σήμερα τόσο ἀκριβά, . .

Μπορεῖ νὰ χρειαστῇ κανεὶς πολλὰ χρονια γιὰ νὰ γινη δόκτωρ. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἰατρικὲς ἢ ἄλλες ἐπιστημονικὲς σπουδές γι' αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται μόνο, εἶναι νὰ διαβάσῃ, καὶ νὰ κατανοήσῃ τὰ βιβλία τῆς Ἀκαδημίας, νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ σειρὰ μαθημάτων καὶ νὰ πληρώσῃ τὶς 400 λίρες. Ἀφοῦ ὅμως πάρῃ αὐτὸ τὸν τίτλο, μπορεῖ νὰ πληρώνεται 2½ λίρες τὴν ὥρα ἀπὸ ὅ,ποιον θὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του.

Ξεφύλλισα διάφορα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀκαδημίας. Νὰ μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ποὺ διάβασα:

«Ἡ σαϊεντολογία κάνει τοὺς ἱκανοὺς πολὺ ἱκανώτερους. Σὲ λίγες ὧρες, μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕναν κουτσὸ νὰ περπατήσῃ, τὸν τυφλὸ νὰ δῇ. Εἶναι ἡ μόνη ἐγκυρη ἐπιστήμη τῆς ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς ποὺ ὑπάρχει σήμερα.

Φέρνει τάξι καὶ γνῶσι, ἀπὸ τὸ χάος καὶ τὴ σύγχυσι».

«Εἶναι μιὰ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος»

«Χρησιμοποιεῖ τὴ μεθοδολογία τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀκριβεῖς γνώσεις σ' ἕνα τομέα ἄγνωστον ὡς τώρα».

Ρώτησα τὴν κ. "Ομπιν ἂν πιστεύῃ πραγματικὰ σὲ ὅλ' αὐτά.

—Ξέρω πὼς ἡ «σαϊεντολογία» δίνει τὴν ἀπάντησι σὲ κάθε τι, μοῦ ἀποκρίθηκε.

—Ἀκόμη καὶ στὶς φυσικὲς παθήσεις, στὸν καρκῖνο καὶ στὶς ἄλλες ἀσθένειες; Μπορεῖν νὰ ἐπιτύχουν οἱ «δόκτορες» τῆς «σαϊεντολογίας» ἐκεῖ ποὺ ἀπέτυχαν οἱ μεγαλύτεροι γιατροί;

Ἐχθρὸν Ἱστοριούλα

Ὁ «Θεῖος ὁ Στάθης»!

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι—καὶ εἶμαι σίγουρος γι' αὐτὸ— ἔχουν κάνει στὴ ζωὴ τους καὶ λάθη καὶ ἀνοησίες καὶ κακὲς πράξεις. Ἀπὸ ἀμαρτήτους, "Αλλὰ ἀπάρχουν οἱ εὐσυνείδητοι ποὺ τὴ «κακοπαλιὰ» τους καὶ «ξαγιάνουν λάδι» πάντα, περνώντας «καθαρὸ χωρὶς νὰ κάνε περιπέτεια» τοῦ βίου τους καὶ οἱ φουκαράδες οἱ ἀτυχοι ποὺ τὸ παραμικρο τὰ «χάνουνε, λίγο νὰ στραβοπατήσουν, ἀμέσως γίνεται δούκικο, σκάνδαλο, ντορος, θόρυβος, σάλος, ἀναστάτωσι καὶ φασαρία!

Φαίνεται πὼς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ἤμουνα κι' ἐγώ. Γιατὶ δὲν εἶμαι φυσικὰ, οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος ἄντρας ποὺ «τσιλιμπούρδισε» στὸν ἔγγαμο βίο του, ζητώντας τὴν ἐλκυστικὴ ποικιλία τὴν προσφέρει ἡ ἀπόλαυσι τοῦ «ἀπηγορευμένου», ἡ ἡδονὴ τῆς ἁμαρτίας, ἡ καταραμένη αὐτὴ ἐκμαυλίστρια. Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος παντρεμένος ποὺ τώμαθε ἡ γυναίκα του καὶ τοῦκανε σκηνὲς καὶ τὸν μάλωσε καὶ τὸν ἔβρισε, ἀκόμα καὶ τὸν ἔσπασε πιάτα στὸ κεφάλι κι' αὐτὸς ζήτησε συγγνώμη, ὑποσχέθηκε πὼς δὲ θὰ πέσῃ πιὰ σὲ ἀνάλογο παραπτωμα καὶ συγχωρήθηκε. Καὶ ξανάκανε πάλι τὰ ἴδια καὶ ξανασυγχωρήθηκε. Δὲν ἐπικαλοῦμαι ἐλέητε τὴν τύχη τῆς πλειονότητος ποὺ ἐνῶ ἁμαρτάνει καθημερινῶς κανεὶς δὲν παίρνει χαμπάρι καὶ οἱ ἀπίστοι σύζυγοι ζοῦν ὡραῖα καὶ ἁρμονικὰ («κι' οὔτε γατὰ, οὔτε ξημιὰ», Ζηλεύω τὴ χειρότερη ἐκδοσι. Τὴν ἀνακάλυψι. Τί τέλος μπορεῖ νάχῃ ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ ἡ σύζυγος σὲ συλλαμβάνει νὰ φιλᾶς μιὰ κοπέλλα; "Η τὴ συγγνώμη ἢ, τὸ πιὸ χειρότερο, τὸ διαζύγιο! Τίποτ' ἄλλο μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ; "Οχι!

Καὶ ὅμως!... Ἐμένα μοῦ συνέβη!

Καὶ μοῦ συνέβη ἐντελῶς τυχερά, δηλαδὴ ἐντελῶς ἀτυχα, χωρὶς ὁ δυστυχὴς νὰ φταίῃ καθόλου. Θὰ ξέρετε βέβαια, ἴσως νάγετε καὶ διαβάσει πὼς πολλοὶ ἐφαρμάνες κύριοι, βάζουν μιὰ «μικρὴ ἀγγελία» στὴν ἐφημερίδα καὶ ζητᾶνε δακτυλογράφο — «ἀπολύτως ἐμφανίσιμη» ἢ «ὡραιοπρουσίαστη» ποὺ σημαίνει «ὡραία καὶ κομψὴ» — ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ζητᾶνε γιὰ βοοῦ ἕνα «φλέστ». Ναὶ Συμβαίνει αὐτό. Ἀλλὰ συμβαίνει, κυριοι καὶ τὸ ἀντίθετο! Μερικές, ὄχι καὶ τόσο ἀθῶες σύγχρονες νεαρὲς ποὺ θέλουν νὰ διανύσουν τὸ λασπωμένο «κακὸ δρόμο» μὲ γαλοτσες, βάζουν κι' αὐτὲς μιὰ ἀγγελία πὼς ζητᾶνε θέσι δακτυλογράφου, ἐνῶ θέλουν ἁπλῶς παρέα καὶ χρηματοδότη. Ἐὲ μιὰ τέτοια ἔπεσα!

Μπῆκε στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ ζάλισε μὲ τὸ ὀρωμά της. Μισομεθυσμένος, ἔγινα «γκοκ» μόλις ἑκατσε κι' ἀνέβηκε ἡ κοῦτη της φούστα ἀρκετοὺς πόντους ἀνωθεν ἀπ' τὸ γόνατο. Εἶχε τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου. Ἡ Μισεγκὲτ στὰ νειάτα της, ξάπλαιρνε μπουτὰ της τὸ δεύτερο βραβεῖο. Ἀλλὰ κι' ὁλόκληρη, παιδιά μου, ἦταν ἀληθινὸ χάρμα ὀφθαλμῶν. Σῶμα ὑπέροχο, γραμμὲς ἐξαίσιες, καμπύλες θεῖες, βγαλμένες μὲ μεγάλο κέφι ἀπ' τὸν τόρνο τῆς φύσ

— Στὸ ξενοδοχεῖο; ἔφριξε ἡ Θεία Σοφία». 'Ερχόσουνα στὸ θεῖο σου τὸ Στάθη καὶ σὲ μένα καὶ πῆγες νὰ μείνῃς στὸ ξενοδοχεῖο; Δὲ ντρέπεσαι;

— Μά..., δὲ θέλω νὰ σᾶς δώσω βάρος, θεία!

— Βάρος; 'Εσὺ βάρος; 'Εδῶ, παιδί μου, εἶναι τὸ σπίτι σου! Κι' ἐμένα θέλω νὰ μὲ βλέπῃς σὰ δεύτερη μητέρα σου!

— Εὐχαριστῶ, θεία μου! Μὲ συγκινεῖτε πολύ!

— Πήγαινε γρήγορα νὰ φέρῃς τὶς βαλίτσες σου μ' ἕνα ταξί!

— 'Εγὼ εἶχα κερδισει! 'Αλλὰ τί νὰ λέγα;

⁂

'Απὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ἄρχισε ἡ τραγωδία! 'Η Μπέσσυ ἐγκατεστάθη στὸ σπίτι ὡς ἀνηψιά μου! Φουστάνια, καπέλλα, παλτά, στοὺς καλλίτερους οἴκους μόδας! Τὴν πῆγαινε ἡ Σοφία! Περίπατοι, θέατρα, κέντρα, σαλόνια, ἡ «ἀνηψιά» μαζί! Τὴ γνώρισε ὅλος ὁ κύκλος μου καὶ μ' ὅλες τὶς ἄγριες παρατηρήσεις μου ἔκανε (κάρτε) ἀναφαντὸν καὶ φοβοῦμαι — τί φοβοῦμαι, ποὺ εἶμαι βέβαιος; — ὅτι δὲ σεβάστηκε καὶ πολὺ τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχισμένου μακαρίτη γαμπροῦ μου. Νὰ -τὴν ἀπειλήσω δὲ μποροῦσα. Μ' ἐξεδίαζε αὐτή! Κι' ἐλλωστε ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ διορθώσω τὴν κατάστασι!

Τί νὰλεγα; Νὰδγαινα νὰ πῶ πὼς ἐξηπάτησε ὅλη τὴν 'Αθήνα παρουσιάζοντας γι' ἀνηψιά μου μιὰ ἀδεσποίνιδα» ὑπερβολικὰ «ζωηρὴ» μὲ τὸν ἐπιεικέστερο χαρακτηρισμό; Θὰ γινόμουνα ρεζίλι.

'Αλλὰ μήπως τώρα δὲ γινόμουνα; Αὐτὴ ἔβινε πέντε «ραντεβοῦ» τὴν ἡμέρα! "Εβαλα «ντέτεκτιβ» νὰ τὴν παρακολουθῇ, ἀλλὰ ὅλα τὰ «ραντεβοῦ» της ἦταν ἀθῶοι περίπατοι!... "Αρχισα νὰ μὴν πιστεύω τὸ «ντέτεκτιβ»

Παρακολούθησα μόνος μου καὶ διεπίστωσα ὅτι τὰ εἶχε φτιάξει μεζί του! "Ηταν δαιμόνια!... Τὴς ἔκανα φοβερὴ σκηνὴ καὶ μοῦ ἀπάντησε θρασύτατα ὅτι θέλει νὰ βρῇ σύζυγο γ' ἀποκατάσταθῇ!... Τὸ μέγα δυστύχημα ἦταν πὼς εἶχα τσιμπηθῇ καὶ ζήλευα πραγματικά!... 'Η ζωή μου ἦταν ἕνα καθημερινὸ μαρτύριο.

"Ισως γ' ἀπορῇτε πὼς δὲ φοβοῦμουνα τὴν πραγματική μου ἀνηψιὰ ποὺ ἡ ἐμφάνισί της ἂν ἐπρόκειτο περὶ φάρσας ἡ ὑπηρέτριας θὰ ἔλυνε αὐτομάτως τὰ ζητήματα. 'Απλούστατα. Δὲν τὴ φοβόμουν γιατί τὴν εἶχα εἰδοποιήσει — τί νάκανα; — καὶ μοῦ γραφε ἡ καθυμένη σὲ ταχυδρομικὴ θυρίδα ποὺ νοίκιασα ἐπίτηδες.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἡ ἐξέλιξι τῶν γεγονότων ἦταν ἐντελῶς ἀπρόοπτη. "Ηρθε στὸ γραφεῖο μου ἕνας περίεργος, ὕποπτος μαντράχαλος, μὲ ὄψος «πολλὰ βαρύ» καὶ κουβέντες «βιμούτσουνες», νὰ μοῦ πῇ πὼς εἶναι «ἀξάδερφός της» κι' ὅτι παρουσιάζω τὴν κοπέλλα γι' ἀνηψιά μου καὶ τὴν ἐκμεταλλεύομαι! Καὶ ἡ «οἰκογένεια δὲ σηκώνει τέτοια», καθ' ὅτι «γιὰ μιὰ τιμὴ καὶ γιὰ μιὰ ὑπόληψι ζοῦμε στὴν παλιοκοινωνία» θὰ μᾶς «καθαρίσῃ» ἀμφοτέρους ν' ἀποπλύνῃ τὴν ντροπή!

'Αλλοιῶς... νὰ τὴν προίκιζα, «νὰ ποῦμε», γιατὶ καταστράφηκε τὸ κορίτσι, «νὰ πῶμε», καὶ τί θὰ γινότανε, «νὰ ποῦμε» ἄμα «νὰ ποῦμε» ἐκλεινα ἐγὼ τὰ μάτια μου «νὰ ποῦμε»;...

Τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἤμουνα τόσο πλούσιος γιὰ νὰ φτάσω καὶ σὲ προικοδότησι, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

— Κι' ἂν, νὰ ποῦμε, (λάχαινε) νὰ μάθῃ ἡ κυρία σας τὴν πλαστοπροσωπεία;

Ζήτησε τριακόσιες. "Αρχισα ἀπὸ τὶς πενῆντα. Κατέβηκε στὶς διακόσιες. 'Ανέβηκα στὶς ἑκατό. Κλείσαμε στὶς 120. (Χιλιάδες, νὰ ποῦμε). Καὶ μιὰ μέρα ἡ Μπέσσυ ἐξαφανίζεται, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει, ἀφήνοντας ἕνα αἰσθηματικώτατο ἀποχαιρετιστήριο γράμμα:

«Φεύγω μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησα. Εἶναι κατωτέρας τάξεως καὶ δὲ θὰ ἐγκρίνατε ποτὲ νὰ μπῇ στὴν οἰκογένειά μας. 'Αλλὰ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ. Νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τὸν πόνο ποὺ σᾶς δίνω, ἀλλὰ δὲ γίνεται ἀλλοιῶς. Καὶ οὔτε νὰ μὲ ζητήσετε θεύγουμε γιὰ τὸ ἐξωτερικό».

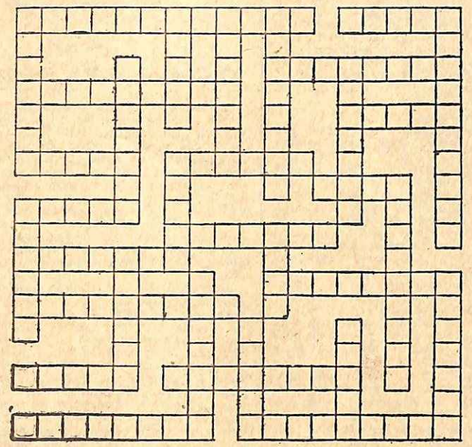
Γιὰ κάπου ἔφυγαν, βέβαια, γιὰ νὰ ξεκοκκαλίσουν τὰ ὡραῖα μου 120 χιλιάρικα. Καὶ γιὰ νὰ ἰσοφαρίσω τὴ ζημιά, ὁπολογίζω ὅτι πρέπει νὰ μείνω τοὐλάχιστον τρία χρόνια πιστὸς σύζυγος. Καὶ θὰ μείνω...

ΕΨΙΛΟΝ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλογικὸ διασταυρόλεξο

Μέσα στὸ σνέβιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε 33 λέξεις. Ὅτι μόνο μὲ ἀφαιβητικὴ σειρά, ἀλλὰ καὶ βάσει τῶν γραμμάτων ποὺ τὶς ἀποτελοῦν, ἀφιζοντας ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες. Μὲ λίγη σκέψι δὲ θὰ δυσκολευτῆτε νὰ τοποθετήσετε ἀμέσως μιὰ πρώτη λέξι καὶ ν' ἀφγίσετε ἔτσι τὴ συμπλήρωσι τοῦ σνεβίου ποὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Λέξεις τῶν 12 γραμμάτων:
ΕΤΕΡΟΚΕΦΑΛΟΣ.
Λέξεις τῶν 10 γραμμάτων:
ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ
Λέξεις τῶν 9 γραμμάτων:
ΑΜΦΙΑΤΡΟΣ — ΔΟΡΚΑΔΙΟΝ — ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ — ΨΑΡΟΝΕΦΡΙ.
Λέξεις τῶν 8 γραμμάτων:
ΙΝΔΟΡΝΙΣ — ΙΠΠΑΡΙΟΝ — ΟΣΤΡΑΚΟΝ — ΤΣΙΠΟΥΡΑ — ΨΙΤΤΑΚΟΣ.
Λέξεις τῶν 7 γραμμάτων:
ΑΦΩΝΗΤΑ — ΕΡΩΔΙΟΣ — ΚΩΝΩΠΕΣ — ΜΑΡΙΔΕΣ — ΟΝΑΓΡΟΣ — ΠΑΓΩΝΙΑ — ΠΟΝΤΙΚΙ — ΣΚΥΜΝΟΣ.
Λέξεις τῶν 6 γραμμάτων:
ΔΙΚΕΡΑ — ΕΛΑΦΟΣ — ΚΟΜΠΡΑ.
Λέξεις τῶν 5 γραμμάτων:
ΕΛΕΙΑ — ΕΣΜΟΣ — ΚΟΠΑ — ΜΠΑΦΑ — ΝΗΣΑ — ΟΡΝΕΑ — ΟΡΝΙΣ — ΠΕΡΚΑ — ΣΩΛΗΝ.
Λέξεις τῶν 4 γραμμάτων:
ΡΑ·ΓΑ — ΣΚΩΨ.

Δ.

Ἀριθμητικὰ προβλήματα

17

```
    . 4 3
    2 .
  -------
    3 . 1 .
  1 4 8 6
  -------
  1 8 . . .
```

Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ποιοὺς ἀριθμοὺς πρέπει νὰ τοποθετήσετε πιὸ πάνω στὶ θέσι τῶ· στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός. Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς λέμε πὼς θὰ χρησιμοποιήστε τέσσερις φορὲς τὸ 9 καὶ τρεῖς φορὲς τὸ 7.

*

2) Πάρετε ενα κομμάτι χαρτὶ καὶ χαράξετε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο τε·ράγωνο, τὸ ὁποῖο χωρίζετε ἀκόλουθως σὲ 9 τετραγωνίδια, τρία στὴν κάθε σειρά, ὁριζοντίως καὶ καθέτως. Μέσα σιὰ τετραγωνίδια αὐτὰ τοποθετῆστε τώρα τοὺς ἀρ.θμοὺς:

7	13	19
25	31	37
43	49	55

"Ετσι ὥστε προσθέτοντας τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς τῆς κάθε σειρᾶς, ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως νὰ βρίσκετε πάντοτε γιὰ σύνολο 93.

*

3) Τὸ σύνολο δυὸ ἀριθμῶν εἶναι 17. "Αν ὅμως τοὺς πολλαπλασιάσωμε μεταξύ τους, τότε θὰ βροῦμε γιὰ γινόμενο 72. Ποιοί εἶναι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀρ.θμοί;

*

4) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε, κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε στὴν κάθε σειρὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνουε:

```
... X ... + ... = 22
... X ... - ... = 22
... X ... + ... = 22
```

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

Σωστὸ — Λάθος

'Απὸ τὶς δυὸ λέξεις, ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψατε ἐκεῖνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) 'Ο 'Ισημερινὸς περνὰ ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κράτη τῆς Κεντρικῆς 'Αμερικῆς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) 'Η ἐπιφάνεια τῆς Κασπίας βρίσκεται πολὺ πιὸ ψαηλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν ἄλλων θαλασσῶν: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Γιὰ τοὺς "Αγγλους ἡ λέξι «σιώγκ» ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἐπίσημο ἔνδυμα: ΣΩΣΤΟ —ΛΑΘΟΣ.

4) Τὰ ἑβδόμη τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς βρέχονται ἀπὸ δυὸ μόνο ὠκεανούς: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) 'Η πλατεῖνη εἶναι βαρύτερη ἀπὸ τὸ γρυσάφι: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

6) 'Η 'Ιαπωνία θεωρεῖται βασίλειο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟ.Σ.

7) Τὰ γέλια ψαρεύονται στὴ θάλασσα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

8) 'Υπάρχουν στὸ αἷμα μας πολλὰ διεκατομμύρια ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων: ΣΩΣΤΟ —ΛΑΘΟΣ.

9) 'Ο γι' 'Αστενιὰν δὲν ἦταν πρόσωπο, ποὺ δημιούργησε ἡ φαντασία τοῦ Δουμᾶ, ἀλλὰ ἔζησε πραγματικά: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

10) 'Η πολικὴ νύχτα διαρκεῖ ἕξη μῆνες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

11) 'Η μεγαλύτερη κιπάνα ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο, βρίσκεται στὴ Μόσχα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ

12) 'Ο ἰανουάριος ζῆ μόνο στὶς 'Ινδίες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Παίρνοντας τοία συνεγόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι ἑξεων πρέπει νὰ σχηματίσετε, βάζοντάς τα στὴ σειρά:

1) "Εναν ἥρωα γνωστοῦ παραμυθιοῦ: ΑΚΟΝΤΙΟΝ — ΤΟΡΠΙΛΛΗ — ΕΒΙΒΑ — ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ — ΛΗΣΤΕΙΑ.

2) "Εναν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητάει στὰ βάση παραιωθένια πρόσωπα.

ΠΑ·ΝΕΡΙ — ΠΑΙΔΕΙΑ — ΚΟΠΑΔΙ — ΑΡΜΕΝΙΑ — ΣΜΗΝΟΣ.

Διπλῆ ἀκροστιχίδα

Τὰ δεύτερα καὶ τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἂν διαβαστοῦν στὴ σειρά, ἐκ τῶν ἄνω ποὸς τὰ κάτω, δυὸ ἐνδόξους λαοὺς τῆς ἀναιωτότητος:

1) Πόλις τῆς Μακεδονίας.
2) Τροπικὸ ἐπίχωριμα.
3) Συνοδεύει τὴ λύπη.
4) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
5) Τὸ πληρώνουν πολλοὶ κάθε μῆνα.
6) Βασίλισσα τῆς Μεσοπνίας.
7) 'Εξάπτιμα τοῦ πλοίου.

Ἕνα σοβαρὸ λάθος

'Ο ζωγράφος μας, σχεδιάζοντας τὴν εἰκόνα αὐτή, ἔκανε ἕνα φοβερὸ λάθος. "Αν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει ν' ἀνακαλύψετε τὸ λάθος αὐτὸ μέσα σὲ γρονικὸ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα λεπτό. 'Επαναλαμβάνουμε, δὲν πρόκειται ἁπλῶς γιὰ κάτι τὸ ἀπίθανο, ἀλλὰ γιὰ κάτι τελείως ἀδύνατο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τοῦ Ναστραδὶν

Ο ΓΑ·Ι·ΔΑΡΟΣ

ΚΑΠΟΤΕ, στὸ χωριὸ τοῦ Ναστραδίν, ζοῦσε ἕνας πολὺ πλούσιος γαιοκτήμονας, ὁ Γιουσοὺφ ἐφέντης.

"Ηταν ὁ μόνος, ποὺ εἶχε πολλοὺς σκλάδους νὰ τὸν δουλεύουν, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι συγωριανοί του δὲν εἶχαν οὔτε ἕναν κι' ἀναγκαζόντουσαν νὰ δουλεύουν γιὰ νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, πῆγε ὁ φουκαρᾶς ὁ Ναστραδὶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Κουβὰτ ὁλᾶ, Γιουσοὺφ ἐφέντη», ὁ Προφήτης ἂς μακραίνῃ τὶς μέρες σου!... "Ηθα νὰ σοῦ πῶ πὼς πρὶν ἀπὸ εἰκοσι γρόνια ἔχασα τὸ μοναδικό γάϊδαρο, ποὺ εἶχα γιὰ νὰ μὲ βοηθάῃ στὴ δουλειά μου.

— Σὲ λυπᾶμαι, ἐρίφη μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὰ δὲ βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο ἔρχεσαι νὰ μοῦ τὸ πῆς αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι ὁλόκληρα γρόνια.

— Σοῦ τὸ λέω, ἐφέντη», εἶπε ὁ φτωχὸς Ναστραδίν, γιατὶ ψὲς εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ γαϊδάρου μου πέρασε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σκλάβους ποὺ ἔχεις...

'Ο Γιουσοὺφ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία. Μὰ ὁ Χότζας συνέχισε:

— Ναί, ἐφέντη», καὶ τώρα, καθὼς βλέπεις, εἶμαι βέβαιος πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς σκλάδους σου εἶναι ὁ γάϊδαρός μου!

— "Ετσι ἔ; εἶπε ὁ ντερελῆς συλλογισμένος. 'Αλήθεια, ὁ 'Αλλὰχ μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ μεγαλύτερα θαύματα ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ λές. Μὰ πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ καταλάβουμε ποιὸς ἀπὸ τοὺς σκλάδους μου εἶναι ὁ γάϊδαρός σου:

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὔκολο, Γιουσοὺφ ἐφέντη», ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν. Θὰ σοῦ περιγράψω τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γαϊδάρου μου καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν βροῦμε.

Κι' ὁ Ναστραδὶν ἄρχισε νὰ ἐγκωμιάζῃ τὰ χαρίσματα ποὺ εἶχε ὁ γάϊδαρός του:

— Δούλευε, Γιουσοὺφ ἐφέντη», χωρὶς νὰ ξέρῃ ποτὲ του τί πάει νὰ πῇ κόπος! Δούλευε καὶ τὶς ἑφτὰ ἡμέρες τῆς βδομάδας κι' ὅταν ἀκόμη τὸν ἄφηνα νηστικό...

Κι' ὁ Χότζας ἐξακολούθησε νὰ περιγράφῃ τὸ ζωντανό του λεπτομερέστατα.

— Φτάνει, φτάνει, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ πλούσιος Γιουσοὺφ. Πότε ἀκριβῶς γέννησε ὁ γάϊδαρός σου;

— Ποιὸν ἀπὸ εἰκοσι γρόνια, ἐφέντη»!

Τότε ὁ ντερελῆς πρόσταξε νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του ὅσοι ἀπὸ τοὺς δούλους του εἶναν ἡλικία εἰκοσι γρόνων.

Κι' ὅταν ὅλοι αὐτοὶ παρουσιάστηκαν καὶ μπῆκαν στὴ γραμμὴ μπροστά του, ὁ Γιουσοὺφ τοὺς εἶπε:

— Εἶναι κανένας ἀπὸ σᾶς ποὺ νὰ δουλεύῃ κάθε μέρα σ' ὅλη του τὴ ζωὴ κι' ὅταν ἀκόμη εἶναι νηστικὸς καὶ πεινασμένος; Εἶναι κανένας ἀπὸ σᾶς ποὺ νὰ τρῶῃ ὁ.τιδήποτε χωρὶς νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ στραδομουτσουνιάζῃ; Εἶναι...

Κι' ἀράδιασε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ναστραδὶν γιὰ τὸ γάϊδαρό του. Καὶ χαμογελοῦσε λέγοντας αὐτά, γιατὶ εἶχε καταλάβει τὴν πονηριὰ τοῦ Χότζα κι' ἦταν βέβαιος πὼς κανένας ἀπὸ τοὺς σκλάδους του δὲν θᾶχε τὴ βλακεία νὰ πῇ τὸ «ναί».

Κι' ἀληθινά, ὅλοι οἱ σκλάδοι ἔσκυψαν ἴσαμε τὴ γῆ μὲ ταπεινωσύνη καὶ δὲν ἔβγαλαν μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα τους. "Ενας ὅμως ἀπ' αὐτούς, ποὺ νόμιζε πὼς ὁ ἀφέντης του θὰ τὸν ἐπαινοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἔδ·νε καλύτερη θέσι, προχώρησε. ἔκανε τεμενὰ καὶ εἶπε:

— 'Εγὼ εἶμ' ἐφέντη»!

'Ο πλούσιος Γιουσοὺφ τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ παραξενεμένος. Κι' ἔπειτα τοῦ φώναξε:

— Γιούρ, μπρέ!

Γυρίζοντας κατόπιν στὸ Χότζα τοῦ εἶπε:

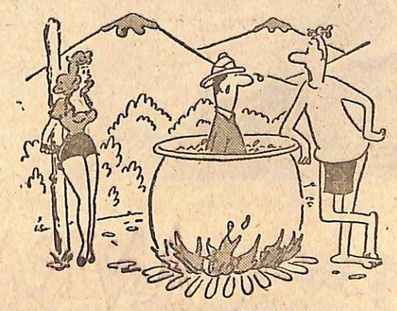
— Χαλάλι σου. Ναστραδίν! Πάρτον! 'Εσύτος ἐδῶ, χωρὶς ἄλλο, εἶναι ὁ γάϊδαρος, ποὺ σοῦ ψόφησε καὶ ξαναζωχαλάλι σου!...

Τὸ χιοῦμορ δὲ εἰκόνες

— *Φώτη!... Τί ὄνειρο εἶδες ἀπόψε;*

(Τοῦ 'Αργέλαου)

— *Δῶστε μου τὰ δῶρα σας κι' ὕστερα μαλώνετε ἐλεύθερα!...*

Η ΓΟΗΣΣΑ

— *Θὰ τελειώσῃς καμμιὰ φορά;...*

— *"Ενα τελευταῖο καφρί ἔμεινε νὰ βάλω!...*

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ τοῦ Πελοπίδα

ΣΥΛΛΟΓΗ

Τ' ΝΑ σοῦ πῶ, χρυσὲ μου. "Εχω ἰδῆ γελοίους τύπους κατὰ τὸν πολυτάραχο βίο μου, ἀλλὰ ἐσὺ ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια τοῦ θεωτοῦ. 'Εσύ, χρυσέ μου, δὲν εἶσαι ἄνθρωπος ἁπλός. 'Εσὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος — μονόγραμμα. Σὲ βλέπω καὶ διασκεδάζω καὶ σὲ λυπᾶμαι συγχρόνως καὶ σὲ οἰκτείρω καὶ λέω κύττα ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ καταντήσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχῃ ἄχυρο μέσα στὸ κεφάλι του. Μάλιστα, χρυσὲ μου καὶ μὴ σοῦ κακοφαίνεται. "Ετσι ὅπως σοῦ τὰ λέω εἶσαι: 'Ο ἄνθρωπος—μονόγραμμα.

Διότι ὀνομάζεσαι 'Αντώνακις Πτσιρδελλόπουλος, νὰ χαρῆς τ' ὄνομά σου. Καὶ ἀντὶ νὰ σπεύσῃς νὰ τ' ἀλλάξῃς, ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ τὸ διατυμπανίσῃς διὰ παντὸς μέσου. Καὶ δός του μονογράμματα λοιπόν. Δακτυλίδι μὲ μονόγραμμα («Α. Π.»). Πιάστρα τῆς γραβάτας μὲ μονόγραμμα («Α. Π.»). Πουκάμισο μὲ κεντημένο τὸ μονόγραμμα «Α. Π.». Πορτοφόλι μὲ καρφωμένο τὸ μονόγραμμα («Α. Π.»). Ζώνη μὲ μονόγραμμα «Α. Π.». Στυλογράφος μὲ μονόγραμμα «Α. Π.». Καὶ μπρελλόκ στὴν ἁλυσίδα τῶν κλειδιῶν («Α. Π.»). Καὶ δός του "Αλφα—Πὶ ὁπουδήποτε μπορεῖ νὰ καρφιτσωθῇ, νὰ ραφτῇ, νὰ ἐπικολληθῇ ἢ νὰ γαντζωθῇ.

Τὶς προάλλες τὰ εἶχα βάλει μὲ κάποιον ἄλλον ἀνάπτυκτο ποὺ εἶχε κεντήσει τὸ μονόγραμμά του στὸ πουκάμισό του, γιὰ νὰ θυμᾶται, φαίνεται, πὼς εἶναι δικό του. "Ενα μονόγραμμα εἶχε κεντήσει ὁ χριστιανὸς ὅλο κι' ὅλο καὶ τὸν παρέλαβα καὶ τοῦ τὰ εἶπα ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ τὸ ξηλώσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ὁδὸν τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς σοβαροπητος. Ποιὸς νὰ μοῦλεγε ὅτι θὰρχόταν μέρα ποὺ θὰ συναντοῦσα καὶ τέτοιο τέρας μονογραμμάτων μπροστά μου; Καὶ νὰ μοῦ τόλεγε δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Γιατὶ τέτοιο ρεζιλίκι εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῇ ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως νὰ το... "Ενα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε "Αλφα—Πὶ καὶ ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ὑπάρχη καὶ κανένα ἄλλο ἀκόμη, σὲ μέρος ποὺ δὲ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ ὅτι τὰ ἔχεις. "Αλλὰ καὶ τὰ φέρεις ὑπερηφάνως καὶ κάνεις ὅτι μπορεῖς καὶ πασχίζεις γιὰ νὰ φανοῦν, ἀνόητε τύπε.

Καὶ τώρα ἐρωτῶ, μὲ ὅλο τὸ σέβας πρὸς τὴν ἀπόμεμνον ἀνοησία σου: Πρὸς τί ὅλ' αὐτὰ τὰ γελοῖα μονογράμματα; Ποίων προορισμὸν ἔχουν καὶ σὲ ποίον σκοπὸν ἀποβλέπουν; Γιὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶναι δικά σου; 'Εσ' ὅσον τὰ φοράς ποιὸς θὰ τὰ διεκδικήσῃ; "Η μήπως φοβᾶσαι μὴ σοῦ τὰ κλέψουν καὶ θέλεις νὰ ἔχουν τὴν ταυτότητά σου; 'Αὶ ποιὸς νὰ κλέψῃ αὐτὸ τὸ βάναυσο δαχτυλίδι, ποὺ πρέπει νὰ σοῦ κόψῃ τὸ δάχτυλο προηγουμένως; "Η νὰ κλέψῃ αὐτὸ τὸ φαιδρότατο πιαστῆρι τῆς ἀστειότητος γραβάτας σου;

Τί χαυνοελᾶς βλακωδῶς βρὲ ἀνόητε; 'Αστεία σοῦ φαίνονται αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω; Τί εἶπες; Εἶναι μιὰ ἰδιοτροπία σου ποὺ τὴ λὲς μόλιστα καὶ «κόμπυ»; Γιὰ κάτσε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει καὶ χάμπυ! Τί νὰ τὸ κάνῃς τὸ χέμπυ, βρὲ κύριε 'Αντωνάκη, τρομάρα νὰ σοῦρθῃ; Δυὸ δράμια μυαλὸ σοῦ χρειάζεται καὶ τρακόσα δράμια ζύλο γιὰ νὰ συνέλθῃς καὶ νὰ μὴν κάνῃς τέτοια ρεζιλίκια στὸν ἑαυτό σου, βρὲ αὐτὸ δὲν εἶναι χόμπυ. Εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοελαττοποίησεως, τρομάρα νὰ σοῦ ζαναρθῇ, ποὺ ἔχεις γίνει ρεντίκολο!

Καλά. "Ενα μονόγραμμα θὰ σοῦ τὸ ἐπέτρεπα πασ' ὅλον ὅτι κι' αὐτὸ τὸ θεωρῶ ἠλίθιο πρᾶγμα. 'Αλλὰ ἐσὺ τὸ παράκανες. 'Εσὺ ἔχεις γίνει ὁλόκληρη ἐπιγραφὴ μὲ "Αλφα—Πὶ. Μπᾶ; Τί βλέπω; Καὶ ὁ στυλογράφος σου ἀκόμα ἔχει μονόγραμμα, ὅτου νὰ χαθῇς, ἀνθρωπάριον. 'Αειντς μάζεψε τὰ μονογράμματά σου καὶ πέτα τα στὰ σκουπίδια, νὰ χοαῖς ὅ,τι ἀναπὲ. 'Αν θές, δηλαδή, νὰ λέμε μιὰ καλημέρα — καὶ πλέον οὐ. 'Αλλοιῶς, κοπάνα ἕνα μονόγραμμα καὶ στὴν τσαλακωμένη σου ρεπούπλικα καὶ ἔβανα περιοδεία στοὺς δρόμους μὲ τὸ "Αλφα—Πὶ στὴν ἄδεια σου κεφάλα. 'Αειντς καὶ μὲ σύγκισες πρωὶ-πρωὶ γελοῖε τῶν γελοίων. Μονογραμματάκια τῆς δεκάρας!

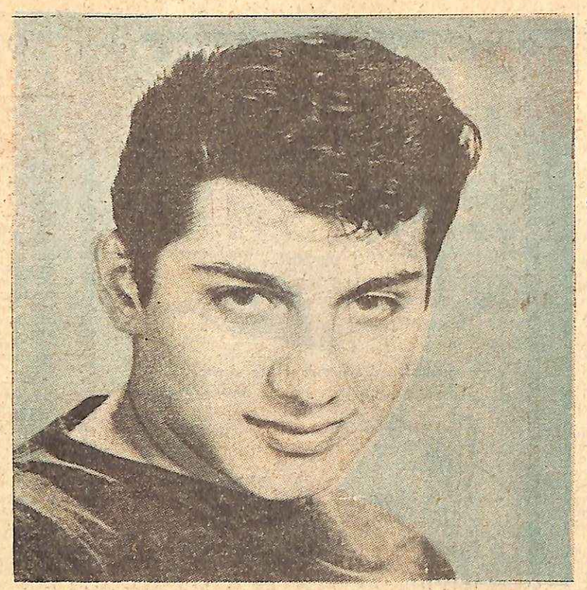
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Πολλοί ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς νέους καλλιτέχνες, ἔχουν πραγματικὰ ταλέντο καὶ ἀναδεικνύονται εὐκολα, ἄλλοι δὲν ἔχουν κανένα προσὸν καὶ ἀναδεικνύονται μόνο μὲ-τὴν εὐνοια τῆς τύχης καὶ ἄλλοι, τέλος, μὲ ταλέντο καὶ πολλὰ ἄλλα προσόντα, πετυχαίνουν στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ξεχνιοῦνται γοήγορα. Ὁ Πὼλ Ἄνκα, ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς συνθέτης καὶ ἠθοποιός, ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρεση τῶν ἀνωτέρω. Δὲν ἀνήκει σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες,ποὺ ἀναφέραμε, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ὡς τραγουδιστής, κατέκτησε τὶς καρδιὲς ὅλων καὶ εἶναι τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς καλλιτέχνες τῆς Ἀμερικῆς.

Τώρα βρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ κι' ἑτοιμάζει τὴν τοίτη ταινία τῆς καινούργιας καριέρας του. Πρώτη ἦταν «Τὸ ἄλλο θῆλυ μιᾶς ὑήτας»,μιὰ ἀστυνομική - μουσική περιπέτεια, μὲ τὸ διευθυντὴ ὀρχήστρας Ραὶη Ἄντονυ, τὴ Μάμυ Βὰν Ντόρεν, ποὺ ἦταν τότε γυναίκα του, καὶ τὸ φωτογτικὸ συγκρότημα τῶν Πλάτερς. Δεύτερη, τὸ φίλμ «Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας», πάλι μὲ τὴ Μάμυ καὶ τὸ Μίκυ Ρούνεϋ, καὶ τοίτη αὐτὴ ποὺ γυρίζει τώρα μὲ τὸν τίτλο «Δὲ θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ», ἕνα μουσικο-αἰσθηματικὸ δράμα, μὲ τὴ Ντέμπυ Ρέυνολντς.

Ὅταν, τὸ 1958, ἔφτασε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Χόλλυγουντ ὡς ὑποψήφιος στάρ, ἡ ὑποδοχή, ποὺ τοῦ ἔγινε, στάθηκε κάτι τὸ ἀπερίγραπτο, γιατὶ ἡ φήμη τοῦ ὡς τραγουδιστοῦ ἦταν μεγάλη. Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα, ὁ Πὼλ εἶναι τὸ «ἀγαπημένο παιδὶ» τοῦ Χόλλυγουντ, ἐξ αἰτίας τῆς τόσο συμπαθητικῆς ἐμφανίσεώς του, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑκατοντάδων τραγουδιῶν καὶ χιλάδων δίσκων, ποὺ ἔχει γράψει κ. ἔχει κυκλοφορήσει σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πολλοὶ ἐνθουσιῶδεις θαυμαστές του στὴν Ἀμερικὴ τὸν θεωροῦν σήμερα ὡς ἀνώτερο τοῦ Σινάτρα, τοῦ Κρόσμπυ, τοῦ Πὰτ Μπουὼν καὶ ἄλλων γνωστῶν τραγουδιστῶν. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ, ὅτι τὸ πρῶτο τραγούδι του, ποὺ κυκλοφόρησε σὲ δίσκους, μὲ τὸν τίτλο «Ντιάνα», ἔγει πουληθῆ σὲ 8.000.000 ἀντίτυπα.

Ἡ τραγουδιστικὴ καριέρα τοῦ Πὼλ Ἄνκα ἄρχισε τὸ 1957 ὅταν, γιὰ πρώτη φορά, στὴν Ν. Ὑόρκη, ἐμφανίστηκε στὴν τηλεόρασι, ἐκτελῶντας ἕνα τραγούδι, ποὺ εἶχε νοσάψει ὁ ἴδιος. Ἀπὸ τότε τὸ ὄστρο του ἀνέβηκε ξαφνικὰ τέσο ψηλά, ὥστε καὶ στὴ μακρυνὴ Ἰαπωνία ἀκόμη, ἕνα τελευταῖο δημοψήφισμα μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ τραγουδιοῦ, ἀνέδειξε τὸν Ἄνκα πρῶτο καὶ δεύτερο τὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ. Φυσικά, ἕνα τέτοιο δημοφιλὲς ἀστέρι τοῦ

Ὁ Πὼλ εἶναι τὸ νέο εἴδωλο τῶν νεαρῶν Ἀμερικανίδων.

Πὼλ ΑΝΚΑ

Ὁ διάσημος νεαρὸς τραγουδιστὴς καὶ στὰρ τοῦ κινηματογράφου

τραγουδιοῦ, δὲ μποροῦσε, μὲ κανένα τρόπο, ν' ἀφίσῃ ἀδιάφορο τὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο. Καί, σήμερα, ὁ Ἄνκα συνεχίζει μὲ τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς ὅρους, μιὰ δεύτερη καριέρα, τὴν κινηματογραφική,ποὺ ὅλοι λένε, ὅτι θὰ φτάσῃ τὴν πρώτη, ἂν δὲν τὴν ξεπεράσῃ!

Ὁ νεαρὸς τραγουδιστὴς καὶ στάρ, ποὺ οἱ πρόγονοί του ἦταν Συριακῆς καταγωγῆς, γεννήθηκε στὴν Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ, στὶς 30 Ἰουλίου τοῦ 1941, καὶ σήμερα ἔχει τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα. Μέχρι τὰ 11 χρόνια του ἦταν ἕνα δειλὸ παιδί, χωρὶς ὄνειρα καὶ χωρὶς φιλοδοξίες, ποὺ κύτταζε μόνο τὸ σχολεῖο του καὶ τὰ παιχνίδια του. Ἀλλὰ τὸν ἑπόμενο χρόνο, ἡ τύχη τοῦ μίλησε κατὰ τὸν πιὸ ἀπροσδόκητο τρόπο: Σὲ μιὰ φιλική οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι, στὸ σπίτι ἑνὸς θείου του, στὴν πόλι Γκλαούτεστερ τῆς Μασσαχουσέτης, βλέποντας μερικοὺς νέους νὰ κάνουν κάτι γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς ἄλλους, πῆρε θάρρος καί, βγαίνοντας ξαφνικά, στὴ μέση τοῦ σωματίου, δήλωσε, ὅτι θὰ ἐμιμεῖτο στὰ τραγούδια του τὸ διάσημο τότε Ἀμερικανὸ τραγουδιστὴ Τζόνυ Ραίη. Ἡ ἐπιτυχία τῆς βραδυᾶς ἐκείνης στάθηκε ἀποφασιστικὴ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ νεαροῦ Πὼλ. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, μὲ τὴν ὑλικὴ ὑποστήριξι τοῦ θείου του, σχημάτισε ἕνα κουαρτέττο, μὲ τὸν τίτλο «Οἱ μπόμπυ-σόξερς», κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐμφανίσεις δῶ κι' ἐκεῖ.

Λίγο ἀργότερα, ἡ φήμη τοῦ κουαρτέττου καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Πὼλ Ἄνκα, ἄρχισε νὰ ἁπλώνεται σ' ὅλο τὸν Καναδᾶ. Ὅλοι καὶ ἰδίως τὰ κορίτσια, μιλοῦσαν γι' αὐτὸν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ἐνθουσιασμένος κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη τῆς μουσικῆς κι' ἄρχισε ἐπιλὰ-δειλὰ νὰ γράφῃ καὶ τοὺς πρώτους στίχους τῶν τραγουδιῶν του.

Πάντα μὲ τὸ κουαρτέττο του,ἄρχισε τὶς ἐμφανίσεις στὰ καλύτερα κοσμικὰ κέντρα τῶν μεγάλων πόλεων τοῦ Καναδᾶ, ἐνῶ ἡ ἐπιτυχία τὸν συνώδευε παντοῦ. Στὸ μεταξύ, εἶχε γίνει 17 ἐτῶν καὶ σκέφθηκε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀξιοποιήσῃ κάπως καλύτερα τὴν ἐνθουσιασμὸ τῶν Καναδῶν. Ἡ εὐκαιρία τοῦ ἔδόθηκε, ὅταν οἱ τρεῖς φίλοι του, μὲ τοὺς ὁποίους σχημάτιζε τὸ κουαρτέττο του, τοῦ δήλωσαν μὲ λύπη, ὅτι γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους, δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ συνεχίσουν μαζί του.

Ὅταν ὁ Πὼλ ἔμεινε μόνος, σκέφθηκε καλύτερα κι' εἶδε, ὅτι μόνο ἂν μποροῦσε νὰ πάῃ στὴν Ἀμερική, θὰ γνώριζε τὴ μεγάλη ἐκείνη ἐπιτυχία ποὺ ἤθελε. Ἔγραψε σχετικὰ στὸ θεῖο του, πῆρε καὶ τὴν ἔγκρισι τῶν γονέων του καί, μιὰ μέρα τοῦ 1958, ἐγκατέλειψε τὸν Καναδᾶ γιὰ τὴν Ἀμερική. Ὅταν ἔφτασε στὴ Ν. Ὑόρκη, προσελήφθη ἀμέσως ὡς τραγουδιστὴς σ' ἕνα νυκτερινὸ κοσμικὸ κέντρο, μὲ ἀμοιβὴ 250 δολλάρια τὴ βραδυά. Ἕνα μήνι ἀργότερα, ὅμως, ὅταν διαπίστωσε, ὅτι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θείου του, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος στὸ Χόλλυγουντ, ἡ «βελούδινη» φωνή του θὰ εὑρίσκε μεγαλύτερη ἀπήχησι στὸ Χόλλυγουντ, ξεκίνησε γιὰ ἐκεῖ, γεμάτος ὄνειρα καὶ ἐλπίδες.

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή. Ἡ φήμη του εἶχε προηγηθῆ στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου κι' ἡ ὑποδοχή ποὺ τοῦ ἔκαναν, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἦταν πολὺ ἐνθαρρυντική. Ἄρχισε μὲ ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρασι καὶ σὲ δυὸ κέντρα. Ἀργότερα, πῆγε στὰς Βέγκας μὲ τρίμηνο συμβόλαιο καὶ ἀμοιβὴ 1000 δολλάρια τὴ βραδυά. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ, μὲ σκοπὸ νὰ ἀρχίσῃ τουρνὲ στὶς μεγάλες ἀμερικανικὲς πόλεις, ὁ κινηματογράφος δὲν τὸν ἄφησε. Ὑπέγραψε ἀμέσως ἕνα περίφημο συμβόλαιο μὲ ἕνα μεγάλο στούντιο καὶ συγχρόνως ἄρχισε τὶς ἐμφανίσεις του στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ στὴν τηλεόρασι. Σήμερα, δὲν εἶναι μόνο ἕνας διάσημος τραγουδιστής, ἀλλὰ κι' ἕνας ἱκανὸς στὰρ τοῦ κινηματογράφου, ποὺ δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ διάσημος.

Ψηλός, λεπτός, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ καστανὰ σκούρα μάτια, μὲ συμπαθητική γενικὴ ἐμφάνισι καὶ μιὰ φωνή, ποὺ «πλανγόνει καρδιές», ὁ Πὼλ, παρὰ τὰ 20 χρόνια του, εἶναι ἤδη πλούσιος. Φυσικά, εἶναι ἀνύπαντρος ἀκόμη καὶ δὲ θὰ λέγαμε καμμιὰ ὑπερβολὴ ἂν ἰσχυριζόμαστε, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Χόλλυγουντ εἶναι τὸ «ψηλὸν τῆς ἐποχῆς» ὅλων τῶν γυναικῶν στάρ, ποὺ ἐπιζητοῦν τὴ γνωριμία του καὶ τὴ συντροφιά του. Ἀλλ' ὁ ἴδιος προτιμάει τὶς ἁπλὲς καὶ εἰλικρινὲς θαυμάστριές του, τὶς κοπέλλες τῶν 15—20 ἐτῶν. Ἔχει μιὰ ἀδελφὴ 15 χρόνων, τὴ Μάριον, κι' ἕνα ἀδελφὸ 8 ἐτῶν, τὸν Ἄντριου, ποὺ ζοῦν κοντὰ στοὺς γονεῖς τους, στὸν Καναδᾶ. Καί, σὰ γνήσιος Ἀμερικανὸς ποὺ εἶναι, τρελλαίνεται γιὰ τὸ μπέηζ-μπὼλ καὶ τὸ μπάσκετ-μπὼλ ἐνῶ διακρίνεται καὶ στὸ κολύμπι.

Ο. ΠΕΝΝΥ

"Οταν ὁ σύζυγος
ΠΑΣΧΗ ΑΠΟ ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΙ

Ποιὸ εἶναι τὸ γρέος τῆς γυναίκας ἀπέναντί του

Συχνὰ —πάρα πολὺ συχνά, μάλιστα, τὰ τελευταῖα γρόνια— γίνεται λόγος γιὰ μιὰν «ἀσθένεια» ἄγνωστη σὲ παλαιότερες ἐποχές: τὴν ὑπερκόπωσι. Ἔκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ τόσο ἀνήσυχου καὶ ταραγμένου αἰώνα μας ἡ ὑπερκόπωσι παρουσιάζει καὶ μιὰ ἄλλη ἰδιοτυπία: "Οτι προσβάλλει κατὰ κανόνα τοὺς ἄντρες καὶ σπάνια μόνο τὶς γυναῖκες. Καὶ τοῦτο, ὄγι ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα κουράζεται λιγότερο, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ δίνουμε συνήθως σ' αὐτὸ τὸ λέξι, ἀπὸ ἐπειδὴ ἡ φύσι τῆς ἐανσαΐσε, ποὺ κάνει ὁ ἄντρας, καὶ οἱ ἀῤῥύθμιες ποὺ τοῦ συσωρεύονται, ἐξαντλοῦν τὸ νευρικὸ σύστημά του.

Γιὰ νὰ συνέλθῃ ὁ ἄντρας ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσι καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὲς ἐπικίνδυνες, μερικὲς φορές, συνέπειές της ἐπιβάλλεται πρὸ παντὸς —ὑποστηρίζουν οἱ Γερμανοὶ εἰδικοί— νὰ γναρίζῃ ἡ γυναῖκα του τί πρέπει νὰ κάνῃ "Από αὐτὴν βασικὰ ἐξαρτᾶται ἡ ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τῆς ἰδιόμορφης αὐτῆς «ἀσθένειας».

Μὲ τὸν σκοπὸ νὰ καθοδηγήσουν τὶς γυναῖκες, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ βοηθήσουν τὸν ἄντρα τους σὲ μιὰ τέτοια κρίσιμη περίοδο, οἱ Γερμανοὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες συντάξανε τὸν ἀκόλουθο δεκάλογο. Ἡ πιστὴ τήρησι του —διαβεβαιώνουν— ἐγγυᾶται, πὼς ἐκεῖνος θὰ ξαναβρῇ σύντομα τὴν εὐεξία, τὸ σφοῦσο καὶ τὴν ἀποδοτικότητά του στὴν ἐργασία.

Πιὰ. Λοιπόν, τί πρέπει νὰ κάνετε, μόλις διαπιστώσετε —ἢ διαγνώσῃ ὁ οἰκογενειακός σας γιατρός— πὼς ὁ ἄντρας σας παρουσιάζει σημεῖα ὑπερκοπώσεως:

1) Μὴν τὸν ἀπασγολῆτε. Ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὴ δουλειά του στὸ σπίτι, μὴ τὰ προσθήματα τοῦ νοικοκυριοῦ ἢ μὲ τὶς ἀτασίες. Ποὺ ἔκαιναν τὰ παιδιά. Μὴν τοῦ προσθέτετε καὶ ἄλλες σκοτοὺς ὅσο σ' ἐκείνες ποὺ ἔγει.

2) Συστῆστε στὰ παιδιὰ νὰ μὴ κάνουν θόρυβο παίζοντας, ὅταν ἐκεῖνος εἶναι στὸ σπίτι, καὶ νὰ μὴ βάζουν δυνατὰ τὸ ραδιόφωνο. Ὁ θόρυβος εἶναι τὸ κατασταλτικώτερο ἰδηλητήριο γιὰ ἕνε κουρασμένο νευρικὸ σύστημα.

3) Ποσπαθῆστε νὰ τὸν πείσετε νὰ ἐσπλώσῃ στὸ κρεββάτι δέκα ὧς εἴκοσι λεπτὰ ποὶν ἀπὸ τὸ νεῦμα. Μὲ γαυλομένο τὸ φῶς καὶ νωσὶς νὰ διαβάζῃ. Ἡ αὐτύσυμη αὐτὴ ἐκούσια πλανιάσια τος εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα κατασταλτικὰ γιὰ τὰ ἐσεθισμένα νεῦρα.

4) Φροντίστε νὰ τοῦ βοῆτε εὐάνεσες καὶ ἐσκούρασες ἀπασγολήσεις. Ποὺ θὰ ἐσθηβήσουν τὸ μυαλό του νὰ ἐσούνη ἀπὸ τὴν προσηλίωσι στὶς ἐπανγελιατικὲς φροντίδες. Ἡ κηποιουκὴ εἶναι τὸ καταλληλότερο σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι. Ἂν, ὅμως, δὲν διαθέτετε κῆπο, ποσελκῶστε του τὴν προσοχή σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ σπάρ.

5) Δημιουργῆστε του ἕνα εὐάμπυθ, δηλαδὴ μιὰ ἀτμόσφαιρα μονουανία, ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ἐσκουράζουν τὸ πνεῦμα. Ὅπως εἶναι ἡ συλλογὴ νομισμάτων, κουτιῶν ἀπὸ σπίρτα καὶ ἄλλα παρόμοια.

6) Περιορίστε τὸν καθημερινὸ κατανάλωσι καφέ, νικοτίνης καὶ οἰνοπνεύματος. Ὄγι, ὅμως. ἀπότομα ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ καί, προπαντός γρωρὶς γκρινιάρικη ἐπίμονή! Μὴ ξεγνᾶτε πὼς ἡ ἀπότομη στέρησι τοῦ ὀργανισμοῦ του ἀπὸ αὐτὰ τὰ δηλητήρια τὸ πιθανὸ εἶναι νὰ γειροτερέψῃ παρὰ νὰ θελτιώσῃ τὴν κατάστασί του.

7) Ὅταν πάσῃ τὴν ἄδειά του, ἐπιμεῖνετε νὰ τὴν περάσετε σ' ἕνα ἥσυνο μέρος. γωσὶς θαρύβους καὶ κοσμικὴ κίνησι. ἔστω κι' ἂν ἐσᾶς σᾶς ἐλκύῃ ἡ ἐντελῶς ἀντίθετη προοπτική.

8) "Αν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ μιλᾶῃ γιὰ τὰ ἐπανγελιατικά του ποσθλήματα, ἀκοῦστε τον μ' ἐνδιαφέρον καὶ μὴν ποσπαθῆστε μ' ἀλλόγεστε συζήτησι Οἱ στενογράφοι ἐλαφρώνουν, ὅταν ἐξατειλκεύονται. ἐνῶ δηλητηριάζουν τὴν ψυγή. ὅταν ὁ ἄλλος ὑποδιάζουν τὴν ψυγή. ὅταν ὁ ἄλλος ὑποβάλλουν τὴν ψυγή. ὅταν ὁ ἄλλος ὑποδιάζ

Η θελίς της γυναίκας

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ σαιζόν συνεχίζεται καὶ μαζί της ἡ εὐκαιρία νὰ παρευρεθῆτε στὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη φιλικὴ συγκέντρωσι. "Ας δοῦμε, λοιπόν, μερικὰ λουσάτα φορέματα, γιὰ νὰ ξαναπλουτίσετε τὴ γκαρνταρόμπα σας καὶ νὰ παρουσιάσετε ἔτσι τὴν κομψὴ ἐμφάνισι, ποὺ σᾶς ταιριάζει.

Θὰ σᾶς μιλήσωμε ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ τὸ βελοῦδο, τὸ τόσο ταιριαστὸ αὐτὸ ὑφασμα γιὰ ἕνα λουσάτο φόρεμα.

Γιὰ μιὰ ἐπίσημη συγκέντρωσι, θὰ τὸ δοῦμε σὲ χρῶμα πάντα μαῦρο, ποὺ προσδίδει στὴν τουαλέττα μιὰ ἰδιαίτερη πολυτέλεια. Ἡ κόψι φουρὼ προσαρμόζεται ἐξαιρετικὰ μὲ τὴ στιλπνὴ ἀπαλότητα τοῦ ὑφάσματος καί, πολὺ συχνά, ἕνα μόνο κόσμημα στὸν ὦμο, συμπληρώνει τὴν ἐμφάνισι.

Μερικὲς βραδυνὲς βελούδινες τουαλέττες ἀκολουθοῦν τὴ ντραπαριστὴ γραμμή, τόσο στὸ κορσάζ, ὅσο καὶ στὸ πάνω μέρος τῆς φούστας. Πρὸς τὰ κάτω ἡ φούστα σχηματίζεται εὐθύγραμμη ἢ, ἀντίθετα, σχηματίζει γραμμὴ ἐβαζέ.

Ἐξ ἄλλου, γιὰ λιγώτερο ἐπίσημες τουαλέττες, χρησιμοποιοῦνται καὶ ἀνοιχτόχρωμα βελοῦδα, σὲ πολὺ ἁπαλὲς ἀποχρώσεις καὶ σὲ ἁπλὴ κόψι. "Ενα ὡραιότατο μοντέλο ἀπὸ βελοῦδο σ' ἕνα ἁπαλὸ γκρίζο χρῶμα, μᾶς δείχνει μιὰ τουαλέττα, ποὺ σχηματίζει ἕνα κορσάζ, μὲ πολὺ ἄνετο ὀβάλ ντεκολτέ, καὶ τοὺς ὤμους ριχτοὺς πάνω στὰ γυμνὰ μπράτσα. Στὴ μέση τὸ κορσάζ σχηματίζει ἕνα γύρισμα πρὸς τὰ μέσα καὶ ἀκουμπάει στὴ φούστα χωρὶς ζώνη.

Ἐξ ἄλλου, ἡ φούστα σχηματίζει βαθεῖες ἐλεύθερες πένσες, ποὺ δίνουν φάρδος στοὺς γοφούς, ἐνῶ πρὸς τὰ κάτω ἡ φούστα στενεύει. Σὲ μιὰ τέτοια τουαλέττα, ἕνα ἄνθος σὲ χρῶμα, ποὺ νὰ παρουσιάζη ἀντίθεσι μὲ ἐκεῖνο τοῦ φορέματος, εἶναι ἀρκετὸ στόλισμα.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΣΤΑ ΚΡΕΠ ΛΑΙΝΑΖ

Τὰ λαινάζ, στὸν τύπο τῶν κρέπ, εἶναι ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας γι' ἀπογευματινὲς τουαλέττες ἢ τουαλέττες, ποὺ θὰ φορέσετε σ' ἕνα μὴ ἐπίσημο γεῦμα. Εἶναι καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ μαῦρο χρῶμα τὸ πιὸ ταιριαστό. Δίνει δὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ κομψότητα στὴν ἐμφάνισί σας.

Μπορεῖτε ν' ἀκολουθήσετε διάφορα σχέδια. Στὸν τύπο τῶν ντραπέ, τῶν φουρὼ ἢ μὲ φάρδος τῆς φούστας πρὸς τὰ κάτω.

"Ενα ὡραῖο μοντέλο, ποὺ φιγουράρισε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐκθέσεις, παρουσίασε μιὰ τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο κρέπ, μὲ τὸ κορσάζ της πολὺ ντεκολτὲ καὶ χωρὶς μανίκια. Ἦταν ὅλο πλισσεδωτό, μὲ πολὺ λεπτὲς πιέττες.

Ἡ φούστα τοῦ φορέματος ἦταν ἐντελῶς ἴσια καὶ ἑνωνόταν μὲ τὸ κορσάζ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς φαρδειᾶς ζώνης ἀπὸ τὸ ἴδιο κρέπ. Μιὰ ξέχωρη φάσα, ἀρκετὰ φαρδειὰ στὸ ἕνα πλάϊ, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ κορσάζ καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη, ἔφθανε ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας. Τὴ στόλιζαν 3 κουμπιὰ στὸ κορσάζ καὶ 3 ἄλλα στὴ φούστα.

ΤΑ ΡΙΧΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Ἡ μόδα τοῦ ριχτοῦ ἐπανωφοριοῦ συνεχίζεται. Γίνεται πότε πιὸ φαρδύ, πότε πιὸ στενό, ἀλλὰ πέφτει πάντα ἐλεύθερο, δίνοντας μεγάλη κομψότητα στὴ σιλουέττα.

Τὴ γραμμὴ αὐτὴ θὰ τὴ δοῦμε τόσο σὲ ἀμπιγιὲ ἐπανωφόρια, ἀπογευματινὰ ἢ βραδυνά, ὅσο καὶ σὲ ἐπανωφόρια καθημερινῆς χρήσεως.

Φυσικά, τὰ ὑφάσματα, ποὺ θὰ διαλέξουμε, εἶναι αὐτὰ ποὺ θὰ δώσουν στὸ ἐπανωφόρι τὴν ἐμφάνισι, ποὺ ἐπιδιώκουμε.

Τὸ σατὲν καὶ τὸ βελοῦδο χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ ἀμπιγιὲ ἐπανωφόρια, σὲ κόψι κιμονό.

Ἔχουν μανίκια ἄνετα, σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ, ἢ καὶ πιὸ μακρυά, ἀλλὰ στὸ ἴδιο φάρδος.

Οἱ γιακάδες στὰ ἀμπιγιὲ ἐπανωφόρια, εἶναι σχετικῶς μικροί, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείωνται καὶ οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα ἢ ἀπὸ γούνα.

Ἡ μόδα τῆς ριχτῆς γραμμῆς εἶναι πιὸ συνήθης στὰ καθημερινὰ ἐπανωφόρια.

Διάφοροι τύποι λαινὰζ ἔχουν ἐδῶ τὸ λόγο. Τόσο τὰ μονόχρωμα, ὅσο καὶ τὰ φαντεζὶ λαινάζ φιγουράρουν, κατὰ προτίμησι τὰ πτί-καρρώ, τὰ καντριγιέ, τὰ σκωτσέζικα, τὰ ριγέ. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα περισσότερο γιὰ ἐμφάνισι σπορτίφ.

Μεταξὺ τῶν μελανζὲ λαινὰζ ἰδιαιτέρως θὰ φορεθοῦν τὰ τουΐντ, ἰδίως μερικά, ποὺ ἔχουν μακρὺ τρίχωμα. Γίνονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σὲ ἁπλὴ γραμμή, ποὺ τὴ χαρακτηρίζει ἡ ἄνετη ριχτὴ γραμμὴ καὶ ἡ κόψι κιμονὸ στὰ κορσάζ, μὲ ἄνετες μασχάλες. Αὐτὲς συντελοῦν στὸ τονισμένο φάρδος τῶν μανικιῶν.

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια δὲν ἔχουν γιακάδες καὶ κλείνουν στρογγυλὰ γύρω στὸ λαιμό. Τότε τὸ κούμπωμα συνεχίζεται εὐθύγραμμο, μὲ τὰ κουμπιὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τοποθετημένα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Οἱ τσέπες, ποὺ ταιριάζουν σ' αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια, εἶναι οἱ κάθετες κοφτές, τοποθετημένες ἀρκετὰ πλαγίως. Εἶναι τὸ μόνο εἶδος, ποὺ δὲ διακόπτει τὴν ἁπλότητα αὐτῶν τῶν ἐπανωφοριῶν.

Ἀμπιγιὲ ριχτὸ ἐπανωφόρι.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΛΑΙΝΑΖ

Τὰ πιὸ ἁπλᾶ φορέματα γίνονται ἀπὸ μονόχρωμα λαινάζ, ἀλλὰ γίνονται καὶ ἀπὸ λαινὰζ φαντεζί.

Αὐτά, ποὺ γίνονται ἀπὸ μονόχρωμα λαινὰζ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα, ποὺ συνηθίζονται, ἔχουν μιὰ ἐμφάνισι κάπως πιὸ ἀμπιγιέ. Ἀκολουθοῦν τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη κόψι, δηλαδὴ εὐθύγραμμη ἢ φαρδειά, καὶ μερικὰ τῆς δευτέρας κατηγορίας παρουσιάζουν τὸ σκέρτσο τῆς διπλῆς φούστας.

Μ' ἄλλα λόγια, τὸ κορσὰζ συνεχίζεται σὲ μιὰ φούστα εὐθύγραμμη, σὲ τύπο φουρώ, καὶ πάνω ἀπ' αὐτήν, τοποθετεῖται μιὰ δεύτερη φούστα, σὲ ἴδιο μάκρος μὲ τὴν πρώτη, ἀλλὰ λίγο κοντύτερη μπροστὰ καὶ ἀνοιχτή.

Αὐτὴ ἡ δεύτερη φούστα σχηματίζει πένσες στοὺς γοφούς, ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ τῆς δίδουν κάποια ἄνεσι. Τὶς ἴδιες πένσες σχηματίζει καὶ τὸ κορσὰζ πάνω ἀπὸ τὴ μέση κι' ἔχει τὰ μανίκια κιμονά, σὲ μάκρος τρουὰ-κάρ.

Ὁ λαιμὸς στὶς ἁπλὲς αὐτὲς τουαλέττες μπορεῖ νὰ κλείνη ψηλά, στρογγυλά, ἢ ἔχει ἕνα πιὸ μεγάλο στρογγυλὸ ἄνοιγμα, ὁπότε μιὰ λοξὴ φάσα σχηματίζει ἕνα ἐπίσης στρογγυλὸ γιακά.

Ἡ μέση συμπληρώνεται μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, πού, ἂν θέλωμε νὰ δώσωμε μεγαλύτερη σημασία στὸ φόρεμα, κλείνει στὸ πλάϊ μ' ἕνα κόσμημα.

Γιὰ πιὸ ἁπλὰ σπορτίφ φορέματα, χρησιμοποιοῦμε φανταιζὶ λαινὰζ σὲ διάφορα χρώματα.

Τὸ κούμπωμα, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ κορσὰζ ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας, εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητο.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μυτερό, μὲ γιακὰ ποὺ συμπληρώνεται μὲ μικρὰ ρεβέρ.

Ἡ κιμονὸ κόψι, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας ἐφέτος, ἔχει καὶ ἐδῶ τὴ θέσι της, χωρὶς βέβαια ν' ἀποκλείωνται καὶ τὰ κανονικὰ μανίκια, χαμηλὰ πάντα τοποθετημένα.

Στὰ καθαρῶς σπορτίφ φορέματα ἀπὸ λαινὰζ

Ἀριστερά: Τουαλέττα εὐθύγραμμη ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο βελοῦδο. Μέσον: Κομψὸ φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μὲ πιέττες στὸ κορσὰζ καὶ τὴ φούστα εὐθύγραμμη. Δεξιά: Ἀπογευματινὸ φόρεμα μὲ κιμονὸ κορσάζ.

Ριχτό, ἀλλὰ συγχρόνως εὐθύγραμμο ἐπανωφόρι ἀπὸ φανταιζὶ λαινάζ.

φανταιζί, βλέπουμε συχνά, ἐξ ἄλλου, ἐξωτερικὲς τσέπες νὰ στολίζουν τὸ φόρεμα, ὄχι μόνο στὴ φούστα, ἀλλὰ καὶ στὸ κορσάζ. Αὐτὲς φυσικὰ εἶναι πιὸ μικρὲς ἀπὸ τὶς τσέπες τῆς φούστας.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΒΕΣΤΕΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βέστες, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο μὲ μιὰ φούστα, ἢ μ' ἕνα φόρεμα, ἡ μόδα συμβουλεύει νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ αὐτοτελεῖς βέστες, ποὺ μποροῦν νὰ φοριοῦνται πότε μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη ἐμφάνισι.

Εἶναι πολὺ πρακτικὲς γιὰ τὴν κάθε περίστασι καὶ στὴν πόλι καὶ στὶς ἐκδρομὲς καὶ στὸ αὐτοκίνητο. Παντοῦ μᾶς προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους. Γι' αὐτὲς τὶς βέστες χρησιμοποιοῦμε λαινάζ ζεστὰ καὶ σουπλ, ἰδίως σὲ μεγάλα καρρὼ ἢ σκωτσέζικα.

Ἡ κόψι τους εἶναι ἄνετη καὶ ἁπλή, μὲ κούμπωμα σταυρωτὸ ἢ ἴσιο, μὲ ἀνοιγμα λαιμοῦ μυτερό, μὲ γιακὰ καὶ ρεβέρ, ἢ μὲ κλείσιμο ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ κατεβαστὸ μεγάλο γιακά.

Τὰ μανίκια εἶναι πάντα χαμηλά, κολλημένα στοὺς ὤμους, κι' ἔχουν κάποτε μιὰ ραφὴ κατὰ μῆκος στὸ πάνω μέρος τοῦ μανικιοῦ. Ἡ ραφὴ αὐτὴ εἶναι συνέχεια τῆς ραφῆς τῶν ὤμων.

Ὡραῖο στόλισμα γι' αὐτὲς τὶς βέστες εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ γαζιά, ποὺ στολίζουν τὶς ραφὲς τῶν μανικιῶν καὶ τοῦ κλεισίματος μπροστά, καθὼς καὶ τὸ γῦρο τῆς βέστας.

Οἱ τσέπες γίνονται ἐξωτερικὲς ἢ κοφτές!

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ

Τὰ πλεχτά, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ εἶδος, εἶναι ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὸ ντύσιμό μας ὅλη τὴ χειμερινὴ σαιζόν. Ἡ φετεινὴ μόδα μᾶς παρουσιάζει κι' ἕνα νέο σκέρτσο: τὸ πλεχτὸ σκουφάκι γιὰ τὸ κεφάλι, ποὺ συνδυάζεται μὲ μιὰ ὁμοιόμορφη ἐσάρπα — ἕνα εἶδος «μποά», θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς γίνεται ἀπὸ πολὺ παχὺ μαλλί, σὲ πλέξι λάστιχο. Στὸ σκουφάκι οἱ ραβδώσεις τοῦ λάστιχου σχηματίζουν κάθετες γραμμές, ἀπὸ τὸ μέτωπο πρὸς τὰ πάνω, ὅπου κλείνει τὸ σκουφάκι, σὰ μιὰ ψηλὴ τόκα. Τὴν ἴδια κατεύθυνσι ἀκολουθοῦν κι' οἱ ραβδώσεις τοῦ λάστιχου τοῦ «μποά», ποὺ κλείνει στὸ πλάϊ μ' ἕνα ἐκλαίρ.

Ἀντὶ τοῦ «μποά», μποροῦμε νὰ πλέξωμε μιὰ μακρειὰ ἐσάρπα. Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα, κυττάζουμε νὰ πετυχαίνουμε ἕναν ὡραῖο καὶ ἁρμονικὸ συνδυασμό.

Ἀριστερά: Σύνολο φούστας καὶ βέστας. Μέσον: Κοριτσίστικο ἐπανωφοράκι καντριγιέ. Δεξιά: Ἀγοράκι σταυρωτὸ ἐπανωφόρι κλός.

Ἀριστερά: Πλεχτὸ σκουφάκι καὶ μποά. Δεξιά: Τὸ ἴδιο σκουφάκι μὲ μακρειὰ ἐσάρπα.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΒΕΣΤΕΣ

Ὁ συνδυασμὸς φούστας καὶ βέστας εἶναι μιὰ μόδα, ποὺ συνηθίζεται πολὺ γιὰ τὰ παιδιά. Θὰ τὸν δοῦμε, ἄλλοτε μὲ τὴ φούστα μονόχρωμη καὶ τὴ βέστα φανταιζὶ καὶ ἄλλοτε ἐντελῶς ἀντίθετα.

Ἡ παιδικὴ φούστα θὰ εἶναι πάντα πλισσεδωτή, μὲ πλαγιαστὲς ἢ μὲ κουφωτὲς πιέττες.

Συμπλήρωμά τους θὰ εἶναι ἡ μπλούζα, ποὺ μπορεῖ νὰ φορίεται μέσα ἀπὸ τὴ φούστα ἢ ἀπ' ἔξω, στὸν τύπο καζάκας.

Γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε γιὰ τὴ μπλούζα βουαλὰζ ντὲ λαίν ἢ λαδαμπλαίν, λευκὸ ἢ χρωματιστὸ ἢ καὶ φανταιζί.

Μὲ τὴ μονόχρωμη φούστα ἡ βέστα, ποὺ θὰ συνδυασθῆ μαζί της, θὰ εἶναι ἀπὸ λαινὰζ φανταιζί. Εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὰ ριγωτὰ λαινάζ, ἀλλὰ καὶ τὰ καντριγιὲ καὶ τὰ σκωτσέζικα. Ἡ κόψι τῆς βέστας θὰ εἶναι ριχτή, ἄλλοτε εὐθύγραμμη καὶ ἄλλοτε κάπως πιὸ ἄνετη. Τόσο ἡ μιά, ὅσο κι' ἡ ἄλλη κόψι ταιριάζουν πολὺ στὰ παιδιά. Τὸ κλείσιμο τῆς βέστας θὰ εἶναι στρογγυλὸ στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ. Μία φαρδειὰ φάσα, μὲ τὸ ὕφασμα βαλμένο κόντρα, θὰ χρησιμεύη γιὰ τὸ κούμπωμα.

Τὰ μανίκια θὰ εἶναι λίγο κοντύτερα ἀπὸ τὸ κανονικὸ μάκρος.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὰ παιδικὰ ἐπανωφόρια, ποὺ προορίζονται γιὰ καθημερινὴ χρῆσι, γίνονται κι' αὐτὰ ἀπὸ λαινὰζ φανταιζί. Τὰ τουΐντ, τὰ καρρώ, τὰ καντριγιέ, τὰ πιὲ-ντὲ-πούλ, τὸ καθένα ἔχει τὴ χάρι του. Μιὰ ὁμορφη κόψι γιὰ ἕνα κοριτσίστικο ἐπανωφοράκι, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχει τὸ ἐπάνω μέρος μεσάτο, ἐνῶ τὸ κάτω συγκλίνει κλός.

Τ' ἀγορίστικα ἐπανωφόρια εἶναι ἐβαζὲ πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ δὲν κάνουν μέση καὶ μάλιστα γίνονται μονοκόμματα, χωρὶς ἕνωσι στὴ μέση.

ΠΛΕΧΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ διάφορα πλεχτὰ εἶναι πάντα ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μαμάδων, γιατὶ εἶναι πραγματικὴ εὐχαρίστησι ν' ἀσχολῆται μιὰ μητέρα γιὰ νὰ πλέξη ἕνα πουλόβερ, ἕνα σουέτερ, μιὰ ζακετοῦλα γιὰ τὸ παιδί της.

Ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, κάθε ἡλικίας, μὲ κοντὸ πανταλονάκι ἢ πλισσεδωτὴ φουστίτσα, συνδυάζοντας ἕνα ὁμορφο πλεχτό, θὰ εἶναι χαριτωμένα.

Προτιμᾶτε τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ μάλιστα τὰ κάπως ζωηρὰ καὶ μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι εἶναι πολὺ τῆς μόδας οἱ φανταιζὶ πλέξεις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μὲ προῖκα καὶ χωρίς...

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Τὸ δίλημμα!...

— Σκέφτομαι νὰ πῶ τὸ «ναί», ρὲ Μιλτιάδη. Κύτταξε τί προῖκα διαθέτει!...

— Νὰ βράσω καὶ σένα καὶ τὰ λεφτά σου. Τέτοια δουλειὰ εὕρισκα καὶ χωρὶς νὰ παντρευτῶ!

— Ἕνα χρόνο θὰ ἐργασθῶ ἀκόμη, Τζούλια μου, κι' ἀφοῦ συμπληρώσω τὴν προῖκα μου, θὰ βρῶ ἕνα καλὸ παλληκάρι νὰ παντρευτῶ!...

— Πέστε τὸ «ναί», δεσποινίς. Κυττᾶτε τί προῖκα ἔχω!...

Διηγηματικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ντέιν Κίντ

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ 2 ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ ἀστυνομία βρίσκει τὰ λεφτὰ καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ Κάρσον κρυμένα μέσα στὸ τροχόσπιτο καὶ τὴν ὑποπτεύεται ἀκόμα περισσότερο πὼς λέει ψέμματα. Ἀνακαλύπτει ἐπίσης κι' ἄλλα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του. Μὴ ἔχοντας ὅμως ἀκόμα θετικὲς ἀποδείξεις, ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο καὶ νὰ τὸν θέσῃ ὑπὸ παρακολούθησι. Ἀφοῦ ἡ Σίρλεϋ κι' ὁ Κάρσον ἐπισκέπτονται διάφορα καμπαρέ, ἀναζητῶντας τὰ ἴχνη τῶν δύο κακοποιῶν, γυρίζουν στὸ σπίτι τοῦ Κάρσον, ὅπου ἡ Σίρλεϋ γίνεται δική του. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ποὺ ἔχουν συνέλθει ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ τὸν ἐκνευρισμό τους, μετανοοῦν κι' οἱ δυό γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν. Ὁ Κάρσον πηγαίνει στὸ γραφεῖο του, ὅπου συναντᾶει τὴ γενικὴ συμπάθεια τῶν συναδέλφων του. Ξαφνικὰ τοῦ τηλεφωνεῖ ἡ Σίρλεϋ πὼς ἔφτασε ἕνα γράμμα γι' αὐτόν. Πίσω ἀπὸ μιὰ φωτογραφία, ποὺ παριστάνει τὴ Σάννον γυμνή, οἱ ἀπαγωγεῖς τοῦ μιλοῦν γιὰ 50.000 δολλάρια γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερη τὴ νυφαίκα του. Ἂν δείξῃ τὴ φωτογραφία στὴν ἀστυνομία, θ' ἀποδείξῃ ἔτσι τὴν ἀθωότητά του. Ἀλλὰ οἱ κακοποιοὶ τὸν ἀπειλοῦν ὅτι θὰ σκοτώσουν τότε τὴ Σάννον. Ἔτσι ἀποφασίζει νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα.

5ον — Ἡ ἀπαγωγὴ εἶναι ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἀνήκει στὴ δικαιοδοσία τῆς ὁμοσπονδιακῆς ἀστυνομίας. Τοὺς ἀστυνομικούς της λοιπὸν τοὺς λέει ὁ κόσμος «ἀνθρώπους μὲ τὰ γένεια».

Ὁ Κάρσον ἄφησε τὸ ποτῆρι του, δίχως νὰ τ' ἀγγίξῃ, καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ λίγο τὸ στόρ γιὰ νὰ κυττάξῃ ἔξω.

Τώρα ποὺ ὁ Γιάνσεϋ κι' ὁ σύντροφός του ἤξεραν πὼς τοὺς εἶχε πάρει εἴδησι δὲ φοντίζαν πιὰ νὰ κρυφτοῦνε. Τ' αὐτοκίνητό τους ἦταν στοιμαστημένο φανερὰ μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, πρόσθεσε ὁ Κίνσεν, συμβουλεύουν πάντα τοὺς ἐνδιαφερομένους ν' ἀπευθύνωνται ἀμέ'ως στὴ ἀστυνομία. Γιατί, πέντε φορὲς στὶς δέκα τὸ θῦμα εἶναι ἤδη νεκρό, ὅταν οἱ ἀπαγωγεῖς του ζητᾶνε τὰ λύτρα... Ἐμεῖς ὅμως ξέρουμε πὼς ἡ Σάννον εἶναι ζωντανή. Ἢ τουλάχιστον, ἦταν ὅταν τὴ φωτογραφίσανε.

—Τὴ δύστυχη! εἶπε ἡ Σίρλεϋ κυττάζοντας τὴ φωτογραφία. Μὲ τόσα ποὺ τράβηξε, δὲν ἔχασε τίποτε ἀπ' τὴν ὁμορφιά της... Εἶναι φανερὸ δὲ τί θέλουν νὰ ποῦνε μὲ τὶς λέξεις: «Δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς ποῦμε πῶς». Θὰ καλέσουνε φαίνεται, ὅλα τὰ καθάρματα τοῦ τόπου καί...

Τὸ χέρι τοῦ Κάρσον τῆς βούλωσε, ἀπότομα, τὸ στόμα.

—Σωπᾶστε! τῆς φώναξε ἄγρια. Ὕστερα πέρασε τὸ χέρι του, ποὺ ἔτρεμε, πάνω στὸ πρόσωπό του, καὶ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ:

—Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλά...

— Δὲ σᾶς πασεξηγῶ Τὴν ἀγαπᾶτε!

—Ναί.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Κάθησε στὴν ὄκρη τοῦ ντιβανιοῦ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὰ γόνατά της.

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ρώτησε.

—Γιὰ τὴν ὥρα, προσπαθῶ νὰ βρῶ τρόπο γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πάω στὴν Τράπεζα νωρὶς νὰ κινήσω τὶς ὑποψίες τῶν δύο ἀστυνομικῶν ποὺ φυλᾶνε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἂν μὲ πάρουν εἴδησι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ναναγήσουν οἱ συνεννοήσεις.

—Δὲ θὰ μπορούσα νὰ πάω ἐγὼ στὴ θέσι σας;

—Ἀμφιβάλλω,ἀπάντησε ὁ Κάρσον ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ ρεκλάμα ποὺ μοῦ κάνανε οἱ ἐφημερίδες, ἀκόμα κι' ἂν ἔγραφα στὸ διευθυντὴ τῆς Τραπέζης ὅτι σᾶς στέλνω ἐγώ, καὶ τοῦ ζητοῦσα νὰ μὴν πῇ τίποτε σὲ κανένα, θὰ ὑποπτεύοτανε πιθανώτατα καὶ θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία.

—Καὶ τότε, οἱ κακοῦργοι δὲ θὰ δίνανε πιὰ σημεῖα ζωῆς, συμπλήρωσε ἡ Σίρλεϋ.

—Ναί, αὐτὸ φοβᾶμαι κι' ἐγώ.

—Τί θὰ κάνουμε λοιπόν;

—Δὲν ξέρω.

Ὁ Κάρσον πῆρε τὸ φάκελλο ποὺ εἶχε μέσα τὴ φωτογραφία, κι' ἐξέτασε τὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα του. Εἶχε πασαληφθῆ στὸ Λόνγκ Μπήτς, τὴν προηγούμενη νύχτα, στὶς 11½. Μὰ αὐτὸ δὲ σήμαινε τίποτα. Μπορεῖ νὰ τὸν εἶχαν ρίξει σὲ ἕνα ταχυδρομικὸ κουτὶ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς προηγουμένης μέρας.

Ὡστόσο, ἂν ἔκριναν ἀπ' τὴ σφραγίδα, ἡ Σάνια βρισκόταν φυλακισμένη ἐκεῖ κοντά, σὲ ἀπόστασι μικρότερη ἀπὸ 15 χιλιόμετρα. Αὐτὸ ἦταν κάποια μικρὴ παρηγοριά.

—Θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ δανειοσθῆτε λεφτὰ ἀπὸ κάποιον ποὺ νὰ τοὺ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, συμβούλεψε ἡ Σίρλεϋ. Κανένα συνάδελφό σας, ἂς ποῦμε...

—Ἀμφιβάλλω,ἀπάντησε ὁ Κάρσον κουνώντας τὸ κεφάλι του. Δὲ θὰ κατάφερνα ἔτσι νὰ συγκεντρώσω ἕνα ἀξιόλογο ποσόν.

Ἡ κοπέλλα κύτταξε τὸ ποτῆρι μὲ τὸ οὐΐσκυ, ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ γαμπρός της χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξῃ.

—Μήπως προτιμᾶτε ἕνα φλυτζάνι καφέ, Τζίμ; τοῦ εἶπε. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ ἴσως νὰ σκεφθῆτε πιὸ ψύχραιμα.

— Ναί ἴσως...

Ἡ Σίρλεϋ ἑτοίμασε τὸν καφὲ καὶ τὸν σερβίρισε στὴν κουζίνα. Ὁ Κάρσον σκέφθηκε τὴ δύναμι τῆς συνηθείας καὶ τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἐνῶ περνοῦσε μιὰ τραγωδία χωρὶς προηγούμενο, ἡ ζωὴ συνεχιζότανε γι' αὐτόν. Ἐξακολουθοῦσε νάναι εὐαίσθητος στὴ ζέστη, στὸ κρῦο, στὴν πεῖνα, στὴ δίψα, σ' ὅλες τὶς ὀρέξεις τῆς σάρκας.

"Ὅλ' αὐτὰ ἀποδείκνυαν ἴσως πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι κακὸς κατὰ βάθος καὶ πὼς τὸ πάθος δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ συνείδησι. Ἡ ἀνάμνησι τῆς νυχτερινῆς ἀδυναμίας του τὸν ἔσπωχνε ἀκόμα περισσότερο νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὴ Σάννον καὶ νὰ δεχθῇ τοὺς ὅρους τῶν δυὸ κακοποιῶν, ὁποιοι κι' ἂν θὰ ἦτανε — φτάνει νὰ τοῦ δίνανε πίσω τὴ γυναῖκα του!

Ἡ Σίρλεϋ ἤπιε μιὰ γουλιὰ καφὲ κι' ἔκανε ἕνα μορφασμό.

— Τί πάθατε; τὴ ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Τίποτα, ἀπάντησε. Δὲν ὑπάρχει γάλα στὸ ψυγεῖο, καὶ δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ πίνω σκέτο καφέ.

Ὁ Κάρσον ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σὲ σκέψεις. "Αν θυμότανε καλά, τὸ πρωῒ ποὺ φύγανε, ἐνῶ φορτώνανε τὸ τροχόσπιτο, ἡ Σάννον τὸν εἶχε ρωτήσει ἂν εἶχε φροντίσει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ γαλατᾶ νὰ μὴ τοὺς φέρῃ τίποτα ἐπὶ 15 μέρες. Αὐτὸς ἀπάντησε πὼς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ. Κι' ἡ Σάννον ἀποφάσισε νὰ τοῦ ἀφίσῃ ἕνα σημείωμα γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ νὰ τοὺς φέρνῃ γάλα ἀπὸ τὴ δεύτερη Δευτέρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους.

— Κυττάξατε καθόλου στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας; ρώτησε τὴ Σίρλεϋ.

— "Οχι, δὲν τὸ σκέφθηκα.

Ὁ Κάρσον ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Θἄχε ἀφίσει τὸ σημείωμα ἡ Σάννον, γιατὶ ὑπῆρχαν ἐκεῖ δυὸ μποτίλιες γάλα καὶ ἡ κρέμα τῆς βδομάδας.

Καθὼς ἔσκυβε ὁ Κάρσον γιὰ νὰ πάρῃ τὶς μποτίλιες, εἶδε τὸ δεύτερο φάκελλο. Νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν ὁ λογαριασμὸς τοῦ γαλατᾶ. Ὕστερα ὅμως κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ ἀπὸ μέσα.

Ὁ Κάρσον τοάθηξε τὸ φάκελλο, κάτω ἀπ' τὶς μποτίλιες, καὶ τὸν πῆρε μέσα στὴν κουζίνα.

— Τὸν φέρανε μπροστὰ στὴ μύτη μας! εἶπε. Καί, χωρὶς νὰ πάρουν εἴδησι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ φυλᾶνε ἀπ' ἔξω... Θ' ἀνεβήκανε, φαίνεται, ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

— Τί εἶν' αὐτό; Σᾶς γράφουνε πάλι γιὰ λύτρα;

— "Ετσι ὑποθέτω, ἀπάντησε ὁ Κάρσον.

Ξεσφράγισε τὸ φάκελλο. Εἶχε μέσα, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, μιὰ αἰσχρὴ φωτογραφία τῆς Σάννον. Τὸ μήνυμά τους ἦταν καὶ πάλι γραμμένο στὸ πίσω μέρος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, οἱ ἀπόστολείς δὲν εἶχαν κάνει τὸν κόπο νὰ κόψουνε ψηφία καὶ γράμματα ἀπὸ ἐφημερίδες, γιὰ νὰ τὸ σχηματίσουνε. Τὸ εἶχαν γράψει μὲ τὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ τυπογραφικὰ γράμματα.

— Μὴ μένετε ἔτσι, σὰν ἄγαλμα! φώναξε ἡ Σίρλεϋ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφή μου! Πέστε μου τί σᾶς γράφουνε!

Ὁ Κάρσον διάβασε, μὲ δυνατὴ φωνή:

— «Εἴδαμε τὸν ταχυδρόμο νὰ σᾶς φέρνῃ τὸ γράμμα μας, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Σᾶς τὸ λέμε γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς δὲν κοιμόμαστε, ἀλλὰ σᾶς κατασκοπεύουμε συνεχῶς. Ἀκοῦστε τώρα τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν θέλετε νὰ ξαναδῆτε ζωντανὴ τὴ γυναίκα σας: Βάλετε μέσα σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα 50 χιλιάδες δολλάρια, σὲ μικρὰ χαρτονομίσματα, καὶ πηγαίνετε ἀπόψε, στὶς 9 ἀκριβῶς, στὸ γραφεῖο σας, στὴν ἑταιρεία. Στὶς 9 καὶ 8', κρῦφτε τὴν τσάντα κάτω ἀπ' τὸ κουβούκλιο τῶν μηχανῶν τοῦ πηγαδιοῦ Νο 1. Ὕστερα ξαναγυρίστε πεζῆ στὸ μέρος, ποὺ ἀφίνει τ' αὐτοκίνητό του τὸ προσωπικό. Ἂν ἔχετε ἀκολουθήσει πιστὰ τὶς ὁδηγίες μας, θὰ βρῆτε ἐκεῖ τὴν κ. Κάρσον.

»Οἱ Αἰγυπτιακοὶ Δράκοντες.

»Υ. Γ. Σᾶς ἄρεσαν οἱ φωτογραφίες;».

Ὁ Κάρσον κύτταξε τὴ δεύτερη φωτογραφία, ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὴν πρώτη. Τὴν ἔδωσε ὕστερα στὴ Σίρλεϋ. Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ παρατήρησε:

— Φαίνεται νὰ ξέρουνε καλὰ τὸ μέρος ποὺ δουλεύετε... Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα πηγάδι Νο 1;

— Ναί, εἶναι τὸ πρῶτο, ποὺ ἄνοιξε ἡ ἑταιρεία, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γηπέδου.

— Καὶ ὁ χῶρος ποὺ παρκάρουν τ' αὐτοκίνητα;

— Ὑπάρχει κι' αὐτός...

— "Εχουν λοιπὸν ἑτοιμάσει μὲ προσοχὴ τὸ σχέδιό τους... "Ισως ν' ἀνήκουν, ἢ ν' ἀνῆκαν ἄλλοτε, στὸ προσωπικὸ τῆς ἑταιρείας.

Ὁ Κάρσον ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀναπάλησε χωρὶς δυσκολία τὶς φυσιογνωμίες τῶν δύο «τέντυ-μπόϋς». Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνη τὴ νύχτα, καὶ δὲν κατώρθωνε οὔτε καὶ τώρα νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. "Αν ἐργάζονταν πραγματικὰ στὴν ἑταιρεία, θ' ἀνῆκαν σὲ μιὰ ὑπηρεσία ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δική του.

Ἀνοιξε πάλι τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ μέρος μὲ προσοχή. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ μὲ μάνταλο καὶ ἀλυσίδα. Ἔξω ἦταν ἕνα μικρὸ μπαλκόνι, ποὺ ἔβλεπε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε κανεὶς τὸ γκαράζ, τὸ πηγάδι καὶ τὸ μέρος ποὺ παρκάρανε τὰ αὐτοκίνητα. Ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἔβγαινε μιὰ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ κατέβαινε στὸ γκαράζ.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— Ἡ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ἀπάντησε ὁ Κάρσον. Ἀνεβήκανε ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ ἔκλεισαν τὸ γκαράζ, καὶ μπήκανε μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Ἔτσι δὲν τοὺς εἶδε κανείς.

— Ἀλλὰ πῶς μπήκανε μέσα; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ. Ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη μὲ μάνταλο καὶ ἀλυσίδα.

— Ἔτσι ὑποθέτω, ἀπάντησε ὁ Κάρσον. Ἔτσι ὑποθέτω ὅτι μπήκανε καὶ ὅτι βγῆκανε. Ἀλλὰ δὲν ξέρω πῶς τὸ κάνανε.

Ἔξεσφράγισε τὸ φάκελλο. Εἶχε μέσα, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, μιὰ αἰσχρὴ φωτογραφία τῆς Σάννον. Τὸ μήνυμά τους ἦταν καὶ πάλι γραμμένο στὸ πίσω μέρος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, οἱ ἀποστολεῖς δὲν εἶχαν κάνει τὸν κόπο νὰ κόψουνε ψηφία καὶ γράμματα ἀπὸ ἐφημερίδες, γιὰ νὰ τὸ σχηματίσουνε. Τὸ εἶχαν γράψει μὲ τὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ τυπογραφικὰ γράμματα.

— Μὴ μένετε ἔτσι, σὰν ἄγαλμα! φώναξε ἡ Σίρλεϋ. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφή μου! Πέστε μου τί σᾶς γράφουνε!

Ὁ Κάρσον διάβασε, μὲ δυνατὴ φωνή:

— «Εἴδαμε τὸν ταχυδρόμο νὰ σᾶς φέρνῃ τὸ γράμμα μας, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Σᾶς τὸ λέμε γιὰ νὰ καταλάβετε πὼς δὲν κοιμόμαστε, ἀλλὰ σᾶς κατασκοπεύουμε συνεχῶς. Ἀκοῦστε τώρα τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν θέλετε νὰ ξαναδῆτε ζωντανὴ τὴ γυναίκα σας: Βάλετε μέσα σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα 50 χιλιάδες δολλάρια, σὲ μικρὰ χαρτονομίσματα, καὶ πηγαίνετε ἀπόψε, στὶς 9 ἀκριβῶς, στὸ γραφεῖο σας, στὴν ἑταιρεία. Στὶς 9 καὶ 8', κρῦφτε τὴν τσάντα κάτω ἀπ' τὸ κουβούκλιο τῶν μηχανῶν τοῦ πηγαδιοῦ Νο 1. Ὕστερα ξαναγυρίστε πεζῆ στὸ μέρος, ποὺ ἀφίνει τ' αὐτοκίνητό του τὸ προσωπικό. Ἂν ἔχετε ἀκολουθήσει πιστὰ τὶς ὁδηγίες μας, θὰ βρῆτε ἐκεῖ τὴν κ. Κάρσον.

»Οἱ Αἰγυπτιακοὶ Δράκοντες.

»Υ. Γ. Σᾶς ἄρεσαν οἱ φωτογραφίες;».

Ὁ Κάρσον κύτταξε τὴ δεύτερη φωτογραφία, ποὺ ἐμοιαζε μὲ τὴν πρώτη. Τὴν ἔδωσε ὕστερα στὴ Σίρλεϋ. Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ παρατήρησε:

— Φαίνεται νὰ ξέρουνε καλὰ τὸ μέρος ποὺ δουλεύετε... Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα πηγάδι Νο 1;

— Ναί, εἶναι τὸ πρῶτο, ποὺ ἄνοιξε ἡ ἑταιρεία, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γηπέδου.

— Καὶ ὁ χῶρος ποὺ παρκάρουν τ' αὐτοκίνητα;

— Ὑπάρχει κι' αὐτός...

— "Εχουν λοιπὸν ἑτοιμάσει μὲ προσοχὴ τὸ σχέδιό τους... "Ισως ν' ἀνήκουν, ἢ ν' ἀνῆκαν ἄλλοτε, στὸ προσωπικὸ τῆς ἑταιρείας.

Ὁ Κάρσον ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀναπάλησε χωρὶς δυσκολία τὶς φυσιογνωμίες τῶν δύο «τέντυ-μπόϋς». Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνη τὴ νύχτα, καὶ δὲν κατώρθωνε οὔτε καὶ τώρα νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. "Αν ἐργάζονταν πραγματικὰ στὴν ἑταιρεία, θ' ἀνῆκαν σὲ μιὰ ὑπηρεσία ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δική του.

Ἀνοιξε πάλι τὴν πόρτα τῆς ὑπ-

Μικρὴ ἱστορία

"Υπνος στὸ τραῖνο

Ὁ Ἀντώνης μπαίνει στὴ νυκτερινὴ ἀμαξοστοιχία ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ τραῖνο εἶναι γεμάτο ἀπὸ ταξιδιῶτες. Ἀλλὰ κατορθώνει νὰ βρῇ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸ ὁποῖο βρίσκονται ἄλλοι τέσσερις ἐπιβάτες. Ὁ Ἀντώνης ἐγκαθίσταται, συνιστᾶται μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς λέει:

—Πηγαίνετε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅλοι;

—Μάλιστα.

—Τότε ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ πρότασι. "Ολοι βέβαια θὰ θέλαμε νὰ κοιμηθοῦμε λίγες ὧρες. Προτείνω λοιπὸν νὰ χαπομοιρασθοῦμε τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ διαμερίσματος γιὰ ὕπνο. Καὶ ὁ καθένας θὰ κοιμηθῇ μὲ τὴ σειρὰ τοῦ. Ἐγὼ παραδείγματος χάριν, θὰ κοιμηθῶ μέχρι τὴ Λειβαδιά. Ὁ δεύτερος ἀπὸ τὴ Λειβαδιὰ μέχρι τὴ Λάρισα. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἔτσι θὰ κοιμηθῇ καθένας μας ἀπὸ δυόμισι ὧρες.

Ἡ πρότασι γίνεται δεκτή, οἱ τέσσερες μαζεύονται στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ διαμερίσματος καὶ παραχωροῦν τὴν ἄλλη στὸν Ἀντώνη. Ἐκεῖνος τοὺς λέει:

—Ὅταν πλησιάζουμε στὴ Λειβαδιά, παρακαλῶ νὰ μὲ ξυπνήσετε.

Καὶ ξαπλώνει καὶ κοιμᾶται ἡσυχάρικος. Λίγο πρὶν φτάσουν στὴ Λειβαδιά, τὸν ξυπνοῦν. Ὁ Ἀντώνης μαζεύει τὶς βαλίτσες του καὶ ὅταν τὸ τραῖνο σταματᾶ, πᾶει νὰ κατεβῇ.

—Ποῦ πᾶτε; τὸν ρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

—Ἐγὼ ἐφτάσα, τοὺς λέει ὁ Ἀντώνης. Γιὰ τὴ Λειβαδιὰ ἐρχόμουνα.

—Καὶ γιατί δὲ μᾶς τὸ εἶπες ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀγενέστατε;

—Μήπως μὲ οὔτησε κανεὶς γιὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ; Γειὰ σας καὶ καλὸ ταξίδι, ἀπαντᾶ ὁ Ἀντώνης καὶ κατεβαίνει.

Καὶ σεῖς

Θὰ γίνετε ὡραιότερη

Ἐπισκεφθῆτε τὸ

Ἰνστιτοῦτο

Constant

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ αἰσθητικαὶ
Μύτης — Στήθους — Ρυτίδων

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ τελεία
μὲ πεῖραν μιᾶς 10ετίας

Εἰδικαὶ θεραπεῖαι:
Ἀκμῶν—Ρυτίδων—Λεκέδων—Πανό-
δων—Φακίδων—Παχυσαρκίας—Τρι-
χοπτώσεως—Ἀραιώματος μαλλιῶν—
Πιτυριάσεως—Ὑπερλιπώσεως κλπ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constant

ΤΡΙΑΙΝΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28
ΤΗΛ. 36.396

Ἡ πρώτη περιποίησις ΔΩΡΕΑΝ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ
(ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ)
ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1920 ΕΩΣ 1960

Πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ὑποπρακτορείων τῶν πρακτορείων τῶν ἐφημερίδων Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΣ 50

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Γωνία: Ἀκαδημίας καὶ Χαριλάου Τρικούπη 18. Τηλέφωνον 620·666
Δέχεται 5 — 8.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως
Γ. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ—Δ. ΝΗΦΟΡΟΣ
ΙΑΤΡΟΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΙ
Μετέφεραν τὰ ἐργαστήριά των εἰς τὴν ὁδὸν Κάνιγγος 23α.
Τηλ. 621.932

πηρεσίας κι' ἐξέτασε τὰ παράθυρα τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν. Τὸ δεύτερο γράμμα ἔλεγε πὼς οἱ κακοποιοὶ εἶχαν δῆ ποὺ ἔφτασε τὸ πρῶτο μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Συνεπῶς, ὁ ἕνας τούλάχιστον ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται σ' ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ παράθυρα. Ποιὸ ὅμως;

Ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ Κάρσον σκέφθηκε νὰ ἀποταθῆ στὸ Γιάνσεϋ. Ἀλλὰ τὸν συγκράτησε πάλι ὁ φόβος μήπως χάση τὴ Σάννον.

Δάγκασε τὶς γροθιές του μ' ἀπελπισία. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτό του τόσο ἀνίσχυρο κι' ἀνίκανο... Δὲν τοῦ ἔμενε, παρὰ νὰ ὑπακούσῃ στὶς ὁδηγίες τῶν κακοποιῶν — χωρὶς κἂν νἄναι σίγουρος πὼς θὰ τοῦ δίνανε πίσω τὴ γυναῖκα του ζωντανή!

— Καλύτερα θὰ κάνετε νὰ μπῆτε μέσα, τοῦ σύστησε ἡ Σίρλεϋ. Ἂν κατασκοπεύουνε τὸ διαμέρισμα, πρέπει νὰ μᾶς δοῦνε ἤρεμους, ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ μεγαλώσουν τὶς ἀξιώσεις τους!

Ὁ Κάρσον μπῆκε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τοὺς δώσω αὐτὰ ποὺ ζητᾶνε!... μουρμούρισε.

Γύρισε στὸ λίβινγκ - ρούμ καὶ προσπάθησε νὰ σκεφθῆ.

Ἂν κατώρθωνε νὰ πάῃ στὴν Τράπεζα, θὰ μποροῦσε ν' ἀποσύρῃ 28 χιλιάδες δολλάρια. Ὑπῆρχε ἐπίσης ἐκείνη ἡ ἀσφάλεια ζωῆς του, γιὰ 50 χιλιάδες δολλάρια. Μιὰ καὶ πλήρωνε τὰ ἀσφάλιστρα ἐπὶ 10 χρόνια, θὰ μποροῦσε νὰ δανεισθῆ ἀπέναντι 7—8 χιλιάδες. Ἔτσι, θὰ συγκέντρωνε 35 χιλιάδες.

Ἴσως ν' ἀρκοῦνταν σ' αὐτὰ οἱ δυὸ κακοποιοί. Ἀλλά, ἂν κατάφερνε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν Τράπεζα καὶ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά, διέτρεχε ἕνα διπλὸ κίνδυνο: "Η νὰ τὸν παρακολουθήσουν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Ρόζενκρανς ὡς τὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ καὶ νὰ χαλάσουν τὴ δουλειὰ μὲ τὴν παρουσία τους, ἢ νὰ τὸν συλλάβουν μὲ τὰ λεφτὰ πάνω του καὶ νὰ τὸ θεωρήσουν σὰν ἀπόδειξι ὅτι, ἀφοῦ δολοφόνησε τὴ γυναῖκα του, πῆρε ὅλες τὶς οἰκονομίες του γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ...

Βέβαια, οἱ φωτογραφίες τῆς Σάννον τοῦ ἐπιτρέπανε ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετο. Ἀλλ' οἱ κακοῦργοι τὸν εἶχαν προειδοποιήσει γιὰ τὸ τί θὰ τοῦ συνέβαινε ἂν ἔδειχνε τὶς φωτογραφίες στὴν ἀστυνομία.

Ἐξ ἄλλου, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆ καὶ τὶς ψυχολογικὲς ἀντιδράσεις τῆς Σάννον. "Οταν θὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέφανε — ἂν κρατοῦσαν τὸ λόγο τους — θὰ μποροῦσε μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν τρυφερὴ ἀγάπη του νὰ γιατρέψῃ τὸ βασανισμένο κορμί της. Ἀλλ' ἡ ψυχική της ἰσορροπία; Πόση ἦταν ἡ ἀντοχὴ μιᾶς γυναίκας σὲ τέτοιες φριχτὲς δοκιμασίες;

Ἔπειτα ἀπ' τὴν περιπέτεια ἐκείνη, ἡ Σάννον θὰ ξαναγύριζε ποτὲ στὴ φυσιολογική της κατάστασι; Δὲν κινδύνευε νὰ καταστραφῆ γιὰ πάντα ἡ συζυγική ζωή τους; — Ἰδίως ἂν ἀναγκαζόταν νὰ δείξῃ τὶς φωτογραφίες στὴν ἀστυνομία: Ἡ Σάννον θὰ σκεπτόταν σ' ὅλη της τὴ ζωὴ πὼς ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων εἶχαν ἀπολαύσει τὴ σκανδαλώδη κι' ἐξευτελιστικὴ ἱστορία της καὶ πὼς ἑκατοντάδες προνομιοῦχοι εἶχαν δῆ τὶς φωτογραφίες, ποὺ τὴν ἀποδεικνύανε...

Ἡ Σίρλεϋ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, στὸ λίβινγκ-ρούμ.

Κάθησε στὸ ντιβάνι, ἀγκάλιασε τὰ γόνατά της μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ παρατήρησε;

— Δὲν κερδίζουμε τίποτα μὲ τὸ νὰ μᾶς τρώῃ ἡ ἔγνοια! "Αν κρίνῳ ἀπ' τὸ δεύτερο γράμμα, οἱ κακοποιοὶ ξέρουνε τὰ κατατόπια τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ἑλ Σεγκοῦντο. Ἐξ ἄλλου, ἐνδιαφέρονται περισσότερο νὰ πάρουν τὰ λεφτά, παρὰ νὰ κρατήσουνε τὴν ἀδελφή μου. "Αν μπορούσαμε νὰ τὰ βροῦμε...

— Πενῆντα χιλιάδες δολλάρια; Πού; Πώς;... Κι' ἂν ἀκόμα κατορθώσω νὰ πάω στὴν Τράπεζα καὶ νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ χωρὶς νὰ μὲ πιάσουνε, τὸ πιὸ πολὺ ποὺ θὰ μπορέσω νὰ συγκεντρώσω, θὰ εἶναι 35 χιλιάδες!

— Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ προσποιηθῆτε πὼς ἀκολουθεῖτε τὶς ὁδηγίες τους! Θ' ἀφίσετε τὰ λεφτὰ στὸ μέρος ποὺ σᾶς ὑποδείξανε. "Υστερα, ὅταν πᾶνε νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ, θὰ τοὺς ἐπιτεθῆτε ξαφνικά, κι' ὄχι μόνο θὰ πάρετε πίσω τὴ Σάννον, ἀλλὰ καὶ θὰ στείλετε στὴ φυλακὴ τοὺς ἀπαγωγεῖς της.

— Μὰ πῶς; Μὲ ποῖον τρόπο;

— Δὲν ἔχω ἰδέα... Ἐσεῖς ὅμως, σὰν ἄντρας ποὺ εἴσαστε, μπορεῖτε νὰ βρῆτε κάποιον τρόπο.

Ὁ Κάρσον σκέφθηκε καλὰ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Τὸ πηγάδι Νο 1 βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ γηπέδου, σὲ μιὰ γωνιὰ μισοσκοτεινή. Μιὰ ντουζίνα ἄλλα πηγάδια τὸ χώριζαν ἀπ' τὸ κτίριο τῶν γραφείων.

Ἀφοῦ ἄφηνε τὴν τσάντα κάτω ἀπ' τὸ κουβούκλιο τῆς μηχανῆς, δὲ θὰ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ βρῆ ἕνα μέρος ἀπ' ὅπου νὰ μπορῆ νὰ ἐπιβλέπῃ ἀθέατος τὸ πηγάδι Νο 1.

Ἂν, ἀντὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ «πάρκο» τῶν αὐτοκινήτων, ἔστελνε ἐκεῖ τὴ Σίρλεϋ; Θὰ περίμενε νἀρθῆ νὰ πάρῃ τὰ λύτρα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς «τέντυ-μπόϋς» — ἢ καὶ οἱ δυό. Θἄβγαινε τότε ἀπ' τὴν κρύπτη του, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι...

— "Εχετε καμμιὰ ἰδέα; τὸν ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— "Ισως. Ἀκοῦστε την καὶ πέστε μου πῶς σᾶς φαίνεται!...Πρῶτα-πρῶτα, εἴσαστε πρόθυμη νὰ κινδυνέψετε, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξανασβρῶ τὴ Σάννον;

— Καὶ βέβαια! Θἄκανα ὅ,τιδήποτε, γιὰ τὴν ἀδελφή μου!

— Ξέρετε νὰ χρησιμοποιήσετε πιστόλι;

— Δὲν ἔχω πιάσει ποτὲ ὅπλο στὰ χέρια μου. Μπορῶ ὅμως νὰ δοκιμάσω.

— Καὶ θὰ πυροβολήσετε, ἂν χρειαστῆ;

— Ἀσφαλῶς!

— Λοιπόν, ἂς ὑποθέσουμε πὼς πᾶμε ἀπόψε κι' οἱ δυό μας στὸ ἐργοστάσιο. Σᾶς κρύβω στὸ γραφεῖο μου, ποὺ ἀπέχει μόνο μερικὰ μέτρα ἀπ' τὸ «πάρκο» τῶν αὐτοκινήτων. Θὰ τὸ βλέπετε ἀπ' τὸ παράθυρο...

— Συνεχίστε!

— "Ας ὑποθέσουμε πὼς οἱ κακοῦργοι κρατᾶνε τὸ λόγο τους καὶ πὼς ὁ ἕνας τους φέρνει τὴ Σάννον στὸ «πάρκο». Μπορεῖτε τότε νὰ τὸν ἀπειλήσετε μὲ τὸ πιστόλι σας, νὰ τὸν πυροβολήσετε ἂν χρειαστῆ, ἐνῶ ἐγὼ θ' ἀπασχολοῦμαι μὲ τὸν ἄλλον ποὺ θἀρθῆ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά.

— Δὲν εἶν' ἄσχημη ἰδέα, παραδέχτηκε ἡ Σίρλεϋ. "Αν ὅμως τοὺς σταματήσῃ ὁ φύλακας τῆς πόρτας;

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος.. Ὁ θυρωρὸς μένει στὴ θέσι του μονάχα ὡς τὶς 6 τ' ἀπόγεμα. "Ολη τὴ μέρα, φυλάει ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀπαγορεύῃ τὴν εἴσοδο στοὺς πλασιὲ καὶ στοὺς ἀργόσχολους. Στὶς 6, τὸν ἀντικαθιστᾶ ἕνας ἀπ' τὴ νυχτερινὴ βάρδια. Αὐτὸς ὅμως δὲν κάνει τὸ θυρωρό. Εἶναι μάλλον νυχτοφύλακας.

— Μ' ἀρέσει τὸ σχέδιό σας, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Σίρλεϋ. Ποῦ θὰ βρῆτε ὅμως τὰ δυὸ ρεβόλβερ; Τὸ δικό σας τὸ ἔχει κρατήσει ἡ ἀστυνομία, νομίζω...

— Ναί. Δὲ λείπουν ὅμως τὰ ὅπλα ἀπ' τὰ γραφεῖα μας. Οἱ μηχανικοὶ κι' οἱ γεωλόγοι εἶναι συχνὰ ὁπλισμένοι, ὅταν ἀρχίζουνε τὴν ἐκμετάλλευσι μιᾶς καινούργιας περιοχῆς. Εὔκολα θὰ μπορέσω νὰ δανειστῶ δυὸ πιστόλια.

— Ὡραῖα. Καὶ γιὰ τὰ λεφτὰ τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ μποροῦσα νὰ φτιάσω ψεύτικα μάτσα, μὲ δυὸ-τρία ἀληθινὰ χαρτονομίσματα ἀπ' ἔξω, κι' ἀνάμεσά τους ἁπλᾶ χαρτιὰ τοῦ ἴδιου σχήματος.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲ φάνηκε νὰ ἐνθουσιάζῃ τὴ Σίρλεϋ.

— Δὲ συμφωνῶ, Τζίμ, δήλωσε. Αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι εἶναι ἔξυπνοι καὶ πονηροί. Τὸ ἀποδείξανε, ἄλλωστε... Ποιὸς μᾶς λέει πὼς αὐτὸς ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς φέρῃ τὴ Σάννον, δὲ θὰ περιμένῃ ἕνα σύνθημα ἀπ' τὸν ἄλλο; Ἐπὶ παραδείγματι, ἐκεῖνος ποὺ θὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά, μπορεῖ ν' ἀναβοσβύσῃ τρεῖς φορὲς τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του, ἀφοῦ μετρήσῃ τὰ χαρτονομίσματα καὶ βεβαιωθῆ πὼς εἶναι ἐντάξει...

— Σωστά, παραδέχτηκε ὁ Κάρσον. Μὰ σᾶς εἶπα γιὰ ποιὸ λόγο δὲ μπορῶ νὰ πάω στὴν Τράπεζα.

Ἡ Σίρλεϋ σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα ρώτησε:

— Τί δουλειὰ ἀκριβῶς κάνετε στὴν ἑταιρεία τῶν πετρελαίων, Τζίμ;

— Εἶμαι διευθυντὴς τοῦ ταμείου. Ἐγὼ κάνω τὶς πληρωμές.

— Ἡ ἑταιρεία ἔχει λεφτὰ στὴν κάσσα της;

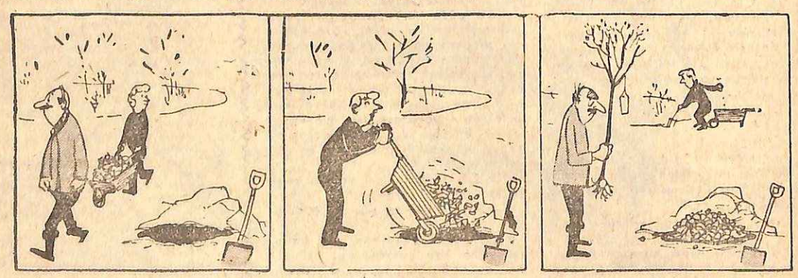
— Ἐξαρτᾶται. Τώρα, ἂς ποῦμε, ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα ἕνα σημαντικὸ ποσόν.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε;

— "Οχι.

— Γιατί;

— Γιατὶ δὲν εἶναι δικό μου.

Χωρὶς λόγια.

Ἡ Σίρλεϋ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— "Οπως νομίζετε... εἶπε. Ἡ Σάννον δὲν εἶναι παρὰ ἀδελφή μου. Ὡστόσο, ἂν ἤμουν ὁ ἄντρας της, θἄκανα τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῶ... τὸ κάθε τι!

"Αρπαξε τὶς δυὸ φωτογραφίες καὶ τὶς ἔδειξε στὸν Κάρσον.

— Τὶς βλέπετε; πρόσθεσε. Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί γίνεται...

— Θεέ μου, πάψετε πιὰ νὰ μὲ βασανίζετε! φώναξε ὁ Κάρσον. Θὰ βρῶ λεφτά.

— Πῶς; "Αν πᾶτε στὴν Τράπεζα καὶ σᾶς πιάσῃ ἡ ἀστυνομία, δὲ θὰ ὑπάρχῃ πιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναδοῦμε τὴ Σάννον!

— "Οχι. Μοῦ δώσατε μιὰ ἰδέα...

Ὁ Κάρσον σκεπτότανε τὰ λεφτά, ποὺ προορίζονταν γιὰ τὴν ἐνοικίασι τοῦ Χέμετ. Τὰ εἶχε στὴν κάσσα του... Θὰ μποροῦσε νὰ δανειστῆ 50 χιλιάδες ἀπ' αὐτά, χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ κανείς. "Υστερα, ὅταν θἄπιανε τοὺς δυὸ ἀπαγωγεῖς καὶ θὰ ἐλευθέρωνε τὴ Σάννον, θἄβαζε στὴ θέσι τους τὰ λεφτὰ αὐτά.

Δὲ θὰ τἄκλεβε. Θὰ τὰ δανειζόταν, ἁπλῶς. "Αν τολμοῦσε νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ σχέδιό του στὸν Τόμψον καὶ στὸ Γκόρ, θἄ δέχονταν κι' οἱ δυὸ νὰ τοῦ δανείσουν τὰ χρήματα.

Κι' ἂν πήγαιναν ἄσχημα τὰ πράγματα, θὰ μποροῦσε νὰ καλύψῃ τὸ «ἔλλειμμα» μὲ δικά του λεφτά.

— Ποιὰ ἰδέα δηλαδή; ἐπέμεινε ἡ Σίρλεϋ.

— Ξέσω ποῦ θὰ βρῶ τὶς 50 χιλιάδες δολλάρια, χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ βγῶ ἀπὸ δῶ πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Δίχως τὸ ρολόϊ του, ὁ Κάρσον ἦταν χαμένος ἄνθρωπος... Κάθε φορὰ ποὺ ἤθελε νὰ δῆ τὴν ὥρα, ἀναγκαζόταν νὰ πάῃ νὰ κυττάξῃ τὸ μικρὸ ἐκκρεμές, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ κομμοδίνο του, ἢ τὸ ἠλεκτρικὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου, στὴν κουζίνα.

"Ως τὶς 5, εἶχε κάνει πάνω ἀπὸ πενῆντα φορὲς αὐτὸ τὸ πήγαινέλα.

Ἦταν νευριασμένος, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ξαναδρῆ τὸ ρολόϊ του καὶ τὰ λεφτά του, ἀλλὰ δὲν τοῦ τὰ εἶχαν δώσει πίσω.

Τὸν ἀπασχολοῦσε ἐπίσης μιὰ ἄλλη ἀπορία: "Αν οἱ κακοποιοὶ σκόπευαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ ζητήσουν ἕνα γερὸ ποσὸν γιὰ λύτρα, γιατὶ εἶχαν κάνει τὸν κόπο νὰ τοῦ κλέψουνε ἕνα ρολόϊ τῶν 80 δολλαρίων καὶ 42 δολλάρια σὲ μετρητά; Κι' ὕστερα, ἀφοῦ τὸν ληστέψανε, γιατὶ εἶχαν κρύψει τὴ λεία τους μέσα στὸ τροχόσπιτό του, ὥστε νὰ στρέψουν ἐναντίον του τὶς ὑπόνοιες τῆς ἀστυνομίας;

Δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι...

"Υστερα, τὸν παραξένευε κάπως τὸ ὑπερβολικὸ πάθος τῆς Σίρλεϋ γιὰ τὸ νερό. Ἐνῶ ἡ Σάννον δὲν εἶχε καθόλου αὐτὴ τὴ μανία, ἡ ἀδελφή της ἦταν ἀληθινὴ σειρῆνα. "Ολη τὴν ὥρα τρέχανε οἱ βρύσες, ἀπὸ τότε ποὺ τὴ φιλοξενοῦσε στὸ διαμέρισμά του!

"Ἀλλοτε διψοῦσε κι' ἄφηνε νὰ χυθῆ πρῶτα πολὺ νερό, γιὰ νὰ κρυώσῃ. "Ἀλλοτε λουζόταν ἢ ἔπλενε τὶς κάλτσες της, τὰ ἐσώρρουχά της...

Τώρα ἔπαιρνε τὸ μπάνιο της, κι' ἀκούγονταν πάλι νὰ τρέχουν οἱ βρύσες τοῦ λευτροῦ.

— Σᾶς παρακαλῶ, Τζίμ, πάψετε νὰ τριγυρίζετε ἔτσι, σὰν κολασμένη ψυχή! φώναξε μέσα ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα. Δὲν ἀντέχουνε πιὰ τὰ νεῦρα μου!

— Μὰ κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σταθῶ σὲ μιὰ θέσι...

— Τὸ αὐτοκίνητο μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς περιμένει πάντα μπροστὰ στὸ σπίτι;

Ὁ Κάρσον ἀνασήκωσε ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ στόρ καὶ κύτταξε ἔξω.

— Ναί, ἀπάντησε. Πιστεύω πὼς ὁ Γιάνσεϋ κι' ὁ συνάδελφός του ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ δυὸ ἄλλους.

— Πῶς θὰ κάνουμε γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγουμε;

— Πιστεύω πὼς βρῆκα τὸν τρόπο. Θὰ σᾶς τὸν ἐξηγήσω ὅταν ἑτοιμαστῆτε.

Ὁ Κάρσον προσπάθησε νὰ ἐπιβληθῆ στὰ νεῦρα του. Πῆρε πάνω ἀπ' τὸ χαμηλὸ τραπέζι τὶς δυὸ φωτογραφίες κι' ἄρχισε νὰ τὶς μελετᾶη.

Τὸ εὐλύγιστο κορμὶ τῆς γυναίκας του δὲν παρουσίαζε καμμιὰ πληγή, καμμιὰ μελανιά. Στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες, τὰ μάτια τῆς Σάννον ἦταν ἐλαφρὰ πρησμένα, σὰ νἄχε κλάψει.

Θὰ δίστασαν, φαίνεται, νὰ τὴ χτυπήσουν οἱ δυὸ ἀλῆτες. Ὁ διαβολικὸς σαδισμός τους θὰ εἶχε ἐκδηλωθῆ μ' ἄλλους τρόπους, πιὸ «διακριτικούς»... Σὲ ποιὰ κατάστασι θὰ τὴν εὕρισκε ὁ Κάρσον;...

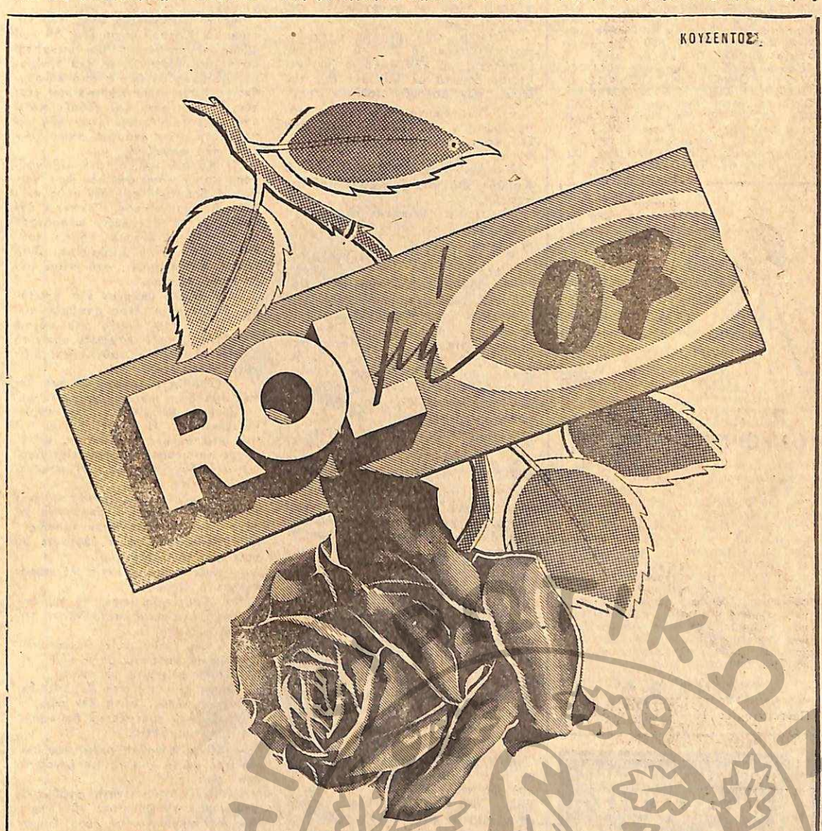
«Κρῖμα νὰ μὴ συμβοῦνε ὅλ' αὐτὰ στὴ Σίρλεϋ» σκεπτότανε μὲ πικρία.

Σύγκρινε τὴ γυναῖκα τῆς φωτογραφίας μὲ κεἰνη ποὺ βρισκόταν τώρα στὸ λουτρό του. Ἡ Σίρλεϋ ἦταν γνήσια ξανθειὰ πλατινέ, ἐνῶ τὰ μαλλιὰ τῆς Σάννον, ἀκόμα καὶ στὴ φωτογραφία, εἶχαν σκοῦρο κάστανὸ χρῶμα. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἦταν ἴδιες κι' ἀπαράλλαχτες. Ἀπὸ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς Φύσεως, δὲ φαίνονταν ἁπλῶς ἀδελφές, ἀλλὰ δίδυμες. Εἶχαν τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὴν ἴδια σωματικὴ διάπλασι, τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὰ ἴδια γκρίζα μάτια.

Ἀλλ' ἡ ὁμοιότης τους σταματοῦσε ὡς ἐδῶ.

Ἡ Σίρλεϋ ἔβαφε τὰ νύχια τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν της μ' ἕνα σκοῦρο κόκκινο βερνίκι, ἐνῶ ἡ Σάννον χρησιμοποιοῦσε χρώματα διακριτικά, ἀπόφευγε τὰ δυνατὰ ἀρώματα κι' ἔβαζε μόνο κολώνια. Ἡ μιὰ μακιγιαριζόταν ἐλαφρότατα, ἡ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Χέρια Βελούδινα!

Τὰ ὡραιότερα χέρια χρησιμοποιοῦν ROL μὲ 07. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνωτερότητος τοῦ ROL. Γιατὶ τὸ 07 ἡ ἀληθινὴ ἐπαναστατικὴ προσθήκη μέσα στὸ ROL ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ προφυλάσσῃ καὶ τὰ ἀβρότερα χέρια.

Ροῦχα Χιονάτα!

Τὰ καθαρότερα ροῦχα εἶναι πλυμένα μὲ ROL. Γιατὶ μόνον τὸ ROL ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ Ροῦχο ὅ,τι ἔχει εἰσχωρήσει βαθειὰ μέσα στὴν ὕφανσι καὶ τοῦ δίνει πραγματικὰ νέα ὄψι.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Μαθαίνοντας καὶ σεῖς νὰ φτιάχνετε αὐτὸ τὸ ὡραῖο χτένισμα μετὰ ἀπὸ ἑξάμηνο φοίτησι εἰς τὰς πολυτελεῖς Ἰδιαιτέρας αἰθούσας ἀρρένων — θηλέων ἀποκτᾶτε ἕνα- ΔΙΠΛΩΜΑ ποὺ ἐξασφαλίζει τὸ μέλλον σας.

Μόνον μὲ 2.000 δρχ. εἰς τὸ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Ε. ΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Ν. ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ. (Κομμωτοῦ διπλωματούχου) Ἀρ. Πρωτ. 130520160 Ὑπ. Παιδείας Ἀριθμὸς περιωρισμένης. Α' Γκρούπ 9—1. Β' Γκρούπ 4—8. Πληροφορίαι — Ἐγγραφαὶ καθημερινῶς. ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 72, ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 617-433.

Σκίτσο παληᾶς ἐκλεκτῆς μαθήτριάς μας, ἀκ τοῦ φυσικοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ποὺ ἐδόθησαν γιὰ τὶς ἑορτὲς καὶ θὰ ἰσχύσουν ἀκόμη γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἐπωφεληθῆτε γιὰ νὰ μάθετε καὶ σεῖς γιὰ σχεδιάζετε, νὰ σκιτσάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε, μὲ σπουδὴ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε. Ἕνα βαλιτσάκι μὲ σύνεργα καὶ ὑλικὰ σχεδίου — ζωγραφικῆς, χρησιμώτατο γιὰ τὴν ἐργασία σας, σᾶς παρέχεται δωρεάν, τώρα περισσότερο παρὰ ποτέ. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. "Αν ἐμποδίζεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία κόψτε καὶ στείλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν τὸ Ἀναλυτικό μας τεῦχος, μὲ κάθε πληροφορία, χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί σας.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΩΡΟΛΟΓΙΑ-ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Μὲ ΔΟΣΕΙΣ
Γαβριλάκης
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69-1ον ΟΡΟΦ.
ΑΘΗΝΑΙ ΛΟΥΜΙΔΗ-ΤΗΛ.28 407

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλεφ. 614 869

Ὁ ἰατρὸς ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως ἐπιμελητὴς Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην 11 — 1 καὶ 5 — 7 μ.μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας δωρεὰν ἑκάστην Τετάρτην.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3 καὶ 5—7, ὃς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τοικούπη 113. Τηλέφ. 613.610. Οἰκία 70-752.

ἄλλη γέμιζε τὸ πρόσωπό της φτιασίδια.

Ὁ Κάρσον ἔβαλε τὴν κάθε φωτογραφία στὸ φάκελλό της καὶ τὶς φύλαξε στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Εἶχε ἀποφασίσει τί θὰκανε: Θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς. "Ἂν δὲν τὸ κατώρθωνε ὅμως, θὰ τοὺς ἔδειχνε τὶς φωτογραφίες κι' αὐτὰ ποὺ ἦταν γραμμένα ἀπὸ πίσω, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξη πὼς ἡ Σάννον ζοῦσε ἀκόμα. "Υστερα θὰ τοὺς ἱκέτευε νὰ τὸν ἀφίσουνε νάρθη σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς.

Στὸ λουτρό, οἱ βρύσες εἶχαν σταματήσει νὰ τρέχουνε κι' ἀκουγότανε τώρα τὸ γουργουρητὸ τῆς ἀποχετεύσεως.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, παρουσιάστηκε ἡ Σίρλεϋ. "Ηταν ξυπόλητη, μὲ τὴν κομπινεζόν, κι' ἔτριβε δυνατὰ μὲ μιὰ πετσέτα τὶς ἄκρες τῶν μακρυῶν μαλλιῶν της.

— Πῶς θὰ κάνουμε γιὰ νὰ φᾶμε; ρώτησε. Δὲν ἔχουμε ἄλλο ἀπὸ ἕνα κουτὶ φασολάκια, στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας.

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ Κάρσον. Θὰ πᾶμε νὰ φᾶμε στὸ ρεστωράν.

— 'Ωραῖα! Θἄπρεπε νὰ μοῦ ἔχη κάνει τὴν ὄρεξι αὐτὴ ἡ ἱστορία... κι' ὅμως πεινάω!

Καὶ ξανσμπῆκε στὸ λουτρό, λέγοντας:

— Θἀρθῶ ἀμέσως μόλις τελειώσω τὴν τουαλέττα μου.

'Η ὥρα ἦταν 8 καὶ 25'. ὅταν ἡ Σίρλεϋ κι' ὁ Κάρσον βγῆκαν ἀπ' τὸ διαμέρισμα κι' ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο τῆς ἑταιρείας. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ δοκίμασαν καθόλου νὰ τοὺς ἐμποδίσουνε. Τὰ φῶτα ὅμως τοῦ ἀμαξιοῦ τους φαίνονταν καθαρὰ σ' ἀπόστασι 25 μέτρων, ὅταν ὁ Κάρσον ξεκίνησε γιὰ ν' ἀκολουθήση τὴ σειρὰ τῶν αὐτοκινήτων — ποὺ ἦταν λιγώτερα αὐτὴ τὴν ὥρα.

Στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ὁ δρόμος χωριζότανε στὰ δυό. 'Αντὶ νὰ πάρη τὴν ἀριστερὴ διακλάδωσι, ποὺ ἀκολουθοῦσε τὴν παραλία, ἔστριψε δεξιὰ πρὸς τὸ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς Ριβιέρας.

— Τί πάθατε; διαιαρτυρήθηκε ἡ Σίρλεϋ κακόκεφα. Τὸ ἐργοστάσιο εἶναι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος... Κι' ὕστερα, μοῦ εἴπατε πὼς θὰ φᾶμε στὸ ρεστωράν... Τί συμβαίνει, λοιπόν; Γιατί πᾶμε πρὸς τὰ ἐδῶ;

'Ο Κάρσον δὲν ἀπάντησε. "Επειτα ἀπὸ ἕνα-δυὸ χιλιόμετρα, ἔστριψε πάλι δεξιά, γιὰ νὰ μπῆ τώρα στὸ ἦδη γεμάτο «πάρκο» αὐτοκινήτων ἑνὸς μεγάλου καταστήματος τροφίμων.

Μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφὴ ἀνάγγελε, ὅτι τὸ κατάστημα ἔμενε ἀνοιχτὸ ὡς τὰ μεσάνυχτα. 'Ο Κάρσον βρῆκε μιὰ θέσι ἐλεύθερη, κοντὰ στὴν πόρτα, καὶ παρκάρισε ἐκεῖ τὸ ἄσπρο αὐτοκίνητο μὲ τὶς χρυσὲς ἐπιγραφές, ποὺ ξεχώιζε ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα νύφω του, τὰ σκοῦρα.

— Ποιὸ εἶναι τὸ πρόγραμμά μας; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— Δὲν τἄπαμε; Θὰ φᾶμε πρῶτα.

Μπήκανε στὸ κατάστημα. Κοντὰ στὴν πόρτα ὑπῆρχε ἕνα μπάρ, ποὺ σερβίριζε σάντουϊτς καὶ ποτὰ χωρὶς οἰνόπνευμα. 'Ο Κάρσον παράγγειλε δυὸ λουκάνικα καὶ δυὸ φλυτζάνια καφέ.

— Αὐτὸ θἄναι τὸ φαγητό μας: παρατήρησε περιφρονητικὰ ἡ Σίρλεϋ.

— Σωπᾶστε καὶ τρῶτε, τὴ διέκοψε ξερὰ ὁ Κάρσον. Ξέρω τί κάνω. Ἐλπίζω ταὐλάνιστον...

Δάγκωσε ἀνυπόμονα τὸ ἕνα λουκάνικο. "Υστερα ἔριξε τυχαῖα βλέμμα, μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του.

'Ο ἕνας ἀστυνομικὸς κύτταζε μέσα, ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῆς βιτρίνας, σκιάζοντας τὰ μάτια του μὲ τὸ ἕνα χέρι. 'Ικανοποιημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρησι, τραβήχτηκε πίσω καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

«Φτάνει νὰ γυρίση τώρα κοντὰ στ' αὐτοκίνητό μας!», σκέφθηκε ὁ Κάρσον.

— Πᾶμε, εἶπε στὴ Σίρλεϋ. Θὰ πάρουμε ἕνα καρροτσάκι καὶ θὰ τὸ φορτώσουμε μὲ ψώνια. Πάτε ὅ,τι σᾶς ἔρθη στὸ μυαλό, σὰ νὰ ψωνίζουμε γιὰ μιὰ βδομάδα.

— Δὲ θὰ τελειώσετε τὸ σάντουϊτς σας; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— "Οχι.

— Τὸ πσίρνω λοιπὸν ἐγώ...

Καί, βλέποντας τὴ σερβιτόρα νὰ γελάη, ἡ Σίρλεϋ πρόσθεσε:

— Ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ τρώω γιὰ δύο!

Μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, ὁ Κάρσον πῆρε ἕνα ἀπ' τὰ εἰδικὰ καρροτσάκια τοῦ καταστήματος καὶ τὸ σπρωξε σ' ἕνα διάδρομο, ἀνάμεσα σὲ βουνὰ ἀπὸ κονσέρβες. Κάθε τόσο ἄπλωνε τὸ χέρι του, ἔπαιρνε κάτι καὶ τὄβαζε πάνω στὸ καρροτσάκι, ποὺ ἦταν ἤδη μισογεμάτο ὅταν φτάσανε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ μαγαζιοῦ.

'Ο Κάρσον ἔριξε τότε μιὰ γρήγορη ματιὰ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τοὺς κύτταζε ὁ ἀστυνομικός. "Υστερα ἐγκατέλειψε τὸ φορτωμένο καρροτσάκι, πέρασε μιὰ δίφυλλη πόρτα, τράβηξε μαζί του τὴ Σίρλεϋ καὶ βγήκαν σ' ἕνα δρομάκι, στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου.

"Εκεῖ δίπλα ὑπῆρχαν ἕνα πρατήριο βενζίνης κι' ἕνας στοβμὸς ταξί. 'Ο Κάρσον ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ πρώτου ταξί, ἔσπρωξε μέσα τὴ Σίρλεϋ, ἀνέβηκε κι' αὐτὸς καὶ διάταξε τὸ σωφέρ:

— Τραβῆχτε ἴσια! Σὲ δυὸ λεπτά, θὰ σᾶς πῶ ποῦ πηγαίνουμε.

'Εκεῖνος ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξεκίνησε. 'Η Σίρλεϋ ἔγειρε πίσω, στὰ πέτσινα μαξιλάρια, κι' ἔγλυψε τὴ μουστάρδα ποὺ εἶχε ἀκόμα στὰ δάχτυλά της. 'Η κακοκεφιά της εἶχε χαθῆ.

— 'Ομολογῶ πὼς τὰ καταφέρατε περίφημα! βήλωσε. Ξεφύγατε μὲ μαεστρία ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς... Μὰ μπορούσατε νὰ μ' ἀφίσετε νὰ τελειώσω τὸν καφέ μου!

— Μᾶς ἔχουν πῆ στὶς 9! παρατήρησε ὁ Κάρσον.

Κι' ἔδωσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τῆς ἑταιρείας πετρελαίων τοῦ Ἑλ Σεκγοὺντο.

Φτάσανε ἐκεῖ στὶς 9 ἀκριβῶς. Κατέβηκαν μπροστὰ στὴν πύλη, κι' ὁ Κάρσον πλήρωσε τὸ σωφέρ.

"Οπως εἶχε πῆ στὴ Σίρλεϋ, δὲν ὑπῆρχε θυρωρός, αὐτὴ τὴν ὥρα.

'Η Σίρλεϋ κύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὶς ἐγκαταστάσεις.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ βλέπω ἀπὸ κοντὰ ἕνα τέτοιο ἐργοστάσιο, εἶπε.

Πέντε-ἑξὴ αὐτοκίνητα στάθμευαν στὸ «πάρκο». Θὰ ἦταν τῶν τεχνικῶν τοῦ ἐργαστηρίου, ποὺ ἔμεναν συχνὰ ὡς ἀργά.

Τὸ σκοτάδι εἶχε γίνει βαθύτερο μὲ τὴν πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ εἶχε πέσει.

"Οταν φτάσανε στὸ «πάρκο», ἡ περιέργεια τῆς Σίρλεϋ εἶχε δώσει κιόλας τὴ θέσι της στὸ φόβο.

'Ο Κάρσον ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Περιμένετέ με ἐδῶ, εἶπε στὴ Σίρλεϋ. Πηγαίνω νὰ φέρω τὰ ρεβόλβερ.

— Κι' ἂν ἔρθη κανένας; ἀνησύχησε ἐκείνη.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος, τὴ βεβαίωσε ὁ Κάρσον. Κανεὶς ἀπ' τὸ προσωπικὸ δὲν ἔρχεται ποτὲ ἐδῶ. "Εχουν ὅλοι τὴ δουλειά τους.

Βρῆκε τὰ ὅπλα ἐκεῖ ποὺ πρόβλεπε: σ' ἕνα ντουλάπι τοῦ γραφείου τοῦ Φὶλ Μέντελσον. Πῆρε ἕνα πιστόλι Κόλτ 38 γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἕνα Σμὶθ 32 γιὰ τὴ Σίρλεϋ. Τὸ γέμισε καὶ ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του.

Χρειάστηκε μερικὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀνοίξη τὸ χρηματοκιβώτιό του. Πῆρε ἐκεῖ μέσα 50 χιλιάδες δολλάρια.

— Κι' ἐγὼ σᾶς ρωτοῦσα ἂν ἔχετε λεφτὰ τῆς ἑταιρείας στὴν κάσα σας! παρατήρησε ἡ Σίρλεϋ, κυτάζοντας ἀχόρταγα τὰ ὑπόλοιπα. Πόσα εἶν' ἐκεῖ μέσα; "Ενα ἑκατομμύριο;

— "Οχι. Μόλις τὰ διπλάσια ἀπ' τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζόμαστε, ἀπάντησε ὁ Κάρσον, χώνοντας τὶς δέσμες τῶν χαρτονομισμάτων σὲ μιὰ πέτσινη τσάντα. Καὶ οἱ 50 χιλιάδες θὰ ξαναγυρίσουν στὴ θέσι τους, μόλις πάρουμε πίσω τὸ Σάννον.

'Υπῆρχε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα μαρμάρινο ἠλεκτρικὸ ρολόϊ, ποὺ ἔδειχνε 9 καὶ 7'.

'Ο Κάρσον ἔκλεισε τὴν τσάντα καὶ ρώτησε τὴ Σίρλεϋ:

— Θυμόσαστε καλὰ τί πρέπει νὰ κάνετε;

'Εκείνη ἐπανέλαβε τὶς ὁδηγίες ποὺ τῆς εἶχε δώσει:

— Θὰ περιμένω κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνομαι ἀπ' ἔξω. Μόλις φτάση τ' αὐτοκίνητο — ἂν ἔρθουνε μ' ἀμάξι — θὰ κυττάξω τί γίνεται. "Αν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ κατεβῆ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ πάη νὰ πάρη τὰ λεφτά, θὰ περιμένω ἁπλὸς τὴν ἐπιστροφή σας. "Αν πάνε κι' οἱ δυὸ μαζὶ γιὰ τὰ λεφτά, θὰ βγῶ, θὰ πάρω μέσα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο τὸ Σάννον καὶ θὰ τὴ φέρω ἐδῶ.

'Ο Κάρσον ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι του ἕνα μεγάλο ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔσβυσε ὕστερα τὴν πλαφονιέρα.

— Κι' ἂν βρῆτε καμμιὰ δυσκολία; ρώτησε. "Η ἂν ἐπιχειρήσουν νὰ φύγουνε, παίρνοντας μαζί τους τὸ Σάννον;

— Θὰ πυροβολήσω δυὸ φορὲς στὸν ἀέρα... Πάντως, δὲ θὰ πυροβολήσω κατὰ τ' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν πληγώσω τὸ Σάννον.

'Ωστόσο, ὁ Κάρσον μετάνοιωνε τώρα, ποὺ δὲν εἶχε εἰδοποιήσει τὸν ἐπιθεωρητὴ Ρόζενκρανς. Τὸ σχέδιό του τοῦ εἶχε φανῆ ἁπλούστατο, ὅταν τὸ εἶχε συζητήσει μὲ τὴ Σίρλεϋ. Τώρα ὅμως ἦταν λιγώτερο σίγουρος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του... Θἄθελε νὰ μποροῦσε νὰ βρίσκεται καὶ στὰ δυὸ μέρη συγχρόνως!

— Εἶναι προτιμότερο ἴσως νὰ μείνω ἐδῶ... εἶπε στὴ Σίρλεϋ, ποὺ στεκότανε στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε πρὸς τὰ πηγάδια.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶναι τὸ μέρος, ὅπου ὑποσχεθήκανε νὰ φέρουν τὸ Σάννον... Ποιὸς μᾶς λέει πὼς δὲ θὰ ὑποψιαστοῦνε κάτι; Τί θὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ ξαναφύγουν, ὅπως ἤρθανε;

— Σωστά, παραδέχθηκε ἡ Σίρλεϋ. Σὲ μιὰ τέτοια δουλειά, ὑπάρχουν βέβαια πολλὰ ἐρωτηματικά. Ποιὸς μᾶς λέει πὼς θἀφήσουνε μ' αὐτοκίνητο;... Ποιὸς μᾶς λέει πὼς δὲ βρίσκονται κιόλας κάπου ἐδῶ κοντά, παρα μονεύοντας; Σᾶς εἶπανε νὰ πάτε σεῖς ὁ ἴδιος ν' ἀφίσετε τὰ λεφτὰ στὸ πηγάδι No 1... Ἄλλωστε, ἐγὼ δὲν ἔνω ἰδέα ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πηγάδι. Μοιάζουν ὅλα μεταξύ τους!

'Ο Κάρσον σκούπισε μὲ τὸ μαντίκι του τὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του.

— "Εχετε δίκιο, συμφώνησε. Μόλις ὅμως κανονίσω ἐκεῖνον ποὺ πάρθη γιὰ τὰ λεφτά, θὰ ἐαναγυρίσω ἐδῶ!

— Καλὴ ἰδέα, ἀπάντησε ξερὰ ἡ Σίρλεϋ. Θὰ σᾶς περιμένω, μὴ φοβᾶστε.

'Ο Κάρσον βγῆκε, προχώρησε ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου. Πίσω ἀπ' τὸ κτίριο τῶν γραφείων, ὁ ἔβδαφος ἦταν ἀνηφορικό, γεμάτο λάσπες καὶ γλυστερὸ ἀπ' τὸ πετρέλαιο. "Ωσπου νὰ φτάση στὸ πηγάδι, ὁ Κάρσον εἶχε λαγαναίσει.

Πιστὸς στὶς ὁδηγίες τῶν ἀπαγωγέων, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ κουβούκλιου τῶν μηχανῶν, ἄφησε ἐκεῖ μέσα τὴν τσάντα καὶ τὸ ξανάκλεισε. "Υστερα τραβήχτηκε πίσω καὶ φώναξε.

— "Εκανα ὅπως μοῦ εἴπατε. Κρατῆστε καὶ σεῖς τὸ λόγο σας! Γυρίζω στὸ «πάρκο» τῶν αὐτοκινήτων. Ἀλλοίμονό σας ἂν δὲ βρίσκεται ἐκεῖ ἡ γυναῖκα μου!

'Η φωνή του χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν ὁμίχλη. Δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

'Απ' τὸ μέρος, ποὺ βρισκότανε, ἔβλεπε τὰ φῶτα τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ περνοῦσαν ἀδιάκοπα ἀπ' τὸ γειτονικὸ δρόμο.

Εἶδε ἕνα ἀπ' αὐτὰ νὰ στρίβη, νὰ περνάη τὴν καγκελλόπορτα καὶ νὰ σταματάη στὸ «πάρκο». Τὰ φῶτα του σβύσανε.

Μὲ πολὺ κόπο συγκρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν ὁρμήση πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὰ χαλάση ὅλα, μὲ μιὰ ἀπερισκεψία του. "Ηταν προτιμότερο νὰ παίξη τὸ παιχνίδι του ὅπως τὸ εἶχε κανονίσει ἀπὸ πρίν. "Ηθελε, ὄχι μόνο νὰ πάρη πίσω τὴ Σάννον, ἀλλὰ καὶ νὰ βάλη στὸ χέρι τὰ δυὸ κτήνη, ποὺ τὴν εἶχαν κακοποιήσει, γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσουν νὰ κάνουν τὰ ἴδια καὶ σ' ἄλλη γυναῖκα...

Τσαλαβουτῶντας μὲ θόρυβο μέσα στὴ λάσπη, προχώρησε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα πρὸς τὰ γραφεῖα καὶ τὸ «πάρκο». "Υστερα ἔκανε μεταβολή, ξαναγύρισε ἀθόρυβα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀποθήκη ἐργαλείων, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπη καλὰ τὸ πηγάδι.

Καθὼς τὰ μάτια του συνήθιζαν στὸ σκοτάδι, διέκρινε μιὰ σκιὰ ποὺ ἔκανε τὸ γύρο τοῦ πηγαδιοῦ. "Ακουσε ἕνα μεταλλικὸ ἦχο: "Ανοιγαν τὸ κουβούκλιο τῆς μηχανῆς, γιὰ νὰ πάρουν τὴν τσάντα μὲ τὰ λεφτά.

Ξεπρόβαλε ἀμέσως ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ φώναξε:

— "Αλτ! Ψηλὰ τὰ χέρια!

Συγχρόνως ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του κι' ἔρριξε τὸ φῶς πάνω σ' ἕνα νεαρὸ μὲ ξεθωριασμένο «μπλοὺ - τζὶν» καὶ μ' ἐφαρμοστὸ πουλόβερ. "Ηταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, ποὺ εἶχαν κακοποιήσει τὴ Σάννον μέσα στὸ τροχόσπιτο, πρὶν τὴν ἀπαγάγουνε!

— "Αν κουνηθῆς, ἂν βγάλης τσιμουδιὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσης τὸ σύντροφό σου, σοῦ τίναξα τὰ μυαλά! πρόσθεσε ψυχρὰ ὁ Κάρσον.

'Ο ἄλλος φάνηκε σὰν ποντικὸς πιασμένος στὴ φάκα.

— Τάλεγα ἐγὼ στὸν Πὰτ πὼς κάτι ἄσχημο θὰ μᾶς σκαφώνατε, ἀπάντησε. Μὰ αὐτὸς νομίζει πὼς τὰ ξέρει ὅλα. "Ελεγε πὼς ἡ δουλειὰ ἦταν σίγουρη καὶ εὔκολη...

Καθησυχασμένος, ὁ Κάρσον ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος του. Ξαφνικά, ἔνοιωσε κάτι νὰ κουνιέται, πίσω του. "Ενα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι του, ἔκανε νὰ πέση ἀπ' τὰ χέρια του τὸ φανάρι. Τὸ μυαλό του δούλευε ἀκόμα καθαρά, ἀλλ' οἱ μῦς καὶ οἱ πνεύμονές του εἶχαν παραλύσει ἀπ' τὸν πόνο. "Επεσε γονατιστός, μέσα στὶς λάσπες.

Πέφτοντας, τὸ φανάρι εἶχε φυτευτῆ ἴσια στὸ μαλακὸ χῶμα, καὶ τὸ φῶς του ἔπεφτε τώρα στὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸν Κάρσον: 'Ηταν ὁ δεύτερος ἀλήτης τοῦ τροχόσπιτου.

— Δὲν τὸ περίμενες, ἔ; εἶπε σαρκαστικὰ στὸν Κάρσον.

'Εκεῖνος προσπάθησε ν' ἀναση-κωθῆ.

Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε δυὸ πιστολιές, κι' ὕστερα τὴ στριγγὴ φωνὴ τῆς Σάννον:

— Βοήθεια, Τζίμ!... Βοήθεια!

'Εκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὴν τσάντα, τοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὴν κοιλιά. "Υστερα εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Τί περιμένεις; Δὲν τὸν βλέπεις πάρο ὑπηρέτη, ὁ φουκαρᾶς; Ξεμπέρδεψε λὸ τὸν μαζί του!

'Ο Κάρσον προσπάθησε ν' ἀποφύγη τὸ δεύτερο χτύπημα μὲ τὸ ρόπαλο, καὶ τὸ δέχτηκε στὸ μέλιγγι. Τοῦ φάνηκε πὼς κατρακυλοῦσε σὲ μιὰ ἄβυσσο κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

"Οταν συνῆλθε, ὁ Κάρσον ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ ξεκολλήση τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κορμί του ἀπ' τὴν παχειὰ λάσπη. Μόλις τὸ κατώρθωσε, γύρισε ἀνάσκελα κι' ἔμεινε ἔτσι γιὰ ἕνα λεπτό, ἀνασαίνοντας μὲ κόπο.

Οἱ δυὸ κακοποιοὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Δὲν ἀκουγότανε, μέσα στὸ σκοτάδι, παρὰ ὁ μονότονος θόρυβος τῶν μηχανῶν τοῦ ἐργοστασίου.

'Ο Κάρσον σηκώθηκε, μὲ πολὺ κόπο, καὶ προχώρησε τρεκλίζοντας πρὸς τὸ κτίριο τῶν γραφείων. "Οταν ἔφτασε στὸ δικό του, ἄναψε τὸ φῶς.

'Η Σίρλεϋ κειτόταν στὸ πάτωμα, κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀκίνητη, σφιγγοντας σπασμωδικὰ τὸ πιστόλι στὸ ἕνα της χέρι.

'Ο Κάρσον ἔσκυψε μιὰ πετσέτα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ξαναφέρη στὶς αἰσθήσεις της. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ὅμως, ἦταν νὰ τῆς πασαλείψη τὸ πρόσωπο μὲ τὴ λιπαρὴ λάσπη τῶν χεριῶν του.

Ξανάβρεξε τὴν πετσέτα καὶ τὴν ἐφάρμοσε στὸ σβέρκο της, στὸ πρόσωπο καὶ στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν της.

— Σίρλεϋ, ἀκοῦστε με... τὴν ἱκέτεψε.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Πέστε μου, ποῦ εἶναι ἡ Σάννον; πρόσθεσε ὁ Κάρσον.

— Δὲν ξέρω... μουρμούρισε ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν τὴν εἶδα καθόλου... Εἶδα ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἔφτανε. "Υστερα ἄκουσα κάποιον, στὰ σκοτεινά, πίσω μου... Φοβήθηκα καὶ πυροβόλησα δυὸ φορές, ὅπως μοῦ εἴχατε πῆ νὰ κάνω. Σᾶς φώναξα...

— Κι' ἔπειτα;

— Κάποιος μὲ χτύπησε...

'Ο Κάρσον τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τὴ βοηθήση νὰ σηκωθῆ. 'Αλλ' ἐκείνη κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Τὰ χέρια σας εἶναι γεμάτα λάσπες, εἶπε. Πηγαίνετε νὰ πλυθῆτε.

'Ο Κάρσον πέρασε στὸ νιπτῆρα. "Ενοιωθε τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ του μουδιασμένα.

'Η Σίρλεϋ σηκώθηκε μόνη της καὶ πῆγε νὰ τὸν βρῆ.

— Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς πήρανε ὅλα ἐκεῖνα τὰ λεφτά, χωρὶς νὰ σᾶς δώσουνε τὸ Σάννον! τοῦ εἶπε.

"Ανίκανος νὰ προφέρη λέξι, ὁ Κάρσον κούνησε μόνο τὸ κεφάλι του καταφατικά.

— Τί βλακεία! φώναξε ἡ Σίρλεϋ.

Ὕστερα χαμήλωσε τὸν τόνο της καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρῆτε, Τζίμ... Σᾶς χτυπήσανε καὶ σᾶς, ἔ;

— Ναί. Μᾶς κατασκοπεύανε, φαίνεται, ἀπ' τὴν ἀρχή. Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν εἶχαν κἂν φέρει μαζί τους τὴ Σάννον.

— Ποῦ τὴν ἔχουνε λοιπόν;

— Δὲν ξέρω.

— Καὶ πήρανε τὰ λεφτά;

Ὁ -Κάρσον ἔγνεψε «ναί» καὶ πάλι.

— Ὁ ἕνας κρατοῦσε τὴν τσάντα, ἐνῶ ὁ ἄλλος μὲ χτυποῦσε, ἐξήγησε.

Κατὰ βάθος, ἡ λογική του διαμαρτυρότανε, ὑποδεικνύοντάς του πὼς κάτι τι δὲν ἦταν ἐν τάξει,στὴ χρονολογικὴ σειρὰ τῶν γεγονότων. Μὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ κάτι... Τὸ μόνο ποὺ εἶχε σημασία τώρα, ἦταν πὼς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ σώση τὴ Σάννον...

— Εἴσαστε καλύτερα τώρα; ρώτησε τὴ Σίρλεϋ.

— Ναί, βέβαια... ἀπάντησε ἐκεῖνη, ψαχνουλεύοντας τὸ σβέρκο της.

— Δὲν εἴδατε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς χτύπησε;

— Ὄχι. Ἐσεῖς;... Ἦταν οἱ ἴδιοι τοῦ τροχόσπιτου;

— Ναί.

Ὁ Κάρσον εἶχε καθαρίσει τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὶς λάσπες. "Οσο γιὰ τὸ κοστοῦμι του, δὲ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα.

"Αφησε νὰ πέση χάμω ἡ πετσέτα καὶ πῆγε νὰ καθήση στὸ γραφεῖο του. Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ Ρόζενκρανς.

Ἡ Σίρλεϋ τὸν ἀκολούθησε.

— Τί θὰ κάνετε τώρα; τὸν ρώτησε.

— Ἐκεῖνο ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶχα κάνει ἀπ' τὴν ἀρχή: θὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

"Ηταν ἕτοιμος νὰ σηκώση τὸ ἀκουστικό, ὅταν τὸν σταμάτησε ἡ Σίρλεϋ, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— "Οχι, Τζίμ, τοῦ εἶπε. Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε, αὐτό... τώρα πιά!

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ τὰ λεφτά;... πρόφερε ἡ νέα γυναῖκα, δείχνοντας τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἐκεῖνες οἱ 50 χιλιάδες δολλάρια ποὺ δὲ σᾶς ἀνήκανε...

Εἶχε ξεχάσει ὁ Κάρσον αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια...

Δὲν εἶχε καλυτερέψει καθόλου τὴ θέσι τῆς γυναίκας του. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε κατορθώσει, ἦταν νὰ χειροτερέψη τὴ δική του...

Βέβαια, ὁ κ. Τζὼν κι' ὁ κ. Γκὸρ ἦταν καλοὶ ἄνθρωποι. Μὰ εἶχαν νὰ λογοδοτήσουν ἀπέναντι στοὺς μετόχους, ποὺ δὲ θἄθελαν ἀσφαλῶς μὲ καλὸ μάτι ἕνα ταμεῖο ποὺ «δανείσθηκε» 50 χιλιάδες δολλάρια ἀπ' τὰ λεφτὰ τῆς ἐτα-ρείας!

— "Οχι, δὲν ἦταν δικά μου αὐτὰ τὰ χρήματα, παραδέχτηκε.

— Τότε, λοιπόν, θὰ κάνατε καλύτερα... ἢ μᾶλλον θὰ κάναμε καλύτερα νὰ τὸ σκάσουμε! τὸν συμβούλεψε ἡ Σίρλεϋ. Ξέρετε πόσο ἀγαπάω τὴ Σάννον. Εἶναι ἀδερφούλα μου. Μὰ τί θὰ κερδίση, ἂν πᾶτε φυλακή;... Ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ μάθετε ποιὰ ὥρα φεύγει τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Μεξικὸ ἢ γιὰ τὴ Γουατεμάλα!

Μὰ ὁ Κάρσον δὲν ἐνγοοῦσε ν' ἀφίση νὰ τὸν παρασύρη ὁ πανικός.

— "Οχι, δήλωσε, ποτέ μου δὲ γύρισα τὴν πλάτη μου στὸν κίνδυνο... Ἐξ ἄλλου, δὲ μποροῦμε νὰ ἐγκαταλείψουμε στὴν τύχη της τὴ Σάννον. Τώρα εἶναι δευλειὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ τὴν ξανασβρῆ.

Εἶχε σηκώσει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζη τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο πέρασε τὴν καγκελόπορτα τοῦ ἐργοστασίου καὶ σταμάτησε ἀπότομα σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ ἀκολούθησε καὶ δεύτερο. τρίτο, τέταρτο.

Τὸ χὼλ τοῦ κτιρίου γέμισε ξαφνικὰ ἀπὸ ὁπλισμένους ἀστυνομικούς.

Σηκώνοντας τὰ μάτια του, ἔκπληκτος, ὁ Κάρσον εἶδε τὸ σερίφη Γιάνσεϋ ποὺ τὸν σημάδευε μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

— Καλά, ποὺ ἤρθατε, εἶπε. "Ο,τι ἑτοιμαζόμουνα νὰ τηλεφωνήσω στὸν ἐπιθεωρητὴ Ρόζενκρανς...

Ὁ Γιάνσεϋ παρατήρησε, γιὰ ν' ἀρίση νὰ μποῦν ὁ Ρόζενκρανς κι' ὁ βιηθός του Οὐίλλιαμς.

— Κανένα καινούργιο ἔγκλημα, Κάρσον; ρώτησε ὁ δεύτερος.

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ Κάρσον, μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία. Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... ἀλλὰ πῆρα ἀπὸ τὴν κάσσα 50 χιλιάδες δολλάρια.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον, ἂν εἶναι ἀλήθεια, παρατήρησε ὁ Ρόζενκρανς.

Κύτταξε ὕστερα τὴ Σίρλεϋ. ποὺ ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὲ τὸ πρόσωπό της πασαλειμένο ἀκόμα ἀπὸ λάσπες.

— Πέστε μου, μὶς Γκρεΰ πρόσθεσε, πῶς συμβαίνει νὰ σᾶς βρίσκουμε μὲ τὸν Κάρσον, κάθε φορὰ ποὺ ἔχουμε μιὰ δευλειὰ μαζί του; Δὲν εἶναι λίγο παράξενο, αὐτό;

— Δὲ βλέπω γιατί τὸ θεωρεῖτε παράξενο, ἀπάντησε ἡ Σίρλεϋ. Στὸ κάτω-κάτω εἶμαι κουνιάδα του.

— Πραγματικά, πρόφερε ξηρὰ ὁ ἐπιθεωρητής. Μοῦ τὸ εἰπήγατε τὴν ἄλλη φορά, στὸ γραφεῖο μου. Μοῦ εἴπατε μάλιστα τί κάνατε γιὰ νὰ τὸν παηγορήσετε... Κι' ἂν κρίνω ἀπ' ὅσα μάθαμε γιὰ σᾶς μέσα στὴν τελευταία μισὴ ὥρα, εἴσαστε συνηθισμένη σὲ κάτι τέτοια... Θὰ τὰ ξαναπῶμε ὅμως! Ποιὸς ἔρριξε τὶς δυὸ πιστολιές;

— Πῶς ξέρετε, ὅτι πέσανε δυὸ πιστολιές; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ ἔκπληκτη.

— Ἐγὼ θὰ κάνω ἐρωτήσεις, ὄχι ἐσεῖς.

— Καλά, λοιπόν. Ναί, πυροβόλησα ἐγώ...

— Ποιόν;

— Κανένα. Πυροβόλησα γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸ Τζίμ. Τίποτε περισσότερο.

— Νὰ τὸν εἰδοποιήσετε; Ποῦ βρισκότανε;

— Εἶχε πάει νὰ δώση τὰ λύτρα ποὺ ζήτησαν οἱ δυὸ κακοῦργοι γιὰ τὴν ἀδελφή μου.

— Σᾶς τόλεγα ἐγὼ πὼς θὰ μᾶς σερβίρουνε ἕνα θαυμάσιο παραμύθι! ἐπενέβη ὁ Οὐίλλιαμς.

— Δὲν εἶναι καθόλου «παραμύθι»! φώναξε ἡ Σίρλεϋ μ' ἀγανάκτησι. Εἶναι ἡ ἀλήθεια... Ἀφοῦ θέλετε νὰ παραστήσετε τοὺς ἔξυπνους καὶ τοὺς σπουδαίους, γιατί δὲν ἐχρησιμοποιήσατε ἕνα τέταρτο γρηγορότερα;

— Ἤρθαμε μόλις μᾶς εἰδοποιήσανε, ἀπάντησε ὁ Οὐίλλιαμς, ἀνασηκώνοντας ἐκεῖνος τοὺς ὤμους του.

— Τί σᾶς εἶπανε δηλαδή; ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Ὅτι σᾶς εἴχανε δῆ στὸ γραφεῖο σας, ὅτι ἀκούσανε δυὸ πυροβολισμοὺς κι' ὅτι κάποια γυναῖκα φώναξε «Βοήθεια!».

— Καὶ ἤρθατε ὡς ἐδῶ ἀπ' τὸ Λὸς "Αντζελες σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας; ἀπόρησε ἡ Κάρσον.

— "Οχι. "Ηρθαμε ἀπ' τὸ διαμέρισμά σας... διώρθωσε ὁ Ρόζενκρανς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀθλητικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ὁ Σοφιανὸς ἐπιστρέφει

"Οσα παραλείπει τὸ ἀθλητικὸ ρεπορτὰζ τῶν ἐφημερίδων

Ο ΑΟΥΡΕΤΝΙΚ, ὁ λαμπρὸς Αὐστριακὸς ποδοσφαιριστὴς τῆς ΑΕΚ παραμένει τελικὰ στὴ θέσι του.

— Πρὸς μεγίστην χαρὰν τῶν ὀπαδῶν τοῦ δημοφίλοὒς σωματείου, ποὺ εἶναν ἀνησυχήσει σοβαρὰ μετὰ τὴν τελευταία ἀπόφασι τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου περὶ ἀπολύσεως τοῦ 'Λουρέντικ.

— Φαίνεται ὅτι οἱ «ἀγαθὲς δυνάμεις» ἐπεκράτησαν στὴν ἐνδοσυλλογικὴ διαμάχη ποὺ κατατρύνει ἀπὸ τῶν ἐτῶν τὴν ΑΕΚ καὶ ποὺ ὡς γνέται τὶς ἐνσαρκώνουν οἱ «νέοι» ποδοσφαιριστὲς της.

— Τόπο στὰ νειᾶτα, λοιπόν.

✪ Καὶ ἕνα «παρασκηνιακὸ» τῆς ἑλληνικῆς διαιτησίας, ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο «παρασκηνιακὸ», ἀφοῦ ἔξετυλίχτηκε μπροστὰ στὰ μάτια 25 χιλιάδων θεατῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος Παναθηναϊκοῦ—'Απόλλωνος.

— 'Ο διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ «ἔφαγε» μιὰ γροθιὰ ἀπὸ παίκτην τοῦ ΠΑΟ, τέτοιας ὀλκῆς, ποὺ τοῦ «ἤρθε ὁ οὐρανὸς σφοντύλι» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο.

— Ξέρετε, λοιπόν τί ἀνέγοασε ἀπὸ «φύλλο ἀγῶνος» εὐθὺς μετὰ τὸ μάτς: "Οτι... ἠπειλήθη διὰ χειρονομίας.

— Καὶ ὅστερα ἀπορορῦμε, γιατί ἡ διαιτησία μας δὲν εἶναι «στιδαρά».

✪ Μιὰ καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ἀγῶνα ΠΑΟ—'Απόλλωνος. ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ παίκτης Πανάκης, ποὺ ἀπειλήθη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μάτς καὶ τιμωρήθηκε μὲ ὁ μηνῶν ἀποκλεισμό.... παντρεύεται αὐτὲς τὶς μέρες.

— «Τοῦ ἦρθε, δηλαδή, κουτὶ ἡ τιμωρία» ὅπως δηλώσε κακεντρεχὴς φίλαθλος.

— 'Ο ὁποῖος κληθεὶς νὰ ἀποσαφηνίση τὴ σκέψι του, δήλωσε:

— «Θὰ μποροῦ ἀπερίσπαστος νὰ ἐπιδοθῶ σὲ νέες ἐπιδόσεις».

✪ 'Ο γάμος τοῦ Πανάκη, μᾶς ἔφερε στὴ μνήμη μιὰ ἀρκετὰ περίεργη καὶ ἄγνωστη ὡς τώρα πληροφορία. ποὺ μᾶς μετέδωσε στενὸς φίλος του. καὶ τὴν ὁποία σᾶς μεταδίδουμε:

— 'Η μέλλουσα σύζυγος τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ποδοσφαιριστῆ. τὸν ἐσωτερίτικε... ἀπὸ ραδιοφώνου. Παρακολουθοῦσε ἡ φίλαθλος αὐτὴ κοπέλλα καὶ ὁπαδὸς τοῦ ἐτριφυλλιοῦ"τὰ μάτς τοῦ ΠΑΟ ἀπὸ τὶς ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές. "Ακουνε διαρκῶς τὸ σπήκεο νὰ μεταδίδη ὅτι «ὁ Πανάκης ἐξαρμᾶ» «ὁ Πανάκης σουτάρει», «ὑπαδὸ. Πανάκη. ἦταν ἕνα γκόλ ἀποστούρνημα αὐτὸ ποὺ ἔβαλες». Τ' ἄκουσε μιὰ. τ' ἄκουσε δυό, τ' ἄκουσε τρεῖς καὶ πέντε καὶ... πάτησε τὴν

'Ο 'Λουσέτνικ παραμένει

ἐγκαταλείψουμε στὴν τύχη της τὴ Σάννον. Τώρα εἶναι δευλειὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ τὴν ξανασβρῆ.

Εἶχε σηκώσει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζη τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο πέρασε τὴν καγκελόπορτα τοῦ ἐργοστασίου καὶ σταμάτησε ἀπότομα σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ ἀκολούθησε καὶ δεύτερο. τρίτο, τέταρτο.

Τὸ χὼλ τοῦ κτιρίου γέμισε ξαφνικὰ ἀπὸ ὁπλισμένους ἀστυνομικούς.

Σηκώνοντας τὰ μάτια του, ἔκπληκτος, ὁ Κάρσον εἶδε τὸ σερίφη Γιάνσεϋ ποὺ τὸν σημάδευε μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

— Καλά, ποὺ ἤρθατε, εἶπε. "Ο,τι ἑτοιμαζόμουνα νὰ τηλεφωνήσω στὸν ἐπιθεωρητὴ Ρόζενκρανς...

'Ο Γιάνσεϋ παρατήρησε, γιὰ ν' ἀρίση νὰ μποῦν ὁ Ρόζενκρανς κι' ὁ βιηθός του Οὐίλλιαμς.

— Κανένα καινούργιο ἔγκλημα, Κάρσον; ρώτησε ὁ δεύτερος.

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ Κάρσον, μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία. Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... ἀλλὰ πῆρα ἀπὸ τὴν κάσσα 50 χιλιάδες δολλάρια.

— Πολὺ ἐνδιαφέρον, ἂν εἶναι ἀλήθεια, παρατήρησε ὁ Ρόζενκρανς.

Κύτταξε ὕστερα τὴ Σίρλεϋ. ποὺ ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὲ τὸ πρόσωπό της πασαλειμένο ἀκόμα ἀπὸ λάσπες.

— Πέστε μου, μὶς Γκρεΰ πρόσθεσε, πῶς συμβαίνει νὰ σᾶς βρίσκουμε μὲ τὸν Κάρσον, κάθε φορὰ ποὺ ἔχουμε μιὰ δευλειὰ μαζί του; Δὲν εἶναι λίγο παράξενο, αὐτό;

— Δὲ βλέπω γιατί τὸ θεωρεῖτε παράξενο, ἀπάντησε ἡ Σίρλεϋ. Στὸ κάτω-κάτω εἶμαι κουνιάδα του.

— Πραγματικά, πρόφερε ξηρὰ ὁ ἐπιθεωρητής. Μοῦ τὸ εἰπήγατε τὴν ἄλλη φορά, στὸ γραφεῖο μου. Μοῦ εἴπατε μάλιστα τί κάνατε γιὰ νὰ τὸν παηγορήσετε... Κι' ἂν κρίνω ἀπ' ὅσα μάθαμε γιὰ σᾶς μέσα στὴν τελευταία μισὴ ὥρα, εἴσαστε συνηθισμένη σὲ κάτι τέτοια... Θὰ τὰ ξαναπῶμε ὅμως! Ποιὸς ἔρριξε τὶς δυὸ πιστολιές;

— Πῶς ξέρετε, ὅτι πέσανε δυὸ πιστολιές; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ ἔκπληκτη.

— Ἐγὼ θὰ κάνω ἐρωτήσεις, ὄχι ἐσεῖς.

— Καλά, λοιπόν. Ναί, πυροβόλησα ἐγώ...

— Ποιόν;

— Κανένα. Πυροβόλησα γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὸ Τζίμ. Τίποτε περισσότερο.

— Νὰ τὸν εἰδοποιήσετε; Ποῦ βρισκότανε;

— Εἶχε πάει νὰ δώση τὰ λύτρα ποὺ ζήτησαν οἱ δυὸ κακοῦργοι γιὰ τὴν ἀδελφή μου.

— Σᾶς τόλεγα ἐγὼ πὼς θὰ μᾶς σερβίρουνε ἕνα θαυμάσιο παραμύθι! ἐπενέβη ὁ Οὐίλλιαμς.

— Δὲν εἶναι καθόλου «παραμύθι»! φώναξε ἡ Σίρλεϋ μ' ἀγανάκτησι. Εἶναι ἡ ἀλήθεια... Ἀφοῦ θέλετε νὰ παραστήσετε τοὺς ἔξυπνους καὶ τοὺς σπουδαίους, γιατί δὲν ἐχρησιμοποιήσατε ἕνα τέταρτο γρηγορότερα;

— Ἤρθαμε μόλις μᾶς εἰδοποιήσανε, ἀπάντησε ὁ Οὐίλλιαμς, ἀνασηκώνοντας ἐκεῖνος τοὺς ὤμους του.

— Τί σᾶς εἶπανε δηλαδή; ρώτησε ὁ Κάρσον.

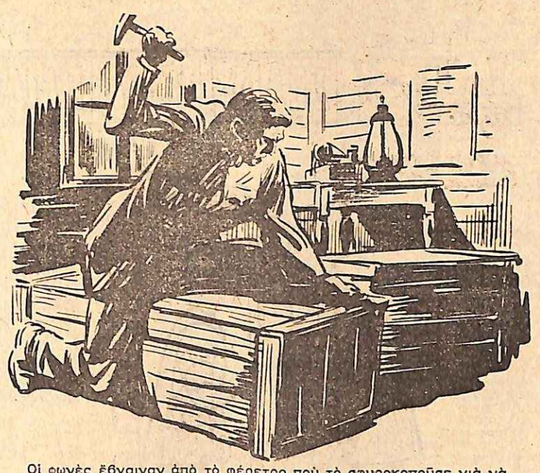
— Ὅτι σᾶς εἴχανε δῆ στὸ γραφεῖο σας, ὅτι ἀκούσανε δυὸ πυροβολισμοὺς κι' ὅτι κάποια γυναῖκα φώναξε «Βοήθεια!».

— Καὶ ἤρθατε ὡς ἐδῶ ἀπ' τὸ Λὸς "Αντζελες σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας; ἀπόρησε ἡ Κάρσον.

— "Οχι. "Ηρθαμε ἀπ' τὸ διαμέρισμά σας... διώρθωσε ὁ Ρόζενκρανς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Οἱ φωνὲς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ φέρετρο ποὺ τὸ σφυροκοποῦσε γιὰ νὰ στερεώση τὰ καρφιά...

Οἱ δυὸ πάλες

Ἡ ἀτμομηχανὴ σταμάτησε στὸ μικρὸ ἐρημικὸ σταθμό. Τρεῖς ἰθαγενεῖς κι' ἕνας φαντάρος δείξανε τὰ εἰσιτήριά τους στὸ σταθμάρχη Τρεβίλ κι' ἀνέβηκαν στὸ τραῖνο. Εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ λίκη ὥρα μὲ τὸ λεωφορεῖο, ποὺ περνοῦσε μέρα παρὰ μέρα.

Ὁ νέος σταθμάρχης πλησίασε στὴ σκευοφόρο.

— Τί νέα ἀπὸ χτές, κ. Τρεβίλ; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ τραίνου.

— Τί νέα μπορεῖ νὰχη ἕνας ποὺ ζῆ ὁλομόναχος ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἀπόκρημνα βράχια κι' ἔχει γιὰ μόνη του διασκέδασι τὸν ἀνεμοστρόβιλο καὶ τὴ μπόρα; Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲ γνώρισα θλιβερώτερες μέρες στὴ ζωή μου, ἀπ' αὐτὸ τὸν τελευταῖο χειμωνιάτικο μήνα ποὺ περνάω μέσα στὴν ἐρημιὰ τῶν βουνῶν τοῦ 'Αλγερίου!... Σκέψου πὼς μὲ χωρίζουν πέντε ὁλόκληρες ὧρες ἀπ' τὸν κοντυνότερο σταθμό!

—Ἔ, ὑπομονή! Εἶναι φυσικὸ ἄλλωστε νὰ παίρνουν οἱ νέοι τὶς χειρότερες θέσεις... Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ποσβιδαστῆς καὶ σὺ καὶ θὰ σὲ μετα-θέσουν σὲ καλλίτερους σταθμούς: στὴ Γκυρέλμα, στὴ Φιλιπβίλ, στὸ 'Αλγέρι ἴσως... 'Αλήθεια, ξέχασα νὰ σὲ ρωτήσω: Ἔχει κατέβει κανεὶς ἀπ' τὸ λοστομεῖο;

— Οἱ βροχὲς κλείσανε τὸ δρόμο. Δὲν πιστεύω νὰ φανῆ κανένας, πρὶν ἀπὸ τρεῖς-τέσσερις μέρες.

— Διάβολε! Κι' Ἔχω νὰ τοὺς παραδώσω κάτι λεφτά...

— Πολλά;

— Μά... πάνω ἀπὸ 200 χιλιάδες φράγκα.

Ὁ νέος σκέφθηκε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα εἶπε:

— Μπορεῖς νὰ τὰ ἐμπιστευθῆς σὲ μένα. Στὸ κάτω-κάτο, ποιός μπορεῖ νὰ ξέρη πὼς ὑπἔχουν τόσα χρήματα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ σταθμό!... Ἔ χετε τίποτ' ἄλλο:

— Ναί, βέβαια. Αὐτὴν ἐδῶ τὴ μοτοσυκλέτα... καὶ δυὸ φέρετρα!

— Φέρετρα; Μέσα στὴ σκευοφόρο: Μὰ ἐξέω πὼς ὁ κανονισμὸς τὸ ἀπαγορεύει...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Δηλαδή, ὁ λόγος τὸ λέει «φέρετρα»! Μοιάζουνε μὲ φέρετρα, μὰ εἶναι κοινὲς κάσσες γεμάτες ἐογαλεῖα.

— Καὶ ποιὸς θὰ τὶς παραλάβη;

— Ὁ 'Αντόνιο 'Ιμπάνιεθ.

Δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ τραίνου κατέβασαν τὶς κάσσες, ποὺ φαίνονταν πολὺ βαρ·ιές, καὶ τὶς μεταφέρανε στὸ μοναδικὸ δωμάτιο τοῦ σταθμαρχείου, ποὺ χρησίμευε συγχρόνως γιὰ γραφεῖο, τηλεγραφεῖο, ἀποθήκη ἀποσκευῶν καὶ κατοικία τοῦ σταθμάρχη.

—Ὡραία μοτοσυκλέτα, μὲ δλοκαίνουργα λάστιχα! παρατήρησε ὁ Τρεβίλ, καθὼς τὴ μεταφέρανε κι' αὐτὴν οἱ ὑπάλληλοι μέσα στὸ σεσαμαργείο. Γιὰ ποιόν εἶναι;

— Γιὰ τὸν 'Αντόνιο 'Ιμπάνιεθ κι' αὐτή.

Μόλις ἔφυγε τὸ τραῖνο, ὁ Τρεβίλ συμβουλεύθηκε τὸν κατάλογο τῶν ξένων, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ ἀστυνομία γιὰ τὴν ὑποχρέωσία του. Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς 'Ιμπάνιεθ στὴν περιοχὴ τοῦ Τζεμπέλ! Οὔτε κἂν ἕνας 'Ισπανός...

Ἡ μπόρα ξέσπασε ἀπότομα κι' ἀνάγκασε τὸν ἐρημίτη—σταθμάρχη νὰ κλειστῆ στὸ γραφεῖο του.

— Μόνος, δλονόναγος, ὡς αὔριο τέτοια ὥρα! μουρμούρισε μελαγχολικά. Καὶ νάχης τὴν εὐθύνη γιὰ 200 χιλιάδες φράγκα!... Διάβολε! "Αν τὸ σπάσουν μυρωδιὰ τίποτε κακοποιοί!...

"Εβγαλε μηχανικὰ τὸ πιστόλι του καὶ τ' ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι. Μὲ ἦταν ἄδειο. βέβαι. Δὲν εἶχε σφαῖρες!

Μιὰ φοβερὴ ἀνησυχία, τὸν κυρίεψε. Καί. ἀσυναίσθητα, ἔστρεψε τὴν προσοχή του στὶς δυὸ κάσσες ποὺ τοῦ εἶναν ἐμπιστευθῆ.

Προσμαστικὰ ἄκουσε στὸ μισοσκότεινο ἀκούσματα ἀπὸ μέσα.

"Ανοιξε τὴν πόρτα. 'Η βροχὴ ἔπεφτε σὲ καταρράχτες καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν σ' ὅλο τὸ ἐρημικὸ καὶ ἄγριο τοπίο.

Ὁ Τρεβίλ ξανακλείδωσε τὴν πόρτα, ἄναψε τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου καὶ κάθησε νὰ φάη. Μόλις ὅμως ἔβαλε λίγες μπουκιὲς στὸ στόμα του, μιὰ καινούργια σκέψι τὸν σταμάτησε:

«'Αντόνιο 'Ιμπάνιεθ!... Νάναι τάχα κανένας ἐργάτης τοῦ λατομείου; 'Η μήπως κανένας καινούργιος, ποὺ πρόκειται νἀρχίση ἐργασίες; Καὶ θἄναι πλούσιος, γιὰ νὰ φέση μαζί του μιὰ ὁλοκαίνουργια μοτοσυκλέτα!...»

Καθὼς ἄγγιξε τὸ ρεζερβουάρ, γιὰ νὰ ἐξετάση τὸ μοτέρ, μούσκεψε τὰ δάχτυλά του μὲ μπενζίνα.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Εἶναι γεμάτο!... Περίεργο!

"Ενα ρίγος πέρασε ἀπ' τὸ κορμί του. Τὴν ἄλλη στιγμή. δοκίμασε μιὰ καινούργια συγκίνησι: Μέσα ἀπ' τὴ μιὰ κάσσα ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕνας ὑπόκωφος ἑφυσῶς, ἀπὸ κάτι ζωντανὸ ποὺ κουνιότανε!

"Εγινε καταχλόμος κι' ὄρχισε νὰ τρέμη... Τί ἀγωνία! Διακόσιες χιλιάδ·ς στὰ χέρια του. Μιὰ μοτοσυκλέτα γεμάτη μπενζίνα καὶ κατάλληλη γιὰ νὰ φυγαδέθη δυὸ ἀνθρώπους... Κι' αὐτὲς οἱ δυὸ κάσσες... Σὲ γουρα, κρύβανε δυὸ κακοποιούς!

Πῶς νὰ μὴ τρομάξη ἕνας νέος, δσο θάρρος κι' ἂν ἔχη, ὅταν σκέπτεται πὼς εἶναι ὁλομόναχος σὲ μιὰ τόσο ἄγρια ἐρημιά;...

Μὰ νὰ ἦταν τάχα πραγματικὸς ὁ φόβος ποὺ ἄφουσε; "Η μήπως τὸν ἔπλασε ἡ ἐρεθισμένη φαντασία του; Πῶς νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό;

"Αν δοκίμαζε ν' ἀνασηκώση τὸ σκέπασμα τῆς κάσσας. θὰ κινδύνευε ν' ἐπιταχύνη τὸ κακό, σὲ περίπτωσι ποὺ κρυβόταν κάποιος ἐκεῖ μέσα. Μὰ κι' ἂν κατάφερνε νὰ τὰ βγάλη πέρα μ' αὐτόν. θὰ ἐπενέβαινε κι' ὁ ἄλλος κακοποιός, ὁ κουμπάνος στὴ δεύτερη κάσσα!...

Κοατῶντας την ἀνάσα του, μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ κρῦο ἱδρῶτα, κάθησε μπροστὰ στὸ τηλεγραφικὸ μηχάνημα κι' ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸν πλησιέστερο σταθμό ποὺ διέθετ· ἀτμοσυντακτή. "Αν κατάφερνε νὰ κερδίση ἄλλες δυὸ ὧρες, θὰ προλάβαινε νὰ σωθῆ...

Ξαφνικὰ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἡ ἰδέα νὰ φύγη, νὰ κλειδώση ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα... Μὰ οἱ 200 χιλιάδες; "Αν τὶς ἔπαιρνε μαζί του, ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν πιάνανε στὸ δρόμο ἄλλοι κακοποιοί!

"Οχι, ὄχι, θἄμεινε ἐκεῖ καὶ θὰ περίμενε τὴν ἐξέλιξι...

Μὲ τὸ ἄδειο πιστόλι στὸ χέρι, πλησίασε γιὰ νὰ κυττάξη τὶς κάσσες. Ἀνακάλυψε τότε πὼς τὰ σκεπάσματά τους δὲν ἦταν καλὰ καρφωμένα... Μήπως θἄπρεπε νὰ χτυπήση λίγο βαθύτερα τὰ καρφιά; Γιατί ὄχι;

"Ετρεξε νὰ πάρη ἕνα σφυρί...

"Ἔξω, ἡ μπόρα συνέχιζε νὰ τσακίζη τὰ πάντα καὶ τοὺς τσίγκους τῆς σκεπῆς, μὲ τόση ὁρμὴ ποὺ λὲς κι' ἔψελνε πένθιμους ὕμνους μιὰ χορωδία ἀνθρώπων...

'Ανάμεσα στὸν τρομερὸ ἐκεῖνο θόρυβο, ὁ Τρεβὶλ ξεχώρισε κάτι φωνές. Αὐτὲς δὲν ἔοχονταν πιὰ ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ μέσα ἀπ' τὸ φέρετρο ποὺ εἶχε μπροστά του καὶ ποὺ τὸ σφυροκοποῦσε γιὰ νὰ στερεώση καλλίτερα τὰ καρφιά...

"Ἐλα, σύντροφε! Μὲ καρφώνει! ἔλεγε μιὰ πνιγμένη φωνή.

Καὶ μιὰ ἄλλη, δίπλα, ἀπαντοῦσε:

—Πυροβόλησε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ σκέπασμα!

Ὁ Τρεβὶλ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴ δεύτερη κάσσα. Τοῦ φάνηκε πὼς κουνιότανε. Πήδησε μὲ ὁρμὴ καὶ καβαλλίκεψε πάνω της! "Αν μποροῦσε νὰ περάση γύρω της ἕνα γερὸ σκοινὶ καὶ νὰ τὴ δέση!...

"Ενα δυνατὸ φύσημα ἄνοιξε μὲ πάταγο τὰ παραθυρόφυλλα κι' ἔσβυσε τὴ λάμπα. Τὸ δωμάτιο βυθίσθηκε στὸ σκοτάδι...

Ὁ τρόμος τοῦ Τρεβὶλ δὲν εἶχε πιὰ ὅρια. Ψαχνουλεύοντας μὲ τόνα χέρι δεξιὰ κι' ἀριστερά. νόμιασε πὼς βρῆκε ἕνα κομμάτι σκοινί... Γονάτισε τότε δίπλα στὴν κάσσα, τὴν ἀνασήκωσε, πέρασε ἀπὸ κάτω τὸ ἕνα του χέρι κι' ἀφοῦ ἔφερε μὲ τ' ἄλλο μερικὲς γρήγορες στροφὲς γύρω της. ὅπως κάνουν ὅταν θέλουν νὰ τυλίξουν κάτι μ' ἕνα σκοινί, ἔβαλε ὕστερα ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ δέση τὸν κόμπο...

*

"Οταν ἔφτασε μὲ τὴν ἀτμομηχανὴ ἡ ἐπικουρία ἀπὸ τὸ γειτονικὸ σταθμό. οἱ χωροφύλακες τὸν βρῆκαν τὸ νέο σταθμάρχη λιπόθυμο πάνω στὴν κάσσα, μὲ τὰ χέρια ἀκόμη συσπασμένα σὲ μιὰ στάσι ποὺ ἔδειχνε πὼς ἤθελε νὰ δέση ἕνα κόμπο μὲ τὸ σκοινί. Κανένα σκοινὶ ὡστόσο δὲν ὑπῆρχε στὰ χέρια του...

Μέσα στὶς δυὸ κάσσες, βρέθηκαν μισοανασηθῆτοι δυὸ κακοποιοὶ ποὺ εἶχαν σχεδιάσει ν' ἁρπάξουν τὶς 200 χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸν ἀπομονωμένο σταθμό.

Ε. ΝΤΕ ΚΕ·ΖΕΡ

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟ! τῶν ἀριθμῶν

Οἱ καταπληκτικοὶ ἄθλοι τῶν ἀριθμομνημόνων

ΕΝΑ ἀπὸ

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΑΡΑΧΝΗ ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΦΩΝΗ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε σ' ένα χωριό της Θεσσαλίας ένα καλό και τιμιοδούλευτο αντρόγυνο. Το μόνο του παράπονο ήταν ότι δεν είχαν παιδί. Κάθε φορά που έβλεπαν τα παιδιά των γειτονιών να παίζουν στον δρόμο, καίγονταν η καρδιά τους.

Τέλος, έπειτα από πολλά παρακάλια στην Παναγιά, απέκτησαν ένα ωραίο κοριτσάκι.

Φαντασθήτε λοιπόν, τη χαρά τους!

Κάλεσαν όλους τους φίλους και γνωστούς στα βαφτίσια. Ο πατέρας, ξετρελλαμένος από τη χαρά του, ετοίμασε ένα ψητο γουρουνόπουλο, κι' άνοιξε ένα βαρέλι κρασί, το καλλίτερο, από φιλέρι. Η μητέρα έφτιαξε τυροπιτάτες και μια μεγάλη σπανακόπιτα.

Άναμεσα όμως στον κόσμο που μαζεύτηκε στο σπίτι, πρέπει και μιά άγνωστη γυναίκα, ά-προσκάλεστη.

—Ποιά είναι; ρωτούσε ο ένας τον άλλο.

—Καμμιά ξένη, περαστική από το χωριό, όπως φαίνεται.

Η γυναίκα όμως αυτή δεν ήταν ούτε ξένη, ούτε περαστική. Ήταν μιά νεράιδα και μάλιστα μιά νεράιδα μάγισσα, που είχε έρθει επίτηδες από νωρίς πριν έρθη ο παππάς για ν' αγιάση το νερό. Είχε το σκοπό της. Είχε χάσει κάποτε ένα κορτσάκι και τώρα γύρευε να εκδικηθή όσα κορτσάκια μπορούσε.

Σήκωσε, λοιπόν, ένα σαββάκι που κρατούσε, τ' άκούμπησε πάνω στη μικρή και το ωραίο κοριτσάκι μεταμορφώθηκε αμέσως σε αράχνη. Έπειτα χάθηκε.

Φαντάζεται τώρα κανείς τη λύπη και τη στενοχώρια των γονιών του κοριτσιού. Τί έπρεπε να κάνουν; Να πετάξουν την αράχνη; Δεν μπορούσαν γιατί ήταν το παιδί τους!

Ανάθρεψαν, λοιπόν, την αράχνη με μεγάλη στοργή. Το κοριτσάκι όμως ήταν έξυπνο κι' έμαθε να μιλάη, να τραγουδάη, να πλέκη και να κάνη ένα σωρό ωραία και δύσκολα πράγματα κι' όλα ήταν αράχνη.

Είχε μάλιστα μιά γλυκειά φωνή, που με το τραγούδι της μάνευε όποιον την άκουγε, έστω και για μιά στιγμή.

Η αράχνη δεν είχε δυή ποτέ έξω από το σπίτι της. Όταν, όμως τραγουδούσε, οι περαστικοί σταματούσαν στο δρόμο για ν' άκούσουν το γλυκό τραγούδι της.

Μιά μέρα, πού το βασιλόπουλο είχε δυή για κυνήγι, πέρασε κι' απ' αυτό το χωριό και καθώς βγαίνοταν έξω από το σπίτι της αράχνης, άκουσε τη φωνή της και σταμάτησε σαν μαγεμένο.

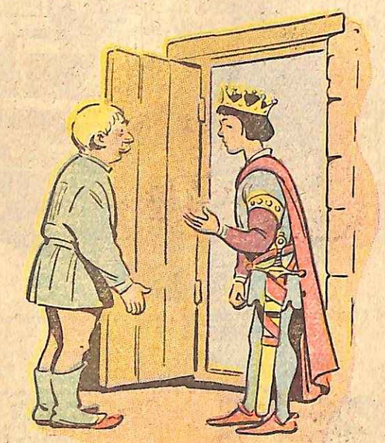
Έτσι, από τη μέρα έκείνη, έφτιασε μιά καλύβα στο βάσος κι' έρχόταν κάθε μέρα στο χωριό, να άκούση την ωραία φωνή, χωρίς να ξέρη ποιά ήταν έκείνη, που τραγουδούσε.

Μιά μέρα, πήρε την απόφαση και μπήκε στο σπίτι της αράχνης.

Έκεί βρήκε τον πατέρα της και του ζήτησε για γυναίκα του έκείνη που τραγουδούσε τόσο όμορφα.

—Δεν μπορώ ν' αποφασίσω τίποτα, απάντησε ο δυστυχισμένος πατέρας. Πρέπει να ρωτήσω την κόρη μου.

Το βασιλόπουλο δέχθηκε να περιμένη κι'

Το βασιλόπουλο ζήτησε από τον πατέρα της για γυναίκα έκείνη που τραγουδούσε τόσο όμορφα..

έκείνος μπήκε σ' άλλο δωμάτιο για να ρωτήση την κόρη του.

Η αράχνη δεν αρνήθηκε μα μ' ένα όρο: Ζήτησε να πάη στο παλάτι τη νύχτα, που θα'ταν σκοτεινά, μέσα σε κλειστό αμάξι και να την αφήσουν να μπή σ' ένα δωμάτιο, χωρίς να τη δή άνθρωπου μάτι.

Κι', έτσι, τη νύχτα που ώρισαν, η αράχνη πήγε στο παλάτι, δίχως να τη δη κανείς και μπήκε στο δωμάτιο που της είχαν έτοιμάσει.

Έπειτα κρύφτηκε κάτω από τις κουβέρτες του κρεββατιού κι' αποκοιμήθηκε.

Όταν ξημέρωσε, το βασιλόπουλο έτρεξε με λαχτάρα στο δωμάτιο της αρραβωνιαστικιάς του για να τη καλημερίση, μα δε βρήκε κανένα. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Ποιν είχε πάει, λοιπόν, η αρραβωνιαστικιά του;

Κάθισε συλλογισμένο στο κρεββάτι, μα ξαφνικά ένοιωσε ν' ανεβαίνη πανω από χέρι του μιά αράχνη! Τίναξε αμέσως το χέρι του και την πέταξε μακρυά.

Η αράχνη τότε θύμωσε, άρχισε να πηδάη και γρήγορα, γρήγορα άνηκε από το δωμάτιό της και έπειτα κατέθηκε τις σκαλες του παλατιού κι' έφυνε για το σπίτι της.

Μέσα στη στενοχώρια του το βασιλόπουλο που δεν ήξερε τί απόγινε η αρραβωνιαστικιά του, άρχισε να συλλογίζεται και την αράχνη, που την πέταξε στο πάτωμα με τόσο άσχημο τρόπο.

—"Έφυγε ο "Αη-Βασίλης! Δε χρειάζεται πιά νάμαι φρόνιμος!...

Τέλος, έπειδή δε μπορούσε να έξηγήση τί είχε γίνει, ξεκίνησε και πήγε στο σπίτι της άρραβωνιαστικιάς του, μήπως μάθη έκεί τίποτα γι' αυτήν. Από μακρυά, λοιπόν, άκουσε πάλι τη γλυκειά φωνή της κα το μαγικό τραγούδι της.

Μπήκε αμέσως σπίτι της και ρώτησε τον πατέρα της τί γινόταν η κόρη του. Έκείνος τον πληροφόρησε πώς η κόρη του ήταν πολύ καλά στην υγεία της και ότι ήταν πάντα πρόθυμη να τον παντρευτή. Μάλιστα, θα πήγαινε την άλλη μέρα στο παλάτι, για να παρουσιαστή μπροστά του.

Το βασιλόπουλο τον ευχαρίστησε όλόχαρο και του είπε ότι θα περίμενε την κόρη του με μενάλη ανυπομονησία.

Την άλλη μέρα η αράχνη ετοίμασε ένα καροτσάκι από καρτόνι, έζεψε μπρος ένα κοκοράκι, μπήκε μέσα και άοστώντας η ίδια τα γκέμια, ξεκίνησε για το παλάτι.

Στο δρόμο που πήγαινε συνάντησε τρείς νεράιδες. Σε μιά από τις τρεις είχε συμβή ένα ατύχημα. Καθώς έτρωγε, καθησε στο λαιμό της ένα φαροκόκκαλο κι' υπέφερε η δύστυχη πολύ.

Όταν, είδε, όμως, την αράχνη να περνάη στο καροτσάκι της, κράτησε με το ένα χέρι τα γκέμια και με το άλλο τα καλούτσι και να χτυπάη μ' αυτό το κοκκοράκι, την έπιασε ένα τέτοιο νευρικό γέλοιο που ξαφνικά θύμηκε μόνο του το φαροκόκκαλο και λευθερώθηκε ο λαιμός της.

Αλλά και οι άλλες νεράιδες γέλασαν με την καρδιά τους κι' ευχαριστήθηκαν, που η αδελφούλα τους δεν πονούσε πια.

—Για το καλό που μου έκανες, θα σου δώσω ένα ωραίο και πολυτελέστατο άμαξι με δυό μενάλα, όμορφα και καμαρωτα όλογα, της είπε η νεράιδα, που γλύτωσε από το φαροκόκκαλο.

Κι' αλήθεια, ώσπου να τελειώση την κουβέντα της, να, παρουσ άστηκε ένα ολόχρυσο άμαξι, με δυό ύπεροχα άσπρα αλογα, με έναν αμαξά και δυό υπηρέτες ντυμένους με χρυσοκέντητες στολές.

—Κι' εγώ θα σου χαρίσω — είπε η δεύτερη νεράιδα — ωραία μεταξωτά φορέματα και πολύτιμα στολίδια.

Κι' αμέσως προυσιάστηκαν μπροστά της ένα σωρό φορέματα και κοσμήματα.

Τότε ξεπετάχτηκε η τρίτη νεράιδα και της είπε:

—Κι' εγώ θα σου χαρίσω κάτι πιό καλό: θα σε μεταμορφώσω σε μιά ωραία κοπέλλα, που να σε σηλεύουν όλες οι βασιλοπούλες του κόσμου.

Κι' έτσι σαν από θαύμα, έγινε κι' αυτό! Την ίδια στιγμή η άσχημη και χνουδωτή αράχνη μεταμορφώθηκε σε μιά πολύ όμορφη νέα, ντυμένη στα μεταξωτά και νεμάτη κοσμήματα.

Η κοπέλλα ευχαρίστησε τις τρείς νεράιδες και τις κάλεσε στο γάμο της.

Μπορεί κανείς τώρα να φανταοθή τη χαρά του βασιλόπουλου, που την υποδέχτηκε με μενάλες τιμές. Μα ποτέ δεν έμαθε πώς η νέα αυτή ήταν η αράχνη, που πέταξε κάποτε από το χέρι του στο πάτωμα.

Έτσι έγιναν οι γάμοι τους με μεγαλοπρέπεια κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η μόνη αλήθεια

ΣΤΟ σχολείο ο Τάκης είναι από τους πιό άδύνατους στα μαθηματικά κι' ο δάσκαλός του κάνει ό,τι μπορεί για να τον βοηθήση.

Έτσι μιά μέρα, άφού τον σηκώνει στον πίνακα για να κάνη μιά πρόθεση κι' ο Τάκης δεν τα καταφέρνει, άρχίζει να τον ρωτάη:

— Ο μπαμπάς σου πηγαίνει κυνήγι;

— Μάλιστα, κύριε...

— Πολύ καλά... Λοιπόν, ο πατέρας σου στην πόλη, τη Δευτέρα του σκοτώνει δυό λαγούς, στη Δεύτερη τρείς, στην Τρίτη τέσσερεις και στην Τετάρτη πέντε. Πόσους λαγούς σκότωσε όλους-όλους;

Ο Τότος χαμογελάει και χωρίς να σκεφτή διόλου, απαντάει:

— Κανένα, κύριε...

— Τί έκανε λέει;... Μά τρελλάθηκες, παιδί μου; φωνάζει έξω φρενών ο δάσκαλος.

Αλλά ο Τότης, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, εξηγεί:

— Την αλήθεια λέω, κύριε... Όποτε πήγε κυνήγι ο μπαμπάς, δεν μας έφερε ποτέ λαγό... Με κάτι χορταράκια του θυμού γυρνούσε πάντα στο σπίτι μας!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Η μ α μ ά.— Κακοκόριτσο! Έφαγες όλο το γλυκό που είχα στο βάζο. Και δε σκέφθηκες καθόλου την άδερφούλα σου.

Η Κ ι κ ή.—Τη σκέφθηκα, καλέ μαμά! Εί-πα με το νου μου: «Τι καλά που δεν είν' εδώ τώρα!...».

★

— Την περασμένη βδομάδα, η μαμά έπλυνε το παντελόνι του Γιαννάκη. Στένεψε όμως τόσο πολύ, που δεν του μπαίνει πιά.

— Γιατί δεν πλένει και το Γιαννάκη;...

★

Μ ά κ η ς.—Μπαμπά, δώσε μου μιά δραχμή.

Μ π α μ π ά ς.—Πώς, παιδί μου; Έσύ τώρα πιά μεγάλωσες. Καταδέχεσαι να ζητάς δραχμές;

Μ ά κ η ς.—Έχεις δίκιο μπαμπά. Δώσε μου τότε ένα τάλληρο...

★

Δ ά σ κ α λ ο ς.— Γιά πές μου, έσύ Κολοκυθόπουλε, όταν πεθάνη ένας βασιλιάς, τι γίνεται ο πρωτότοκος γυιός του;

Μ α θ η τ ή ς.— Ορφανός!...

Αγγελος καλωσύνης

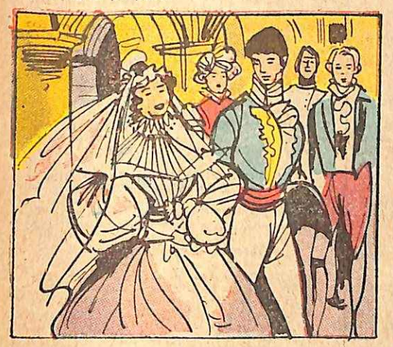
Ένα από τα μεγαλύτερα νοσηλευτικά ιδρύματα του Παρισιού οφείλει το όνομά του και την ύπαρξή του στην πλούσια κόμησσα Λαρμπουαζιέρ που πεθαίνοντας άφησε όλα της τα εκατομμύρια στο κράτος, με το σκοπό να ιδρυθούν διάφορα νοσοκομεία. Η γενναιόδωρη κόμησσα, άλλωστε, δεν περίμενε το θάνατο, για ν' άρχίση το φιλανθρωπικό της έργο. Από πολύ μικρή...

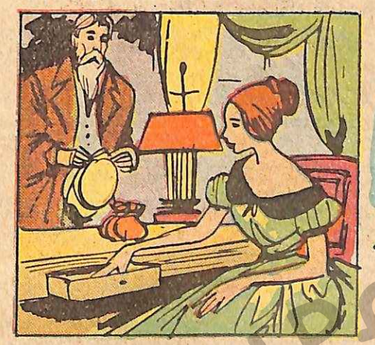
... η μητέρα της, η κόμησσα ντε Ρουά, μιά επίσης πολύ φιλάνθρωπη γυναίκα, την έπαιρνε μαζί της κι' επισκέπτονταν συχνά φτωχούς στα σπίτια τους για να τους παρηγορήσουν και να τους βοηθήσουν.

—Ο Θεός, κόρη μου, της έλεγε η μητέρα της, μας έδωσε υγεία και πλούτη. Για να τον ευχαριστήσουμε, ας προσπαθήσουμε, να ανακουφίσουμε τη δυστυχία των άλλων...

... Μη ξεχνάς ποτέ πώς τα πλούτη μας πρέπει πάντα να είναι στη διάθεσι των δυστυχισμένων συνανθρώπων μας. Μάθε να σκορπίζης τη χαρά γύρω σου...

Η παιδούλα θυμόταν α' όλη της τη ζωή τα λόγια αυτά της μητέρας της κι' ένοιωθε μενάλη χαρά κάθε φορά που βοηθούσε έναν άρρωστο ή χάριζε ένα παγνίδι της σ' ένα φτωχό παιδάκι.

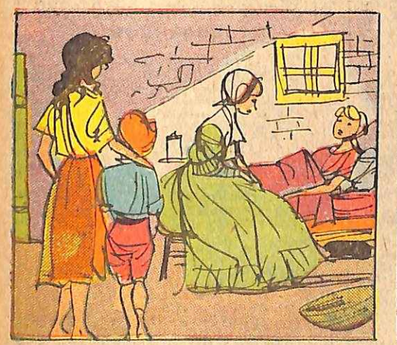

Η δεσποινίς ντε Ρουά μεγάλωνε χωρίς να άλλαζη τις καλες αυτες συνηθειες. Μιά μέρα παντρεύτηκε ένα νεαρό ευγενή, τον κόμητα ντε Λαριμπουαζιέρ. Μά ούτε κι' ο γάμος της έφερε καμμιά άλλαγή στη ζωή της. Συνέχισε τις ευεργεσίες της και τις επισκέψεις σε όσους είχαν την ανάγκη της. Ήταν πάντα μιά άκτίδα ελπίδας για τους δυστυχισμένους.

Η κόμησσα δε σταμάτησε το έργο της, ούτε όταν οι γιατροί δ απίστωσαν μιά σοβαρή αρρώστεια στούς πνεύμονες και της συνεστησαν ανάπαυσι. Χωρίς να σκέπτεται καθόλου τον εαυτό της, ήταν πάντα έτοιμη να βοηθήση τους άλλους. Το καλοκαίρι πήγαινε να περάση μερικές βδομάδες σε διάφορα χωριά, για να βοηθήση κι' εκεί όσους δυστυχούσαν.

Η φιλάνθρωπη κόμησσα όχι μόνο έδινε τα χρήματά της, για ν' ανακουφίση όσους υποφέρανε, αλλά και μιλούσε σε όλους με καλωσύνη και αγάπη, προσπαθώντας να τους δίνη θάρρος και να τους πείθη ότι θάρχονταν γι' αυτούς καλύτερες μέρες. Χαρακτηριστική απόδειξη της απέραντης καλωσύνης της θεωρείται η ακόλουθη πεοιπέτειά της.

Μιά μέρα η κόμησσα ντε Λαριμπουαζιέρ πληροφορήθηκε πώς μιά ετοιμογεννη χωρική άνησυχούσε για την τύχη του άντρα της, που είχε φύγει για φάρεμα με τη βάρκα του και που μιά ξαφνική κακοκαιρία την έκανε να άνγωνιά για την τύχη του. Η κόμησσα έμεινε κοντα της δυό μέρες και δυό νύχτες, προσπαθώντας νά την καθησυχάση και να την πείση πώς θα ξαναγύριζε ο άντρας της.

Η άπελπισία της όμως ήταν τόση, ώστε έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή του παιδιού, που περίμενε. Η κόμησσα δεν την παράτησε λοιπόν, ούτε λεπτό, και περιποιήθηκε η ίδια τα άλλα της παιδιά στα όποια μάλιστα υποχρεώθηκε και διάφορα δώρα. Τέλος το απόγευμα της δεύτερης μέρας, η πόρτα του φτωχικού σπιτιού άνοιξε ξαφνικά και μπήκε μέσα ο «χαμένος» ψαράς.

Ρίχτηκε στην άγκαλιά της γυναίκας του και της δηγήθηκε πώς κατοφθωσε να γλυτώση από τη μανία των κυμάτων. Μονο τότε η κόμησσα, που έκανε στο μεταξύ, ότι μπορούσε για να δίνη θάρρος στη γυναίκα του ψαρά, αφιλιάστηκε κατάκοπη και εξαντλημένη στο πάτωμα... Χάρις, λοιπόν, στη δωρεά της, το παρασινο νοσοκομείο, συνεχίζει και σήμερα το έργο της.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Με τά φανάρια βρεγά

ΕΝΑ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸν ἐ-ρχικὸ δρόμο, μέσα στὴ λύχτα, μὲ τὰ φανάρια σβηστά. Οἱ δυὸ ἐ-πιβάτες του — ὁ ἀστυνομικὸς ἐ-πιθεωρητὴς Φρανσὶ Κολέτ κι' ὁ φίλος του μυθιστοριογράφος 'Αν-ρὺ Ραντό, φαίνονταν νευρικοὶ κι' ἀνήσυχοι. 'Απ' τὸ πρωὶ συνέχιζαν τὸ κυνηγητὸ τριῶν γκάνγκστερς, ποὺ εἶχαν διαρρήξει ἕνα κοσμήμα. τσιμπολέιο τοῦ Μπάϊρριτζ. Ἐκεῖνοι ἐπιδαίνανε σ' ἕνα καφὲ αὐτοκίνη-το κι' ἐπιδιώκανε νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη τους. Μὰ δὲν τὸ κατάφεραν. Οἱ διώκτες πουὲ θὰ τοὺς πρόφται-ναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, στὴ μέση ἑνὸς ἤρημου δάσους.

— Κύτταξε, Φρανσί! εἶπε ξαφνι-κὰ ὁ Ραντό.

Εἶχαν φανῆ ἀπὸ μακρυὰ τὰ φῶ-τα ἑνὸς ἄλλου αὐτοκινήτου, ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα. Ὁ ἀστυνομικὸς ἄναψε τὰ φανάρια του, γιὰ ν' ἀ-ποφύγη καμμιὰ σύγκρουσι. ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δῆ καλὰ τ' αὐτοκίνη-το αὐτό, καθὼς θὰ περνοῦσε δί-πλα τους.

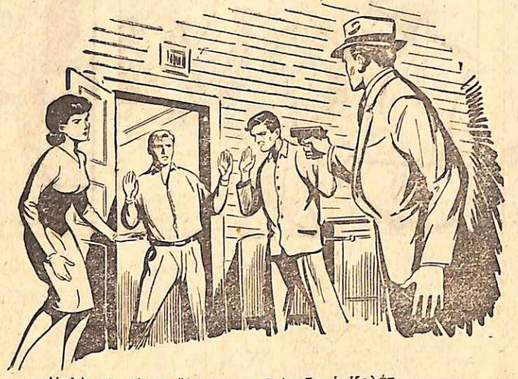
Μόλις πέρασε, ὁ συγγραφέας φώναξε:

— Οἱ ἄθλιοι! Μᾶς ξέφυγαν πάλι.

—"Οχι, δὲν εἶν' αὐτὸ τ' ἀμάξι τους τὸν βεβαίωσε ὁ Κολέτ. Τὸ εἶδα καλά.

Καὶ πὼ κυνηγητὸ ἐξακολούθησε, μέσα στὴ νύχτα...

Ξαφνικὰ ἕνα νέο φῶς φάνηκε μπροστά τους. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἐ-νὸς σταματημένου αὐτοκινήτου. Οἱ δυὸ ἄντρες κάνανε συγχρόνως τὴν ἴδια σκέψι:

—Ψηλὰ τὰ χέρια ὅλοι σας! διέταξε ὁ Κολέτ.

«Αὐτοὶ εἶναι! Θἄπαθαν ἴσως κά-ποια βλάβη. "Η θά τοὺς σώθηκε ἡ βενζίνα. Περίφημα!»

'Ο Κολὲτ φρενάρισε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ σταματημένο αὐ-τοκίνητο κι' ἄναψε ἀπότομα τὰ φῶτα του. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, οἱ δυὸ φίλοι ἀναγνώρισαν τ' αὐτοκί-νητο ποὺ κυνηγοῦσαν ἀπ' τὸ πρωί.

Δίπλα του στεκόταν μόνο ἕνας ἄνθρωπος. 'Ο ἀστυνομικὸς πῆδησε στὸ δρόμο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! φώναξε. Ποιὸ εἶν' οἱ ἄλλοι;

'Ο ἄγνωστος στράφηκε, τρομαγ-μένος, καὶ σήκωσε τὰ χέρια του.

— Ποιοί ἄλλοι; ρώτησε μ' ἀπο-ρία.

— Μὴν κάνης τὸν κουτό! εἶπε ὁ Ραντό, ποὺ εἶχε πλησιάσει κι' αὐ-τός, κρατῶντας δεύτερο περί-στροφο.

— Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα... Πρῶτα - πρῶ-τα ποιοὶ εἴσαστε σεῖς;

—'Αστυνομία! "Αφισε τὶς κουτο-πονηριὲς καὶ πές μᾶς ποῦ πῆγαν οἱ συνέχοχοι σου! διάταξε ὁ Κο-λέτ, ἐκνευρισμένος.

—Ωραῖο κι' αὐτό! Σοῦ κλέβουν τ' αὐτοκίνητό σου κι' ὕστερα σὲ πιάνουνε γιὰ ληστή... Κἀρτσι μου, ἂν εἴσαστε πραγματικὰ ἀστυ-νομικοί, θὰ κάνετε καλλίτερα νὰ κυνηγήσετε τοὺς κλέφτες τοῦ αὐ-τοκινήτου μου, παρὰ νὰ χασομερᾶ-τε μαζί μου... Εἶμαι γιατρὸς σὲ μιὰ γειτονικὴ κωμόπολι. Κάθως γύριζα ἀργὰ στὸ σπίτι μου, μὲ σταμάτησαν δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα, μοῦ πῆραν μὲ τὸ ζόρι τ' αὐτοκίνητο καὶ μ' ἄφησαν τὸ δικό τους, ποὺ δὲν ἔχει στάλα βενζίνα. Ὕστερα φύγανε, παίρ-νοντας ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπ' τὴ δική σας.

Οἱ δυὸ φίλοι κατάλαβαν ἀπ' τὸ ὕφος του πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοὺς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ πὼς οἱ γκάνγκστερς τοὺς εἶχαν ξεφύγει πάλι, μὲ τ' αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ κοντά τους.

—"Ας μὴ χάνουμε στιγμή, εἶπε ὁ Κολέτ. 'Ελᾶτε μαζί μας, καὶ τὰ λέμε λεπτομερέστερα

Στὸ δρόμο, ὁ γιατρὸς τοὺς πλη-ροφόρησε τί μάρκα λάστιχα εἶχε τ' αὐτοκίνητό του.

—"Ωστε ἦταν ὁλοκαίνουργα καὶ διακριν/όταν ἀκόμα πάνω τους τὸ σῆμα τοῦ ἐργοστασίου; Ὡραῖα! Πολὺ ὡραῖα! εἶπε ὁ ἀστυνομικός, εὐχαριστημένος

Μὲ ἀνεμμένα τώρα τὰ φανάρια του, αὐτὸ-τζε τὰ ἴχνη -ρὺ εἶχαν ἀ-φίσει οἱ ρόδες τῶν διαφόρων αὐτο-κινήτων πάνω στὸ λασπωμένο δρό-μο.

Ξαφνικά, σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἄρ-χιζε, ἀριστερὰ ἀπ' τὸ δρόμο, ἕνα μικρότερο δρομάκι, ὁ Κολὲτ στα-μάτησε, κατέβηκε κι' ἐξέτασε προ-σεχτικὰ τὸ ἔδαφος. "Υστερα, χω-ρὶς νὰ πῆ λέξι στοὺς ἐκπλήκτους συντρόφους του, ξανακάθησε στὸ βολάν, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ διεύ-θυνε τ' αὐτοκίνητο πρὸς τὸ ἐσω-τερικὸ τοῦ δάσους.

— Πιστεύεις πὼς μπῆκαν ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ Ραντό.

— Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος, ἀπαν-τησε ἐκεῖνος.

Τ' αὐτοκίνητο προχωροῦσε μὲ δυσκολία. Κάποια στιγμή, ὁ ἀ-στυνομικὸς σκούντησε τὸ γιατρό ποὺ καθόταν δίπλα του, καὶ τοῦ-δειξε μὲ τὸ μάτι μιὰ ταμπέλα. κρεμασμένη σ' ἕνα δέντρο, μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Πανδοχεῖον» κι' ἕνα βέ-λος ἀπὸ κάτω.

— Ναί, ξέρω πὼς ἐδῶ κοντὰ ὑ-πάρχει κάπιο πανδοχεῖο, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν ἔχω πάει ὅμως πο-τέ...

Σὲ λίγο, φτάσανε ἔξω ἀπὸ ἕνα μικρὸ κτίριο. "Ενα παράθυρο ἄ-νοιξε ἀπότομα καὶ πρόβαλε σ' αὐ-τὸ ἕνας ἄντρας, μ' ἕνα ντουφέκι στὸ χέρι.

— Τίμιος εἶν' ἐκεῖ; φώναξε.

— Πελάτες, ἀπάντησε ὁ Κολέτ.

Μιὰ γυναῖκα, μὲ μιὰ λάμπα στὸ χέρι, βγῆκε στὴν πόρτα. Τὴν ἀκο-λούθησε κι' ὁ ἄντρας ποὺ εἶχε κυττάξει πρὶν ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Μπορεῖτε νὰ περάσουμε ἐδῶ τὴ νύχτα; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός

—Ἐσεῖς χαλόσατε τὸν κόσμο πρίν, φώναζοντας καὶ κορνάροντας; ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

—"Α, κορνάριζε κανείς; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Κολέτ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲ βγήκαμε. Καὶ σὲ λίγο ἀκούσαμε τὸ θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἀπομακρυόταν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δάσους...

"Οταν ἀκούσαμε τώρα τὸ δικό σας αὐτοκίνητο, νομίσαμε πὼς εἶ-σαστε οἱ ἴδιοι καὶ πὼς ξαναγυρί-ζατε...

'Ο ἀστυνομικὸς τράβ(ἐξε τοὺς συνοδούς του μέσα στὸ πανδοχεῖο, Μόλις βγῆκε ὁ ξενοδόχος, γιὰ νὰ τοὺς φέρη νὰ φᾶνε κάτι, ὁ Κολὲτ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ρωτήση τὴ γυναῖκα του:

— Μένετε μόνοι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ναί... Δηλαδὴ ὄχι ἐντελῶς. 'Εδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, φιλοξενοῦ-με ἕνα συγγενῆ μας, ποὺ κοιμᾶται στὸ δίπλανὸ δωμάτιο.

—"Α, ὥστε ὑπάρχει κι' ἄλλ,» πρόσωπο ἐδῶ μέσα; Καὶ πῶς δὲν ξύπνησε ἀπ' τὸ θόρυβο:

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἔμπαινε ὁ ξενοδόχος.

— Ποιός; ρώτησε, μόλις ἄκουσε τὶς τελευταῖες λέξεις

—'Ο κύριος ρωτάει ἂν ξύπνησε ὁ ξάδερφός μας, ποὺ κοιμᾶται στὸ διπλανὸ δωμάτιο! τοῦ εἶπε γρήγο-ρα ἡ γυναῖκα του, καθὼς εἶδε πὼς ἡ ὄψι του εἶχε πάσει ἐρωτηματική ἐκφρασι.

—"Α, ὄχι, ὄχι... δὲν ξύπνη-σε... Περίεργο! μπορμούρισε ἐ-κεῖνος δισταχτικά.

Τὸ ἀντρόγυνο ἄοχισε νὰ στρώνη τὸ τραπέζι. Ξαφνικά, ὁ ἀστυνομι-κὸς τράβηξε τὸ πιστόλι του κι' ἔρ-ριξε δυὸ σφαῖρες στὸν ἀέρα, ἐνῶ οἱ φίλοι του τὸν κύτταζαν, ἄναυ-δοι.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε σὰν τρελλός. Μὴ μὲ σκοτώνετε! Μή!...

Σ' ἕνα λεπτό, ἄνοιξε μιὰ πόρ-τα κι' ἐμφανίστηκε ἕνα νέο πρό-σωπο.

— Ψηλὰ τὰ χέρια ὅλοι σας! διάταξε τότε ὁ Κολέτ. Καὶ σεῖς, Ραντό καὶ γιατρέ, περάστε τὶς χειροπέδες σ' αὐτὰ τὰ τρία κα-βάσματα!

"Οταν οἱ γκάνγκστερς ἦταν πιὰ δεμένοι καλά, ὁ Κολὲτ τοὺς ρώ-τησε:

— Ποῦ εἶν' οἱ ξενοδόχοι; 'Απαν-τῆστε, ἀλλοιῶς θὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκυλιά!

— Μέσα στὸν ἀχυρῶνα... μουρ-μούρισε ἡ γυναῖκα

'Αφοῦ ὁ γιατρὸς ἐλευθέρωσε τοὺς αἰχμαλώτους, ὁ Ραντὸ ρώτη-σε σοστισμένος τὸ φίλο του:

— Μὰ πῶς τὰ ἐμπνεύστηκες, ὅλ' αὐτά;

— Τὸ πρῶτο ποὺ μοῦ κίνησε τὴν ὑποψία, ἦταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐ-τός, ὅταν κατέβηκε μὲ τὰ νυχτι-κὰ νὰ μᾶς ἀνοίξη τὴν πόρτα, φο-ροῦσε παπούτσια. "Ενας ποὺ ση-κώνεται βιαστικὸς ἀπ' τὸ κρεβάτι, δὲ φοράει ἄλλο ἀπὸ παντοῦφλες... "Υστερα, ἂν ἦταν ἀληθινὸς ξενο-δόχος, δὲ θὰ φοροῦσε τέτοια πα-τσούσια πολυτελείας!

»"Οταν μοῦ μπῆκε πιὰ ἡ ἰδέα πὼς ἦταν ὕποπτοι αὐτοὶ οἱ δυό, βεβαιώθηκα καὶ γιὰ τὸν τρίτο, μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴδατε, καὶ τὸν ἔ-φερα ἐδῶ μ' ἕνα κόλπο, γιὰ νὰ τοὺς πιάσω καὶ τοὺς τρεῖς. Οἱ κατεργάρηδες γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ χάσουμε τὰ ἴχνη τους, αἰχμα-λώτισαν τοὺς ἀληθινοὺς ξενοδό-χους, τοὺς ἀντικατάστησαν καὶ θέλησαν ὕστερα νὰ μᾶς παραπλα-νήσουν μὲ τὸ παραμύθι γιὰ τὸ αὐ-τοκίνητο ποὺ προχώρησε τάχα μέ-σα στὸ δάσος.

»Καὶ τώρα μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ ξεκουραστοῦμε, ἀγαπητέ μου Ραντό. Καὶ σεῖς, γιατρέ, μπορεῖ-τε νὰ πάρετε πίσω τ' αὐτοκίνητό σας.

Κ. ΣΕΒΑΙΜΠΕΛ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Σωλεγικὸ διασταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

ΕΤΕΡΟΚΕΦΑΛΟΣ — ΟΡΝΙΣ — ΤΣΙ-ΠΟΥΡΑ — ΔΟΡΚΑΔΙΟΝ — ΝΗΣΣΑ — ΣΩΛΗΝ — ΕΛΑΦΟΣ — ΣΚΩΨ — ΚΟΤΤΑ — ΟΝΑΡΟΣ — ΜΑΡΙΔΕΣ — ΙΝΔΟΡΝΙΣ — ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ — ΠΕΡΚΑ — ΙΠΠΑΡΙΟΝ — ΨΙΤΤΑΚΟΣ — ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ.

Καθέτως:

ΕΡΩΔΙΟΣ — ΚΟΜΠΡΑ — ΠΑΓΩΝΙΑ — ΔΙΚΕΡΑ — ΕΛΕΙΑ — ΕΣΜΟΣ — ΚΩ-ΝΩΠΕΣ — ΑΦΩΝΗΤΑ — ΜΠΑΦΑ — ΟΣ-ΤΡΑΚΟΝ — ΡΑΪΑ — ΠΟΝΤΙΚΙ — ΟΡ-ΝΕΑ — ΨΑΡΟΝΕΦΡΙ — ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ — ΣΚΥΜΝΟΣ.

Ἀριθμητικὰ προβλήματα:

1) 743 X 25 = 18575.
2)
```
  13   55   25
  43   31   19
  37    7   49
```
3) 9 καὶ 8.
4)
```
7 X 3 + 1 = 22
5 X 6 + 8 = 22
9 X 2 + 4 = 22
```

Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (Πειναὶ ἀπὸ τὴ Ν. 'Αμερική, Βραζιλία, Κολομβία, 'Ισημερινός). 2) ΣΩ-ΣΤΟ (26 μέτρα). 3) ΛΑΘΟΣ (Εἶναι ἕνα κοάλα διψίνλης καὶ καπνοῦ). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΛΑΘΟΣ (Μόνο στὰ ποτάμια. Ποτὲ δὲν πιάστηκε γέλι στὴ θάλασσα). 8) ΣΩΣΤΟ (Ὑπάρχουν 5.000 διαφορετικὰ εἴδη αἰμοσφαίρια σ' ἕνα λίτρο αἷμα). 9) ΣΩΣΤΟ (1611—1673. τὸ δὲ ποανγκατικὸ του ὄνομα ἦταν Κάολο ντὲ Μπάατς ντ' 'Αρτανιάν). 10) ΛΑΘΟΣ (Ἡ ποαγματικὴ γύντα διαρκεῖ 85 μέρες. Τὸ σούρουπο ὅμως διαρκεῖ 95 μέρες). 11) ΣΩ-ΣΤΟ ("Εγει διάμετρο 4 μ. 49 καὶ ζυγίζει 198 τόννους). 12) ΛΑΘΟΣ (εἶναι μιὰ λεο-πάδαλις. ποὺ ζῆ μόνο στὴν 'Αμερική).

Φτερωτὲς συλλαβές

1) ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ (αΚΟΝτιον — ΤΟΡπίλλη — ΕΒΙβα — μαΘΟΥσάλας — ΛΗΣτεία).
2) ΝΕΡΑΪΔΟΠΑΡΜΕΝΟΣ (παΝΕΡι — πΑΙΔεια — κΟΠΑδι — αΡΜΕνια — σμήΝΟΣ.

Διπλῆ ἀκροστιχίδα

1) Β — Ε — ρ — Ρ — οια
2) Α — Λ — λ — Ω c
3) Κ — Λ — α — Μ — α
4) Θ — Η — ρ — Α
5) Ε — Ν — ο — Ι — κιοη
6) Μ — Ε — ρ — Ο — πη
7) Ι — Σ — τ — Ι — ον

Ἕνα σεβαρὸ λάθος

'Ο κύριος ποὺ κάθεται στὸ ἄκρο ἀριστε-ρὰ ἔγει τρία πόδια.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 832 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

1) ΑΜΠΟΛΗ — ΑΣΚΟΠΑ. 2) ΑΞΙΟΣ — ΛΑΝ — ΑΡΩΜΑ. 3) ΣΜΙΚΡΟΣ — ΝΑΡ-ΔΟΣ — ΡΣ. 4) ΟΜΟΡΟΣ — ΜΑΝΑΡΙ — ΠΙΑ. 5) ΒΑΘΟΣ — ΜΑΓΙΚΑ — ΚΩΝ. 6) ΙΝΕΣ — ΚΑΝΝΑΙ — ΑΛΑΝΙ. 7) ΠΑΝ-ΤΩΣ — ΑΡΑΣ. 8) ΤΤ — ΤΑΦΤΑΣ — ΑΝΟ-ΣΤΟΙ. 9) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ. 10) Α-ΝΗΛΙΟΣ — ΑΛΑΣΙΑ — ΩΔ. 11) ΛΑΔΙ — ΣΤΙΦΟΣ. 12) ΑΡΕΝΑ — ΑΚΑΚΟΣ — Α-ΛΑΝ. 13) ΝΑΥΣ — ΝΕΑΡΟΣ — ΣΓΑΡΑ. 14) ΤΙΣ — ΠΕΡΣΙΣ — ΣΚΟΥΤΙ. 15) ΑΒ — ΑΟΡΑΤΟ — ΑΦΑΝΤΟΣ. 16) ΑΠΑΔΩ — ΟΝΕ — ΑΓΙΟΣ. 17) ΠΡΙΝΟΣ — ΛΟ-ΞΙΑΣ.

Καθέτως:

1) ΣΟΒΙΕΤ — ΑΒΑΝΤΑ. 2) ΑΜΜΑΝ — ΤΑΝ — ΡΑΙΒΑ. 3) ΑΞΙΟΘΕΑ — ΝΗ-ΛΕΥΣ — ΠΠ. 4) ΜΙΚΡΟΣ — ΤΑΛΑΝΤ — ΑΑΡ. 5) ΠΟΡΟΣ — ΠΑΓΙΔΑ — ΠΟΔΙ. 6) ΟΣΟΣ — ΚΑΦΡΟΙ — ΝΕΡΩΝ. 7) ΜΑΝ-ΤΑΣ — ΑΕΡΑ. 8) ΗΑ — ΜΑΝΤΑΜ — ΣΚΑ-ΣΤΟΣ. 9) ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ. 10) Α-ΝΑΝΙΑΣ — ΑΛΙΚΟΣ — ΕΛ. 11) ΡΑΚΙ — ΑΤΑΦΟΣ. 12) ΚΑΔΡΑ — ΑΝΙΣΟΣ — ΣΦΑΞ. 13) ΟΡΟΙ — ΑΡΟΣΙΣ — ΣΚΑΓΙ. 14) ΠΩΣ — ΚΛΑΣΜΑ — ΑΓΟΝΙΑ. 15) ΑΜ — ΠΛΑΣΤΟ — ΠΛΑΥΤΟΣ. 16) ΑΡΙΩΝ — ΟΣΟ — ΑΡΤΟΣ 17) ΣΑΝΙΔΙ — ΔΑ-ΝΑΪΣ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

'Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Ἰωάννην Μητρό-πουλον. Ἑλένην Μακρυγιάννη. Παναγιώτην Χρυσόπουλον καὶ 'Ορέστην Χα-τζόπουλον. "Η «Θαμμένη εὐτυχία» νὰ στείλη τὴ διεύθυνσί της.

ΚΥΠΡΙΕΣ

'Η Ρέα Μιχαηλίδου, (15 χρόνων), Φειδίου ὁ, Λάρνακα, Κύ-προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορ-φωμένες νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ.

'Η 'Αλίκη Σπύρου, (16 χρόνων), Παμπούλια 42, Λάρνακα, Κύ-προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προ-τίμησι ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν 'Α-φρική, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογρα-φία ἀπαραίτητη.

'Η Εσμεράλδα, 'Αρχιεπι-σκόπου Κυπριανοῦ Νο 107. Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κό-σμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Ἄννα Μιχαηλίδου, (17 χρόνων), 'Αγίας Φυλάξεως Νο 30, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φήση, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμ-ματοσήμων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η Λιάνα Νικολάου, (17 χρόνων), Δαπάκ Δερβὶς 4, Λευκω-σία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀ-παντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

'Η Μάρω 'Αντωνίου, 'Α-γίας Μαρίνας Νο 18, Στρόβολος, Λευ-κωσία, Κύπρος. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ μορφωμένους νέους καὶ νέες κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, 'Ι-ταλία καὶ 'Αμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνά-πτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Η Ντόρα καὶ ἡ Λιάνα Παναγίδου, Πλούτωνος 36, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν 'Ελ-λάδα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Σεβούλα Καρανι-κόλα, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας, κα-θὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμμα-τοσήμων.

'Η Α. Χρίστου, Στυγὸς Νο 60, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλη-λογραφήση μὲ πτωχοὺς καὶ τίμιους νέ-ους ἡλικίας 27—30 χρόνων, ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὰ νησιά.

ΚΥΠΡΙΟΙ

'Ο Στέλιος Στυλιανοῦ, (17 χρόνων). Φανερωμένης Νο 58, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλη-λογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Γιώργος Πασχάλης, (18 χρόνων), καὶ ὁ Ντίνος Ἰωαννί-δης (17 χρόνων), Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, τὶς ἴδιες ἡλικίας, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Κόκος Π. Δράκου, Δερυνείας Νο 42Α, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Πα-ρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύ-σουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο Ἀργύρης Μιχαήλ Γέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλ-ληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἰδίως μὲ μα-θήτριες.

'Ο Ἰωάννης Γεωργί-ου, Ταχ. Κιὸ. 671, Λευκωσία, Κύ-προς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέ-ες καὶ νέους ἡλικίας, μέχρι 30 χρό-νων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς κα-λῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Κωστάκης Κ. Φέρμας καὶ ὁ Δημητράκης Παπα-δήμας, Μελετίου Μητροπολίτου Κιτίου Νο 16, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλ-ληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλά-δα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρό-νων.

'Ο Κωστάκης Παναγῆ, (18 χρόνων), 'Αγίας Σοφίας Νο 25, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κυ-ρίως ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Ἀνδρέας Π. Γεωργιάδης, Κυβραΐα, Λευκωσία, Κύ-προς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Δ. Ἀθανασίου, Λεμό-να, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φήση, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέ-ψεων σὲ διάφορα θέματα.

Ὁ "Αγης Σ. Χριστοφή-δης, Γεωργίου ΣΤ' Νο 22, Καϊμα-κλί, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλλη-λογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἰδίως ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-λίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Λάκης Χατζηαπο-στόλου καὶ ὁ Αὐδρέας Παπαδδο-πουλος, Τσέρι, Λευκωσία, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Παναγιώτης Αντω-νίου, (22 χρόνων), Ηροδότου 13. Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

'Ο Γεώργιος Κ. 'Αν-αστασίου καὶ ὁ 'Αριστείδης "Ασπρου, Δερύνεια, 'Αμμόχωστος Κύ-προς, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέ-ες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα καὶ Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλι-κίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύ-ναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο MIKES TSOUNIAS καὶ ὁ CHRISTOS REMAT, S)T CS LI-VANOS MARITIME BROK. INC. 52 BROADWAY 52 NEW YORK 4, N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, Ἰδιαιτέ-ρως ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δη-μιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-λίας.

'Ο MICHAIL PAPA-PANTELIDES καὶ ὁ IOANNIS FILIS, S)S CANDIDE SOCIETE GE-NERALE 1 PLACE DES ALPES, GE-NEVE, SUISSE, θέλουν ν' ἀλληλογρα-φήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

'Ο DIMITRIOS GEOR-GOULIS, S)T ATLANTIC CON-QUEST Co S. LIVANOS SHIPPERON-LID, TRENT HOUSE, 55—57 MARY AXE, LONDON, E.C.3, ENGLAND, ἐ-πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων.

'Ο NICOS PAPANA-STASIS καὶ ὁ TAKIS NATSIS S)T OLYMPIC DALE Co CENTRAL AM-MERICAN AGEN. 655 MADISON AVE. NEW YORK 21, N.Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅ-λο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπα-κολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο MARIOS NOMIKOS, S)T WORL BOHD TRANSOCEANIC MARINE INC 39 EAST 51 STREET NEW YORK 22, N.Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προ-κύψει.

'Ο COSTAS TOULOU-MIS, (25 χρόνων) S)T ALEXAN-DRA I. Co N. J. GOULANDRIS LTD, 27 LEADENHALL ST. LONDON E.C. 3 ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Αἴ-γυπτο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο PANAYIOTIS RAL-LIS, S)T ALEXANDRA N.J. GOU-LANDRIS, BALTIC HOUSE, 27 LEA-DEN HALL STREET LONDON E.C.3 ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δη-μιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-λίας.

'Ο EVANGELOS PA-NERIS καὶ ὁ M. COLYDAS, S)S LOUDIAS Co ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., USA, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δη-μιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-λίας.

'Ο VASILIOS PATRAS, S)S IRINI STEFANOU, Co NORTHERN SHIP AGENCY INC NEW YORK 6, N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων

RENRATHER ST. 356, GERMANY. θέλει ν' άλληλογραφήση με 'Ελληνίδες άπ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο JOHN PAPPAS, 86 BASEWATER OTTAWA, CANADA, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέες άπό όποιοδήποτε μέρος τού κόσμου, στην ελληνική καί άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο PANOS SIDIROPOULOS, PIRCHACHERSTRASSE 18, GRAZ, AUSTRIA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση άπό τήν 'Ελλάδα, στην ελληνική καί γερμανική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας άγνής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη, όχι όμως καί άπαραίτητη.

'Ο PANAYIOTIS PAPAMICHELAKIS, 3771 CLARK ST., MONTREAL, CANADA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα.

'Ο VASILASIOS SIDERIS, 4602 ST. URBAIN ST. MONTREAL, CANADA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα.

'Ο ELEFTERIOS BABALIS, 4277 L'ESLANADE ST., MONTREAL, CANADA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 18—21 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Δυό φίλοι, ό GEORGIOS PETRIDES καί ό C. ROURDOPOULOS, DUIBURG W. OTFERTELEN ST. 130, GERMANY, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—24 χρόνων, στην έλληνική καί γερμανική γλώσσα. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο ANDREAS MELI, 13 WJLLOUGHBY ST. LENTON NOTTINGHAM, ENGLAND, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 22—24 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλικής γνωριμίας.

'Ο ORESTIS AGELIDES, (25 χρόνων), ό LEONIDAS BERDEMIRIS, (28 χρόνων), καί ό P. GIACAS, (24 χρόνων), DUISBURG BEECK, HOFFSCHEISTRASSE 220, GERMANY, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλη την 'Ελλάδα καί τήν Κύπρο, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

'Ο CHARALAMBOS TAGARIS, G.O.TTINGEN KESPERHOF 16, GERMANY, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμησι μέ μαθήτριες ή φοιτήτριες, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο DIMITRAKIS ANDREOU, (18 χρόνων), 11 DELAFORD ROAD LONDON S.E. 16, ENGLAND, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 18—20 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Αγδρέας Παπαφράγκου, (25 χρόνων), Μεσολογγίου No 59, Περιστέρι, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, άνεξαρτήτως ηλικίας, άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό.

'Ο Θεόδωρος Καμίτσιος, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 24—30 χρόνων.

'Ο Στυλιανός Λιτινας, Μ. Βασιλείου, 'Αγιος Γεώργιος, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας 15—17 χρόνων. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Νικόλαος Χριστογιάννης, (22 χρόνων), Σεραφείμ Φαγαρίου 19, Ίωάννινα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 17—20 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Δημήτριος Γκέρτσος, Μαγνήτων No 63, Βόλος, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Κύπρο.

'Ο Ίωάννης Ταρκατζάκης, (17 χρόνων) POSTE RESTANTE, Θεσσαλονίκη, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, στην έλληνική ή γαλλική γλώσσα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Βασίλειος Παραδάς, (25 χρόνων) Καλύβου 100, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, GRECE, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν Κύπρο καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Λάκης Χριστόπουλος, (23 χρόνων), Σωτηρίας, Λυδέρθειον, Ψυχικόν, 'Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα καί τον Πειραιά, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς σταθερής φιλίας καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο Ε. Δεληγιώργης, Πλάτανος, Λέρος, Δωδεκάνησα, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Γιάννης Ε. Μιαούλης, 'Επισκοπή, Πεδιάς, 'Ηράκλειον, Κρήτη, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό, κατά προτίμησι άπό μεγάλες πόλεις, ήλικίας 20—25 χρόνων, στην έλληνική, άγγλική ή ίταλική γλώσσα.

'Ο Γ. Πετρόπουλος, (22 χρόνων). Λ. 'Ηλιουπόλεως No 5, Χαραυγή, 'Αθήναι, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αμερική, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

'Ο Γ. Καλλάκης, (30 χρόνων), 9η Κλινική, Σωτηρία, 'Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας μέχρι 26 χρόνων, μέ σκοπό τή γνωριμία καί τη φιλία.

'Ο Χ. Καυζομαλίδης, Ξενοφώντος No 60, 13ος Τομεύς, Θεσσαλονίκη, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τον κόσμο.

'Ο Κλέαρχος Κανάρης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Ταχυδρομείον Θεσσαλονίκης, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ φοιτήτριες τής Νομικής άπό τή Θεσσαλονίκη.

'Ο Γεώργιος Καρουφαλίδης, 'Οχυρόν, Δράμα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί άπ' όλο τον κόσμο.

'Ο Μιχαήλ Λιανόπουλος, 'Αγίας Βαρβάρας 56, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι άπό τον Καναδά. Ή 'Αυστραλία, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Ίωάννης Ντόρδας, Κολλίνες, Τρίπολις 'Αρκαδία, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τον κόσμο, μέ μοναδικό σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Χ. Νικολάου, Ψαρρών 19, Χαλάνδρι, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες τής ήλικίας του άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

'Ο Γεώργιος Μανιέτης, Ίτέα, Παρνασσίς, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

'Ο Ανδρέας Ζάννος, POSTE RESIANTE, Πλατεία Συντάγματος, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες τού έσωτερικού, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Άγγελος Πανταζόπουλος, (19 χρόνων). Αρμενιά, Κυπαρισσία, GRECE, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν Αμερική, Αύστραλία καί Καναδά, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

Δυό φίλοι, ό Κ. Παπαδόπουλος καί ό Δ. Μηλαιός. Βεργοβίτσης 33, 'Αθήναι, GRECE, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο.

'Ο Κλέαρχος Κανάρης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Ταχυδρομείον Θεσσαλονίκης, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ φοιτήτριες τής Νομικής άπό τή Θεσσαλονίκη.

'Ο Γεώργιος Καρουφαλίδης, 'Οχυρόν, Δράμα, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί άπ' όλο τον κόσμο.

'Ο Μιχαήλ Λιανόπουλος, 'Αγίας Βαρβάρας 56, Κορυδαλλός, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμησι άπό τον Καναδά. Ή Αύστραλία, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Ίωάννης Ντόρδας, Κολλίνες, Τρίπολις 'Αρκαδία, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους καί νέες άπ' όλο τον κόσμο, μέ μοναδικό σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Χ. Νικολάου, Ψαρρών 19, Χαλάνδρι, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες τής ήλικίας του άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

'Ο Γεώργιος Μανιέτης, Ίτέα, Παρνασσίς, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

'Ο Κωνσταντίνος Αθάνατος, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

'Ο Γεώργιος Αντωνόπουλος, Β. Σοφίας, Δάφνη, 'Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό, στην έλληνική καί αγγλική γλώσσα.

'Ο Ι. Β. Πετρόπουλος, (17 χρόνων), Λ. Βουλιαγμένης — Χίου 1, Δάφνη, 'Αθήναι. GRECE, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Ι. Γαβαλίδης καί Ο. Συγγρίδης, 'Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου 9, Καλλιθέα, 'Αθήναι, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, μέχρι 16 χρόνων, άπό τήν 'Ελλάδα καί τήν Κύπρο.

'Ο Γ. Σάλτας, Παυρόμου No 6, Ταμπούρια, Πειραιεύς, ζητεί ν' άλληλογραφήση, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Δημήτρης Κυριακόπουλος, (24 χρόνων), Δωδεκανήσου No 1, Καλογρέζα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τον Καναδά, τήν Αύστραλία καί τήν 'Αμερική.

'Ο Ι. Μπεζόγλου, Κατερίνη, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ άποκλειστικό σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Δ. Βασιλειάδης, (19 χρόνων), Β. Κωνσταντίνου 94, Κατερίνη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μαθήτριες τού Γυμνασίου άπό τή Θεσσαλονίκη καί τή Βέρροια, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

'Ο Τάκης Παπαδημητρίου καί ό Τάκης Σαδόπουλος, Δημητρακοπούλου No 66, 'Αθήναι, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, ήλικίας 18—28 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Ι. Κασιγιάρης, (23 χρόνων), Αίτωλικό 154, Πειραιεύς, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τον Πειραιά, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Άγγελος Παπαδόπουλος, Σοφοκλέους 49, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, πού άσχολούνται μέ τή λογοτεχνία.

'Ο Ίωάννης Σ. Βλάσσης, "Ισθμια, Κορινθία, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τον Καναδά, στην έλληνική γλώσσα, ήλικίας 18—26 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Τ. Φουλάκης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς είλικρινούς φιλίας.

'Ο Μ. Σιώλης, Σαντόριον 'Ιωαννίνων, Ίωάννινα, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες καί νέους άπ' όλο τον κόσμο, στην έλληνική γλώσσα.

'Ο Π. Τ. Σ., Νέα 'Ορεστιάς, 'Εβρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ τήν άναγνώστριά μας άπ' τό τχ Καναδά, πού κρύβεται κάτω άπό τό ψευδώνυμο «'Ανεμώνη».

Δυό φίλοι, ό Ε λευθέριος Μαρινάκης καί ό Σταύρος Γιαννίδης, Δροσερόν, Σκύδρα, Πέλλη, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιας καλής καί σταθερής φιλίας καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο Γ. Πάγκαλος, (18 χρόνων), καί ό Ε. Γιούτλος, (19 χρόνων), Ίωάννου Καζούλη 20, Ρόδος, GRECE, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Πασχάλης Μιτακάκης, 'Αλκιβιάδου No 1, Έπτάλοφος, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Δυό φίλοι, ό Γεώργιος Παπαδημητρίου καί ό Νικόλαος 'Αστερής, Περιστέρι, 'Αμαλιάς, 'Ηλεία, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ μορφωμένες νέες άπό τήν 'Ελλάδα, τήν Κύπρο καί τήν Αίγυπτο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Θεόδωρος Θαλασσινός, Δαιδάλου No 6, 'Ηράκλειον, Κρήτη, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τον κόσμο, ίδιαιτέρως άπό τήν Κύπρο, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Τάκης Τσερμπέλης, (19 χρόνων), Ταιδεστού No 28, Βύρων Τ. 5, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήσει μέ μιά νέα άπό τήν 'Αθήνα, ήλικίας μέχρι 18 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί φιλικής γνωριμίας.

Κ. Μήτσου, ΒΟΚΤΑΣ Α.Ε, Βάρκιζα. Αττική, GRECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, ήλικίας 18—23 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο Τάκης Ξανθάκης, Σωτήρος 12, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένες νέες, πού άγαπούν τήν ποίησι καί τή ζωγραφική.

'Ο Ν. Σ. 'Αναγνώστου, Δαμαλά 53, Σχολή Δοκίμων, Πειραιεύς, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 19—24 χρόνων, μέ σκοπό τήν δημιουργία μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Χριστόφορος Τσεπέλης, (18 χρόνων), Ραιδεστού 17α, Βύρων, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα άπό τήν 'Αθήνα ή τό 'Αργινιο, ήλικίας μέχρι 19 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων καί τή σύναψι μιας καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Θεοφάνης Μαρκετάκης, 'Αλεξάνδρου 'Υψηλάντου 145, Πετρούπολις, 'Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες εύπαρουσίαστες, ήλικίας 18—22 χρόνων, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα καί τον Πειραιά.

ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LADAS" ipis

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ!

LAIT Velouté — Άριστον τονωτικόν τού δέρματος προληπτικόν των ρυτίδων, χρησιμοποιούμενον πρό τής πούδρας.

LAIT Demaquillant — Καθαρίζει άπαλύνει καί τονώνει τό δέρμα. Άπαραίτητον διά τόν καθαρισμόν τού δέρματος.

Cold-Cream — Είδική λιπαρά τροφοτονωτική κρέμα διά ξηρά καί εύαίσθητα δέρματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ εἰς ἐσφραγισμένα μόνον φιαλίδια φέροντα ταινίαν γνησιότητος

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΥΓΕΙΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ συντομεύει τὴ ζωή

Ἡ ἐπίδρασί του στὴν καρδιὰ καὶ τοὺς ἀδένες.

Ἰὸ 1856, ὁ μεγάλος Γάλλος φυσιολόγος Κλὼντ Μπερνὰρ ἔκαμε τὸ ἀκόλουθο πείραμα: Ἔρριξε στὴν πλὴγή του εἶχε στὸ μηρὸ ἕνα μεγάλο σκυλὶ τρεῖς σταγόνες νικοτίνης. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ ζῶο ἀνέπνε μὲ δυσκολία, τρίκλιζε καὶ φαινόταν τυφλό. Τοῦ ἔρριξαν τότε ἄλλες τρεῖς σταγόνες. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο ἔπαθε ἀμέσως τετανικὴ ἀκαμψία καὶ σὲ λίγα πέθανε. Τὸ 1697, ἐξ ἄλλου, ὁ δούκας τοῦ Μαὶν νόθος γυιὸς τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ἄβεικασε τὴν ταμπακέρα του μέσα στὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ τοῦ ποιητοῦ Ζὰν ντὲ Σαντέλ, σγιὰ νὰ δῆ τί θὰ γινότανε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔγινε, λοιπόν, ἦταν ὅτι ὁ Σαντὲλ κυριεύθηκε ἀπὸ τρομεροὺς σπασμοὺς καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

Τὰ δυὸ αὐτὰ παραδείγματα θά ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς δείξουν τὴν ἐπίδρασι, ποὺ ἔχει ἡ νικοτίνη στὸν ὀργανισμό μας. Πραγματικά, ἡ νικοτίνη εἶνε ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Ὀκτὼ μόνον σταγόνες μποροῦν νὰ σκοτώσουν ἕνα ἄλογο. Στὸν ἄνθρωπο, ἡ θανατηφόρος δόσις κυμαίνεται μεταξὺ 14 καὶ 30 ἑκατοστῶν τοῦ γραμμαρίου.

Κάθε τσιγάρο ποὺ καπνίζομε περιέχει 1 ἑκατοστὸ τοῦ γραμμαρίου νικοτίνης. Ἔτσι 20 τσιγάρα τὴν ἡμέρα μᾶς κάνουν 15ο τοῦ γραμμαρίου νικοτίνης. Κι' ἡ ποσότης αὐτὴ εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσῃ. Εὐτυχῶς, ὅμως, ὁ ὀργανισμός μας ἀπορροφᾷ μόνο τὸ 1/4 % ἀπ' αὐτὴ τὴν ποσότητα, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος της, ἄλλωστε, καταφέρεται ἀμέσως ἀπὸ τὸ σηκώτι καὶ ἀποβάλλεται μὲ τὰ οὖρα. Ἔτσι, ἡ ποσότης ποὺ παραμένει στὸν ὀργανισμὸ εἶνε ἐλαχίστη. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ὀργανισμὸς συνηθίζει σιγὰ - σιγὰ στὴ νικοτίνη.

Ἀλλ' ἡ νικοτίνη εἶνε βλαβερὴ ἀκόμη καὶ σ' ἐλάχιστες ποσότητες. Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔδειξαν ὅτι τὸ δηλητήριο αὐτὸ διατρέφασε τὴ λειτουργία ὅλων τῶν ἀδένων: ὑποφύσεως, θυρεοειδοῦς, ἐπινεφριδίων, Γι' αὐτό, τὸ κάπνισμα καθυστερεῖ τὴν ἀνάπτυξι τῶν παιδιῶν καὶ στοὺς μεγάλους προκαλεῖ ἐπερεθρισι ἀδρεναλίνης ποὺ συστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἄκρων. Ὅλοι σχεδὸν οἱ καπνιστὰὶ ἔχουν πέδια καὶ χέρια κρύα. Ἡ καρδιά, ἐξ ἄλλου, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὴ τὴ στένωσι τῶν ἀγγείων, εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ καταβάλῃ μεγαλύτερη προσπάθεια. Ἔτσι, ὁ σφυγμὸς γίνεται γρηγορώτερος καὶ ἡ πίεσις ἀνεβαίνει. Τὸ σηκώτι, ἐξ ἄλλου, ἐργάζεται ἀδιάκοπα γιὰ ν' ἀποτοξινώσῃ τὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὴ νικοτίνη. Γι' αὐτό, στοὺς μεγάλους καπνιστὰς οἱ κιρρώσεις τοῦ ἥπατος δὲν εἶνε σπάνιες.

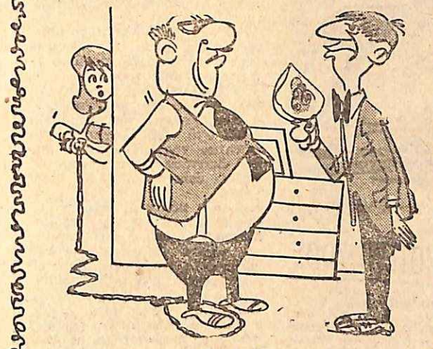
Ἀλλὰ τὶ διανοητικὴ διέγερσι ποὺ ἀποδίδεται στὸν καπνὸ ἀποτελεῖ καθαρὸ θρῦλο. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, τὸ κάπνισμα φέρνει ἕνα εἶδος εὐφορίας. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐφορία εἶνε παροδική. Τὸ μυαλό μας ἀσχολίζεται κατόπιν κι' αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ξυπνήσωμε καὶ πάλι.

Ὁ δόκτωρ Μπερτινιὰν ἔδειξε μὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμε στὶς ἀνώτερες σχολὲς ὅτι οἱ καλύτεροι μαθηταὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν καπνίζουν ἢ καπνίζουν ἐλάχιστα. Τὸ ἀλκαλοειδὲς ὀξὺ ποὺ περιέχει ὁ καπνὸς καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ θεραπεία τῶν καθυστερημένων παιδιῶν δὲν ἀντισταθμίζει, δυστυχῶς, τὴ βλαβερὴ ἐπίδρασι τῆς νικοτίνης στὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα. Γι' αὐτό, οἱ μεγάλοι καπνισταὶ δὲν καταφέρνουν νὰ συμβιβάσουν τὶς ἰδέες τους καὶ παραπονοῦνται συχνὰ ὅτι ἡ ἐμνήμη τους δὲν τοὺς βοηθάει». Ἀλλὰ κι' ἡ ὅρασί τους ἐπηρεάζεται ἐπίσης γιατὶ ἡ νικοτίνη περιορίζει τὸ ὀπτικὸ πεδίο.

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ νικοτίνη, ἡ καῦσις τοῦ καπνοῦ προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸ θενζοπυρενίου, ποὺ συσσωρεύεται στοὺς βλογχους καὶ ποὺ ἔχει καρκινογόνο ἐπίδρασι.

Τὰ φίλτρα ποὺ ἐπινοήθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἀφίνουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νικοτίνης καὶ τοῦ θενζοπυρενίου νὰ περνᾶη στὸν ὀργανισμό. Τὸ μονο ποὺ κάνουν, λοιπόν, εἶνε ὅτι... καταστρέφουν χωρὶς λόγο τὴ γεῦσι τοῦ τσιγάρου. Τὸ κακό, ὅμως, θὰ περιορίζοταν σημαντικὰ ἂν ἀποφεύγαμε νὰ περιορίσωμε τὴ θερμοκρασία τοῦ καπνοῦ τοῦ τσιγάρου. Γιατὶ τὸ θενζοπυρένιο ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν καῦσι τοῦ καπνοῦ ἔχει καρκινογόνο ἐπίδρασι μόνον ὅταν βρίσκεται σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες. Καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάτι ἤξεραν οἱ παληοὶ Ἀνατολίτες ποὺ χρησιμοποιοῦσαν πίπες 60 καὶ πλέον ἑκατοστῶν. Ὁ καπνός, περνώντας μέσα ἀπ' αὐτές, εἶχε τὸν καιρὸ νὰ ψυχθῆ.

Ἡ ἀτελὴς καῦσις τοῦ καπνοῦ τοῦ τσιγάρου εὐνοεῖ, ἐξ ἄλλου, τὸ σχηματισμὸ θενζοπυρενίου. Ἡ ἀτελὴς καῦσις ὀφείλεται, λοιπόν, στὸ ὅτι τὸ κεντρικὸ μέρος τοῦ τσιγάρου δὲν ὀξυγονοῦται ἀπασκῶς. Γιὰ νὰ ὁλοθοηθῆ ἡ καῦσις βάφτεται νὰ ὑπάρχουν 3—4 τρύπες στὸ τσιγάρο. Ἡ λύσις αὐτὴ μελετήθηκε ἄλλοτε, ἀλλ' ἀποδείχτηκε ὅτι ἦταν πρακτικὰ ἀνεφάρμοστη.

Χωρὶς λόγια.

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Δηλαδή, γιατρέ, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μείνω ἕνα-δυὸ μῆνες ἀκόμη στὴν κλινική;

—Ἔβγα ἔξω, Κλέανθε, γιατὶ δίνεις πολὺ καπνὸ παοάδειγμα στὰ παιδιά!

Ἀλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΖΑΪΚΥ ΟΥΪΛΣΩΝ, Σαουθσῆ Χάντς, Ἀγγλία: Εἶναι πολὺ δύσκολο ἡ συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ Ἑλλήνων, ποὺ διαμένουν στὸ ἐξωτερικό. Ἐκτιμοῦμε τὰ προσόντα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ περιοδικό μας, ἀλλὰ δὲ θεωροῦμε καθόλου εὔκολη τὴ χρησιμοποίησί σας.

Μ. ΤΟΖΟΠΟΥΛΟΣ, Λονδῖνον: Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ἐργασία σας στὸ Λονδῖνο καὶ νὰ ἔρθετε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κάνετε μιὰ δοκιμὴ μὲ ἀμφίβολη ἔκβασι; Φυσικὰ ὄχι. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας τοποθετήσαμε πάντως τὶς φωτογραφίες σας στὸ Ἄλμπουμ ἀναγνωστῶν ἐξωτερικοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΑ, Ἀθῆναι: Ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴ συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ μας εἶναι ἡ ἀποστολὴ τῶν δυὸ φωτογραφιῶν (μιὰ κεφαλὴ ἢ μπούστο καὶ μιὰ ὁλόσωμη. Ἀπαραίτητη εἶναι ἐπίσης μιὰ σχετικὴ μόρφωσι.

ΑΜΛΕΤ, Ἀθῆναι: Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τῆς νέες ἐπιστολῆς σας μεταφέρομε τὴν καρτέλλα σας ἀπὸ τὸ "Ἄλμπουμ τῆς Κύπρου στὸ "Ἄλμπουμ Ἀθηνῶν. Συμμορφούμεθα πάντοτε μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, δὲ θὰ δημοσιεύσωμε τὴ φωτογραφία σας στὸ «Θησαυρό».

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΟΚΚΙΝΗΝ, Αἰγάλεω Ἀθηνῶν: Συμμορφούμενοι μὲ τὴ νεώτερη ἐπιθυμία σας δημοσιεύομε στὸ σημερινὸ μας τεῦχος τὴ φωτογραφία, ποὺ μᾶς στείλατε.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΒΙΓΛΗΝ, Παλ. Κοκκινιὰ Πειραιῶς: Δὲ μπορέσαμε, δυστυχῶς, νὰ καταλάβουμε ποιος ὁ σκοπὸς τῆς νέας ἐπιστολῆς, ποὺ μᾶς στείλατε. Την τοποθετήσαμε πάντως στὴν καρτέλλα σας, κοντὰ στὴν πρώτη.

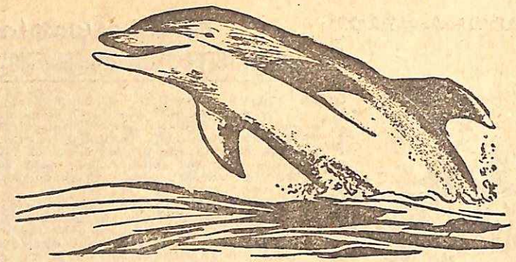
ΤΑΣΟΝ ΚΑΒΑΛΙΩΤΗΝ, Πολύγωνον Ἀθηνῶν: Συσχετίσαμε τὸ γράμμα μὲ τὶς τρεῖς φωτογραφίες σας. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲ θὰ δημοσιευθῆ.

ΣΤΑΥΡΟΝ ΜΠΑΚΟΥΛΑΝ, Ἀθῆναι: Σημειώσαμε στὴν καρτέλλα σας τὴ νέα σας διεύθυνσι καὶ τὴν μεταφέρε ἀπὸ τὸ "Ἄλμπουμ ἐπαρχιῶν στὸ "Ἄλμπουμ Ἀθηνῶν.

ΧΑΡΥ ΚΩΣΤ ΦΩΤΟ, Ἀθῆναι: Οἱ δυὸ φωτογραφίες εἶναι δυστυχῶς ἀπαραίτητες γιὰ τὴ συμμετοχὴ ἑνὸς ὑποψηφίου στὸ Διαγωνισμό μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΒΕΝΤΟΥΡΑΝ, Ἀθῆναι: Οἱ φωτογραφίες σας ὄχι καὶ τόσο κατάλληλες. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὰ στοιχεῖα, ποὺ περιέχει τὸ γράμμα σας εἶναι ἀνεπαρκῆ, ὅπως ἀνεπαρκὲς ἦταν καὶ τὸ γραμματόσημο, ποὺ βάλατε στὸ φάκελλό σας, ἀναγκάζοντάς μας νὰ πληρώσουμε εἰσπρακτέον τέλος.

ΝΑΣΟΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΝ, Ἀθῆναι: Λάβαμε τὴ μιὰ φωτογραφία καὶ περιμένουμε τὴν

Το δελφίνι βγαίνει κάθε τόσο από την επιφάνεια τοῦ νεροῦ, γιατί αναπνέει με πνεύμονες.

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΟ ΖΩΟ

Μαθαίνει άκέμη καὶ... νὰ μιλᾶ

Ο χιμπατζῆς κι' οἱ ἄλλοι μεγάλοι πίθηκοι, ποὺ θεωροῦνται πὼς ἔχουνται ἀμέσως μετὰ τὸν ἄνθρωπο στὴν πνευματικὴ ἐξέλιξι καὶ τὴν ἀντίληψι, θὰ παραχωρήσουν ἴσως αὐτὴ τὴν προνομιακὴ θέσι τους σ' ἕνα θηλαστικὸ ποὺ μοιάζει μᾶλλον μὲ ψάρι παρὰ μὲ ἄνθρωπο. Πρόκειται γιὰ τὸ δελφίνι. Ὁ ἐπιστήμων ποὺ ἀσχολεῖται εἰδικὰ μ' αὐτό, εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς νευροφυσιολόγος δόκτωρ Τζὼν Λίλλυ. "Ἐχει ἀρχίσει τὶς ἔρευνες καὶ τὰ πειράματά του ἐδῶ καὶ 5 χρόνια, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὰ 30 δελφίνια.

Κατὰ τὸ δόκτορα Λίλλυ, τὸ δελφίνι ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο ἐγκέφαλο, μεγαλείτερο ἀπ' τὸν ἀνθρώπινο καὶ μὲ περισσότερη πυκνότητα κυττάρων. Πράγματι, τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου τῶν δελφινιῶν κυμαίνεται μεταξὺ 1.400 καὶ 1.800 γραμμαρίων, ἐνῶ ὁ ἀνθρώπινος ζυγίζει 1.300 γραμμάρια κατ' μέσον ὅρον (Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι καὶ τὸ συνολικὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ δελφινιοῦ εἶναι ἀρκετὰ μεγαλείτερο ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου). Ἐπιπλέον ἔχει περισσότερες «αὐλακες»,ποὺ θεωροῦνται σὰν μέτρο τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

Γιὰ νὰ μελετήση τώρα τὴ νοημοσύνη τῶν δελφινιῶν, ὁ δόκτωρ Λίλλυ χρειάστηκε νὰ ἐπινοήση εἰδικὰ «τέστ»—γιατὶ δὲ μποροῦσε βέβαια νὰ μεταχειρισθῆ τὰ ἴδια ποὺ ἐφαρμόζονται στοὺς πιθήκους, ἐφόσον τὰ δελφίνια δὲν ἔχουν χέρια.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πειράματά του, ἐγκατέστησε μὲ ἀνώδυνο τρόπο λεπτὰ ἠλεκτρόδια μέσα στὸν ἐγκέφαλο ἑνὸς δελφινιοῦ, καὶ εἰδικὰ στὸ «κέντρο τῆς εὐχαριστήσεως».Διοχετεύοντας δὲ ἕνα ἀδύνατο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, τοῦ προκαλοῦσε μιὰ φανερὴ εὐχαρίστησι. Γιὰ τὴ διοχέτευσι λοιπὸν τοῦ ρεύματος, γύριζε ἕνα διακόπτη, ἐγκατεστημένο στὸ ἐνυδρεῖο ὅπου ἔπλεε τὸ δελφίνι.

Αὐτὸ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του, μέσα ἀπ' τὸ νερό. "Οταν εἶδε πὼς ἔπαψε πιὰ νὰ γυρίζη τὸ διακόπτη, ἔδειξε στενοχώρια καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίζη καὶ νὰ παράγη διάφορους ἄλλους ἤχους, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ διοχετεύουνε καὶ πάλι τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ποὺ τόσο τὸ εὐχαριστοῦσε. Τέλος, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε ὥς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ διακόπτης κι' ἐπιχείρησε νὰ τὸν γυρίση μονάχο του. "Επειτα ἀπὸ τέσσερις ἢ πέντε προσπάθειες, τὸ πέτυχε ἐπιτέλους!

Σὲ παρόμοια πειράματα μὲ πιθήκους χρειάστηκαν τὸ λιγώτερο 300 δοκιμὲς γιὰ νὰ καταλάβουν τὰ ζῶα τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Συνεπῶς — καταλήγει ὁ δόκτωρ Λίλλυ—τὰ δελφίνια πλεονεκτοῦν πολὺ σὲ ἀντίληψι ἀπὸ τοὺς πιθήκους.

Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Λίλλυ βεβαιώνει καὶ κάτι ἀκόμη ἐκπληκτικώτερο: ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὰ δελφίνια ἐπανέλαβαν λέξεις ποὺ πρόφερε αὐτὸς ἢ οἱ συνεργάτες του! Τὶς ἔχει μάλιστα ἀποτυπώσει σὲ ταινίες μαγνητοφώνου,ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὰ πειράματά του.

"Εχουν ὅμως καὶ τὴ δική τους «γλῶσσα» τὰ δελφίνια. Ἀποτελουμένη ἀπὸ σφυρίγματα κι' ἄλλους ἤχους, ποὺ εἶναι κάποτε τόσο δυνατοὶ ὥστε ἀκούγονται κι' ἔξω ἀπ' τὸ νερό, σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο συνεννοοῦνται μεταξύ τους.

Ὁ δόκτωρ Λίλλυ προσπαθεῖ τώρα νὰ μάθη τὴ «γλῶσσα» τους αὐτή, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἐπικοινωνῆ μαζί τους.

Ἐξ ἄλλου, φαίνεται ὅτι τὸ δελφίνι ἔχει τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιλαμβάνεται τὴν παρουσία μέσα στὸ νερὸ ἐλαχίστων ποσοτήτων χημικῶν οὐσιῶν, ποὺ τοῦ δείχνουν ὅτι ὑπάρχουν κι ἄλλα δελφίνια ἢ ψάρια ἐκεῖ γύρω.

"Ισως μάλιστα, ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτῶν τῶν οὐσιῶν—προϊόντων τῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν — μπορεῖ νὰ καταλάβη ἀπὸ μακρυὰ ἂν ἕνα ἄλλο δελφίνι εἶναι τραυματισμένο ἢ τρομαγμένο. Σπεύδει δὲ τότε νὰ τὸ βοηθήση ὅπως μπορεῖ.

Μιὰ ἄλλη περίεργη ἰδιότης τῶν δελφινιῶν εἶναι ἡ ἑξῆς: Καθὼς κολυμπᾶνε μέσα στὸ νερό, παράγουν παλμικὰ κύματα. Ὅταν λοιπὸν τὰ κύματα αὐτὰ συναντήσουν ἕνα ἐμπόδιο, ξαναγυρίζουν πίσω. Τὸ δελφίνι ναγυρίζουν πίσω. Τὸ δελφίνι ναγυρίζουν ἕνα ἐμπόδιο, ξασυλλαμβάνει αὐτὴ τὴν «ἠχώ», τὴν ἀναλύει καὶ καταλαβαίνει ἔτσι, ὄχι μόνο τὴν παρουσία τοῦ ἐμποδίου, ἀλλὰ καὶ τὴ φύσι του. Ἂν π.χ. εἶναι βράχος ἢ ψάρι.

Σ' ἕνα πείραμά του, ὁ δόκτωρ Λίλλυ παρατήρησε ὅτι τὸ δελφίνι ἐνδιαφερότανε γιὰ ἕνα ψάρι ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ πιάση καὶ νὰ τὸ φάη, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσε τελείως καὶ δὲν προσπαθοῦσε καν νὰ τὸ στάση, ὅταν ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους ἕνα ἀόρατο τζάμι.

Οἱ ἄνθρωποι προσπάθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἀκόμη ἐποχὴ νὰ μελετήσουν τὰ δελφίνια. Ὁ Ἀριστοτέλης θέλησε νὰ ἑξακριβώση πόσα χρόνια ζοῦνε Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ψαράδες νὰ σημαδεύουν τὰ πτερύγια τῶν μικῶν δελφινιῶν ποὺ πιάνανε, καὶ νὰ τ' ἀφήνουν ὕστερα ἐλεύθερα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τ' ἀναγνωρίσουν, ὅταν θὰ τὰ ξαναπιάνανε ἀργότερα. Ὑπολόγισε δὲ γύρω ἀπ' τὰ 30 χρόνια τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τους—καὶ δὲν ἔπεσε πολὺ ἔξω.

Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες ναυτικοὶ πίστευαν ὅτι τὰ δελφίνια βοηθοῦσαν τοὺς ναυαγοὺς νὰ σωθοῦνε, σπρώχνοντάς τους ὡς τὴν ξηρά. Στὰ νεώτερα λοιπὸν χρόνια, συνέβη ἕνα αὐθεντικὸ περιστατικό, ποὺ φαίνεται νὰ ἐπιβεβαιώνη αὐτὸ τὸ θρύλο: Μιὰ κολυμβήτρια εἶχε συναντήσει ἕνα δυνατὸ ρεῦμα καὶ θὰ πνιγόταν ἀσφαλῶς, ἂν ἕνα δελφίνι δὲν τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι τὸ ζῶο φέρθηκε ἔτσι ἀπὸ τὴ φυσική του περιέργεια ἢ γιὰ νὰ παίξη, κι' ὄχι γιατὶ εἶχε λυπηθῆ τὴ γυναῖκα, ποὺ κινδύνευε.

Οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ δελφινιοῦ εἶναι οἱ καχαρίες. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχημένη καὶ εὐκαιρησία, τὸ σὲ ἀντίληψι καὶ εὐκινησία, τὸ σὲ ἀντίληψι καὶ εὐκινησία, ὥστε, ἂν ἕνας καχαρίας βρεθῆ ἀντιμέτωπος μ' ἕνα κοπάδι δελφίνια, σίγουρα δὲ θὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναμέτρησι.

Παρ' ὅλο τὸ σχῆμα του, τὸ δελφίνι δὲν εἶναι ψάρι, ἀλλὰ κῆτος—ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ φάλαινα. Δὲ γεννάει αὐγά, ἀλλὰ ζωντανὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα θηλάζει.

Δὲν ἀναπνέει μὲ βράγχια, ἀλλὰ μὲ πνεύμονες — καὶ γι' αὐτὸ ἔχει ἀνάγκη νὰ βγαίνη κάθε τόσο, ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

ΝΕΑΡΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Γάλλος φοιτητὴς Φιλὶπ Ἀρνάλ, ἡλικίας 18 χρόνων, εἶναι σήμερα ὁ πρόεδρος τῆς «Ἑνώσεως νεαρῶν Γαλλων Ἀστροναυτῶν». Στὴ φωτογραφία μας ὁ νεαρὸς ἐξωσεὰτες κρατᾶει στὰ χέρια του τὸν πιὸ μικρὸ πύραυλο τοῦ διαστήματος, ποὺ κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα, καὶ ὁ ὁποῖος στοίχισε μόλις 1250 δραγμές. Ὁ πύραυλος αὐτὸς ἔχει ἤδη δοκιμασθῆ καὶ ἔστασε σὲ ὕψος 20 χιλιάδων μέτρων. Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες, ποὺ τὸν ἐξέτασαν ἔμειναν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι καὶ πρόκειται στὶς ἀρχὲς Μαρτίου νὰ ἐκτοξεύσουν ἕνα παρόμοιο πύραυλο ἀπὸ μιὰ βάσι τῆς Ἀφρικῆς. Δυὸ ζωντανὰ ποντίκια θὰ τοποθετηθοῦν μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ θαλαμίσκο, γιὰ νὰ γίνουν διάφορες παρατηρήσεις.

ΠΗΔΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

"Ενας Ἄγγλος φωτογράφος πέτυχε τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ἐνιοταυτοῦ καὶ τὸ παρουσίασε τελευταῖα σὲ μιὰ ἔκθεσι ὡς τὴν καλύτερη φωτογραφία, ποὺ ἔθγαλε στὴ ζωή του. Παρουσιάζει μιὰ γάτα, ἡ ὁποία ἀσοῦ εἶδε τὰ τρία της παιδιὰ νὰ ἐξασανίζωνται τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἄρπαξε τὸ τελευταῖο μὲ τὰ δόντια καὶ κρατῶντας το κυριολεκτικὰ στὸν ἀγκαλιά της, πήδησε μ' αὐτὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο, πρὸς τὸ σωτηρία. Τὸ πήδημα ἦταν θέβαια ἐπικίνδυνο, τὸ δυστυγισμένο τετράποδο ὅμως εἶχε καταλάβει πὼς μόνο ἔτσι θὰ ἔσωζε τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ... τετράδυμά του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★"Οπως ἀπεκαλύφθη ἐσχάτως, οἱ Λονδρέζοι κάθε βδομάδα καταναλίσκουν 1750 τόνους κρέατος καρχαρία, νομίζοντας ὅτι περισσότεροι ὅτι τρῶνε σολωμό. Ὁ καρχαρίας ὡστόσο δὲν ἀξίζει τόσο γιὰ τὸ κρέας του, ὅσο γιὰ τὸ δέρμα του, ποὺ εἶναι ἀφθαρτο.

★ Στὴ Σαγκάη εὐδοκιμοῦσε στὰ παληὰ χρόνια τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπόρου γάτων. Κι' αὐτό, γιατὶ στὰ ἑστιατόρια τῆς κινεζικῆς αὐτῆς μεγαλουπόλεως ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περιζήτητα «πιάτα» ἦταν καὶ ἡ γατόσουπα. Ἑκατοντάδες γάτες ἐξουσιάζονταν κάθε ἡμέρα γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ γαστριμαργία τῶν Κινέζων.

★ Οἱ φωλιὲς ποὺ χτίζουν τὰ μυρμήγκια στὸ Κογκὸ εἶναι τόσο γιγάντιες, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς διώχνουν ἀπ' αὐτὲς τοὺς ἰδιοκτῆτες τους, τὶς καθαρίζουν καὶ ἐγκαθίστανται οἱ ἴδιοι. Οἱ μυρμηγκοφωλιὲς αὐτὲς ἔχουν ὕψος ἑννιὰ μέτρων, εἶναι πολὺ στέρεες κι' ἀντέχουν στὶς τροπικὲς θύελλες.

★"Ενας πουλάκι στὴ Γλασκώθη βρῆκε ἕνα ἀναμμένο ἀποτσιγαρο στὸ δρόμο καὶ τὸ ἄρπαξε γιὰ νὰ τὸ μεταφέρη στὴ φωλιά του, νομίζοντας το ἴσως γιὰ τροφή. Καθὼς ὅμως πετοῦσε, τὸ ἀποτσίγαρο τοῦ ἔπεσε στὴ στέγη ἑνὸς φτωχόσπιτου καὶ τὸ μοιραῖο ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ προκληθῆ πυρκαϊὰ καὶ νὰ ἀποτεφρωθῆ τὸ σπίτι.

★"Η βούκισσα τοῦ Νόρφολκ εἶχε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ὁμιρέλλες ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Τῆς ἐστοίχιζαν δὲ ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ποιός ἔκλεψε τὴ Λουσί...

«..."Εμενα ἄγρυπνος καὶ κατασκόπευα τὸν ὕπνο της...»

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, οἱ τρεῖς φίλοι ἔπιναν σαμπάνια στὸ νυχτερινὸ κέντρο καὶ συζητοῦσαν. Ὁ Μάξ ἦταν μελαγχολικός. Ὁ Ζὰν παρακινοῦσε τοὺς ἄλλους νὰ πιοῦνε. Κι' ὁ Ρεβιὲρ δινιόπαν τὰ καθέκαστα τῆς δικῆς του ἱστορίας ποὺ εἶχε κερδίσει ποὶν ἀπὸ λίγες ὧρες, γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς πελάτη του ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴν ἄπιστη γυναῖκα του.

—Τὸν ἀθῴωσα! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ νεαρὸς δικηγόρος.

Ὁ Μάξ κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

—Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ νίκη; παρατήρησε. "Εσωσες ἕναν ἄθλιο ποὺ σκότωσε τὴ γυναίκα του!... Μὰ ὅταν θέλη κανεὶς νὰ ἐκδικηθῆ, νὰ κτυπήση ἐκείνον ποὺ πραγματικὰ τοῦ φταίει, πρέπει νάναι ὑπομονητικός, ἀνεκτικός, καρτερικός...

Γέμισε τὸ ποτήρι του μὲ σαμπάνια καὶ τὸ ἄδειασε μονορούθι. Ὁ Ριβιὲρ, παραζενεμένος, ἀναζητοῦσε τὴ ματιὰ τοῦ Ζάν.

'Εδῶ καὶ δυο χρόνια, ὁ Μὰξ ζοῦσε ὁλομόναχος. Ὡστόσο δὲν εἶχε κάνει ποτὲ νύξι γιὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ τοῦ στοίχισαν τὴν εὐτυχία του. Ἡ γυναίκα του, ἡ Λουσί, τοῦ εἶχε φυγεῖ, δίχως νὰ ξέρη αὐτὸς οὔτε μὲ ποιὸν οὔτε γιατί...

—Ξέρω πόσο θὰ μὲ κοροϊδέψετε, συνέχισε σέ λίγο ὁ Μάξ, πόσο θὰ σᾶς διασκεδάσω ἡ οἰκογενειακή μου ἀτυχία. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ λέτε μέσα σας, κάθε φορὰ ποὺ μ' ἀντικρύζετε: «Ὁ καύμενος ὁ Μάξ! Ἐνῶ τοῦ τὰ φόρεσε ἡ γυναῖκα του, αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ μάθη τουλάχιστον μὲ ποιόν!»

»Κι' ὅμως γελιέστε, φίλοι μου. Δὲν εἶμαι ἄξιος τοῦ οἴκτου ἐκείνου ποὺ νοιώθει κανεὶς γιὰ ἕνα ἐγκατελελειμμένο σύζυγο! Ἀπεναντίας... Ἀπ' τὴ μέρα ποὺ παν τρεύτηκα τὴ Λουσί, τῆς ἔδειξα μιὰ τρομερὴ ζηλεια. Ἀμέσως μόλις ἔγινε δική μου, εἶδα πόσο ἦταν ὁμορφη κι' ἐνοιωσα ἕνα ἀκατανίκητο φόβο μήπως μ' ἀπατήση... Πρὶν ἀκόμα ὑποψιαστῶ τὴν ὕπαρξι ἑνὸς τρίτου προσώπου, ἱκανοῦ νὰ μοῦ τὴν κλέψη, ἡ φαντασία μου ἔπλασε αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ μ' ἔφερε στὸ σημεῖο νὰ τὸ μισῶ... νὰ μισῶ ἐκεῖνον ποὺ θὰ μοὔκλεβε μιὰ ἡμέρα τὴ Λουσί!

»Ὦ, αὐτὰ τὰ τρία χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς μου! Τί μαρτύριο! Περίμενα τὸν ἀόρατο ἐχθρό, κι' ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν τὸν ἔβλεπα νὰ παρουσιάζεται, ἡ κακυποψία μου ἀπλωνόταν παντοῦ. Ὑποπτευόμουν τοὺς φίλους τῆς Λουσί, τοὺς ἁπλοὺς γνωρίμους της, ὑποπτευόμουν τὸ ζωγράφο ποὺ τῆς ἔκανε τὸ πορτραῖτο της, τὸ γιατρὸ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ὑγεία της, τὸν κομμωτὴ ποὺ ἐρχόταν νὰ ὀντουλάρη τὰ μαλλιά της!

»Ὁ Μάξ ξανανέμισε ἕνα ποτήρι, ἅπιε καὶ συνέχισε, στὸν ἴδιο νευρικὸ τόνο:

—Δίκως νὰ καταλάβω πῶς, ἄρχισα ο γὰ σινὰ νὰ κατασκοπεύω τὴ γυναίκα μου. Πολλὲς φορές, κρυβόμουν πίσω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὴν περίμενα νὰ βγῆ. Μάλις τὴν ἔβλεπα νὰ παίρνη ἕνα τζέϊ, ἔκανα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, παρακολουθώντας την. Μὰ οἱ κινήσεις της δὲ μοῦ ἀποκάλυπταν ἀπολύτως τίποτε τὸ ὑποπτο: Πότε πήνωνε στὰ μαγαζιά, ποτὲ σὲ κάποια διάλεξι, πότε στὸ σπίτι καμωμένη φιλενάδας της...

»Μοῦ τύχαινε συχνὰ νὰ ξυπνάω τὴ νύχτα, ἅπε τα ἀπὸ ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, ὅπου τὴν εἶχα δῆ νὰ μ' ἀπατᾶη! Μὴ μπορῶντας τότε νὰ ξανακοιμηθῶ, ἔμενα ἄγρυπνος καὶ κατασκόπευα τὸν ὕπνο της. Περίμενα γ' ἀκούσω κάποιο ὄνομα ποὺ θὰ πρόφεραν τυχὸν τὰ χείλη της...

»Πόσο τὴν ἀγαποῦσα... ἀλλὰ καὶ πόσο τὴ μισοῦσα!... Διαρκῶς δηλητηρίαζα μὲ τὴ ζήλεια μου τὴν ἀτμόσφαιρα, γύρω μας.

»Σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισα νὰ τὴ βλέπω κάπως ἀδιάφορη ἀπέναντί μου. Κι' ἀκόμα, ἀλλαγμένη στὴν ὄψι, πιὸ ἀδύνατη, πιὸ χλωμή, μαραμένη.... "Εκανα τότε κι' ἐνὼ τὸν ἀδιάφορο. "Ενα βράδυ μάλιστα, ποὺ ἤμαστε μὲ φιλικὴ συντροφιά, ἄρχισα νὰ φλερτάρω μπροστά της μὲ μιὰ νεαρὴ ξανθούλα. Μὰ ἡ Λουσὶ δὲ φάνηκε νὰ δίνη καμμιὰ προσοχή. Κι' οὔτε τὸ βράδυ, ὅταν μείναμε μόνοι, μοὔκανε καμμιὰ σκηνή ἢ μοῦ παραπονέθηκε γιὰ τὴν ἀταίριαστη συμπεριφορά μου.

»Μερικὲς μέρες ἀργότερα, γυρίζοντας νύχτα στὸ σπίτι μου, βρῆκα τὸ κρεβάτι της ἀδειανό. Περίμενα ὡς τὸ πρωΐ. Ἀνημύνησα. "Εθγαζα παντοῦ, μὰ δὲ βρῆκα οὔτε ἀποχαιρετιστήριο γράμμα, οὔτε τίποτα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μοῦ ἐξηγήση γιατί ἔφυγε... Ποῦ νἄκε πάει ἄρανε: Καὶ μὲ ποιὸν νὰ ἦταν:...

»Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, πῆρα ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιο δικηγόρο, ποὺ μοῦ ἀνάγγελλε ξερὰ πὼς ἡ γυναίκα μου εἶχε φύγει καὶ πὼς ζητοῦσε διαζύγιο. Αὐτὸ μ' ἔθαλε σὲ καινούργια ἔννοια. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταοθῶ πὼς ἡ Λουσὶ εἶχε ἀποφασίσει μονάχη της αὐτὸ τὸ τόλμημα! Κάποιος θὰ τὴν εἶχε παραύσει... κάποιος ἢ κάτι! Ὑπῆρχε σίγουρα ἕνας ἄντρας ἀνακατεμένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Ἐπιτέλους, θὰ βοισκόμουν ἀπαιτεμένος μόνοι, μοὔκανε καμμιὰ τιμέτωπος μ' ἕνα πραγματικὸ ἀντίπαλο, μὲ κεῖνον ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴ Λουσί!

»Ἀμέσως ξύπνησε ὅλος ὁ ἐρωτάς μου. Ἀφοῦ εἶχα κάποιον νὰ σκοτώσω, θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ξαναποχτήσω, νὰ τὴν ξανακάνω δική μου!

»Ἀπὸ τότε τὴν ἀναζητῶ παντοῦ ἀλλ' αὐτὴ κρύβεται. Μιὰ καὶ μόνη φορὰ ποὺ τὴ συνάντησα, μοῦ ἀρνήθηκε κάθε ἐξήγησι. «Πές μου τ' ὄνομά του! τὴν ἱκέτεψα. Πές μου ποιός εἶναι!» Μὰ ἐκείνη κούνησε θλιθερὰ τὸ κεφάλι της καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Ὄχι... Ὄ,τι κι' ἂν σοὔλεγα, δὲ θὰ μποροῦσες νὰ κατολάθης!»

»Ζήτησα τότε πληροφορίες ἀπ' ἀλλοῦ. Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου της. Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει! Δυὸ χρόνια τώρα, σέρνω διαρκῶς μαζί μου ἕνα περίστροφο. Δὲ μπορεῖ, κάπου θὰ συναντήσω ἐκεῖνον ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴ Λουσί!

Καί, στάνοντας στὸ κατακόρυφο τοῦ παροξυσμοῦ του, ὁ Μάξ ἔγειρε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ κλαὶη μὲ λυγμούς. Οἱ δυὸ φίλοι του προσπάθησαν νὰ τὸν παρηγορήσουν. Τὸν ἔπιασαν ἀπ' τὰ δυὸ μπράτσα καὶ τὸν τράβηξαν ἔξω ἀπ' τὸ κέντρο.

—Νὰ σὲ συνοδέψουμε ὡς τὸ σπίτι σου, τοῦ πρότεινε στορνικὰ ὁ Ζάν. Πρέπει ν' ἀναπαυθῆς...

—Ὄχι, θέλω νὰ πάω μόνος. Θὰ περοπατήσω λίγο γιὰ νὰ ξεζαλιστῶ.

Οἱ δυὸ φίλοι του δὲ φέρανε ἀντίρρησι. Ὡστόσο, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ Μάξ, ὁ Ριβιὲρ τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω, ἀνησυχος γιὰ τὴν κατάστασί του.

*

Μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ὁ Μάξ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ κλείδωσε πίσω του τὴν πόρτα. Κα θὼς ὅμως ἀντίκρυσε τὰ δυὸ κρεβάτια, τὸ ἕνα ξεστρωτο καὶ τ' ἄλλο ἀνέπαφο, ἡ ματιά του σταμάτησε στὸ δεύτερο. Προχώρησε, τὸ πλησίασε...

Ξαφνικά, σ' ἀπόστασι λίγων βημάτων, εἶδε νὰ κουνιέται ἡ σιλουέτα ἑνὸς ἀντρα, ὀρθιου. "Εκανε ἕνα βῆμα πίσω. Σὰν νὰ μὴ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!... Μέσα στὴ σκοτοδίνη τοῦ μυαλοῦ του, θολωμένου ἀπ' τὸ πιστὸ καὶ τὶς συνεκινήσεις, σκέφθηκε:

«Εἶν' ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴ Λουσί!»

Ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἔθγαλε τὸ περίστροφό του καὶ σημάδεψε τὸ νυκτερινὸ ἐπισκέπτη του.

Μὰ κι' ἐκεῖνος εἶχε μιωθῆ τὴ χειρονομία του καὶ τὸν ἀπειλοῦσε τώρα μ' ἕνα περστροφο.

«Κύττα τον! Εἶναι καὶ αὐθάδης!» συλλογίστηκε ὁ Μάξ.

Κι' ἁπλώσε μηχανικὰ τὸ ἐλεύθερο χέρι του, σὰν νἄθελε νὰ ψαχουλέψη τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιξαν μιὰ ἐπιφάνεια κούμ. Λεία καὶ γυαλιστερή. Μὴ μπορῶντας ἀκόμα νὰ πιστέψη, πλησίασε πιὸ πολύ, κι' εἶδε τὸν ἄλλον νὰ κάνη τὸ ἴδιο.

"Αφισε τότε νὰ πέση τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ ὅπλο. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ ἄλλος...

—"Εκείνος ποὺ μοὔκλεψε τὴ Λουσί!... μουμούρισε ὁ Μάξ κυτάζοντας τὸν ἀντίπαλό του

*

Μιὰ πιστολιὰ ἀντήχησε ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Ριβιὲρ, ποὺ κρυφάκουγε ἔξω ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ Μάξ, προσπάθησε ἐξάλλος νὰ σπάση τὴν πόρτα.

—Ἐδοπιῆστε τὴν ἀστυνομία! φώναξε στὸ θυρωρό. Φέρτε ἕνα κλὲ δαρά!

Ὅταν οἱ δυὸ ἀστυφύλακες, ποὺ εἰδοποίησε ὁ δικηγόρος, μπήκαν στὴν κάμαρα τοῦ Μάξ, τὸν βρῆκαν κατάγης. Μισοστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη του, μὲ τὸ κεφάλι τουπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

—Αὐτοκτονία, διαπίστωσε ἁπλὰ ὁ ἕνας ἀστυνομικός.

—Αὐτοκτονία, ἐπαναλάβε κι' ὁ ἄλλος.

Ἡ Μήτε μπορεῖ νὰ ἔξηγήση σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Μ+Ξ εἶχε σκοτώσει τὸν ἑνα-χ., ὅτι εἶχε τιμωρήσει ἐκεῖνον ποὺ τὸ αἰτίας του ἔκασε τὴ γυναῖκα του!

Σ. ΚΑΖΕ

Γιαπωνέζικα μπιφτέκια

Μιὰ ἀπάτη ποὺ προκάλεσε τεράστιο σκάνδαλο

Τὰ γιαπωνέζικα μπιφτέκια θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς καλοφαγάδες ὡς τὰ ἀνώτερα ὅλου τοῦ κόσμου. Κι' αὐτό, προσθέτουν οἱ εἰδικοί, συμβαίνει ἐπειδὴ στὰ μεγάλα δουστάσια τῆς χώρας —ἐκεῖνα, ποὺ ἡ φίρμα τους ἐγγυᾶται τὴν καλὴ ποιότητα τοῦ μοσχαριοῦ, ἄρα καὶ τοῦ μπιστεκιοῦ— ἐφαρμόζεται μιὰ μέθοδος, ποὺ ἀποτελεῖ πραγματικὴ ἐπανάστασι στὴν κτηνοτροφία: Τὰ προοριζόμενα γιά... μπιφτεκοποίησι μοσχάρια πίνουν, πρῶτον, μιὰ λίτρα μπύρα τὸ καθένα τὴν ἡμέρα, δεύτερον, μηγαίνουν, δεύτερον, ποτὲ στὸ λειβάδι, δὲν ἐκθέτονται, τρίτον, στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ ὑφίστανται, τέταρτον κάθε πρωΐ ἕνα συστηματικὸ μασσάζ ἀπὸ εἰδικευμένους μαλάκτες ποὺ ἐχει. φαίνεται, ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κάνη ἀκόμη τρυφερώτερο καὶ πιὸ νόστιμο τὸ κρέας τους!

Ἐνῶ, ὅμως, τὰ ἰαπωνικὰ δουστάσια ἀποκτήσαν μὲ τὶς στορνικὲς αὐτὲς φροντίδες, ποὺ παρέχουν στὰ ζωντανά τους, μιὰ φήμη ποὺ ξεπέρασε τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας, κατάστρεψαν μόνα τους αὐτὴ τὴ φήμη, ὅταν ἄρχισαν νὰ τροφοδοτοῦν τὴν ἀγορὰ καὶ μὲ κονσέρβες ἀπὸ μοσχάρια τῆς φίσμας τους. Ἐπειδὴ ἡ ζήτησι ἔξεπεράσε τὶς δυνατότητες τῆς προσφορᾶς, κτηνοτρόφοι καὶ κονσερβοδιομήχανοι καταφύγανε σὲ μιὰ ἀπάτη, ποὺ ἡ ἀποκάλυψί της προκάλεσε τεράστιο σκάνδαλο στὴν Ἰαπωνία.

Ἕνας καλοφαγᾶς Ἰάπωνας, διαπιστώνοντας πὼς δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε ἡ κονσέρβα μοσχαρίσιου κρέατος, μὲ τὴν φίρμα ἑνὸς ἀπὸ τὰ διασημότερα δουστάσια, ποὺ εἶχε ἀγοράσει, καὶ συλλαμβάνοντας κάποιες ἀόριστες ὑποψίες γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ περιεχομένου της, τὴν παράδωσε σ' ἕνα φίλο του γιατρό, μὲ τὴν παράκλησι νὰ ἀναλύση τὸ ὑποπτο κρέας

Τὰ ΑΣΤΡΑ μὴ τὸ μέλλον σας

Γιὰ τὴν περίοδο 19—25 Ἰανουαρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ δίλημμα, ποὺ θὰ σᾶς ἀναγκάσῃ ν' ἀνακόψετε τὴ δραστηριότητά σας. Μελετῆστε προσεκτικὰ κάθε σας ἐνέργεια καὶ ἀφοῦ τὴν κρίνετε δικαιολογημένη, προγωρῆστε στὴν πραγματοποίησί της.	★ Μόνο μὲ τὴ διπλωματία καὶ χάοις στὴν εὐστροφία τοῦ λόγου, μὲ τὴν ὁποίαι εἶσθε προικισμένος, θὰ ἐπιτύγετε αὐτό, ποὺ ἐπιδιώκετε. ★ Αὔξησι τῆς νευρικότητος, ποὺ κινδυνεύετε νὰ τὴ μεταδώσετε καὶ στοὺς ἄλλους.	★ Ὁ ὀργανισμός σας ἀντιδρᾶ μὲ τρόπο ἀξιοθαύμαστο κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Οἱ γυναῖκες ἂς ἔγουν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ ἄστρα εὐνοοῦν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὴ σύλληψι. ★ Τυγερὸ τὸ 11.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Ἑτοιμαστῆτε γιὰ σκληροὺς ἀγῶνες μὲ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, ποὺ δὲ 9' ἀγωνα νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του. ★ "Αν ἐνεργῆτε μὲ φρόνησι, ἡ ἀμιλλα αὐτὴ σᾶς ἐπιφυλάσσει εὐγάριστες ἐκπλήξεις καὶ θετίωσι τῶν οἰκονομικῶν.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν μεγάλες ἱκανοποιήσεις στὸν αἰσθηματικό τομέα. Παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ στοθεροποιήσετε τὸ δεσμό σας καὶ νὰ τὸν δυναμώσετε. ★ Θὰ γίνη πάντως κάτι, ποὺ θὰ σᾶς θυμίση δυσάρεστο συμβάν.	★ Ἡ αἰσιοδοξία εἶναι γιὰ σᾶς τὸ καλύτερο φάρμακο, τόσο γιὰ τὸ νευρικὸ σύστημα, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ὑπόλοιπο ὀργανισμό. ★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὶς μετακινήσεις. Ὑπάργει κίνδυνος πτώσεως καὶ τραυματισμοῦ στὸ πόδι.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἀφιερώνετε στὸ κάθε τι περισσότερες ὥρες ἀπ' ὅτι, γρειάζεται καὶ γάνετε ἔτσι πολύτιμο γρόνο. ★ Ἀποφύγετε με κάθε τρόπο τὶς προστριβὲς μὲ προϊσταμένους καὶ συναδέλφους. Ἐσᾶς θὰ ζημιώσουν καὶ κανέναν ἄλλο.	★ "Ενα γράμμα θὰ παίξη τὶς ἡμέρες αὐτὲς σημαντικὸ ρόλο, ἴσως μάλιστα νὰ γίνη ἀφορμὴ μεγάλων ἀλλαγῶν στὸν αἰσθηματικό τομέα. ★ Παλαιὸς καλὸς φίλος σᾶς δίνει συγκινητικὴ ἀπόδειξι τῆς ἀφοσιώσεώς του.	★ Θ' ἀποφύγετε πολλὲς διαταραγὲς καὶ ἀνωμαλίες κάνοντας συγνοὺς περιπάτους στὴν ἔξογη καὶ παραμένοντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο στὸν καθαρὸ ἀέρα. Κάνετε γυμναστικὴ καὶ προσυλαγτῆτε ἀπὸ τὴ δραδυνὴ ὑγρασία.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν εὐνοϊκὲς συνθῆκες καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ ὑπερπηδῆτε πολλὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ὁδηγῆστε στὴν ἐπιτυγία μακροχρόνιες προσπάθειες. ★ Ἡ ἐργασία σας ἀπαιτεῖ καλύτερη ὀργάνωσι.	★ Προσέξετε πολὺ τὰ λόγια καὶ τὶς ἀντιδράσεις σας, γιατὶ κινδυνεύετε, γωρὶς νὰ τὸ θέλετε, νὰ πληγώστε πρόσωπα, ποὺ ἀγαπᾶτε ἢ τῶν ὁποίων ἔγετε ἀνάγκη τὴ φιλία. ★ Ἀκοῦστε τὶς συμβουλὲς τῶν ἡλικιωμένων συγγενῶν.	★ Τὸ σηκότι παρουσιάζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεγάλη εὐαισθησία. Ἀποφύγετε ὅ,τι τὸ ἐρεθίζει, ἰδίως δὲ τὰ ποτὰ καὶ τὴν πολυφαγία. ★ Μὴ γάσετε καιμιὰ εὐκαιρία, γιὰ ν' ἀναπαυθῆτε καὶ αὐξῆστε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ περίοδος, ἰδίως γιὰ ὅσους ἐργάζονται πνευματικά. ★ Τὰ ἄστρα σᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν ὑποστήριξι προσώπων, ποὺ κατέγουν σημαίνουσα θέσι στὴν κογνωνία καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν σημαντικὰ κέρδη.	★ Τὰ πάντα ἐξελίσσονται εὐνοϊκὰ γιὰ σᾶς, ★ Πιθανότης νέου φλέρτ, ποὺ θὰ σᾶς κάνη νὰ τὰ ξανασκεφθῆτε ὅλα ρόδινα. ★ Κίνδυνος ὅμως νὰ δώσετε περισσότερη σημασία ἀπ' ὅτι πρέπει σὲ πρόσωπο ἀνάξιο προσογῆς.	★ Ὑγεία ἐξαιρετική. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήση σὲ ἀπροϊσκεπτες ἐνέργειες γιατὶ τότε γρήγορα θὰ μετανοήσετε. ★ Ἀποφύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη. Ὀλίγα ποτὰ καὶ παρακολουθῆστε τὴν πίεσί σας. ★ Τὸ πορτοκάλι σᾶς ὠφελεῖ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Συγκέντρωστε τὶς προσπάθειές σας πρὸς μιὰ καὶ μόνη κατεύθυνσι, ἡ ὁποία συνεπάγεται πνευματικὰ κέρδη.	★ Μὴ ἐπιτρέψετε στὴν ἐργασία σας νὰ σᾶς κάνη νὰ παρακμελῆστε τὶς αἰσθηματικές σας ὑποχρεώσεις. Αὐτὸ κάτι ἢ συζυγικές σας ὑποχρεώσεις. Αὐτὸ θὰ πληγώση κάποιο πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ θὰ τὸ ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ σᾶς.	★ Ἡ καλὴ σας ὑγεία σᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Φροντίστε πάντως νὰ μὴ ἐσπεράσετε τὰ ὅρια τῶν δυνατοτήτων σας. ★ Ὁ ἀμέθυστος εἶναι τὸ πετράδι, ποὺ σᾶς φέρνει τύγη. Μὴ τὸν ἀπογωρίζεστε.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Οἱ οἰκονομικὲς δυσγέρειες πλησιάζουν στὸ τέλος τους. ★ Ἡ ἐργασία δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλες προσπάθειες καὶ ἀποδίδει ἐν τούτοις καλύτερα ἀποτελέσματα, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἐοίκοτε τώρα πολὺ πιὸ εὐνάριστη. ★ Θὰ ἐπιτύγετε ἀδίηση.	★ Δύσκολα θ' ἀποφύγετε μιὰ παρεξήγησι μὲ ἀγαπητὸ πρόσωπο. Φροντίστε νὰ μὴ κρατήσετε ἐπιθετικὴ στάσι, γιατὶ παρὰ τὶς ἀμφιβολίες σας, σᾶς ἀγαπᾶνε εἰλικρινά. ★ Μὴ διστάζετε νὰ κάνετε τὸ πρῶτο βῆμα προς τὴ συμφιλίωσι.	★ Αἴσθημα κοπώσεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρέπει ν' ἀπαλλαγῆτε. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ κάθε σπατάλη δυνάμεων καὶ αὐξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου. ★ Μερικὰ ἀτμόλουτρα θὰ σᾶς ὠφελοῦσαν πολύ, καθὼς καὶ περίπατοι στὴν ἔξογή.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Περίοδος ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐργασία σας. Θὰ πέρετε σωστὲς ἀποφάσεις καὶ θὰ τὶς ὁδηγῆστε σύντομα στὴν ἐπιτυγία. ★ Κίνδυνος νὰ ἁπλεχτῆτε θέλοντας νὰ βοηθῆστε φιλικὸ πρόσωπο. Γι' αὐτὸ μὴ βιάστῆτε.	★ Θὰ πάσετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι, κάνοντας γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἐπίδειξι ἀνωτερότητας στὸ κόμα φορά. Ἐπίδειξι ἀνωτερότητας στὸ κόμα φορά. ★ Προσογὴ ὅμως, δὲν περιβάλλον σας. ★ Προσογὴ ὅμως, δὲν πρέπει νὰ κάνετε κατάγρησι ἐπιβολῆς, γιατὶ αὐτὸ θὰ γενοῦσε τὴν ἀντιπάθεια.	★ Κανένας σοβασὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία σας μέγρι τέλους Ἰανουαρίου. Ἐξασφαλίστε ὅμως στὸν ὀργανισμό σας ἀνάπαυσι καὶ ἤρεμο ὕπνο, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀντιδοᾶ κατὰ τῶν κινδύνων.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Φροντίστε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐνισχύσετε δυνάμεις καὶ τακτοποιήστε ὅλες τὶς ἐκκρεμότητες, γιατὶ ὁ Φεβρουάριος θὰ εἶναι μιὰ περίοδος μεγάλης δράσεως. ★ Προσέξετε πολὺ τὴν ἀλληλογραφία. Ἰδίως μὲ τὸ ἐξωτερικό.	★ Μεγάλος ἐνθουσιασμὸς γαρακτηρίζει τὴν περίοδο αὐτή. Θὰ προσπαθήσετε νὰ μαντέψετε τὶς ἐπιθυμίες ἀγαπητοῦ προσώπου, γιὰ νὰ τὶς πραγματοποιήσετε, ποὶν τὶς ἐκφράσῃ. ★ Ἀρῆσι ὑποτάξεως θὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς συγγενεῖς σας.	★ Ἀποφύγετε τὰ πλούσια γεύματα. Ἰδίως τὸ βράδυ, καὶ προσκολουθῆστε τὴν πίεσί σας. Μόνο μιὰ ὑπέρτασι θὰ μποροῦσε νὰ βάλη τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία σας ★ Τὸ ἀσῆμι φέρνει τύγη.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ "Ενας δικαστικὸς ἀγὼν θὰ ἔγη εὐνοϊκὴ γιὰ σᾶς ἔκβασι. ★ Ὅλες σας οἱ προσπάθειες συντείνουν στὸ νὰ βελτιώσουν τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι. ★ Θὰ σημειώσετε ἐπιτυγία ποὺ ἐσπερνὰ τὶς προσδοκίες σας.	★ Κίνδυνος ν' ἀπογοητεύσετε ἀγαπημένο πρόσωπο ἢ νὰ σᾶς ἀπογοητέψῃ. ★ Πολλοὶ θὰ γνωρίσουν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς πρόσωπο ποὺ θ' ἀντιπαθοκίνεται στὰ ἰδανικά τους καὶ θὰ θέσουν τὶς θάσεις εἰλικρινοῦς καὶ σταθεροῦ δεσμοῦ.	★ Προσέξετε τὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα καὶ ἰδιαίτερα τὴν καρδιά σας. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Οἱ ἡλικιωμένοι ἂς προσέξουν πολὺ κατὰ τὶς μετακινήσεις, γιατὶ ἔνα πέσιμο θὰ εἶνε δυσάρεστες συνέπειες.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Καιμιὰ σημαντικὴ ἀλλαγή. Τὰ ἄστρα τάττουν σᾶς ἐξασφαλίζουν ἰδέες, οἱ ὁποῖες ἂν τὶς ἐκμεταλλευτῆτε καταλλήλως, θὰ δώσουν λαμπρὰ ἀποτελέσματα στὸ μέλλον. ★ Προσέξετε πολὺ τὰ σύμβολαια, ποὺ θὰ ὑπογράψετε.	★ Θὰ συμβοῦν κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς γεγονότα, ποὺ θὰ ἐπηρεάσουν τὸ μέλλον τῆς αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Θὰ γρειαστῆ ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Θὰ γρειαστῆ νὰ πάρετε σοβαρὲς ἀποφάσεις, γι' αὐτὸ νὰ πάρετε σοβαρὲς ἀποφάσεις, γι' αὐτὸ προσέξετε πολὺ ποὶν κάνετε τὴν ἐκλογή σας. ★ Ἀπαιτεῖται διπλωματία.	★ Ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ ἐπηρεάζει πολὺ τὴν ὑγεία σας, γι' αὐτὸ αὐξῆστε τὶς προφυλάξεις. ★ Προσέξτε τὴν καρδιά σας καὶ στὴν παρακμικρότερη ἐνόχλησι συμβουλευτῆτε ἕνα καλὸ γιατρό. ★ Οἱ ἀντηυγίες εἶναι ἀδικαιολόγητες.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Αἰσθητὴ βελτίωσι στὸν τομέα τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία θὰ συνεγιστῆ. "Ενα νέο σγέδιο θ' ἀπασγολήσῃ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ὅλες σας τὶς σκέψεις. Μελετῆστε το προσεκτικὰ καὶ θάλετέ το σ' ἐφαρμογή. Ἂν τὸ ἐγκρίνετε.	★ Ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο μιὰ ρῆξι, γιατὶ θὰ εἶγε ὁριστικὸ γαρακτῆρα. ★ Οἱ γαρές, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση νέα παρουσιάζουν καὶ πάλι μεγάλη εὐαισθησία. ★ Μπορεῖτε νὰ τ' ἀποφύγετε ὅλα ἐλέγγοντας προσεκτικὰ τὴν τροφή σας. Φροντίστε νὰ μὴ τὶς γάσετε.	★ Προσέξετε πολὺ τὴ διατροφή σας, γιατὶ σᾶς ἀπειλοῦν διαταραγὲς τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Τὰ ἔντερα, ἰδίως παρουσιάζουν καὶ πάλι μεγάλη εὐαισθησία. ★ Μπορεῖτε νὰ τ' ἀποφύγετε ὅλα ἐλέγγοντας προσεκτικὰ τὴν τροφή σας.

Α' 4 τρόποι ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Καινούργια προϊόντα ποὺ θάφουν τὶς τρίχες μόνιμα ἢ προσωρινὰ

ΜΙΑ κοπέλλα μπορεῖ σήμερα ν' ἀλλάξη τὸ γρῶμα τῶν μαλλιῶν της τὸ ἴδιο εὔκολα, γαήγορα καὶ φτηνά, ὅσο καὶ τὸ γρῶμα τοῦ κραγιονιοῦ τῶν γειλιῶν της.

Ὑπάργουν τέσσερες βασικὲς μέθοδοι ἀλλαγῆς τοῦ γρώματος τῶν μαλλιῶν. Πρὶν ἐφαρμόσετε ὡστόσο μιὰ ἀπ' ὅλες, βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ καινούργιο γρῶμα ποὺ διαλέξατε ταιριάζει ἁρμονικὰ μὲ τὸ δέρμα σας καὶ μὲ τὰ μάτια σας. "Αν ἔγετε ἀμφιβολία συμβουλευθῆτε τὸν κομμωτή σας. Αὐτὸς θὰ σᾶς καθοδηγήσῃ, μὲ τὴν πεῖρα του.

Οἱ τέσσερες μέθοδοι ποὺ εἴπαμε, εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) ξέβαμμα, 2) πράγειρο βάψιμο, 3) ἡμιμόνιμο καὶ 4) μόνιμο. "Ας ἀσγοληθοῦμε ὅμως μὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς γωριστά:

1) ΞΕΒΑΜΜΑ

Εἶναι μιὰ γημικὴ μέθοδος μεγαλείτερου ἢ μικρότερου ἀπογρωματισμοῦ τῶν μαλλιῶν. "Ενα τέτοιο ξέβαμμα —π.χ. γιὰ τὴ μεταβολὴ μιᾶς μελαγροινῆς σὲ ξανθεια «πλατινὲ»— ἀποτελεῖ δύσκολη δουλειὰ καὶ πρέπει νὰ γίνεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἔμπειρο κομμωτή. Ἀλλὰ τὸ ἐλαφρὸ ξέβαμμα, ποὺ ἀνοίγει κάπως τὸ γρῶμα τῶν μαλλιῶν, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ στὸ σπίτι.

"Αν θέλετε νὰ ξεβάψετε μόνογ μερικὲς τοῦρτες —σύμφωνα μὲ τὴ μόδα τῶν μαλλιῶν «σαντζάν»— ἀφοῦ τὶς βρέξετε μὲ τὸ γημικὸ ὑγρό, τὶς τυλίγετε μὲ γρυσόγαρτα γιὰ νὰ προσυλάξετε τὰ ὑπόλοιπα μαλλιά σας ἀπ' τὸ ὑγρό.

Σήμερα, τὰ ξεβαμμένα μαλλιὰ δὲ φαίνονται πιὰ «νεκρά», σὰν ψεύτικα. Μετὰ τὸ ξέβαμμα, τοὺς δίνουν μιὰ φυσικὴ ἀπόγρωσι τῆς μόδας (σὰν τὸ γρυσάφι, τὴ σταγτη κλπ.).

Μάγετε πάντως ὑπ' ὄψι ὅτι, ἂν ἀποφασίσετε νὰ ξεβάψετε τὰ μαλλιά σας, θὰ πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνετε στὶς ρίζες μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ἐφόσον οἱ τρίγες μεγαλώνουν ἀπὸ μετέξύ.

"Αν ὡστόσο θέλετε νὰ ξαναγυρίσετε ἀπὸ φυσικὸ σας γρῶμα, θὰ περιμένετε ὥσπου νὰ μακρύνουν ἀρκετὰ τὰ μαλλιά σας κόβοντας στὸ μεταξὺ λίγο-λίγο τὸ ξεβαμμένο τμῆμα τους. Μπορεῖτε ὅμως ν' ἀποφύγετε στὸ μεταξὺ τὴν ἀντιαισθητικὴ διγρωμία τους, περιγώντας τα μ' ἕνα «κολοράν», ποὺ θὰ τὰ σκουρύνη ἁμέσως στὴν ἀπόγρωσι ποὺ θέλετε.

Κάθε ξέβαμμα ἐπηρεάζει τὴ σύστασι τῶν τριγῶν. Ἀφίστε λοιπὸν νὰ περάσουν κατόπιν δυὸ ἑβδομάδες τὸ λιγώτερο, πρὶν κάνετε περμανάντ. Μὴ ξεγνᾶτε δὲ τότε νὰ πληροφορήσετε τὸν κομμωτή σας ὅτι εἴγατε ξεβάψει τὰ μαλλιά σας.

2) ΠΡΟΧΕΙΡΟ ΒΑΨΙΜΟ

Τὰ προϊόντα ποὺ γρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ λέγονται «κολοράν». Μποροῦν νὰ σκουρύνουν μόνο τὰ μαλλιά, κι' ὄγι νὰ τὰ ξανοίξουν (τὸ δεύτερο γίνεται μόνο μὲ τὸ ξέβαμμα), Θὰ γάσετε λοιπὸν τὸν καιρό σας καὶ τὰ λεφτά σας, ἂν ἐπιγειρήσετε νὰ μεταγειρισθῆτε ἕνα προϊὸν ἀνοιγτόγρωμο σὲ μαλλιὰ σκούρα. Δὲν πρόκειται γ' ἀλλάξη καθόλου τὸ γρῶμα τους.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, μπορεῖτε εἴτε νὰ τονώσετε τὸ φυσικό σας γρῶμα, εἴτε νὰ τὸ ἀλλάξετε τελείως.

Ὁ τρόπος αὐτὸς συνιστᾶται κυρίως γιὰ τὶς ἀρχάριες, ποὺ θέλουν γιὰ πρώτη φορὰ ν' ἀλλάξουν τὸ γρῶμα τῶν μαλλιῶν τους, ἀλλὰ δὲν εἶναι οἱ γουρες γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. "Ετσι, μποροῦν νὰ κάνουν ὅσες δοκιμὲς θέλουν μὲ διάφορες ἀπογρώσεις. Γιατὶ τὰ «κολοράν» φεύγουν τελείως μὲ τὸ λούσιμο, γωρὶς ν' ἀφίσουν ἴγνη.

Εἶναι ἐπίσης ἐξαίρετος τρόπος γιὰ μιὰ κοπέλλα ποὺ θέλει νὰ θάψη γιὰ μιὰ νύγτα τὰ μαλλιά της μ' ἕνα γοῦμα ἐξαντρίκ, φσορτὶ μὲ τὴν τουαλέτα της. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ θέβαια νὰ πάη τὴν ἄλλη μέρα στὴ δουλειά της μὲ τὰ μαλλιὰ ἔτσι βαμμένα. "Ενα λούσιμο θὰ τοὺς ξαναδώση τὸ φυσικό γρῶμα.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι εὐκολώτατη καὶ δὲ γρειάζεται εἰδικὲς γνώσεις ἢ πεῖρα. Σκεπάζετε μ' ἕνα φύλλο νάϋλον τοὺς ὤμους σας. Λούζετε τὰ μαλλιά σας ὅπως συνήθως. Ἀφοῦ στεγνώσουν σγεδόν, περνᾶτε μιὰ-μιὰ τοῦφφα μὲ τὸ «κολοράν», μέ μιὰ θούστρα. Ἀρχίζετε ἀπ' τὶς ρίζες τῶν τριγῶν καὶ προγωρεῖτε πρὸς τὶς ἄκρες τους. Ξεπλένετε ἐλαφρὰ μὲ καθαρὸ νερό, γιὰ νὰ φύγη τὸ πλεόνασμα τῆς βαφῆς, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ λερώση τὸ καπέλλο ἢ τὸ μαξιλάρι σας. Ὕστερα γτενίζεστε ὅπως συνήθως.

Γρηγορώτερος, ἀλλ' ὄγι τόσο καλὸς τρόπος εἶναι νὰ γύσετε πάνω στὰ μαλλιά σας τὸ ὑγρό, μ' ἕνα κουτάλι.

Γιὰ νὰ μὴ λεκιάση τὸ δέρμα στὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, θυμηθῆτε νὰ τὸ ἀλείψετε προηγουμένως μ' ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα κρέμας τοῦ προσώπου.

"Αν βρέγη, ὅταν θὰ ἔγῆτε ἀπ' τὸ σπίτι, φροντίστε νὰ προφυλάξετε τὰ μαλλιά σας, γιὰ νὰ μὴ ξεβάψουν.

3) ΗΜΙΜΟΝΙΜΟ ΒΑΨΙΜΟ

Κι' αὐτὸ ἐπίσης δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ δώση στὰ μαλλιὰ ἀνοιγτότερο γρῶμα ἀπ' τὸ φυσικό τους. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀρίστη γιὰ νὰ γρωματίζη τὶς γκρίζες ἢ ἄσπρες τρίγες καὶ νὰ τὶς κάνη ὅμοιες μὲ τὰ ὑπόλοιπα μαλλιά.

Τὸ ἡμιμόνιμο θάψιμο ἀντέγει σὲ ἀρκετὰ λουσίματα — ἕξη ἢ ὀγτώ, ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῶν τριγῶν.

Τὰ μαλλιὰ ξαναγυρίζουν σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁμοιόφορα στὸ φυσικὸ γρῶμα.

Ὑπάργουν δυὸ εἴδῶν «γρωμο-σαμπουάν» γι' αὐτὸ τὸ βάψιμο: ἐκεῖνα ποὺ μποροῦν νὰ γρησιμοποιηθοῦν στὸ σπίτι κι' αὐτὰ ποὺ ἀπαιτοῦν κομμωτή. "Αν προτιμήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα, λούζετε τὰ μαλλιά σας μ' ἕνα σαμπουάν γωρὶς σαπούνι — ἂν δὲν καθαρίσουν τελείως, δὲν πειγαίνει τὸ θάψιμο — ὕστερα τὰ ξεπλένετε καλὰ καὶ μεταγειρίζεστε τὸ «γρωμο-σαμπουάν» σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τὸ συνοδεύουν. "Οσο περισσότερη ὥρα ἐπιδράση, τόσο σκουρότερο γρῶμα δίνει στὰ μαλλιά.

Φορέσετε λαστιγένια γάντια, γιὰ νὰ μὴ θάψετε τὰ γέρια σας. Κατ, μόλις τελειώσετε, πλύνετε ἀμέσως τὶς πετσέτες ποὺ γρησιμοποιήσατε.

Πολλὲς κοπέλλες ἔγουν παρατηρήσει ὅτι ἔγαν σαμπουὰν μὲ λανολίνη βοηθάει στὸ νὰ «πιάσῃ» ὕστερα καλλίτερα τὸ «γρωμο-σαμπουάν».

4) ΜΟΝΙΜΟ ΒΑΨΙΜΟ

Αὐτὸ γίνεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἔμπειρο κομμωτή. Οἱ βαφὲς ποὺ γρησιμοποιοῦνται, δὲ σκεπάζουν ἐξωτερικὰ τὴν τρίγα —ὅπως τὸ «κολοράν» καὶ τὰ «γρωμο-σαμπουάν»— ἀλλὰ ἀπορροφῶνται ἀπ' αὐτήν. Γι' αὐτὸ διαρκοῦν τόσο πολύ. "Οσο πιὸ πορώδεις εἶναι οἱ τρίγες, τόσο εὐκολώτερα βάφονται.

Φυσικά, πρέπει νὰ διαλέξετε μὲ μεγάλη προσογὴ τὸ γρῶμα ποὺ σᾶς ταιριάζει. Γιατί, ἂν κάνετε λάθος, θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ διορθώσετε.

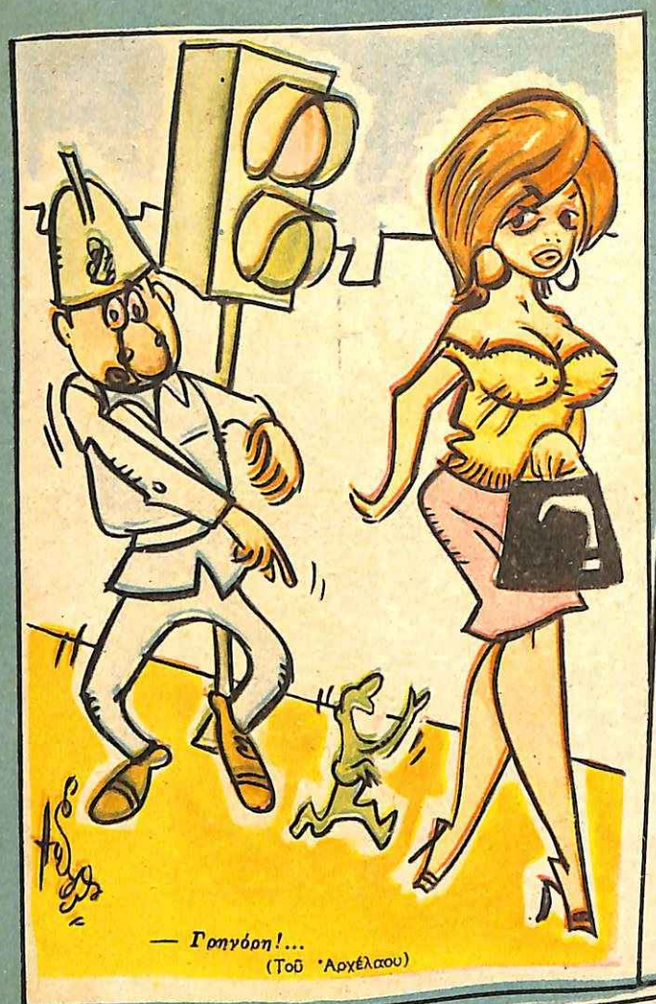
"Αν ὁ σκοπός σας εἶναι νὰ κούψετε τὶς γκρίζες τρίγες, προτιμότερο νὰ θάψετε τὰ μαλλιά σας ἀπὸ φυσικὸ γρῶμα τους. "Αν θέλετε μιὰ ἀλλαγή, διαλέξετε μιὰ ἀπόγρωσι ἀνάλογη μ' αὐτὴν ποὺ σᾶς ἔδωσε ἡ Φύσι.

Τὸ θάψι···ο πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ὅσο μακροαυνουν τὰ μαλλιά. Κι' αὐτὸ προϋποθέτει, βέβαια, μιὰ ἀξιόλογη δαπάνη.

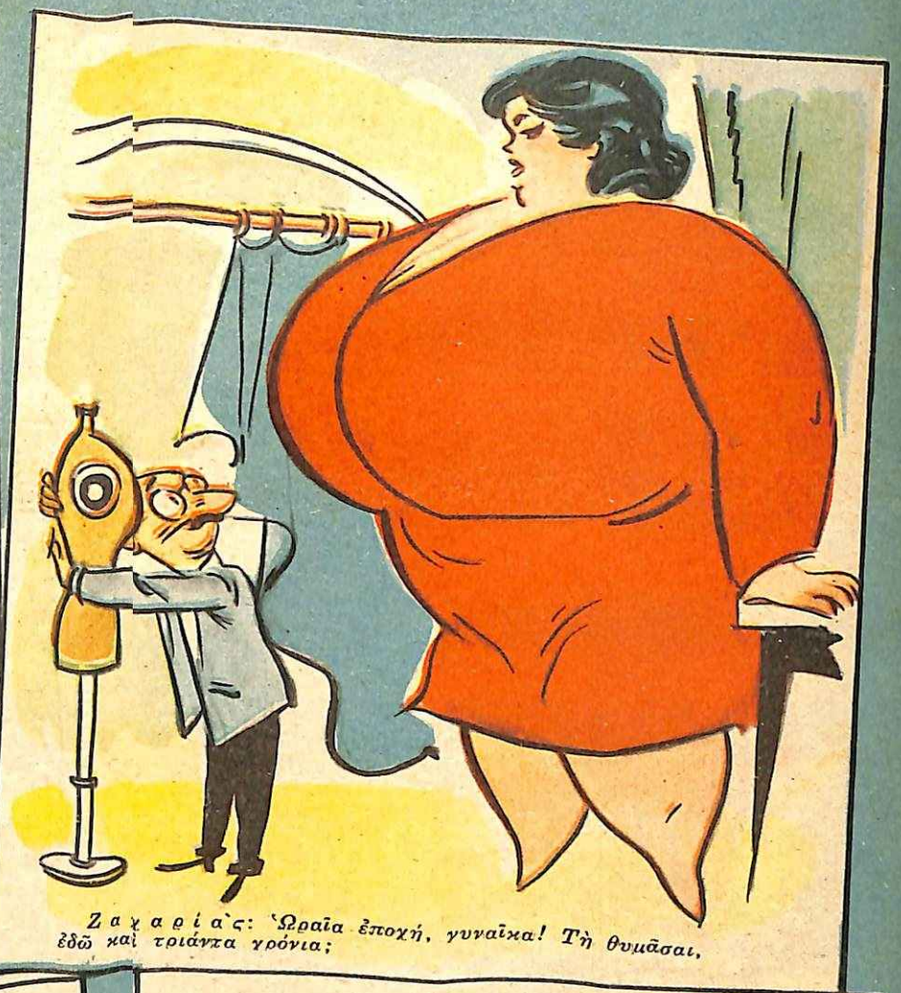
Πρὶν ἀπὸ κάθε θάψιμο, εἶναι ἀπαραίτητη μιὰ ἁπλὴ δοκιμή, ποὺ θὰ σᾶς πεῖση ὅτι δὲν κινδυνεύετε νὰ πάθετε ἀλλεργική ἀντίδρασι ἀπὸ τὴ βαφή: Κτυπᾶτε μὲ οἰνόπνευμα μιὰ μικρὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος πίσω ἀπὸ τ' αὐτί σας, καὶ βάζετε πάνω λίγες σταγόνες ἀπὸ τὴ βαφή. Ἀναλαμένε μὲ ἴση ποσότητα «περοξύντ». "Οταν στεγνώσῃ, τὸ σκεπάζετε μ' ἕνα εἰδικὸ προστατευτικὸ ἀρώμα καὶ τ' ἀφήνετε 48 ὧρες. "Αν ὡς τότε δὲν κοκκινίση καὶ δὲν ἐρεθιστῆ καθόλου τὸ δέρμα, μπορεῖτε πιὰ νὰ γρησιμοποιήσετε ἀφοβα τὴ βαφή.

Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται πρὶν ἀπὸ κάθε θάψιμο, γιατὶ μπορεῖ τὴ μιὰ φορὰ νὰ μὴν ἔγετε ἀλλεργικὴ ἐὐαισθησία καὶ τὴν ἄλλη νὰ ἔγετε.

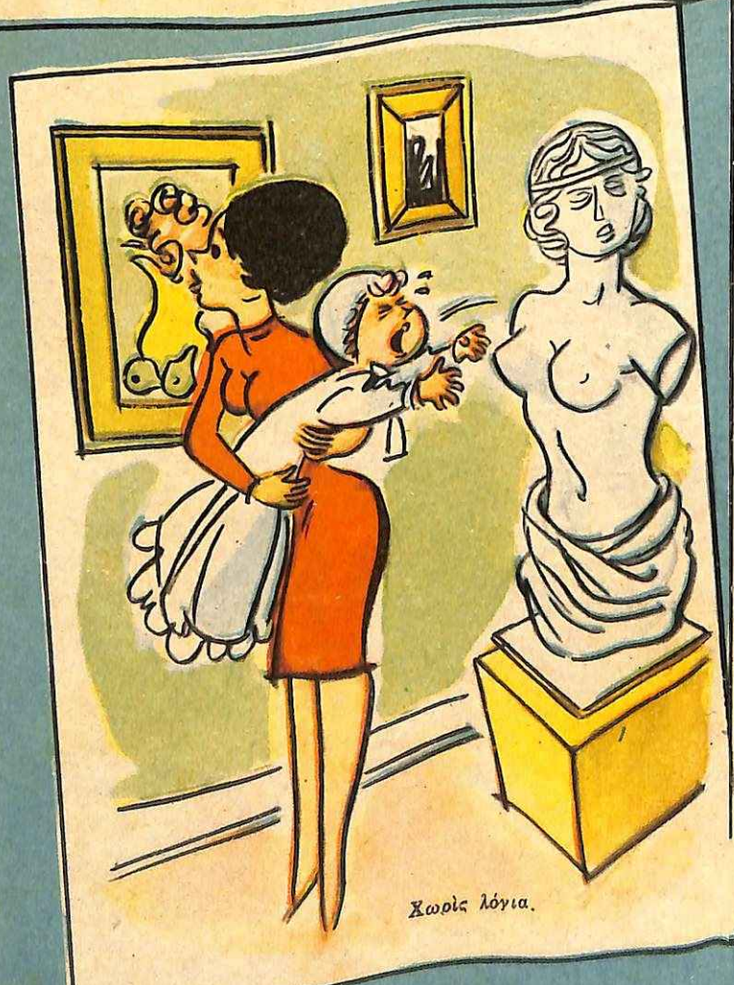

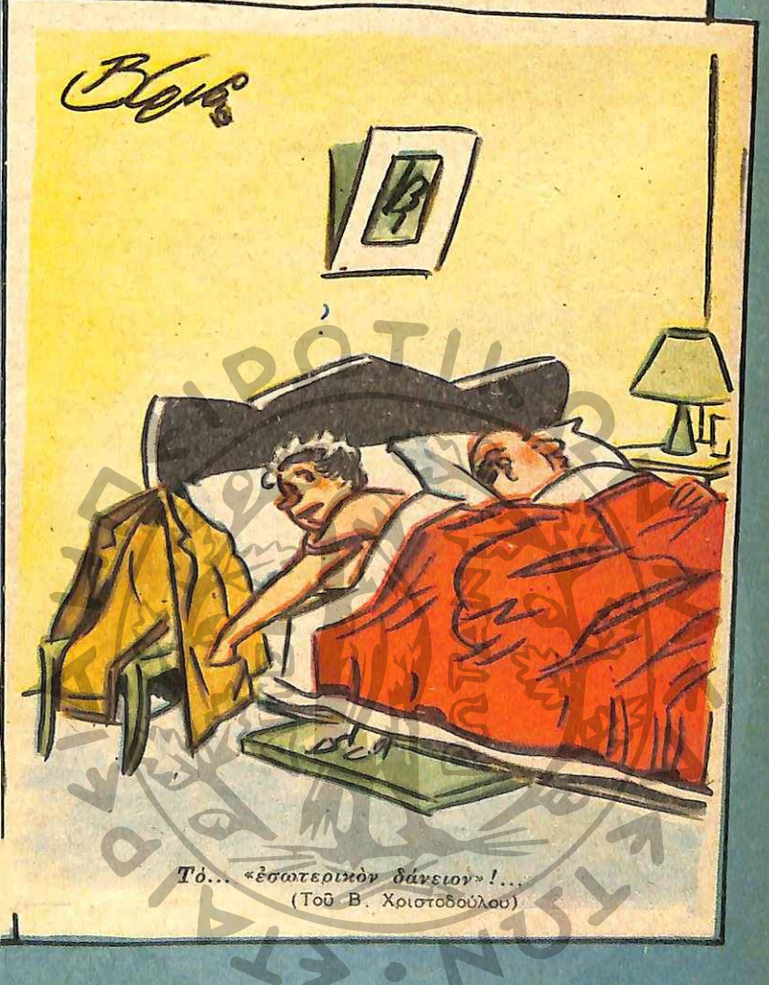
— Γρηγόρη!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ζαχαρίας: Ὡραία ἐποχή, γυναῖκα! Τὴ θυμᾶσαι, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια;

Χωρὶς λόγια.

Τό... «ἐσωτερικὸν δάνειον»!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΤΥΠ «ΠΡΩΙΑ» Α.Ε.